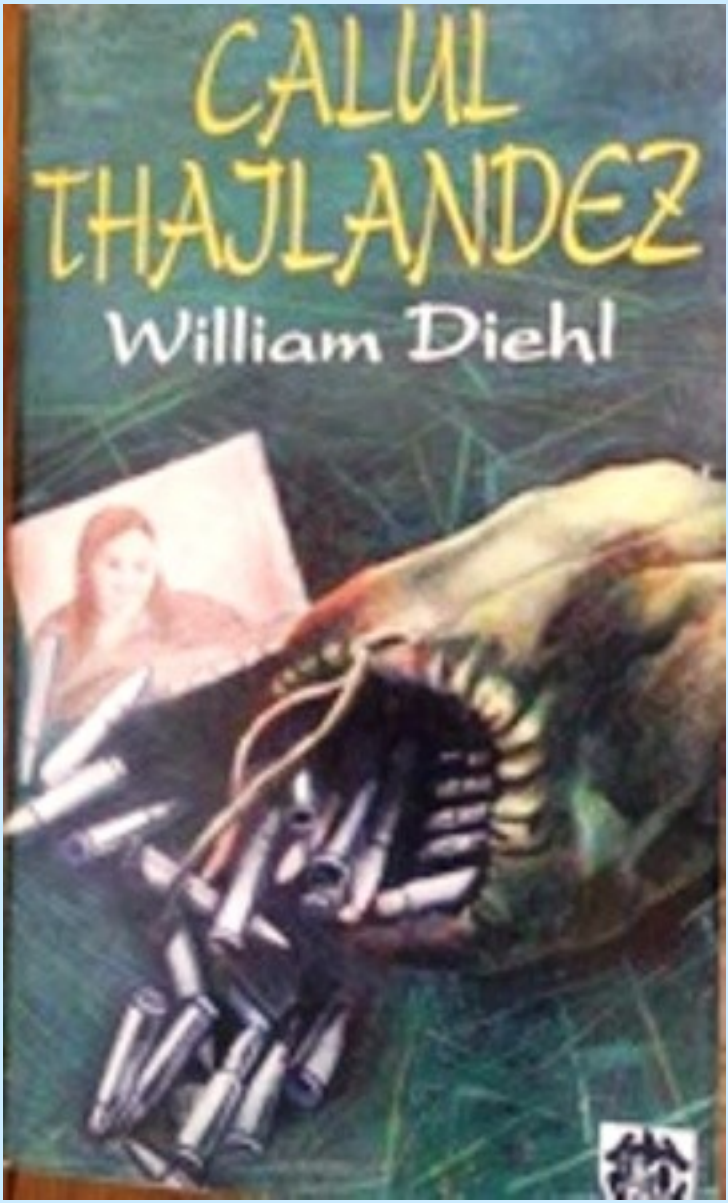
CALUL
THAJLANDEZ
William Diehl

William Diehl

CALUL THAILANDEZ

Thai Horse **1987**

Traducere din limba engleză
ALEXANDRINA MORARU

EDITURA RAO Bucureşti 2000

Celor patru prieteni dragi:

agentului meu, OWEN LASTER,
editorului meu, PETER GETHERS,
consilierului meu, BUDDY HARRIS,
şi, ca întotdeauna, dragostei vieţii mele,

VIRGINIA

Unii oameni trec uşor peste existenţă ca să coboare domol într-un mormânt liniştit, ignorând viaţa până la urmă, fără să fi fost forţaţi vreodată să vadă că ea poate fi plină de perfidie, violenţă şi teroare.

Joseph Conrad

VIETNAM
1972

BLACK PONY ESTE DOBORÂT

Auzi lovitura înainte de a o simţi. Bubuitul înăbuşit făcu ca manşa să vibreze uşor. Pilotul privi afară şi văzu capătul aripii drepte lovit şi desprins. Câteva clipe mai târziu, zgomotul cunoscut şi înfricoşător al proiectilelor de calibru 50 răsună în fuzelaj în timp ce gloanţele sfârtecau cele două motoare OV-10. Brusc, avionul începu să alunece, apoi se răsuci în direcţia opusă. Se înclină uşor spre aripa bună şi căzu o sută de metri. Cody se luptă din răsputeri să-l redreseze. Apăsă pe butonul radioului.

— Mayday… Mayday… Chilidog unu către Corkscrew. Sunt lovit şi am pierdut controlul…

Era calm, aproape resemnat. Singurul indiciu că era la ananghie era timbrul vocii sale. Tremura din cauza mişcării violente a avionului ca un stereo cu prea mulţi başi.

Zburau prea jos ca să sară cu paraşuta. Cody proceda întotdeauna aşa, mergea până la nivelul vârfului copacilor. „Coboară până acolo unde le poţi vedea albul ochilor”, le spunea oamenilor săi. De sub masa de verdeaţă de la sol, un tir ucigaş muşca din avionul bimotor de vânătoare.

Proiectile de calibrul cincizeci răpăiau în fuzelaj.

— Strânge-ţi bine centura, îi spuse mitraliorului.

Niciun răspuns. Cody se întoarse şi privi îndărăt. Rossiter se prăbuşise în scaun, centroplanul îi era ciuruit de gloanţe, iar faţa însângerată. Dar Cody nu avea timp să-i pară rău după tânăr, pierdea avionul. Jungla se catapulta spre el. La două sute de metri în faţă se afla fluviul, iar de cealaltă parte a acestuia, libertatea. Ştia că nu va ajunge niciodată acolo.

Înainte ca baza să poată răspunde, pilotul continuă:

— Aici Chilidog unu... opt sute metri la nord de punctul de control Charlie... Sunt la o sută cincizeci de metri înălţime.

Radiofonistul răspunse imediat:

— Chilidog unu, poţi să traversezi fluviul?

— ... încerc...

Operatorul radio comută lungimea de undă şi chemă Rescue.

— Rescue, aici este Corkscrew, am un Black Pony care zboară la opt sute de metri nord de punctul de control Charlie, câteva sute de metri în teritoriul indian... Mă auzi?

Răspunsul veni imediat.

— Corkscrew, aici Rescue... îl auzim... Am trimis un elicopter Huey...

— Chilidog unu, avem un Huey în zonă. Poţi rămâne deasupra fluviului?

— Negativ... Intru în...

Transmisiunea se întrerupse brusc.

— Inutil, îl pierdem, mormăi radiofonistul şi se întoarse

spre ajutorul său. Cheamă-l repede pe comandant, Wicker.

Imediat, ajutorul, un bărbat cu fata bronzată, ca a unui marinar, se năpusti şi înşfăcă telefonul.

Avionul se zdruncină brusc din nou. Manşa nu mai folosea la nimic. Cody încercă să-l ţină sub control cu pedalele de acţionare ale aripioarelor de direcţie, dar fără rezultat. Avionul se înălţă pe aripa bună, apoi încet, începu să se rostogolească. Jungla verde se năpustea spre el, în timp ce avionul zbura cu susul în jos. Cody împinse manşa înainte într-o ultimă încercare de a menţine controlul şi vârful avionului se ridică brusc. Coada rase vârfurile copacilor şi se sfărâmă, iar avionul negru se prăbuşi în decorul verde de sub el. Cody împinse manşa înainte, o îndepărtă de pieptul său, se sprijini de tabloul de comandă făcându-şi scut cu braţele ca să-şi ferească faţa. Auzi avionul strângându-se în jurul lui şi metalul scrâşnind în timp ce ramurile copacilor îl sfâşiau. Apoi totul încetă – zgomotul, mişcarea – totul părea suspendat în timp.

Cody, atârnând cu susul în jos, înălţă capul şi privi cu ochii ţinta spre pământ, la aproximativ şapte, opt metri sub el. Avionul era o epavă. Se uita înapoi la Rossiter, mitraliorul său. Mâinile tânărului atârnau ţepene spre pământ.

Centroplanul era pe jumătate desprins, bălăbănindu-se în vânt. Cody îl lovi cu palma şi acesta se prăbuşi între copaci. Simţi miros de fum.

Începu să vorbească singur.

— Trebuie să ies de aici, îşi spuse, şi, dezlegându-şi centura de siguranţă încercă să iasă din avion şi să-şi dea

drumul pe crengile copacului. Mirosul fumului devenea din ce în ce mai puternic. Brusc, se desprinse de avion, arcuindu-se prin aer. Se întinse spre o creangă, o simţi lovindu-i palma, apoi alunecându-i din mână. Se răsuci astfel, încât picioarele-i ajunseră sub el. Întocmai ca o paraşută, gândi, în timp ce cădea spre pământ, genunchii unul lângă altul şi îndoiţi, mă rostogolesc când ating...

Dar când atinse pământul, auzi cum îi trosneşte rotula, simţi durerea arzându-i adânc în picior, coborând spre gleznă. Îşi înăbuşi între dinţi strigătul de durere. Sudoarea i se prelingea pe corp.

Îşi ridică privirea. Fluviul era la douăzeci de metri depărtare, lucind în soarele dimineţii. Se ridică şi începu să alerge ca un nebun, şchiopătând, în direcţia acestuia. Ştia că primprejur se aflau bandiţi, dar se gândea că poate va avea noroc. Apoi, deodată, auzi în spatele lui o şuierătură şi o clipă mai târziu *bufnitura* surdă a rezervoarelor de benzină care explodaseră. Căldura exploziei purtată de vânt coborî asupra lui, dar el continua să meargă şchiopătând, târându-şi piciorul rănit. Nu se mai uită înapoi. Auzi apoi zgomotul cunoscut al elicopterului în stânga sa, venind în susul fluviului.

Oh, dumnezeule, *vino puiule*, se gândi.

Douăzeci de metri până la libertate.

— Corkscrew, aici este Rescue unu. Vedem avionul...

Elicopterul Huey era suspendat la şase metri deasupra fluviului. În fuzelaj, Harley Simmons, un mitralior tânăr, privea atent în frunzişul des, căutând semnul de viaţă.

Vocea pilotului pârâi în cască.

— Ce se întâmplă, Simmons, ai găsit ceva?

— Caut, domnule căpitan, caut…

Explozia îl întrerupse. Era ca într-un film derulat cu încetinitorul. Mai întâi unda şocului exploziei văluri printre pomi, apoi Black Pony se dezintegră şi, în sfârşit, luminoasa sferă de foc portocalie urcă spre cer. Câteva minute mai târziu, zgomotul gloanţelor şuierau în jurul elicopterului, la câţiva metri de capul lui Simmons.

— Bandiţii, trag în noi! urlă Simmons în microfon.

— Ce s-a întâmplat cu omul nostru? răcni pilotul. Apoi Simmons îl văzu; mergea şchiopătând dinspre locurile incendiate, îndreptându-se către malul fluviului. Era foarte aproape de fluviu… poate, la şapte, opt metri depărtare. Dar înainte ca Simmons să poată spune ceva, o altă rafală de gloanţe spintecă marginea ferestrei deschise făcând-o ţăndări. Cioburi de sticlă răsunară pe casca de protecţie a lui Simmons. Auzi zgomotul gloanţelor de 9 mm şuierându-i pe lângă ureche şi simţi dintr-o dată cum îl cuprinde frica. Avionul explodă din nou în pădure şi focul se dezlănţui printre crestele copacilor.

N-o să reuşească, îşi zise Simmons, în timp ce gloanţele muşcau din elicopter.

— Nu văd nimic, domnule căpitan, minţi el. Sunt bandiţii care trag în noi, din spate.

Pilotul întoarse elicopterul spre pădure şi îl dirija înapoi în josul fluviului.

Simmons căzu fără vlagă în genunchi, tremurând tot. O, Dumnezeule, gândi, ce-am făcut…

Dar era prea înfricoşat ca să spună asta cu glas tare. Auzi vocea pilotului în interfon.

— Corkscrew, aici Rescue unu… L-am pierdut…

Cody aproape ajunse la mal, când răpăitul unei arme automate, venind din dreapta lui, îl luă prin surprindere. Se aruncă la pământ şi se târî spre marginea apei. Elicopterul Huey era cam la treizeci de metri depărtare, zburând deasupra râului.

— Aici, aici! îl chema el încet.

Se ridică de la pământ să facă semne elicopterului. Îl urmări cu privirea, îngrozit, cum acesta se îndepărtează şi se îndreaptă în josul fluviului.

Nu, îşi spuse, nu, nu…

— Sunt aici, strigă disperat.

Se ridică în picioare hotărât să se arunce în apă şi să înoate spre celălalt mal, unde ar fi fost în siguranţă, chiar în momentul în care flăcările ţâşniră spre cer şi avionul se dezintegra. Căldura exploziei îl învălui ca o pătură. Îşi acoperi faţa şi căzu la pământ, încercând să se apere de focul turbat care cuprinsese copacii din jurul său. În timp ce flăcările îi ardeau spatele şi picioarele, continua să se târască spre fluviu.

Libertatea era la trei metri depărtare când renunţă.

Comandantul se năpusti în cabina de radio, cu faţa încremenită de furie.

— Ce dracu se întâmplă, Wicker? rosti el repezit.

— Tocmai am pierdut o pasăre, domnule comandant,

răspunse operatorul dezamăgit.

Comandantul îşi încovoie spatele. Clătină din cap.

— La naiba! zbieră el. Cine era?

Operatorul ezită o secundă.

— Chili unu, domnule, locotenentul Cody.

Comandantul închise ochii o clipă, gura i se încleştă şi strânse din dinţi.

— Iisuse Hristoase, gemu el, şi un moment mai târziu continuă: Fă-mi legătura cu Cartierul General din Saigon. Trebuie să-l anunţ pe Bătrân că tocmai l-am pierdut pe fiul său.

AMERICA CENTRALĂ
1985

LOS BOXES

Fluviul fusese lat şi năvalnic la începutul călătoriei, dar jungla pătrunse treptat în el şi acum, după patru zile, porţiunea dintre capitala Madrango şi nenorocitul de avanpost la 250 km depărtare, rămăsese doar o dâră de apă. Vechiul vas fluvial, scorojit de ani, de căldură şi ploaie, pilotat de un căpitan care de-abia putea să stea treaz, pufăia slab pe ultimii câţiva kilometri de fâşie de apă îngustată. Arbori şi ferigi se frângeau de bordul lui şi izbeau

în hublouri. Bătrâna copaie gemea în lupta cu hăţişurile. Singurul pasager era un bărbat obez, cu faţa-i delicată îngropată în straturi de grăsime, cu ochi albaştri decoloraţi, gura mică şi nasul ascuţit ascuns în hălci de carne. Şedea pe un scaun de răchită vechi şi uzat, la provă, cu genunchii strânşi unul lângă altul, cu bărbia căzută, pe cap cu o pălărie albă, trasă pe o sprânceană, iar în mâinile-i moi, cu gropiţe, ţinea strâns o umbrelă albă, ca să se apere de arşiţa soarelui. Purta un costum alb, strâmt, nepotrivit şi pătat de transpiraţie, iar manşetele cămăşii, descheiate, îi atârnau în jurul încheieturilor masive.

Numele lui era Randall Wilfred Pratt III şi lucra la Departamentul de Stat al Statelor Unite, din Madrango, spre marea amărăciune a personalului ambasadei.

După acte, Pratt făcuse o impresie bună, licenţiat cu diplomă de merit la Harvard, iar tatăl său, un contribuabil important, agent de bursă cu influenţă în partidul la putere, se bucura de încrederea preşedintelui.

Ca persoană, Pratt III era o complicaţie pentru toţi, în ciuda sprijinului şi donaţiilor acordate de tatăl său. Surghiunit într-o ţară de mică importanţă şi instabilă din America Centrală, era folosit discret şi numai când se ivea vreo ocazie neplăcută. Această slujbă i se potrivea de minune; aici nu era nevoie de nicio diplomaţie.

Timp de două zile, stătuse la provă, închis în sine, aşteptând să vadă locul atât de detestabil, de necruţător, atât de îngrozitor ca reputaţie, încât, chiar judecătorii, care condamnau oamenii în adâncurile lui, îi pomeneau numele în şoaptă. Cu fiecare oră care trecea, neliniştea lui Pratt

creştea, până când simţi că o să răbufnească. Vechiul vas pătrunse cu greu printre arbori; în faţă se ivi o clădire înaltă de piatră, ca un spectru, năpădită de liane, acoperită cu muşchi verde şi umed, înăbuşită de pădurea care o prindea ca într-o capcană. Pratt era atât de impresionat, atât de îngrozit de ceea ce i se arăta în faţa ochilor, încât răcni cât putu de tare, un urlet sălbatic, trezindu-l din somn pe proprietarul vasului, ridicându-l în picioare. Pratt îşi reveni repede. Stânjenit de ieşirea pe care o avusese, se calmă, făcând un gest cu mâna-i dolofana. Îşi scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse furios faţa.

Dumnezeule, gândi el, mai trăia Hatcher? Şi dacă trăia, era oare destul de sănătos ca să merite această călătorie!

HATCHER

Christian Hatcher stătea acolo de trei ani, două luni şi douăzeci şi şapte de zile – 1183 de zile, mai exact. Nimeni în Los Boxes nu cunoştea numele lui adevărat, ceea ce nu era un lucru neobişnuit; nimeni în Los Boxes nu ştia numele adevărat al nimănui. Dacă erai condamnat aici, însemna să fii uitat şi de Dumnezeu.

Nu exista scăpare de la Los Boxes. Închisoarea se contura ca o fantomă în mijlocul naturii, încercuită de trei sute de kilometri de junglă deasă, ucigătoare, cu toată vegetaţia ei înverzită, un paradis de smarald a cărui boltă verde ascundea o întindere unde se furişau şerpi veninoşi, jaguari şi mistreţi, mlaştini cu nisipuri mişcătoare, pline de liane

care creşteau foarte repede la căldură, păduri fertile ce puteau strangula un om în timp ce dormea. Acolo nu existau poteci; jungla le înghiţea în câteva ore.

Lianele vechi de secole încolăceau fortăreaţa în ruină şi o sufocau. Înăuntru, se aflau 212 celule făcute din pământ şi piatră, fiecare având o suprafaţă de un metru pătrat şi o înălţime de doi metri şi jumătate, fiecare luminată de un singur bec, electricitatea fiind furnizată de un generator vechi şi ineficient. Ferestrele cu gratii erau ca nişte găuri în perete, dar îndeajuns de late ca un om să se poată strecura prin ele. Singurul duşman aici era natura. Nimeni nu-şi putea aminti de ce fusese construită această fortăreaţă, dar ea servise ca închisoare politică mai mult de un secol, supravieţuind unor guverne slabe care se succedau. În Madrango, numele ei era şoptit cu frică.

Acolo nu se înregistrau numele sau datele sosirii cuiva. Unui prizonier nou venit i se dădea doar o celulă şi numărul ei devenea identitatea lui.

Cu trei ani, două luni şi douăzeci şi şapte de zile în urmă, Hatcher devenise numărul 127.

Regulile la Los Boxes erau simple: îţi faci munca şi nu vorbeşti niciodată cu alt prizonier. Asta era tot.

Nimeni nu refuza să muncească, pentru că era singura cale de a ieşi afară, unde era aer curat şi puteai să faci exerciţii fizice. Cei care refuzau, fie din încăpăţânare, fie din nesupunere, erau închişi în celule şi daţi uitării.

Dacă un prizonier vorbea cu altul, paznicii îi tăiau limba.

Nu exista o a doua şansă aici; Lox Boxes era cumplit de eficientă.

Paznicii – erau doar şase – fuseseră cândva ei înşişi deţinuţi. Când *federalii* plecau, înnebuneau sau mureau din cauza viermilor intestinali, erau înlocuiţi cu deţinuţi. Paznicii deţinuţi nu erau nici mai buni, nici mai răi decât cei obişnuiţi şi, cu toate că erau înarmaţi, foloseau armele numai pentru a se proteja pe ei sau pentru a trage în vreun animal de pradă.

Să evadezi? Să evadezi însemna să mori. Cei care încercau nu erau niciodată urmăriţi. Paznicii chiar se bucurau şi aşteptau. Când fugarii îşi dădeau seama de inutilitatea evadării şi se întorceau erau închişi în celule, hrăniţi de două ori pe zi şi uitaţi.

La început, fusese o prăbuşire incredibilă. Asemeni unui scriitor fără hârtie sau unui orator fără voce, Hatcher nu avea posibilitatea să-şi exprime furia. Numai acel barbar inchizitor lipsit de somn numit conştiinţă îi ţinea tovărăşie. Neputând să scape de o constantă evaluare a faptelor sale, furia îi rodea sufletul şi, cum lunile se transformau în ani, concreteţea arestării sale şi a politicii din spatele ei se transformau treptat în abstracţiuni filosofice.

Trădase oare încrederea cuiva? Îi răpise cinismul tot simţul valorii? Să fi fost asta pedeapsa pentru intoleranţă, pentru aroganţa mândriei sale? Întrebările pe care şi le punea erau fără sfârşit. Se ducea la culcare cu întrebarea pe buze şi se trezea fără răspuns, deoarece chiar amintirile se transformau în ficţiune.

Calendarul era zgâriat pe pereţii de pământ, ceasul era o umbra care trecea repede de-a curmezişul podelei. Numai

visul libertăţii îl ţinea în viaţă şi, după trei ani, acesta se micşorase la un licăr de speranţă, destul de slab ca să mai aibă dorinţa de a evada.

La început, Hatcher se gândise serios să evadeze. Supravieţuise cinci luni în golfuri de fluviu în Laos şi Cambodgia, şi plecase de acolo ca să povestească lumii despre ce văzuse. Scosese doi membri ai echipajului din junglele de sud din Madrango, unde avionul său încărcat cu arme se prăbuşise, deşi unul dintre ei murise muşcat de un şarpe, chiar înainte de a ieşi din junglă.

Astfel, amintirile îl împiedicaseră să înnebunească – amintirile şi visul de evadare. Nu era nicio grabă, va avea timp. Studie atent închisoarea până când cunoscu tot drumul ce-l avea de parcurs. Îşi întipări în minte fiecare ungher şi spărtură în pereţi, cercetă cărările junglei şi făcu planuri minuţioase de evadare pe care le desenă pe duşumeaua şi pereţii murdari ai celulei sale, ca să le poată revedea. Fereastra celulei era şubredă. Anii şi ploile fărâmiţaseră zidul în jurul gratiilor. Dacă ar lucra puţin cu beţigaşe, pe care le-ar putea introduce în celulă, ar putea-o desprinde. De afară, privea cu atenţie faţada închisorii. Era veche şi dărăpănată. Căţăratul pe zidul vertical până în vârful fortăreţei ar fi un lucru uşor. Învăţase lecţia asta bine de la Cirillo.

Fusese o zi pe care nu o va uita niciodată, şi-o amintea şi reamintea mereu.

Hatcher se agăţase de stâncă asemeni unui magnet, vântul îi sfâşia hainele şi degetele însângerate îi tremurau.

Dacă ar fi putut, ar fi făcut o gaură în stâncă şi s-ar fi târât în ea. Avea atunci şaptesprezece ani şi era îngrozit.

Nu era un munte... nu puteai să-l numeşti munte. Era un fel de coloană înaltă de vreo treizeci de metri, cu vârful plat şi laturile abrupte, lipită de colinele de la poalele lui Green Mountains, la trei ore depărtare de Boston. Ceea ce începuse ca o zi caldă, de septembrie, cu cerul senin, se transformase într-o zi urâtă.

Cirillo era cu trei metri deasupra lui, înaintând centimetru cu centimetru, ca un păianjen, în sus pe stâncă. Cirillo nu avea echipament. Nu avea nici frânghie, nici topor, doar un bidon şi un săculeţ cu răşină pe care îl legase în spatele centurii. El o numea căţărare liberă şi, ca să o faci, trebuia să începi odată.

Înainte de a porni, Cirillo privise în sus la faţa stâncii.

— Arată bine, zise el, nu este prea înaltă pentru un începător.

— Vrei ca *eu* să mă caţăr acolo? spusese Hatcher cu un ton de panică în voce.

— Trebuie să începem de undeva.

— N-am să încep de nicăieri, răspunse el.

— Ai dreptate, zise Cirillo, pentru asta trebuie să ai puţin curaj.

Pusese alt săculeţ de răşină la picioarele stâncii.

Cirillo începu să pipăie cu degetele faţa perpendiculară a stâncii până găsi o mică fisură. Îşi băgă degetele în săculeţul cu răşină, suflă peste ele, ca să rămână doar atât cât îi trebuia, şi începu să se caţere, trăgându-şi o mână după alta, picior după picior, urcând pe vârful degetelor de

la mâini şi de la picioare, agăţându-se ca un crab de fisurile şi colţurile stâncii, ca să poată înainta. Puştiul îl urmărea speriat.

— Eşti nebun, zise puştiul.

— Mda.

— Ce se întâmplă dacă aluneci?

— Cazi.

— Straşnic, chiar grozav! zise Hatcher.

Cirillo continua să urce, cu mâinile lui muşchiuloase, umflate de efort, croindu-şi drum spre vârf. Privindu-l, Hatcher se simţi stânjenit. Se apropie de peretele stâncos, îşi trecu mâinile pe suprafaţa pietrei, pipăindu-i denivelările, crăpăturile şi colţurile dure. În cele din urmă, apucă săculeţul cu răşină, îl agăţă de curea şi, imitându-l pe Cirillo, începu să urce cu greu zidul.

— Nu te grăbi şi nu te uita în jos, spuse Cirillo liniştit. Pământul nu fuge nicăieri.

Hatcher pornise. Degetele de la mâini şi de la picioare îl dureau, stomacul i se strânse de frică. O oră mai târziu, urcase doisprezece metri, strângând la piept colţul stâncii, aşa cum un copil găsit îşi strânge mama la piept.

Cirillo era agăţat de marginea ieşiturii, sub vârful stâncii care se proiecta deasupra capului său.

— Nu pot să merg mai departe, strigă cu voce şovăitoare Hatcher. Nu găsesc nimic de care să mă agăţ.

— La stânga la, puştiule, îi răspunse Cirillo. Puţin mai departe… câţiva centimetri… acolo!

Degetele însângerate ale lui Hatcher găsiră o despicătură în stâncă, destul de adâncă pentru a-şi putea băga o unghie

înăuntru.

— Nu-i de ajuns, ţipă el, ţinându-se strâns, cu ochii închişi.

— Eu am reuşit destul de bine, îi strigă Cirillo, şi degetele mele sunt de două ori mai groase decât ale tale. Hatcher îşi înfipse degetele înăuntru, râcâi murdăria, o scoase afară şi făcu o crăpătură destul de adâncă, încât să mai poată înainta încet, câţiva centimetri. I se puse un nod în gât de frică.

Începuse să se înnopteze, norii apărură brusc, vremea se răci şi începu să plouă.

Vântul bătea puternic, aproape să-l doboare, iar el îşi simţea degetele tremurând.

— O să fie neplăcut, puştiule, strigă Cirillo. Vino în urma mea, uşurel, hai, mişcă-te odată!

— Nu pot…

— Prostii. Mişcă-ţi fundul, altfel ai să te uzi leoarcă.

— Rahat, fuse tot ce putu să îngaime Hatcher.

Degetele mâinilor îi erau jupuite de piele şi îi sângerau, degetele picioarelor îl dureau cum nu-l duruseră niciodată. Mâinile îi tremurau din cauza efortului, transpiraţia îi înceţoşa ochii şi îi curgea pe faţă.

Atârna acolo de dragul vieţii. Primele picături de ploaie începuseră să se prelingă pe faţa lui Cirillo şi panica începu să-l încolţească şi pe el, dar nu putea să-l lase pe puşti să-şi dea seama de asta.

Cirillo era sub o ieşitură a stâncii. Se întinse şi îşi îndreptă uşor degetele unei mâini spre marginea ei, ţinându-se cât putea de bine, până când, foarte prudent, o atinse şi reuşi

să se prindă cu o mână de ea. Cu toate că degetele îl dureau, exploră mai departe şi găsi o scobitură în formă de şanţ. Săpă în ea, asigurându-se că îl ţine, apoi se săltă balansându-se într-o parte şi în alta. Suspendat la distanţă de perete, atârna acolo într-o mână, uitându-se în jos, spre puşti, care se lipise de zid ca o bucată de muşchi.

Cirillo îşi schimbă poziţia. Ţinându-se cu mâna dreaptă, o întinse pe cea stângă puştiului.

— Haide, urca, încă un metru şi jumătate şi te prind.

Hatcher înaintă încetişor, aruncându-i o privire lui Cirillo, apoi închise ochii căutând un alt punct de sprijin. În cele din urmă, se lovi cu capul de vârful stâncii. Nu avea unde să se mai ducă.

— Apucă-mi mâna, puştiule, îi spuse Cirillo.

Hatcher se uită la el cu privirea îngrozită, se holbă la vârfurile degetelor care se mişcau într-un gest de chemare.

— Ai încredere în mine, rosti Cirillo.

Puştiul nu avusese niciodată încredere în nimeni până atunci. Se uită în jos spre pământ.

— *Nu* te uita în jos, îi spuse Cirillo liniştit, dar cu asprime, şi puştiul închise ochii şi, de dragul vieţii, se lipi mai strâns de stâncă.

— Dă-mi mâna, puştiule, îi ordonă Cirillo.

Hatcher întinse mâna foarte încet, simţi vârfurile degetelor bătătorite ale lui Cirillo, apoi cum îi alunecă mâna în palma lui şi cum degetele puternice îi prind încheietura mâinii.

— În regulă, zise Cirillo, dă-ţi drumul.

— Ce să fac?!

— Fă-o acum, nu poţi să stai atârnat aici o veşnicie.

Puştiul închise ochii, îşi stăpâni emoţia şi îşi eliberă cealaltă mână. Atârna între cer şi pământ, neavând sub el decât spaţiul. Cirillo scrâşni din dinţi şi, uşurel, ridică corpul aproape inert al puştiului.

— Bine, şopti Cirillo, acum ţine-te de gâtul meu.

Hatcher se întinse şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului gras şi umflat al poliţistului care se ţinea strâns de creastă.

— Doamne atotputernic, şopti el în vreme ce Cirillo se trase peste marginea stâncii şi se rostogoli într-un loc sigur. Hatcher stătea lungit pe burtă şi vomita. Inima îi bătea puternic şi dinţii îi clănţăneau. Apoi, dintr-o dată, începu să râdă isteric.

— Fir-ar să fie, zise el, suntem vii! Suntem chiar al naibii de vii!

Se confruntase cu moartea şi scăpase de ea. Fusese o nouă şi seducătoare experienţă pentru el.

— Am reuşit, urlă puştiul către pădure şi ecoul îi răspunse:

— ... am reuşit!

— Ţine minte, puştiule, zise Cirillo. În viaţă nu poţi abandona. Dacă o faci, eşti mort. Când te-apuci de o treabă, fă-o. Nu precupeţi nimic, dăruieşte-te cu totul. Nu te lăsa. Nu te lăsa în voia sorţii.

Hatcher se întoarse spre Cirillo.

— Să mai încercăm o dată, spuse el nerăbdător.

Şi Cirillo zâmbise.

— Oricum, trebuie să ne întoarcem, răspunse calm.

Da, gândi Hatcher, aceste ziduri vechi ar fi floare la ureche. Mersul prin junglă, asta era mai greu.

Apoi veniră ploile. Terenul din faţa închisorii deveni o mocirlă dezgustătoare. Zilele ploioase se transformară în săptămâni ploioase şi apoi în luni. Cu fiecare zi care trecea, căţărarea zidului devenea tot mai nesigură. Desenă hărţi aproximative pe podea, încercând să-şi amintească direcţiile şi distanţele din călătoria în susul fluviului. În final, acceptă realitatea că fără arme sau măcar o busolă, fără hărţi sau vreo cunoaştere a regiunii, evadarea însemna sinucidere. Cum ploile nu mai conteneau, dorinţa lui de evadare se stingea încetul cu încetul.

Astfel, îşi impuse un regim zilnic: antrenament fizic ca să nu i se atrofieze muşchii, exerciţii mintale ca să nu înnebunească, deşi încetul cu încetul nebunia şi echilibrul mintal deveneau acelaşi lucru.

Ca să amâne nebunia, se gândea la femeile pe care le cunoscuse. Uneori, numele îi scăpau, şi le asocia cu evenimente din viaţa lui. Încerca să reconstituie prima lui mare dragoste de la şcoală – ce nume avea oare, Haley? Îşi amintea cum o avusese prima oară în întuneric pe bancheta din spatele maşinii Chevy a lui Cirillo, şovăielnic, simţind-o maleabilă, fremătând de plăcere când îi mângâia sânii, acei muguri delicaţi care începeau să înflorească. El era puţin speriat, ea – plină de pasiune. După prima oară, însă, fervoarea lor se apropia de nebunie. O făceau peste tot, în întunericul balconului singurului cinematograf din oraş, înfăşuraţi în pături în pădurile din Massachusetts şi o dată târziu, după-amiază, în vestiarul fetelor din colegiu,

gol în timpul zilei.

Zornăitul uşii vestiarului de care se proptiseră oferindu-le o cadenţă ritmică, în timp ce se zvârcoleau în agonia pasiunii lor tinere.

Când era în cursul superior al liceului, se îndrăgostise nebuneşte de campioana de lupte greco-romane a colegiului.

Pierderea purităţii sale îi bântuia memoria înfierbântată, mintea rătăcindu-i liberă în timp, înapoi pe aleile din Boston, acolo unde Cirillo îl înhăţase.

Hatcher era un copil de stradă inflexibil şi încăpăţânat, dar Cirillo era un copoi tot atât de inflexibil, care îl luase sub ocrotirea lui şi îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Cirillo îl forţase să meargă la colegiu şi îi pretinsese nu numai să se caţere pe ziduri, ci să arate tot ce este mai bun în el, iar, în cele din urmă, aranjase întâlnirea de la Annapolis, unde îl descoperise Harry Sloan. Chinul lui Hatcher era că nu-şi mai putea imagina viaţa fără acel amestec trădător, nu mai putea să-şi amintească exact momentul când schimbase adevărul cu avantajul, lumina şi frumuseţea cu fantasmele unui luptător din umbră şi, în singurătatea lui, Hatcher, ca mulţi bărbaţi şi femei în condiţii mai puţin disperate, se tânguia inutil, încercând să retrăiască acel moment şi să-şi schimbe soarta.

La început, Hatcher simţise numai ură. Stând în celulă, noaptea, îşi imagina orice fel de tortură posibilă pe care i-ar putea-o aplica lui Harry Sloan. Dar, cu trecerea timpului, începuse să privească în altă parte, să arunce blamul asupra altcuiva, în final însă, revenea întotdeauna la acelaşi

lucru. Sloan îl trădase şi îl condamnase la o moarte vie. Cirillo fusese salvarea lui Hatcher, Sloan nimicirea lui.

Şi totuşi, nu putea să uite ce-i lega. Sloan fusese mai mult decât un prieten, fusese mentorul lui Hatcher, îl dăduse pe mâna experţilor din toate domeniile imaginabile, legale şi ilegale ca să-l înveţe tot, de la spargerea unei broaşte de siguranţă, până la crimă; îl învăţase cum să supravieţuiască în cele mai grele condiţii. Ca o ironie a sorţii, Sloan îl pregătise să supravieţuiască la Los Boxes.

Da, Sloan îşi ţinuse promisiunile. Limba lui de argint promitea aventură şi poezie condimentată cu cuvinte ca „patriot”, „aventură”, „ţară”. Da, existaseră amândouă din abundenţă. Fuseseră timpuri bune: Tokio, Singapore, Manila.

Hong Kong şi Bangkok.

Se gândea întotdeauna la ele asociindu-le, amintindu-şi de Cohen şi de weekend-urile când zbura de la Bangkok la Hong Kong, numai pentru a scăpa un scurt timp de iadul războiului de pe fluviu.

Şi apartamentul excepţional pe care îl avusese la Peninsula în Kowloon, împărţit doar cu Daphne.

Dumnezeule, Daphne. Ce amintire. Oare mai trăia? Era tot atât de frumoasă ca atunci? Daffy, îi zicea el şi i se potrivea de minune numele ăsta.

Mai era acolo Sam-Sam Sam şi Joe Cockroach şi Ts’e K’am Men Ti, bârlogul secret al piraţilor chinezi de pe fluviu. Era şi Tollie Fong, asasinul triadei, care se jurase să facă vărsare de sânge împotriva lui Hatcher, pentru că acesta îi omorâse tatăl, unchiul şi pe patru dintre cei mai de

încredere gangsteri ai săi.

Nu se mai putea întoarce niciodată la Hong Kong şi Bangkok. Prea multe stafii. Prea mulţi duşmani. Prea multe plecări fără să-şi fi luat rămas bun.

Astfel că Hatcher se gândea întotdeauna la Sloan cu sentimente contradictorii. Legătura între mentor şi elev era aproape tot atât de importantă, cât şi cea dintre tată şi fiu. În nenorocirea lui, sentimentele faţă de Sloan se schimbau. Într-o zi se gândea la el cu afecţiune, în ziua următoare îl trimitea la dracu.

Ceea ce învăţase, în cele din urmă, era că nu exista un moment precis când aprecierile lui se schimbaseră. Când îl întâlnise pe Sloan, era tânăr şi impresionabil, fusese uşor încântat de zâmbetul lui omniprezent şi sedus de promisiunile lui. Asta făcuse Sloan cel mai bine, să depene imagini despre lumi misterioase, cu limba lui de argint. De fapt, Hatcher trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce era şi pentru locul în care se afla, un loc pe care şi-l alesese singur.

Viaţa la Los Boxes, deveni ispăşirea lui Hatcher.

Apoi, într-o noapte, auzi un râcâit în perete. Crezu că era un gândac sau poate un şoarece, până în momentul în care un beţişor pătrunse prin zid, se răsuci un moment, apoi dispăru.

— Psst!

Hatcher se aplecă şi îşi lipi urechea de micuţa gaură. Auzi o voce, vocea unui bărbat bătrân, răguşită şi slabă.

— O sută douăzeci şi şapte? întrebă vocea.

126

Hatcher nu vru să răspundă, nu putu să răspundă. Paranoia şi frica îl împiedicară să dea vreun răspuns. Dacă era un paznic care voia să-l încerce? Nu va risca să i se taie limba. Se rezemă de perete cu urechea lângă scobitură şi ascultă.

Auzi din nou şuşotitul răguşii.

— O sută douăzeci şi şapte?

Gura îi era uscată de neîncredere şi frică. Stătu un moment, apoi tuşi.

— Da, foarte bine, foarte înţelept, şopti vocea în spaniolă. Eu sunt o sută douăzeci şi şase. L-am cunoscut pe cel care a stat în celula ta, înainte. Era ziarist în ţara mea. Un ziarist renumit, l-am cunoscut bine. Fructele de pădure verzi şi viermii intestinali l-au dat gata.

Dumnezeule, să auzi o voce, o voce prietenoasă, era ca o amânare a nebuniei şi Hatcher se întrebă: La ce-ţi foloseşte limba dacă nu poţi să vorbeşti?

— Sunt aici, îi răspunse el în şoaptă, dar imediat în mod reflex îşi băgă pumnul în gură.

— Ah, şopti 126. Mântuire.

— Eu sunt Hatcher, pe tine cum te cheamă?

— Nu are importanţă, nu are importanţă, spuse 126 într-o engleză perfectă. Aici nu exista eliberare condiţionată, nici amnistiere, nici posibilitate de evadare. Eu sunt o sută douăzeci şi şase. Voi fi o sută douăzeci şi şase pe vecie. Tu eşti o sută douăzeci şi şapte.

— De cât timp eşti aici?

— De când a creat Dumnezeu gândacii de bucătărie.

— De ce eşti aici?

— O minciună în interesul statului.

— Şi eu tot pentru asta, zise Hatcher.

— Să-i dai unei astfel de minciuni importanţă, înseamnă să o faci să dureze veşnic. De ce sunt eu aici, de ce eşti tu aici, nu mai are importanţă. De-acum chiar şi tribunalele ne-au uitat. Şi dacă nimănui nu-i pasă, ce ne interesează pe noi? Este foarte simplu, o minciună.

— Asta mă ajută să gândesc la ea. Mă ajută să supravieţuiesc.

— Nu există justificare în ură. În plus, noi toţi suntem produsul propriilor noştri demoni.

— Nu sunt sigur că sunt de acord cu asta. Diavolul meu avea o limbă de argint.

— Ah, da, răspunse 126. Arată-mi un diavol care nu are. Uită ura, altminteri ai să înnebuneşti.

— Dacă nu se întâmplă altceva înainte.

Astfel, în următoarele luni şi ani, Hatcher se hotărâse că, dacă îl va mai vedea vreodată pe Sloan, poate va reuşi să-l ierte. Să-l ierte, dar să nu mai aibă încredere în el. Îl cunoştea pe Sloan foarte bine, destul de bine ca să ştie că acesta l-ar trăda din nou dacă ar gândi că asta ar fi în folosul lui.

— Ai omorât? întrebă 126, într-o zi.

— Da, dar din obligaţie.

— Multe crime sunt comise în numele datoriei.

— Presupun că ai dreptate, spuse Hatcher.

— Ascultă, dacă cineva tăinuieşte o crimă, atunci acela este la fel de vinovat ca şi ucigaşul.

— Ce legătură are asta cu noi?

— Uneori, putem să scuzăm orice în numele patriotismului şi astfel un proscris poate fi eliberat numai declarând că este patriot. Tu eşti patriot, o sută douăzeci şi şapte?

— Nu-mi amintesc. Da, cred că am fost.

— Bine, atunci eşti cu siguranţă un proscris.

— Da, acesta este un fapt real.

— Atunci, este la mintea omului că, probabil, *nu* eşti patriot. Dar totul este relativ. Eu sunt aici, pentru că gândeam că sunt patriot. Apoi am descoperit că patriotismul unui bărbat este trădarea altuia. Ceea ce gândeam eu că era un act de patriotism s-a transformat într-o crimă.

— Pot să înţeleg foarte bine asta, răspunse Hatcher.

— Atunci ai avut şi tu experienţa.

— Da.

— Da, desigur.

— Înţelegi ce vreau să spun. Indignarea i se potriveşte mai bine unui patriot decât unui trădător.

Hatcher învăţă greu lecţia. Uită că în iadul de la Los Boxes, regulile nu se schimbă niciodată. Într-o zi, lucra la marginea junglei săpând una dintre grădinile de legume fără de sfârşit, care înconjura fortăreaţa, când un porc mistreţ se năpusti subit dinspre pădurea tânără şi îl atacă.

Era un animal monstruos, mătăhălos, rău mirositor, cu colţii strâmbi ieşiţi în afară, cu ochi dementi şi coama zbârlită, grohăind în timp ce alerga spre el.

Hatcher încercă întâi cu sapa, lovindu-l puternic peste rât, dar animalul se dădu înapoi doar câţiva metri şi atacă din nou. Hatcher strigă la gardieni, apărându-se cu sapa. Colţii mari ai animalului puteau cu uşurinţă să-i spintece stomacul, să-i rănească un picior sau să-i rupă gâtul.

Un paznic apăru în apropiere, dar nu încercă să tragă în animal. Stătea cam la cincisprezece metri depărtare şi râdea.

— Trage în el, strigă Hatcher, dar paznicul reacţionă imediat.

— *Silencio!*

Mistreţul atacă din nou. De data aceasta, Hatcher ridică sapa într-un arc lung şi împlântă lama de oţel în ceafa groasă a mistreţului. Coada sapei se crăpă şi se rupse. Urlând de durere, mistreţul se dădu înapoi şi începu să se mişte în cerc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trage în bestia asta, strigă Hatcher, ferindu-se.

— *Silencio!* ordonă paznicul alergând spre el.

Mistreţul se întoarse brusc, grohăind înnebunit, lovi pământul cu copitele şi se repezi din nou la el. Hatcher era fără apărare. Se ridică în picioare şi începu să alerge. Auzi apoi o împuşcătură şi guiţatul de durere al mistreţului. Un alt paznic de la marginea cealaltă a râului îşi lăsă puşca în jos.

Hatcher se întoarse şi văzu mistreţul zăcând pe o parte la

trei metri depărtare de el, mişcându-şi picioarele scurte prin aer, smucindu-şi capul în dreapta şi în stânga, în spasmele morţii. Oftatul de uşurare al lui Hatcher dispăru când simţi ţeava puştii primului paznic izbindu-l cu putere în gât. Se trase înapoi clătinându-se şi ţinându-se de gât.

Paznicul se aplecă deasupra lui.

— *Silencio!* repetă el, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

— Ai noroc că mai ai încă limba, îi spuse în noaptea aceea 126.

— Îl urăsc pe nemernicul ăsta, răspunse Hatcher cu glas chinuit. Am să-l omor dacă voi avea vreodată prilejul.

— Nu, nu te gândi la asta, îi spuse 126. Ura vine uşor aici şi ea omoară spiritul. Trebuie să înveţi să iubeşti. Ceva… o femeie, ţara ta, orice. Fără dragoste viaţa este lipsită de sens. A iubi înseamnă a râde, a plânge, a simţi fără să atingi. Fără sentimente, o sută douăzeci şi şapte, eşti un robot.

Era adevărat, gândi Hatcher, şi, totuşi, o bună parte din viaţa lui numai ura îl susţinuse.

— De ce este interzis să vorbim, o sută douăzeci şi şase?

— Vorbitul este sămânţă de revoltă.

— Da, are sens ceea ce spui.

— Într-un fel foarte simplu, orice are sens aici, o sută douăzeci şi şapte.

— Cu ce te ocupai când erai liber, îl întrebă Hatcher, cu voce răguşită.

— Eram profesor. Mentor. Ai avut vreodată un mentor?

— Am avut doi, răspunse Hatcher după ce se gândi o

clipă.

— Da, şi ce te-au învăţat?

— Unul m-a învăţat ce înseamnă onoarea, răspunse Hatcher.

— Şi celălalt?

— Celălalt m-a învăţat să nu ţin seamă de ea.

O sută douăzeci şi şase îmbătrânise la Los Boxes şi avea să moară aici. Într-un moment de nebunie încercase să fugă, dar nu putuse rezista decât două zile în junglă. Acum era închis pentru totdeauna în celula 126, şi pentru a nu se da bătut, şi a-şi menţine echilibrul mintal, filosofa fără sfârşit.

— Să vorbeşti înseamnă hrană pentru creier, îi spuse lui Hatcher. Dacă nu ai cu cine vorbi, vorbeşte singur.

126 începuse să-i dea sfaturi practice.

— Dacă este atât de important pentru tine, zgârie-ţi numele şi vârsta pe perete şi astfel nu-ţi pierzi identitatea. Adu-ţi aminte că nimănui nu-i pasă de tine. Pentru toţi tu nu eşti decât o sută douăzeci şi şapte. Uită ce se întâmplă în afara zidurilor. Nu mai are nicio importanţă. Acest loc este existenţa ta. Ca să supravieţuieşti, tot ceea ce contează este realitatea.

— De ce să mă gândesc la asta? întrebă Hatcher.

— Pentru că speranţa este cheia către Rai, răspunse 126.

Deveni profesorul lui Hatcher. În fiecare zi, când Hatcher se întorcea de pe câmpurile din jurul închisorii, afla lucruri

noi care meritau să fie învăţate.

— Când eşti afară, nu mânca boabe verzi. Ele te vor omorî.

Şi: Masturbează-te în fiecare zi, asta te ajută să-ţi păstrezi simţurile vii.

Şi: Uită politica suferinţei tale. Politicienii sunt viermi în suflet. Ei se leagănă ca vântul şi-ţi întreţin mânia, şi mânia se transformă în nebunie, iar nebunia este pasul înaintea morţii.

Şi: Nu-ţi risipi timpul cu gânduri de răzbunare. Răzbunarea este deprimantă. Ea cere acţiune, şi acţiunea este duşmanul gândirii şi prietena iluziei. Aici, iluzia duce la nebunie.

— Ah… asta este greu de făcut.

— Va deveni mai uşor. Mai bine să-ţi ierţi duşmanii decât să înnebuneşti.

— De ce te temi cel mai mult, o sută douăzeci şi şapte?

Hatcher se gândi puţin.

— De laşitate, răspunse, în sfârşit.

— Atunci, atâta timp cât trăieşti, nu ai de ce să te temi. Numai laşii se sinucid ca să scape din locul acesta.

Şi: Dacă te îmbolnăveşti, îngrijeşte-te, altminteri te vor omorî ei ca să nu molipseşti pe alţii. Aici nu există doctor.

Şi: Nu-ţi pierde simţul umorului. Umorul hrăneşte sufletul. Dacă sufletul moare, moare şi conştiinţa, iar conştiinţa este singurul tău tovarăş.

Şi: Să nu mănânci carne de porc. Este prost gătită. Ea face viermi intestinali.

— Mulţumesc, o sută douăzeci şi şase.
— Pentru ce?
— Învăţ multe lucruri de la tine.
— Eu sunt profesor. Asta e plăcerea mea.

Era apoi lumea ciupercilor.

La început, Hatcher gândi că 126 era într-una din zilele lui proaste. Toţi aveau zile de nebunie.

— Caută ciuperci tinere, îi spuse 126 scurt, înainte de a muri. Pe cele mari care cresc la umbră sub copacii înalţi. Taie-le mărunt şi amestecă-le cu mâncarea, nu le mânca niciodată simple. Lumea ciupercilor este prietenoasă, dar, dacă le mănânci goale, nu-ţi fac bine.

Hatcher nu-şi dădea seama ce delira 126.

— Este timpul să ne luăm rămas bun.
— Nu!
— Am stat aici doisprezece ani, prietene. Au trecut doi ani de când am văzut ultima dată soarele şi am respirat aer curat. Ce-i mult strică. În plus, inima mea este uzată. Cred că am extrasistole.
— Dar am nevoie de tine, îl imploră Hatcher.
— Totuşi… Făcu o pauză. O să-mi lipseşti, o sută douăzeci şi şapte.
— Nici pe jumătate, pe cât ai să-mi lipseşti tu.

O sută douăzeci şi şase râse:

— Bine. Nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

Le văzu pentru prima dată în timp ce săpa o nouă

porţiune de pământ pentru grădină. Ciuperci mari de un galben deschis, cu diametrul de cincisprezece centimetri, strălucind ca bijuteriile în întuneric, umbre umede. Culese una, o tăie în bucăţele şi o băgă în buzunarul cămăşii. În noaptea aceea, amestecă bucăţelele de ciuperci cu legumele dintr-o farfurie de tinichea vârâtă într-o deschizătură la capătul celulei. Gustul lor plăcut, aromat, ca de mosc, era mai bun decât al celorlalte.

Şedea întins pe salteaua de paie şi se holba la tavan, întrebându-se de ce oare 126 îi vorbise despre aceste ciuperci. Poate că ele conţineau vitaminele sau mineralele care îl vor ajuta să-şi întărească oasele.

Umbra unui derviş apăru în colţul celulei sale, înseninând umbrele cu o lumină plăcută, apoi, ceea ce începuse ca o aură strălucitoare, prinse formă în carne şi oase, stând în colţ, parcă aşteptând să primească ordine.

— Cine eşti? Ce doreşti? şopti el cu teamă.

Dar fiinţele din lumea ciupercilor nu i-au răspuns şi nu i-au vorbit niciodată. Ele îi ţineau doar tovărăşie şi, când a început să aibă încredere în ele, le vorbea ca şi cum i-ar fi fost oaspeţi, povestindu-le despre monotonia zilelor sale.

Câteodată dansa cu ele, se învârtea într-o gigă irlandeză nebună, în cripta lui de pământ. Făcea dragoste cu femeile şi se ciorovăia cu bărbaţii. După dispariţia lui 126, fiinţele din lumea ciupercilor deveniră singurii lui prieteni.

Erau zile când Hatcher era lucid; erau zile când petrecea ore întregi în tovărăşia fiinţelor din lumea ciupercilor, dansând, cântând, făcând dragoste, repovestind orice fragment din trecut pe care şi-l putea aminti sau născoci. Le

spunea glume ca să-şi păstreze viu simţul umorului, le cânta cântece, pentru că muzica hrănea sufletul.

După descoperirea lumii ciupercilor, Hatcher nu mai avea nevoie de 126. Şi dacă mica limită între sănătatea psihică şi nebunie poate fi considerată după ceea ce ai în minte, Hatcher fusese într-adevăr nebun în timpul acestor ani petrecuţi la Los Boxes. Aveau să treacă doi ani până să-şi revină destul de bine din brutala şi dezumanizanta experienţă, pentru a-şi da seama că nu exista nicio gaură în peretele celulei sale şi niciun 126 de partea cealaltă a ei, care îi vorbea. Aveau să treacă doi ani până ce Hatcher să-şi dea seama că 126 era propria lui conştiinţă.

MADRANGO

Vasul fluvial venea o dală pe lună, aducând provizii, whisky şi femei pentru paznici. Sirena jalnică anunţa sosirea cu trei behăituri când se apropia de ultimul cot al fluviului. Nimeni nu lucra afară când sosea vasul. Când sirena suna, deţinuţii erau repede încuiaţi în celule. Ei nu aveau voie să vadă femeile, deşi cei din partea de sud a fortăreţei puteau să le zărească prin crăpăturile înguste ale celulelor. Vasul rămânea de obicei trei zile şi apoi pleca. Întotdeauna câţiva bărbaţi înnebuneau. Ca şi câinii în călduri, ei zăceau în celule şi hămăiau în agonie.

Hatcher era în partea de nord a construcţiei. Ochii lui nu mai văzuseră nicio femeie de când era aici. Dar când vântul sufla din direcţia aceea, putea să le simtă parfumul, mirosul

de mosc al sexului, chiar mirosul aspru al alcoolului. Atunci invoca fiinţele din lumea ciupercilor şi stătea nebun cu ele, toate cele trei zile.

De data aceasta, vasul veni chiar înainte de amurg. Prizonierii erau înăuntru, masa de seară li se dăduse deja când sirena gemu în susul fluviului. Hatcher era nedumerit. Imediat controlă calendarul lui primitiv zgâriat pe perete. Trecuseră numai şaisprezece zile de la ultima vizită. Poate că de acum înainte vor veni la două săptămâni, ca să le aducă paznicilor o raţie suplimentară de sex şi băutură sau poate că aduceau ceva deosebit cu ei, nişte granguri.

Hatcher, care tocmai mânca, deplasa o piatră dintr-un perete şi scoase din spatele ei o traistă mică cu ciuperci vrăjite. Rupse una dintre ele în bucăţele, pe care le amestecă cu ceea ce mai rămăsese din puţina lui mâncare lipsită de gust.

Mestecă bine bucăţelele ca de cauciuc, ştiind că, dacă erau mai uşor digerate, îşi făceau efectul mai repede şi mai bine. Când termină de mâncat, îşi aprinse un trabuc făcut din frunze de palmier sfărâmate, vârâte în muguri de bambus. Fumul înţepător îi irită nasul şi plămânii. Se întinse din nou şi aşteptă fiinţele din lumea ciupercilor. Afară tunetul bubui de-a lungul cerului şi auzi primele picături de ploaie izbind zidul de sub fereastră. O boare rece se strecură prin despicătura peretelui liniştindu-l. Culorile cafenii ale lutului celulei începură să se schimbe, devenind mai luminoase. Închise ochii în timp ce desenele prindeau forme şi dansau în spatele pleoapelor. Începu să râdă încet, pe înfundate, şi imaginaţia începu să-i joace feste.

Veneau. Le auzea chiar strecurându-se pe coridoarele înguste spre celula lui şi se întreba care fiinţe din lumea ciupercilor aveau să-l viziteze în noaptea aceea. Nu că ar fi avut vreo importanţă, el le iubea pe toate, cu pasiune. Nu păruseră niciodată mai reale. Le auzi în faţa celulei sale, auzi chiar geamătul uşii deschise. Una dintre ele îl lovi cu vârful piciorului. Chicoti, de parcă s-ar fi aşteptat la gestul acesta.

— O sută douăzeci şi şapte, spuse o voce groasă, guturală, în spaniolă.

Fiinţele din lumea ciupercilor nu-i vorbiseră niciodată înainte. Deschise un ochi şi privi cu prudenţă. Un paznic stătea aplecat deasupra lui.

— Vino, îi spuse acesta.

Se aplecă, îl trase în picioare şi îl scoase afară pe uşă. Un vânt rece şi umed coborî pe scări şi gemu pe coridoare. Hatcher ştia că nu trebuia să întrebe unde îl ducea paznicul. Dar ciupercile acţionau asupra lui. Forme luminos colorate străluceau în jurul lui ca stelele căzătoare. Încercă să-şi menţină echilibrul, dar se împletici lângă perete în timp ce urca scările. La nivelul superior se opriră şi paznicul bătu la uşă. Aceasta se deschise. Lumini strălucitoare îi săgetară ochii. Se dădu înapoi, clipind. Aruncă o privire pe furiş împrejur, apoi se uită în sus spre capul celei de-a doua case a scării. Plin de el, într-o lumină strălucitoare, stătea o matahală de om, un mastodont într-un costum alb, strângând cu amândouă mâinile o servietă la piept. Lumina albă, ţipătoare se făcu roşie, galbenă, apoi se schimbă brusc în cioburi colorate.

— Domnule Hatcher, zise năluca în alb, am venit să vă iau acasă.

Hatcher căzu lângă perete, se sprijini de el câteva clipe, apoi se ghemui şi începu să urle ca o hienă.

— N-a scos niciun blestemat de cuvânt de când l-am scos din gaura aia împuţită, îi spuse Pratt căpitanului, zace acolo holbându-se la tavan.

Căpitanul, care stătea deasupra lui în timoneria acoperită cu stuf, privind încordat prin ploaia torenţială, ridică din umeri cu nepăsare.

— Hei, la ce te aşteptai, señor? N-a mai vorbit cu o fiinţă omenească de trei ani. Te aştepţi să facă tumbe şi să cânte „Star-Sprinkled Banana”[1]?

— Analfabet nesuferit, i-o tăie Pratt, se spune „Star-Spangled Banner”.

Căpitanul începu să râdă.

— Bine, bine, *amigo*, Star-Spangled Banana, cum vrei să-i spui. Individul ăla este nebun, e deranjat rău la cap.

— Hristoase, cine ţi-a mai spus că ştii să vorbeşti englezeşte?

Pratt dădu din cap şi îşi mai turnă un scotch tare. Îşi scoase haina şi îşi desfăcu cravata de la gât. Ploaia se prelingea printre crăpăturile acoperişului şi cădea pe masă. Cămaşa şi pantalonii care fuseseră odată albi îşi schimbaseră culoarea, ude leoarcă de transpiraţie. Din cauza furtunii, cu un nebun care se holba la tavan şi cu un

1 Pronunțare greşită a lui Star-Spangled Banner - imnul naţional al S.U.A. (n. trad.).

marinar nepriceput cu dinţi verzi şi răsuflare de şacal, probabil că nenorocitul ăsta de vas se va scufunda înainte să ajungă pe fluviul principal. Când se va întoarce, îi va telefona tatei ca să-l scoată naibii din Madrango. Va renunţa la slujbă şi va scăpa de Departamentul de Stat, de Hatcher şi de Los Boxes, va termina cu această dezgustătoare şi nenorocită copaie prin care intră apa. Îşi bău scotch-ul din pahar şi-şi mai turnă încă unul.

— Sloan te-a trimis? mormăi o voce chinuită în spatele lui Pratt.

Acesta tresări şi se întoarse în scaun. Hatcher, fără cămaşă, proptit în faţa uşii care ducea jos, era o fantomă vie, cu ochii verzi, încadraţi de cearcăne întunecate, adânci, rotindu-se nebuneşte, cu braţele subţiri ca nişte cozi de mătură, cu părul împâslit şi murdar ajungându-i până la umeri, iar barba stufoasă şi îmbârligată acoperindu-i cea mai mare parte a pieptului scheletic. Ridurile de pe frunte erau pline de murdărie.

Pratt se uită la el fără să scoată o vorbă.

— Sloan te-a trimis? mormăi Hatcher din nou, aspru.

— După cum ţi-am mai s-s-spus, eu sunt din partea ambasadei din Madrango, se bâlbâi Pratt. Ambasadorul a aranjat p-p-pentru…

— Sloan te-a trimis?

— Ei bine, eu cred că poale domnul Sloan a avut legătură cu aranjamentul. El…

— Ploaie torenţială? întrebă vocea obosită a lui Hatcher.

— Ploaie torenţială? repetă ca un ecou Pratt, ridicând din sprâncene, o dată cu întrebarea.

Hatcher se întoarse şi porni spre punte.

— Bate vântul nebuneşte, señor, strigă căpitanul după el.

— Iisuse, strigă Pratt şi se năpusti în urma lui Hatcher.

Stătu în tambuchiu şi îl privi pe fostul deţinut care zăcea pe punte cu faţa în sus şi gura deschisă în timp ce ploaia cădea torenţial peste el.

— Mi-a spus să fim atenţi la vânt, răcni Pratt. N-am vrea să te pierdem acum, după tot ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Hatcher nu răspunse. Cu mâinile şi picioarele întinse pe punte, adormi adânc în ploaia şi vântul care îi biciuiau corpul emaciat. Căpitanul fixă timona cu un odgon şi se târî afară după el, îi legă o frânghie în jurul pieptului, iar celălalt capăt îl prinse de parapet.

— Supraveghează-l, îi spuse lui Pratt, apoi se întoarse în timonerie.

Ziua următoare era senină şi frumoasă, doar un vânt uşor bătea dinspre nord.

— Opriţi vasul, ordonă vocea chinuită a lui Hatcher căpitanului, care reduse acceleraţia, şi schimbă în marşarier. La pupa, motoarele făceau să fiarbă fluviul.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Pratt.

Hatcher nu răspunse. Îşi scoase pantalonii zdrenţuiţi şi se aruncă gol în râu.

— Iisuse, locurile astea sunt pline de aligatori, îngăimă Pratt. Îşi făcu mâinile pâlnie şi urlă la Hatcher când acesta ieşi la suprafaţa. Pe aici sunt aligatori, domnule Hatcher.

Hatcher se întoarse pe spate şi pluti. Pratt şedea pe

scaunul lui şubred de răchită şi îşi ţinea capul între mâini. Asta-i tot ce-mi lipsea, bodogăni el de unul singur. „Unde este Hatcher? Oh, îmi pare îngrozitor de rău, domnule, l-a mâncat un aligator.”

Zece minute mai târziu, Hatcher se căţăra înapoi la bordul vasului. Pratt îi întinse un prosop de pluş cu steagul Statelor Unite brodat într-un colţ. Hatcher se uită la el câteva clipe, apoi începu să se şteargă.

— V-am adus nişte haine noi. Sunt jos, spuse Pratt. S-ar putea să fie un număr sau două mai mari.

Hatcher îşi şterse bine corpul, aruncă prosopul peste umăr şi stătu gol în faţa lui Pratt, aşteptând.

— Oh, da, zise Pratt, sărind de pe scaun atât de repede cât putea să sară un om gras ca el. Vă aduc imediat hainele. Am adus, ăă, şi un aparat de ras, o periuţă de dinţi, pastă de dinţi. Nişte, ăă… ăă… apă de colonie.

Pantalonii erau cu două numere mai mari, iar mânecile cămăşii atârnau mai jos de încheietura degetelor, dar erau de bumbac, răcoroase şi curate. Hatcher se privi în oglindă. Nu-şi mai văzuse faţa de mai bine de trei ani. Aşa cum era acum curat, bărbierit, cu părul tăiat scurt, până la ceafă, pieptănat, se gândea că nu arată chiar aşa de rău. Obrajii şi ochii îi erau supţi şi scofâlciţi, slăbise cam cincisprezece kilograme, dar putea fi şi mai rău. Putea fi mort. Putea să împartă ciuperci cereşti cu 126. Îşi suflecă mânecile deasupra coatelor şi se întoarse pe punte.

— Ei bine, trebuie să spun că arătaţi bine, domnule Hatcher, chiar excelent, zise Pratt.

— Fumaţi? întrebă Hatcher, cu o voce răguşită.

Pratt scotoci în servietă.

— Da, domnule, da, domnule, imediat. Îi întinse un pachet de ţigări Dunhill. Marca dumneavoastră preferată, cred.

— Da? întrebă Hatcher, privind ambalajul.

Îl întoarse de câteva ori înainte de a şti cum să scoată banderola de pe el. Îşi aprinse o ţigară, trase un fum şi îl apucă o tuse năprasnică. Faţa i se înroşi şi simţi că se sufocă.

— Mâinile deasupra capului! ţipă Pratt la el şi îi ridică mâinile în sus. După ce se linişti, se aşeză la copastie. Se uită o clipă la ţigara, apoi o aruncă peste bord.

— Avem fructe proaspete, o brânză excelentă, vin, ăă, pui tăiat felii şi friptură de vacă. Avem şi ceva bere, şi coca-cola, jos în frigider, spuse Pratt şi, râzând nervos, adăugă: Acesta este un vas vechi care face curse regulate.

Hatcher se uită aproape batjocoritor la Pratt şi continuă să-l privească până când grăsanul începu să se simtă stânjenit, apoi spuse:

— Coca-cola. Da.

— Cum a aranjat Sloan graţierea mea? întrebă Hatcher cu vocea gâfâită.

— Ştiţi, ăă, de fapt nu e tocmai o graţiere…

— Ce vrei să spui? murmură el ameninţător.

— Vedeţi, domnule Hatcher, Madrango trece chiar acum printr-o traumatică mişcare socială. A fost o lovitură de stat militară şi noul preşedinte, numele lui este Garazzo…

— Garazzo! El m-a trimis acolo.

— Da, este adevărat. Dar, ştiţi, au fost alegeri democratice imediat după ce dumneavoastră, ăă, aţi plecat, iar Garazzo şi oamenii lui, ăă, au fost înlocuiţi de Venzio. Dar acum patru săptămâni, Garazzo, ăă, l-a îndepărtat, ăă, a dat o lovitură de stat şi este din nou preşedinte. În orice caz, el a aranjat evadarea dumneavoastră.

— Evadare?

Ochii verzi ai lui Hatcher scânteiară periculos.

— Este doar o formalitate, răspunse Pratt în grabă. Nu vor încerca să vă extrădeze sau ceva de genul acesta. Vreau să spun că nimeni nu va şti că sunteţi afară, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Unde este Sloan?

— Îl veţi vedea când veţi ajunge la Washington.

— Washington?

— Exact. Vă vom scoate din ţară, da, domnule... Sloan, ăă, moare de nerăbdare să vă vadă.

Hatcher se uită din nou la el. Era intrigat de faţa bărbatului, de straturile de grăsime care păreau să-i micşoreze trăsăturile, o faţă micuţă care ieşea dintr-un cap mare şi gras.

— Cum de te-ai amestecat în treaba asta? i se adresă el ameninţător lui Pratt.

— Sunt diplomat de carieră, răspunse Pratt, încercând să pară mândru de aceasta.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, şopti Hatcher.

Văzură norul negru de fum ridicându-se deasupra

oraşului încă de la treizeci de kilometri depărtare.

— A izbucnit un incendiu, zise căpitanul, arătând spre râu.

— A izbucnit un incendiu, îl maimuţări Pratt, clătinând din cap. Stătea sus şi privea peste provă, spre capitală. Dumnezeule, trebuie că a fost un contraatac în oraş, se tângui Pratt. Întreaga regiune este în flăcări.

— Ce facem acum? mormăi Hatcher neliniştit.

— Voi încerca să iau legătura prin radio cu ambasada, spuse Pratt şi dispăru jos. Hatcher urmări atent coloanele de fum negru pe măsură ce se apropiau de oraş. Se puteau auzi exploziile şi tirurile de artilerie. Pratt se întoarse zâmbind.

— Vor trimite un elicopter la debarcader. Problema este pe mâini bune, spuse el emoţionat. Ne vor transporta direct la ambasadă.

— De ce faceţi toate astea pentru mine? întrebă Hatcher.

— Eu, ăă, chiar nu ştiu, domnule. Nu mi-au explicat nimic. Mi-au spus doar să plec cu hârtiile, să-l mituiesc pe directorul închisorii şi să vă aduc înapoi. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, domnule Hatcher, ei nu-mi vor spune niciodată nimic.

— Vă debarc şi o întind, răcni căpitanul la ei.

— Da, corect, spuse Pratt. O întinzi. Ştii ce mi s-a spus? Căpitanul vorbeşte perfect englezeşte, asta mi s-a spus. Înţelegi ce vreau să spun?

Când se apropiară de debarcader, văzură elicopterul, un aparat cu patru locuri, zburând deasupra depozitului de materiale, de-a lungul marginii fluviului şi planând deasupra

ţărmului, învolburând apa sub el. Pratt se sculă în picioare şi le făcu semn cu mâna. Căpitanul dirijă vasul de-a lungul debarcaderului şi acostă uşor. Deşi spunea că nu ştie să vorbească englezeşte, gândi Hatcher, ştie însă perfect cum să manevreze un vas.

— Acum plecaţi, noroc, señor, răcni el.

Pratt se căţără ca să ajungă pe parapet şi, când ajunse acolo, o bombă explodă la o distanţă de o sută de metri, dărâmând colţul unei clădiri. O femeie goală alerga în josul străzii cu părul în flăcări. Un jeep distrus, cu cauciucurile dezumflate, ardea cu furie, corpul carbonizat al şoferului mai şedea încă în spatele volanului. Pratt se opri, faţa crispându-i-se de groază.

— Să mergem, răcni Hatcher şi îl împinse spre doc.

Vasul se întoarse huruind în mijlocul fluviului.

— Dumnezeule, priviţi, este îngrozitor, îngrozitor… gemu Pratt în timp ce elicopterul zbură pe deasupra şi ateriză la o distanţă de aproape şase metri. Hatcher alerga spre trapa deschisă. Un marinar tânăr, care privea speriat de moarte, îl ajută să se urce la bord. În spatele lui, Pratt mergea clătinându-se de-a lungul docului spre elicopter. Pilotul, un căpitan, se uită la el îngrozit.

— Dumnezeule, nu putem să-l luăm şi pe el, suntem deja supraîncărcaţi, răcni pilotul. Închide trapa, caporal.

— Am înţeles, strigă caporalul şi închise uşa.

Rămas pe doc, Pratt strigă văzând trapa închizându-se.

— Nu, nu puteţi să mă lăsaţi aici, ţipă bătând cu pumnii în partea laterală a elicopterului.

Acesta se cutremură şi începu să urce în timp ce Pratt

continua să bată neputincios cu pumnii în el. Vântul începu să-l lovească, umplându-l de praf şi biciuindu-i faţa, iar elicopterul continua să se ridice. Pratt căzu în genunchi, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote.

Hatcher şi tânărul marinar se uitară în jos la namila de om şi văzură cum devenea din ce în ce mai mic. O altă explozie se produse în spatele lui şi o parte din doc fu distrusă, dar Pratt nu se mişcă. Îngenunche ca Buddha, făcându-se mic de frică, incapabil să se urnească din loc.

— Asta-i nebunie curată, strigă marinarul, şi Hatcher râse pentru prima oară. El fusese tovarăşul nebuniei atât de mult timp, încât totul i se părea normal.

BANGKOK
ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

PRIN MALAYSIA

Mercedes-ul albastru rula încet pe străzile aglomerate din Bangkok. Se părea că nu are o destinaţie anume. Mergea încet, reducând viteza când ajungea la capătul unei alei ce dădea în străzile întortocheate până când, în sfârşit, se opri.

Aleea era îngustă şi înţesată de lume. Deşi era ziua în amiaza mare, muzica răzbătea cu putere dintr-un club de noapte din apropiere, la care se adăugau vocile oamenilor

ce sporovăiau, claxoanele maşinilor şi larma din oraşul mare şi ticsit.

Un chinez mătăhălos coborî din Mercedes şi intră pe alee. Avea o înfăţişare sănătoasă, dar faţa era însemnată în partea de jos de o cicatrice subţire. Îşi croi cu greu drum prin şuvoiul neîntrerupt de oameni şi se îndreptă spre o femeie micuţă, uscăţivă, cu o înfăţişare jalnică ce purta pe cap un turban. Şedea ghemuită deasupra unui copil. Era cu picioarele goale, murdare şi bătătorite, iar obrajii scofâlciţi şi ochii înfundaţi în orbite spuneau toată povestea vieţii sale.

O tânără, una dintre miile de prostituate cunoscute ca *e-san,* o laoţiană din nord-estul Thailandei, al cărui tată o vânduse, pentru a se prostitua, la vârsta de doisprezece ani, avea acum un copil şi, nemaiputând să practice meseria, era muritoare de foame. Erau sute de femei ca ea. Zeci de copii nedoriţi se năşteau în fiecare săptămână.

Şoferul Mercedes-ului, un bărbat scund şi sfrijit, într-o uniformă de culoare gri, stătea sprijinit de o aripă a maşinii, fumând şi privind la partenerul său care vorbea tinerei femei cu copil. Bărbatul solid, cu cicatrice, se aplecă spre ea şi îi vorbi încet, cu mâinile încrucişate în faţă. Femeia dădu negativ din cap. Bărbatul scoase un teanc mare de bancnote, le ţinu strâns în mână, numără câteva, dar femeia continuă să dea din cap. Mai adăugă câteva bancnote, le împături şi, ţinându-le cu două degete, le întinse spre femeie. Aceasta ezită, dar continuă să refuze. Bărbatul cu cicatrice îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un pachet cu praf alb. Îl vârî printre bancnote şi i le

puse în mână.

Şoferul văzu cum bărbatul solid ia copilul şi se întoarce pe alee; i se deschise repede portiera maşinii.

Bătrânul înmuie vârful lucios al acului într-un strat subţire de vopsea verde închis. Clientul era un chinez masiv de vreo treizeci de ani. Când acul de tatuaj străpunse pielea braţului acesta nu tresări, nici măcar nu clipi. Era dezbrăcat de la mijloc în sus, şedea pe un scaun frumos ornamentat şi se uita drept înainte fără nicio emoţie. Îşi ţinea braţul întins, cu palma în sus.

Îngenuncheat pe o pernă de culoare roşie-rubinie, un chinez bătrâior şedea aplecat deasupra braţului bărbatului, lucrând cu artă pe antebraţul lui. Acesta nu folosea acul de tatuaj de tip electric, mai modern, ci proceda în felul lui obişnuit, marcând pielea cu îndemânare şi lovituri rapide. Lucra repede, dar cu mare grijă, desenând pe piele un pumnal subţire, verde, cu un şarpe de culoare purpurie încolăcit pe lamă, capul lui galben iţindu-se de după mâner.

Când bătrânul termină, se dădu puţin înapoi şi-şi contemplă lucrarea. Satisfăcut, făcu o plecăciune clientului, iar tânărul îşi plecă ochii spre pumnal. Era o operă de artă frumos executată, care provoca o senzaţie de ameninţare. O intenţie de zâmbet schimbă brusc expresia impenetrabilă a feţei tânărului. Se îndreptă spre o oglindă cu ramă aurită, se postă în faţa ei, privind cu răceală imaginea reflectată de ea. Pe faţă i se vedea o urmă de autoadmiraţie. Se întoarse către bătrânul artist.

— Minunat, zise, şi făcu o plecăciune spre el, la care

bătrânul îi răspunse în acelaşi fel. Îşi puse pe el un costum de ceremonie din brocart roşu şi galben şi se îndreptă spre camera alăturată, care era decorată cu minunate antichităţi chinezeşti, cu obiecte de artă şi carpete orientale. Dincolo de cameră, prin ferestrele mari, la picioarele casei, se întindea oraşul Macao.

Un bărbat cam de şaptezeci de ani, stătea lângă un acvariu imens, cu peşti de mare, fărâmiţând hrană pentru peşti şi aruncând-o înăuntru. Se opri când tânărul intră în cameră, îşi şterse mâinile şi studie tatuajul câteva momente înainte de a-şi da aprobarea.

— Încă o operă de artă, zise.

Se aplecă în semn de mulţumire spre bătrânul care făcuse tatuajul, iar acesta îi răspunse la fel, apoi plecă. Bătrânul era şeful unui puternic clan chinezesc cunoscut ca White Palms, care controla triadele Chiu Chao, cele mai puternice paisprezece bande din lumea interlopă de pretutindeni. Un atac de cord îl paralizase parţial şi îi zdruncinase puţin memoria, astfel că se hotărâse să se retragă. Tânărul, al cărui nume era Tollie Fong, urma să devină, în noaptea aceea, noul *sun wong*, şeful suprem, cum era denumit conducătorul triadei.

— Este o zi mare, spuse bătrânul, supraveghindu-şi peştii. Tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine, aşa cum sunt şi eu. Nimeni altul în afară de tine nu merită onoarea de a deveni *san wong*-ul triadei White Palms.

Stăteau lângă un acvariu cu apă sărată, mare cam de vreo patru sute de litri. Bătrânul fărâmiţa creveţi de apă sărată şi îi împrăştia în bazin.

— Acum pot să-mi petrec timpul distrându-mă cu peştii mei.

Peşti frumoşi de culoarea curcubeului înotau încoace şi-ncolo pe fundul cu corali al bazinului. Cel mai deosebit dintre ei era un înger cu botul lung, de culoarea cobaltului azuriu, mai mare decât ceilalţi.

— Timp de cincizeci de ani am fost cea mai temută dintre triade. Acum, mai important ca oricând este să nu fie contestată, continuă bătrânul.

Pe măsură ce bucăţile de creveţi se duceau la fund, peştii se buluceau spre ele. Îngerul azuriu îi ataca, se arunca asupra lor şi, împrăştiindu-i, înghiţea micile bucăţele ce se scufundau spre fundul bazinului.

— Nu arăta slăbiciune nimănui… Bătrânul mai sfărâmă în mână nişte hrană pentru peşti şi o aruncă în bazin. Îngerul azuriu se învârti cu prudenţă câtva timp, apoi se repezi, înhaţă o bucată şi se retrase. Prin luciul apei, Tollie Fong putea să vadă tatuajul bătrânului san *wong. Er*a identic cu al lui, făcut, de fapt, de acelaşi artist când amândoi erau mult mai tineri… nici familiei, nici soţiei, nici fratelui, nici mie… dar, mai ales, niciodată duşmanilor tăi. Ei bine, destul despre asta. În timp ce bătrânul îşi exercita arta magică asupra braţului tău, a telefonat omul tău din Bangkok. Mi-am luat libertatea să preiau eu mesajul, ca să nu fii deranjat.

— A, bine. Şi ce a spus? întrebă Fong nerăbdător.

— A spus că grădina este sădită şi că recoltarea va fi în seara aceasta.

Treizeci de kilometri la est de Kangar, lângă Padang Besar, unde calea ferată trece din Thailanda în Malaysia, preotul Kilhanney conducea cu prudenţă un camion platformă de-a lungul drumului de ţară neasfaltat. Era doar la un kilometru şi jumătate de staţia de frontieră şi începuse să plouă din senin, aşa cum se întâmplă întotdeauna în sudul Thailandei. Fulgere luminau cerul şi frunze de palmier mânate de vânt se lipeau de parbriz. Lui Kilhanney îi era milă de femeile din spate. Nu avea prelată ca să acopere camionul şi cele optsprezece muncitoare se înghesuiseră una într-alta ca să se apere de furtună. Kilhanney nu ştia exact ce se întâmplă şi nici nu voia să ştie. Sarcina lui era să întâlnească un avion particular la Songkhla şi să conducă optsprezece muncitoare până la frontiera thailandeză cu Malaysia.

Drumul o cotea în jos, trecea de punctul de pază, ducea înapoi prin junglă, la cincizeci de kilometri de drumul principal, apoi urca spre nord în peninsula thailandeză spre Bangkok. Punctul de pază de la frontieră era puţin mai mare decât clădirea unei vămi şi avea doi paznici.

Înainte de asfinţit, optsprezece femei, dintre care douăsprezece îşi cărau copiii legaţi în spinare, urmau să treacă de cealaltă parte a hotarului acela invizibil care despărţea Thailanda de Malaysia. Cu permisele de muncă pe care le aveau, acestea puteau câştiga câte zece dolari pe zi ca muncitoare pe plantaţiile de cauciuc sau ca servitoare la aristocraţii bogaţi. Dincolo de frontiera izolată, un alt autocamion aştepta să le transporte la muncile lor. Asta se întâmplă zilnic, nu era nimic neobişnuit.

Numai că aceştia nu erau copii obişnuiţi. Aveau abia şase luni şi fuseseră cumpăraţi pe străzile din Bangkok cu câteva ore mai devreme, apoi fuseseră ucişi înainte ca avionul să decoleze spre aeroportul Hao Yai.

Kilhanney nu ştia nimic despre încărcătura de copii morţi pe care o transporta. Femeile păreau neobişnuit de tăcute când urcaseră în camion, dar el credea că erau aşa din cauza vremii.

Opri camionul la trecerea frontierei şi sări jos din el. Ploaia se oprise de câteva momente şi acum burniţa uşor, dar fulgerele luminau încă cerul deasupra junglei care îi înconjura.

După ce coborî, Kilhanney se duse în spatele camionului şi lăsă în jos oblonul din spate. Ajută femeile să coboare, în special pe cele cu copii în spinare. Femeile alergară pe o potecă noroioasă către punctul de pază, cu permisele de muncă pregătite.

Doi paznici se cuibăriseră în micul avanpost să se adăpostească de ploaie. Kilhanney se întoarse în cabină, privind cum femeile se apropiau de paznicii de la frontieră. Restul era rutină. Paznicii malaiezieni erau prietenoşi şi flirtau cu femeile.

Când una dintre femei trecu de paznic, mâna copilului se desprinse din frânghie şi căzu bălăbănindu-se în aer. Ea iuţi pasul, fără să bage de seamă că-i alunecase copilul şi că-i ieşise capul dintre legături. Cum trecea mai departe, paznicul o opri zâmbind şi întinse mâna după copil ca să-l pună la loc. Când îl atinse însă încremeni. Copilul era rece ca gheaţa. Femeia intră în panică şi o luă la fugă, iar copilul

se rostogoli drept în braţele paznicului.

Acesta ţinând copilul în mână, strigă către celălalt paznic:

— Copilul este mort! Opreşte-o! Dar femeia alerga înapoi spre camion.

Toate femeile cu copii începură să fugă. Al doilea paznic se uită la copilul din spinarea altei femei.

— Şi ăsta e mort, răcni el.

Femeile se zăpăciră de frică şi începură să alerge înapoi spre camion, dar paznicii traseră câteva focuri de armă în aer ca să le oprească. Kilhanney se sperie, băgă camionul în viteză şi, cu cauciucurile săpând pământul clisos, dispăru.

Kilhanney conducea ca un nebun. Camionul greu gonea pe un drum alunecos, huruind prin furtuna sălbatică ce se dezlănţuise. Şoferul privea îngrozit printre ştergătoarele de parbriz. Din cauza fricii i se uscase gura.

— Oh, Dumnezeule, repeta într-una. Apoi dintr-o dată drumul din faţă se lumină puternic, un trăsnet zgudui cerul şi lovi unul dintre copacii falnici. Lumina îl orbi pe moment. Îşi şterse ochii, apoi i se păru că drumul dispare şi că în faţa lui nu era decât jungla. Întoarse volanul. Cauciucurile camionului alunecară în pietrişul afinat şi pavajul sfărâmicios derapând în junglă. Se lovi de un taluz şi se opri.

Kilhanney era năucit Parbrizul era spart. Bâjbâi după mânerul uşii, trase de el şi, când uşa se deschise, se rostogoli într-un şanţ plin cu apă rece care îl făcu să-şi revină. Se ridică în capul oaselor o clipă, apoi se căţără pe partea alunecoasă a şanţului şi se năpusti în junglă.

Alergă nebuneşte; ramurile copacilor şi ale bambuşilor care îl plezneau îi rupseră hainele şi îi răniră faţa. Trăsnetul transformă jungla într-un coşmar. Liane de mărimea şerpilor boa se răsuceau pe pământ şi strangulau marii manglieri. Un alt trăsnet bubui deasupra capului său. În lumina alb-albastră, bântuită de stafii, Kilhanney văzu un Buddha uriaş de piatra erodat de vreme, uitându-se încruntat la el printre ferigi, faţa şi corpul fiindu-i învăluite de neînduplecatul lăstăriş. Kilhanney căzu lângă un copac scoţând un ţipăt strident. Apoi, cu inima izbindu-i coastele, continuă să alerge prin furtună.

Localul arăta ca un platou al unui film western, o cameră mare cu mese şi scaune împrăştiate alandala, pline de praf, pe duşumea. Lumini verzi estompate atârnau din tavan, ca nişte pâlnii cu susul în jos. Camera era joasă, rece, întunecoasă şi mirosea a bere şi a ceapă. Ventilatoarele din tavan zbârnâiau încet mişcând aerul. Era un loc ce părea pierdut în timp.

În fundul camerei, aşezat de-a latul ei, se găsea un bar vechi din stejar. Era un bar grozav, cu o bară de bronz pentru picioare, şi câteva scuipători aşezate de-a lungul ei. Deasupra lui, o oglindă înclinată se întindea de-a lungul peretelui salonului, iar în mijloc, gravat cu litere frumos arcuite, era numele „Tom Skoohanie” şi sub el, în direcţia opusă, ca să completeze cercul, era gravat „The Galway Roost, 1877”.

Deasupra oglinzii, un cap de bizon, jalnic, soios şi mâncat de molii se uita trist cu singurul ochi de porţelan – celălalt

era acoperit cu un petic de pânză. Aproape în mijlocul oglinzii era o gaură de glonţ de calibru mare.

Un perete al salonului era acoperit cu fotografii vechi şi cu desene de cowboy renumiţi, indieni şi bandiţi; un tablou de familie a lui Jesse şi Frank James cu pălării de melon într-una din cele mai frumoase duminici din viaţa lor; fraţii Doolin stând în faţa unei autodube a închisorii zâmbind, ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta; Wild Bill Hickok mort, lungit pe o masă de pocker cu pistolarul Jack Dance în spatele mesei, ţinând în mână ultimele cărţi ale lui Hickok; Pat Garrett stând deasupra unui bizon mort, cu puşca Sharp în mână; Geronimo, îngenuncheat ca indienii, cu puşca pe genunchi; un Crazy Horse care privea sfidător.

Într-un colţ, lângă bar, un tonomat Wurlitzer în stare perfectă îngâna melodia „Surfin'" a formaţiei Beach Boys. De partea cealaltă a camerei, cu două trepte deasupra nivelului podelei, se găsea o cameră mică, despărţită de o draperie din mărgele de sticlă strălucitoare. Câteva persoane jucau cărţi la una din cele două mese, într-un separeu, iar la capătul celălalt, doi bărbaţi jucau biliard pe o masă acoperită cu pâslă roşie. La capătul acestei camere retrase, pe un scaun tapiţat, alături de care se afla un lampadar garnisit cu ciucuri, şedea un domn impozant într-un costum alb, cu părul înspicat, bărbia dublă atârnându-i peste cămaşa albă şi cravata neagră. În faţa lui se găsea o masă pe care era aşezată o casetă cu bani şi o sticlă cu vin alb. Bărbatul citea. Când termină pagina, îşi băgă degetul în paharul cu vin, pe care îl ţinea într-o mână, linse vinul de pe deget şi întoarse pagina.

Un bărbat înalt, slab, cu mustaţa pe oală, şedea la capătul barului din apropierea lui, sporovăind încet cu un negru înalt şi dichisit, îmbrăcat cu o bluză neagră peste care avea o vestă de velur, cu blugi şi cizme de cowboy, şi o pălărie tot de cowboy, destul de mare ca să poţi face baie în ea. De panglica pălăriei era prinsă o pană de papagal roşie, galbenă şi verde. De sub jacheta bărbatului înalt se vedea mânerul unui pistol mare, şi când vorbea arunca uneori câte o privire spre bărbatul impozant în haine albe. Singura persoană care mai era în camera principală era un bărbat cu păr blond, lung, ce şedea aplecat peste bar.

Un telefon sună undeva în camera din spate. Barmanul ieşi din încăpere, lipsi câteva secunde, apoi se întoarse. Îi făcu semn cu degetul bărbatului înalt, care trecu prin spatele barului şi, când intră în oficiu, scoase un pistol mare cât un tun şi i-l dădu barmanului. Intră apoi în birou şi închise uşa în urma lui.

Câteva minute mai târziu reveni în încăpere. Avea faţa aspră şi convulsionată, muşchii obrajilor i se contractaseră.

— Trebuie să plec, îi spuse barmanului. Spune-i Onorabilului să închidă banca până mă întorc.

— Ce s-a întâmplat?

— Kilhanney s-a sinucis, spuse el simplu şi ieşi furios din bar. Când ajunse afară, nu se mai gândi la ceea ce se întâmplase şi imediat fu învăluit de viaţa de noapte a cluburilor din Patpong care era în plină desfăşurare. Muzica şi flecărelile celor dinăuntru străbăteau până în stradă. Bărbatul înalt se îndreptă spre un *tuk-tuk*, unul dintre vehiculele cu trei roti care păreau să domine traficul

strangulat din Bangkok. Micul vizitiu thailandez porni trăsurica şi se întoarse spre bărbatul înalt.

— Sam Peng, zise el liniştit când se urcă în trăsurica cu două locuri. Chiar lângă Tri Phet Road.

Micul vehicul coborî pe o alee pustie în Yawaraj, Cartierul Chinezesc din Bangkok, şi se opri. Din umbră apăru în fugă un chinez adus de spate şi se aşeză alături de bărbatul înalt.

— Ce s-a întâmplat? şopti vocea orientalului.

— După cum am aflat, acum patru nopţi Kilhanney a luat trenul de noapte spre sud şi a dus cu camionul nişte muncitoare până la frontieră, lângă Kangar. Douăsprezece dintre femei aveau copii în spinare. Toți copiii fuseseră sufocaţi şi în corpul fiecăruia s-au introdus câte trei kilograme de praf alb chinezesc. Orientalul şuieră uşor printre dinţi, dar nu spuse nimic.

Bărbatul înalt ridică uşor din umeri.

— Ucigaşi de copii, zise el, dar ingenios. Drace, poţi să cumperi un copil pe străzile din Bangkok cu cincizeci de dolari, asta se petrece în fiecare zi.

— Cum s-a întâmplat?

— Wol Pot.

— La naiba! *La naiba*, de ce nu ţi-a spus?

— Nu ştiu. l-a spus lui Max că Wol Pot se baza pe el să facă cursa. Nu ştia despre copii. Max zice că padre credea că face transportul, că se va întoarce şi va uita, dar chestia cu copiii l-a dărâmat. Când a ajuns la localul lui Max, era nebun. Azi-dimineaţă, s-a dus la plajă, s-a aruncat în valuri

şi nu s-a mai întors. Corpul i-a ieşit la suprafaţă acum o oră.

Cei doi bărbaţi rămaseră fără să vorbească câtva timp. În cele din urmă, chinezul rosti:

— Mă întreb cât de mult le-o fi spus Wol Pot?

— Aş zice că foarte puţin. Ce naiba, noi suntem garanţia lui.

— Micuţa nevăstuică ar fi trebuit ucisă de multă vreme.

— Ei bine, tu ştii care este părerea mea, zise bărbatul cel înalt. Mai bine mai târziu decât niciodată. Poate reuşim să-i facem să pună ei mâna pe Wol Pot în locul nostru.

— Cum propui să facem asta?

— *Calul Thailandez,* răspunse bărbatul cel înalt.

AMERICA
CADOUL

PASĂREA

În dosarele ultrasecrete ale Interpolului, cunoscute ca Holy Ghost Entry şi care erau numai la îndemâna acelora cu prima şi a doua verificare, zburătorul – el, ea sau ei – era cunoscut sub numele de cod Pasărea. Rapoartele erau strict secrete, deoarece niciuna dintre autorităţile din Europa sau din America nu dorea ca presa să aibă idee despre porecle. În special, nu voiau ca Pasărea – sau presa – să ştie că

există vreo legătură între problemele de la Paris şi cele de la Chicago.

Pasărea ştia asta, oricum. Ea zbura chiar acum la doi metri deasupra etajului salonului cu impresionişti francezi ai Salonului Internaţional de Artă.

Afară, pe Sixty-fourth Street, viaţa mergea înainte. Luni seara, soţii şi soţi se grăbeau spre casă la soţii şi soţiile lor… de la lucru, de la iubiţii lor, de la un film, o întâlnire de afaceri sau de la un aperitiv în drum spre casă.

Custodele salonului plecase devreme, astfel că paznicul de noapte îl păcălise puţin şi încuiase la şase fără cinci. În ultima oră fusese doar un vizitator, un tip ciudat cu o barbă roşie, deasă, îmbrăcat într-un impermeabil galben deschis. După câte se părea părăsise muzeul neobservat. Cel puţin, aşa gândea paznicul.

Dar Pasărea nu plecase. Ea se ascundea în camera în care se ţineau *măturile* şi aştepta ca paznicul să-şi facă controlul obişnuit: acesta încuie, conecta sistemul de alarmă şi fotocelulele, formă codul de declanşare al alarmei care controla senzorii de vibraţie ai podelei, apoi verifică cele opt ecrane ce supravegheau fiecare cameră a muzeului. După ce termină, se aşeză să-l asculte pe Dan Rather şi să mănânce unul din cele două sandvişuri pregătite de soţia sa. Pentru noaptea aceasta avea sandvişul său preferat, salată de pui cu o felie de ananas şi muştar. Putea să uite de el când mânca aşa ceva.

Pasărea aşteptă până când paznicul fu absorbit de sandviş şi de ştirile de la CBS. Ieşi din cămăruţă, merse trei metri în josul coridorului care ducea la camera mica unde

era aparatura electrică de alarmă şi sări peste dispozitivele pentru alarmarea geamurilor şi a fotocelulelor. Nu se uită la senzorii podelei. Era prea complicat ca să-şi bată capul cu ei şi, de altfel, nu constituiau o problema. El nu mergea niciodată aproape de podea.

Pulsul Păsării se acceleră când începu să urce spre acoperiş, îi plăcea înfruntarea. Lucrând afară, o provoca şi, cu cât treaba era mai grea, cu atât devenea mai palpitantă. Nu-l interesa rezultatul, îi plăcea ce face. Îşi ascunsese trusa de scule pe acoperiş, cu două zile în urmă, prezentând paznicului din acea zi o legitimaţie falsă de pompier, după care verificase întreaga clădire, fără să aibă probleme. Îşi ascunsese trusa – o geantă mare neagră de nylon, plină cu ceea ce el numea „necesarul” – înăuntrul unei supape pentru aer condiţionat. Asta fusese floare la ureche, aproape prea uşor. Măsurile de securitate nu erau foarte severe, şi paznicul nu bănuia că muzeul va fi atacat atât de repede după închidere.

Îşi scoase barba şi impermeabilul, le îndesă în geantă, îşi înnegri faţa, apoi deschise cu şperaclul lacătul de pe luminatorul de deasupra camerei cu impresioniştii francezi. Fixă un dispozitiv mare de aluminiu pe pervaz, introduse prin inelele acestuia şi prin acelea ale echipamentului pe care îl purta o frânghie groasă de nylon şi coborî pe coardă.

Acum zbura la doi metri deasupra podelei, aproape de zidul de sud astfel încât să nu poată fi văzut pe monitorul T.V., cu ancora de salvare legată de piept. Folosindu-şi capul drept pivot, rotindu-se, uneori atârnând cu capul în jos, alteori cu picioarele în jos, Pasărea era un Peter Pan viu

înconjurat de tablouri de Monet şi Manet, Cassatt şi Signac, Gaugain, Van Gogh, Sisley, Cézanne şi Renoir. *Minunat,* gândi Pasărea. *Cine altcineva mai lucrează într-un loc plin de atâtea lucruri extraordinare?*

Dar cum se balansa încetişor în aer, bucurându-se de minunatele picturi atârnate pe pereţi, ochii îi căzură dintr-o dată pe o bancă din mijlocul camerei. Pe bancă era întinsă o pisică.

Pasărea îngheţă. Ionii din aer îngheţară. Totul îngheţă în afară de pisică, aceasta dormea liniştită.

Dacă pisica sare, gândi Pasărea, senzorii de vibraţie îl vor aduce imediat pe bătrânul paznic. Se legănă la capătul frânghiei câteva secunde privind pisica, o felină gri-vărgată. Trebuia să se mişte încet, liniştit şi spera să n-o trezească.

Pasărea îşi mişca uşor capul înainte şi înapoi, rotindu-se, până reuşi să atingă peretele. Căută în trusă, scoase din ea două clame, se roti până ajunse iar lângă perete şi, uşurel, fixă cele două ventuze pentru a-şi menţine echilibrul.

Folosi o cheie fixă mică pentru a scoate fiecare ramă, desprinse un Monet, un Cézanne, un Renoir şi le ridică uşor, le acoperi pe fiecare cu câte o bucată de pânză, le făcu sul şi le puse în tubul atârnat de umărul său, fixat bine cu o curea de spinare ca să nu alunece. Desfăcu apoi ventuzele şi se roti înapoi prin aer, cu capul atârnând în jos spre podea.

Pisica se întoarse pe spate, deschise ochii şi se uită la cea mai mare pasăre pe care o văzuse vreodată în viaţa ei.

Pasărea se uită la pisică.

Ochii pisicii se măriră şi ea se ridică în picioare. Spinarea

i se arcui şi scuipă spre Pasăre.

Nu sări, gândi Pasărea, te rog, nu sări.

Pisica însă sări pe duşumea.

Senzorii de vibraţie ai podelei dădură alarma pe ecranul monitor din birou. Paznicul tresări la bâzâitul alarmei, se uită pe monitor, dar pisica şedea chiar sub el şi paznicul nu o putu vedea pe ecran. Camera părea goală.

— Drace, bodogăni bătrânul, ţinându-şi respiraţia.

Îşi scoase revolverul din toc, merse în josul holului şi se opri câteva clipe în afara arcadei care ducea spre camera mare, apoi luă arma şi ţinând-o cu amândouă mâinile intră înăuntru. Pisica se strecură printre picioarele lui şi o zbughi pe hol.

— Blestemato! strigă paznicul.

Bătrânul îşi băgă arma la loc în toc, făcu câţiva paşi în cameră şi se opri o clipă cu mâinile în şold.

Pasărea atârna deasupra capului său la o distanţă de treizeci de centimetri.

— Blestemato, era să-mi faci un atac de inimă, zise paznicul tare. Asta-i a doua oară în săptămâna asta că mă sperii straşnic.

Pasărea îşi ţinu respiraţia. Dacă paznicul s-ar uita în sus, s-ar privi ochi în ochi. Dar nu o făcu. Aruncă o privire superficială prin cameră şi se îndreptă spre hol, strigând „Pis, pis”.

Pasărea răsuflă cu uşurare. Numele i se potrivea.

Nu-i plăceau pisicile.

SLOAN

Era patru douăzeci şi opt de minute când Stenhauser părăsi birourile de la etajul al douăzeci şi optulea ale Companiei de asigurare Everest de pe East Fifty-seventh Street. Luă liftul până la etajul al doilea, coborî pe scări încă un etaj şi ieşi pe uşa de serviciu dinspre vest.

Sloan era într-o cafenea de pe Fifty-seventh, între Second şi Third Avenues. Îşi alesese un loc bun. Prin geamurile ei putea să vadă trei părţi din clădirea Everest. A patra, partea din spate, ducea spre o alee închisă, care dădea în Third Avenues. Indiferent ce drum ar fi ales Stenhauser, Sloan putea să-l vadă. Îşi scoase blocnotesul negru şi notă ceva în el, aşa cum făcuse în ultimele trei zile. După aceea îl urmări pe bărbatul scund.

Numele lui Stenhauser fusese introdus discret în computerul lui Sloan, de doi ani. Până cu trei zile în urmă, habar n-avea cum arăta Fred Stenhauser şi nu ştia altceva despre el în afară de profesia sa. Nu fusese nevoie până acum. Numele din dosarul lui Sloan erau ca nişte conturi în bancă şi Sloan era un maestru în privinţa asta, le păstra pentru zile negre. Era de un calm patologic. Nu se grăbea niciodată, putea aştepta o veşnicie sau, cel puţin, până când era pregătit. Acum era gata să se folosească de informaţia în care era menţionat numele lui Stenhauser.

Stenhauser era o ţintă uşoară. Era tot atât de pedant pe cât era Sloan de răbdător. Pleca întotdeauna de la birou cu puţin înainte de patru şi jumătate. Se oprea să bea un

pahar de martini la Bill’s Safari Bar, pe Fifty-sixth Street. Ajungea acasă în jur de ora şase, iar la şase şi zece ieşea din nou să-şi plimbe căţelul.

Viaţa pentru Stenhauser era ca un ritual. Purta numai costume la două rânduri, din stofă ecosez, cu un pulover sub haină şi o cravată colorată. Întotdeauna. Se tundea în fiecare marţi dimineaţă la opt şi jumătate, la frizeria St. Regis, zilnic lua micul dejun la aceeaşi cafenea pe Fifty-seventh Street, citea *Wall Street Journal* şi îşi petrecea concediul la Cape Cod. Nu se abătea niciodată de la programul lui.

Chiar mica şi singura sa excentricitate era previzibilă, deoarece, deşi îşi urma ritualul zi de zi, rareori părăsea biroul pe aceeaşi uşă sau lua acelaşi drum spre Bill’s sau se întorcea de la Bill’s la casa lui construită din gresie, de pe Seventy-fourth Street. Era ca şi cum juca un joc, ca şi cum cineva l-ar fi urmărit tot timpul şi scopul lui era să scape de el. Pe Sloan îl amuza ciudăţenia asta. Acum chiar îl urmărea cineva pe Stenhauser şi el nici măcar nu-şi dădea seama.

În ziua aceea, Stenhauser, un bărbat scund, subţirel, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu ochi cu pleoape grele ca ale broaştelor, o luă spre est pe Second Avenue, apoi spre sud pe Fifty-sixth Street; se întoarse spre dreapta şi merse două blocuri mai departe spre Bill’s Safari Bar. Mergea sprinten, privind mereu în pământ înaintea lui, ca şi când i-ar fi fost frică să nu calce pe ceva.

Sloan se hotărî să-l abordeze în barul lui Bill. Barul nu era niciodată aglomerat, motiv pentru care Stenhauser se ducea să-şi bea paharul cu martini acolo. Deşi decorul era

puţin cam încărcat cu ferigi şi capete de animale împăiate, barul era mic şi liniştit, iar barmanul ştia să pregătească un martini excelent.

Când Stenhauser trecu de Second Avenue şi o luă pe Fifty-sixth, Sloan traversă strada şi merse în urma lui. Îl depăşi, aşteptă până când acesta se apropie de barul lui Bill şi intră înăuntru cu câteva secunde înaintea lui, uitându-se în stânga şi în dreapta, până când Stenhauser îşi atârnă haina în cuier şi găsi un loc la bar. Sloan se aşeză pe un scaun lângă el. Stenhauser nu-l observă, citea revista *Art World* în timp ce barmanul pregătea un martini. I-l puse în faţă, apoi se întoarse către Sloan.

— Cu ce vă pot servi?

— Un cocteil slab, zise Sloan, apoi aruncă o privire către Stenhauser. Văd că dumneavoastră preferaţi gin Bombay amestecat cu Beefeater’s, zise pentru început.

Stenhauser îl privi printre pleoapele grele şi păru parcă plictisit.

— Este opţiunea barmanului, zise cu o voce nazală. Sincer să fiu, mă îndoiesc că aş putea spune care este diferenţa între cele două.

— Dar dumneavoastră preferaţi martini demi-sec.

— Mai bine să spunem că nu-mi place gin simplu, spuse Stenhauser absent, răsfoindu-şi revista.

— Nu pot să nu observ că vă interesează arta, insistă Sloan.

Stenhauser bătu nervos cu degetul pe coperta revistei.

— Afaceri şi plăcere, răspunse tăios.

— Fără glumă, zise Sloan. Cu ce vă ocupaţi?

— Ocupaţia mea, dacă doriţi să ştiţi, sunt asigurările.

— Asigurări de viaţă, societăţi…

— De fapt, eu sunt cel ce stabileşte cuantumul despăgubirilor, spuse Stenhauser, întorcându-şi atenţia spre revistă.

— Lăsaţi gluma, zise Sloan cu entuziasm. Cum se potriveşte asta cu lumea artei?

Bărbatul scund îşi puse revista alături pe bar şi oftă.

— Sunt specialist. M-am specializat în recuperarea operelor de artă furate.

— Hei, asta pare foarte interesant şi profitabil, nu-i aşa?

Îi făcu cu ochiul lui Stenhauser.

— Ei bine, încă nu sunt gata să mă retrag, dacă vă referiţi la asta.

— Nu încă, spuse Sloan, luând o gură de bere, fără să-l privească.

Ochii lui Stenhauser se micşorară. Bărbatul ăsta începea să-l plictisească. Prea era curios. Stenhauser îl studie. Avea faţa ridată şi tăbăcită, o cicatrice sub ochiul drept, iar corpul îi era pătrat ca o cutie şi muşchiulos. Părul negru ca pana corbului era tuns prea scurt şi haina prea strâmtă. Părea din altă lume. Mai mult vânător decât pescar. Avea înfăţişarea vânjoasă a unui vânător, nu slăbănoagă ca a unui pescar. Probabil că făcea gimnastică în fiecare zi. Un fan al sporturilor şi un băutor de bere. Nu prea deştept, gândea Stenhauser.

— Dar dumneavoastră cu ce vă ocupaţi, domnule… începu Stenhauser.

— Sloan, Harry Sloan. Sunt copoi.

— Detectiv?

— Nu, chiar copoi, zise Sloan, ţesând încet o pânză strălucitoare pentru musca sa.

— Asta-i bine. E foarte nostim, chicoti Stenhauser. De asta se ocupă toate revistele de bârfă, nu? Cred că toţi suntem cam băgăcioşi.

— Da, dar nu în genul meu, îi spuse Sloan confidenţial, aplecându-se spre el. Eu – ridică două degete în sus – nu mă amestec în treburi scabroase.

Stenhauser păru surprins.

— Ce-i mai mulţi oameni n-ar recunoaşte asta, zise, sorbind încă o înghiţitură de martini.

— Mie îmi place să studiez oamenii, rosti Sloan. Cred că sunt un foarte bun cunoscător al caracterului.

— Adevărat?

— Să vă iau pe dumneavoastră, de pildă. Fac pariu că sunteţi un om foarte pedant.

— Pedant, ha. Stenhauser se gândi câteva momente. Presupun că ai dreptate. E rentabil să fii meticulos în meseria mea.

— Sunt sigur că este. Nu vă puteţi permite o greşeală. Sloan se apropie mai mult de el. Aveţi de-a face cu elemente criminale? îl întrebă, mai adăugând ceva la cursa pe care i-o întindea.

— Asta şi fac, răspunse bărbatul scund, cu mândrie. Îmi dau seama că nu sunt foarte impunător, dar vorbesc limba lor. Pot fi foarte dur când trebuie.

— Îmi închipui, zise Sloan.

— Da?

— Absolut. Pariez că sunteţi un negociator pe cinste.

Era vechiul truc al lui Sloan, să măgulească vanitatea omului. Nu dădea niciodată greş.

Oarecum arogant, Stenhauser încuviinţă dând din cap de câteva ori, dar nu comentă nimic. L-am prins, gândi Sloan.

— Din când în când, scriu câte ceva, zise Sloan. Mi-ar plăcea să scriu despre unele dintre cazurile dumneavoastră, cele dure. Ar putea fi ceva interesant pentru mine.

— Păi, eu, este foarte măgulitor pentru mine, dar, ăă, majoritatea cazurilor mele sunt secrete.

— Nu mă refer la nume reale. Numai, ştiţi, ceva material cu dedesubturi. Cu cât ştii mai mult cu atât este mai autentică munca pe care o faci.

— Presupun că aşa este. Bine, poate altă dată. Trebuie să plec peste câteva minute.

— Ascultaţi-mă, de ce n-am vorbi despre asta pe drum spre Seventy-fourth Street, zise Sloan zâmbind, în timp ce-şi sorbea berea.

Stenhauser îl privi surprins o fracţiune de secundă.

— De unde... nu mă duc acasă, zise repede. Am bilete la teatru.

— Păcat. Câinele dumneavoastră o să fie nenorocit.

— Ce naiba vrei? zise Stenhauser printre dinţi, aplecându-se mai mult spre Sloan.

— Pe Hatcher.

— Hatcher?

— Hatcher, încuviinţă Sloan din cap.

— Trebuie să ştiu ceva despre el?

— Christian Hatcher, domnule Stenhauser. Îl vreau, asta-i tot. O adresă, un număr de telefon, ceva. Apoi voi dispărea din viaţa dumitale, uite aşa. Pocni din degete.

— Cred că aşa ar trebui să şi faci – pocni şi el din degete – să dispari aşa, oricine naiba ai fi.

— N-are importanţă ce se întâmplă, jocul s-a terminat, domnule Stenhauser. Nu mai merge... trucul cu arta vreau să spun, şi ştiu că dumneata ştii la ce mă refer. Acum, ceea ce vreau eu este să vorbesc cu Hatcher, asta-i tot. Fără să ne certăm. Ce dracu', suntem prieteni vechi. L-am ajutat o dată, l-am scos dintr-o belea.

— Nu mai spune.

— Da.

— Ascultă, eu nu cunosc niciun Hatcher, dar, dacă aş cunoaşte vreunul, nu ţi-aş spune nici măcar iniţiala tatălui, nici ce număr poartă la pantofi, nu ţi-aş spune... nu ţi-aş spune nimic despre el. Nu-mi placi. Nu-mi place stilul tău şi pălăvrăgeala ta aiurită. E clar?

Sloan încuviinţă din cap cu toată convingerea. Îşi vârî un deget sub nasul lui Stenhauser.

— Te încăpăţânezi, aş spune, replică el încet şi răbdător ca întotdeauna, zâmbind în continuare. Şi asta-i foarte rău.

— Adevărat?

— Adevărat. Încăpăţânarea asta o să te coste cam – oh nu ştiu sigur – cel puţin zece ani. În plus, ți se vor lua toţi banii pe care i-ai câştigat şi aş spune că sunt destul de mulţi.

— Nu ştiu despre ce dracu tot vorbeşti, domnule... Sloan, aşa te cheamă?

Sloan dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, de ce să nu mergem pe Seventy-fourth Street împreună. Poate că aş reuşi să clarific toate lucrurile astea pentru dumneata. Nimeni n-o să ne bage în seamă, şi dumneata, în orice caz, trebuie să te duci acolo ca să-ţi scoţi câinele la plimbare, chiar dacă te duci la teatru sau nu. În cazul că e nevoie să fiu mai convingător, putem să pălăvrăgim despre Paris, Chicago… New-York.

Şedeau acolo amândoi, înfruntându-se cu privirea. Stenhauser fu primul care lăsă ochii în jos.

— La dracu, spuse el, aproape în şoaptă. Dacă îmi promiţi că n-ai să mă ataci pe drum, poate că o să afli câte ceva.

Afară, un vânt proaspăt de primăvară sufla peste oraş. Trecură de Madison Avenue şi o luară spre nord. Stenhauser tăcea. Privea în pământ în timp ce mergea cu mâinile băgate adânc în buzunarele hainei.

— Ştii, poate că am fost puţin cam aspru cu dumneata, zise Sloan, surâzând binevoitor. Poate că Hatcher şi-a schimbat numele. Poate îl cunoşti sub alt nume.

Stenhauser nu zise nimic. Mergea repede, privind în continuare în jos, înainte de a păşi.

— El a folosit acelaşi procedeu în fiecare din cele trei acţiuni ale lui. Îi cunosc stilul. Coboară din tavan pe o sârmă şi apasă pe senzorii din perete când ridică tablourile. Nu ajunge niciodată prea aproape de podea, nu se teme de celulele fotoelectrice, de senzorii de vibraţie ai podelei, de lucruri de felul ăsta. Şi ticălosul lasă întotdeauna câte ceva în urma lui, ca să ajute poliţia. Bătrânul Hatch nu s-a schimbat deloc. A folosit aceeaşi tehnică şi când a prădat

ambasada rusă pentru mine, la Londra.

Stenhauser ridică ochii brusc şi îl privi pe Sloan în timp ce mergeau.

— La fel şi la ambasada iraniană din Washington, asta înainte de afacerea cu ostatecii. Întotdeauna lasă ceva în urma lui. Unul dintre senzori, sârma, ceva. Este o adevărată vrăjitorie… te pune pe o pistă falsă, pentru că evită sistemul de alarmă, fără să lase vreun indiciu real despre cum a procedat, şi ştii de ce?

Stenhauser începu să iuţească pasul.

— Pentru că a evita sistemul de alarmă presupune cunoaşterea lui din interior. În cele două cazuri ale mele, Hatcher avea un om înăuntru, dar nu voia să-l deconspire, aşa că lăsa ceva în urma lui. Acum a folosit vechea lui cascadorie. Drace, am fost pe urmele lui de la prima lovitură, afacerea din Paris. Doamne, ce rezultat! râse Sloan apreciativ.

Stenhauser se opri. Îl împunse cu degetul pe Sloan.

— Eşti nebun, ştii asta? Nu ştiu cine naiba eşti sau care-i jocul tău, dar eşti plin de rahat până-n gât.

— Încă nu am ajuns la miezul problemei. Iată cum cred că se desfăşoară lucrurile. Să presupunem că cineva scoate un Picasso dintr-un muzeu. Cei de la muzeu nu vor asigurarea de un milion de dolari, ei vor tabloul. Îl vor înainte ca acesta să ajungă pe vreun iaht arab de-a lungul Mediteranei, aşa că fac un târg. Compania de asigurări plăteşte cincisprezece la sută şi nu pune întrebări. Achită o sută cincizeci de mii de dolari la o poliţă de un milion, muzeul îşi primeşte tabloul înapoi, iar hoţul se plimbă bine

mersi cu o grămadă de bani.

Stenhauser nu era un bărbat curajos. Tot ceea ce făcea era să procure informaţii şi să încheie afaceri. Nu-şi imaginase niciodată ca el şi Pasărea să fie prinşi. Acum frica începu să i se strecoare în suflet.

— Nu este nimic ilegal în ceea ce fac, Sloan, zise el, apărându-se. Fireşte, eu închei afaceri, dar perfect legal. Asta salvează banii celor care plătesc taxe, pentru că poliţia nu este amestecată. Asta salvează banii companiei. Victimele îşi primesc lucrurile înapoi şi fiecare este mulţumit.

Vrea să mă păcălească, dar nu reuşeşte, gândi Sloan jubilând. Zâmbind în continuare, dădu din cap.

— Cum nu se poate mai bine, zise, dar să-ţi prezint un nou scenariu. Un hoţ atacă muzeul Luvru şi scoate tablouri în valoare de douăsprezece milioane de dolari. Apare intermediarul, aranjează lucrurile frumuşel şi încheie afacerea. Compania de asigurări se prăjeşte cu un milion opt sute de mii, dar salvează zece milioane două sute de mii de dolari din pradă, şi muzeul primeşte picturile înapoi. Să presupunem că avem un om într-adevăr deştept care lucrează pentru compania de asigurări. Acesta îl abordează pe zburător şi îi spune: „Ascultă, amice, eu pot să-ţi dau dinainte informaţii unde se află operele de artă, când este momentul, care este sistemul de securitate. Aranjez cumpărarea şi împărţim plăcinta pe din două.” Sloan făcu o pauză. Isteţ, nu-i aşa?

— Ştiu unde vrei să ajungi cu asta şi am să-ţi spun chiar aici şi acum că eşti nebun, zise Stenhauser vehement.

Sloan continua să vorbească încet, liniştit, ca şi cum Stenhauser n-ar fi scos niciun cuvânt.

— Îmi închipui că aţi câştigat amândoi aproape patru milioane de dolari în ultimii doi ani, Stenhauser. Dar ascultă ce-ţi spun, nu numai că toţi poliţiştii din lume vor fi pe urmele voastre, dar veţi avea şi Serviciul de Venituri Interne în spinare de fiecare dată când veţi face o afacere. Tot ce trebuie să fac este să le spun că eşti amestecat. Dacă ei vor putea să dovedească sau nu, asta este treaba lor, dar este sigur că îţi vor face viaţa mizerabilă…

Cine dracu o fi individul ăsta? se întrebă Stenhauser. Nu nutrise niciodată înainte nici cel mai vag gând de crimă – sau orice altă formă de vătămare corporală faţă de cineva – dar acum, mergând pe Madison Avenue, îi zbârnâiau în creier cele mai negre idei.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Sloan citindu-i gândurile. Las-o încurcată. Nu ai curaj şi nici talent pentru aşa ceva.

Stenhauser simţi că i se usucă gura.

Sloan dădu negativ din cap.

— Nu ai niciun motiv să fii neliniştit. Nu vreau să-ţi fac viaţa grea. Îl vreau doar pe Hatcher.

— Şi eu continuu să-ţi spun…

Sloan i-o tăie scurt. Ochii îi deveniră reci, îşi pierdură expresia, dar zâmbetul nu-i pieri. Stenhauser simţi că-l trec sudorile.

— Las-o baltă, omule, îi zise Sloan foarte liniştit. Ai să-mi spui tot ceea ce vreau să ştiu – acum – altminteri mă năpustesc asupra ta, încât ai să crezi că plouă cu pietre, gândeşte-te bine la ceea ce îţi spun. În orice caz, afaceri n-

ai să mai faci de-acum înainte. Vrei să-ţi rămână tot ce ai şi să zâmbeşti în drum spre bancă sau vrei să dai de bucluc?

Stenhauser privi în susul şi în josul străzii. Se strânse mai bine în haină şi se uită la picioarele lui Sloan. O să mă omoare, gândi el.

— Nu ai nicio scăpare.

— Dumneata nu…

— Dacă îl cunosc? termină Sloan fraza. Am făcut afaceri cu el înainte de a te cunoaşte pe dumneata.

Stenhauser întoarse capul. Se îndreptă înspre bordura trotuarului şi îşi ridică ochii spre luminile aurii ale blocului Trump Tower. Visase să-şi cumpere un apartament acolo, un milion de dolari cu banii jos, amenajat complet, şi străinul ăsta, pe care nu-l văzuse niciodată până acum o jumătate de oră, îi fura visul. Furia îi umplea sufletul, dar Stenhauser era destul de deştept ca să-şi dea seama că nu era nimic de făcut. Era în mâinile lui şi Sloan îl strângea cu uşa.

— Nu ştiu unde este, spuse Stenhauser, în sfârşit. Nu l-am văzut niciodată. Nici nu ştiam cum îl cheamă până n-am dat cu ochii de dumneata. Am luat legătura cu el numai prin telefon.

Sloan continuă să zâmbească, se apropie de el şi îl bătu pe umăr.

— O să fie bine, zise el.

— Oricum, cine naiba eşti? întrebă Stenhauser cu amărăciune. Ce înseamnă asta pentru tine?

— Asta nu-i treaba ta, răspunse Sloan, tot atât de calm şi metodic ca de obicei.

GINIA

Stătea întins pe podea cu bărbia în mâini, privind un peşte cu o coadă de un galben strălucitor cum se repezea printre corali ca să înhaţe hrană. Câteva clipe mai târziu, apăru ea în cadru, lăsând în urmă bule de aer din buteliile de oxigen, părul negru lung unduindu-se în urma ei.

Era tot atât de goală ca şi peştele pe care îl urmărea. Fesele tari şi rotunjite perfect se ondulau când lovea apa cu picioarele-i lungi şi muşchiuloase, plutind deasupra şi împrejurul micului grup de corali. Avea o înfăţişare uluitoare, iar triunghiul alb unde micul ei bikini ecranase soarele îi făcea trupul bronzat şi mai ispititor.

Era o fiinţă fermecătoare.

Îi studie fiecare mişcare a corpului, fiecare bucăţică a pielii bronzate, ştiind că ea îşi dădea seama că o priveşte şi că se bucura, aşa cum se bucura şi el. Tâmplele începură să-i zvâcnească şi o dorinţă năvalnică îl cuprinse.

Fereastra din sticlă de jumătate de metru pătrat montată în podea fusese principalul motiv pentru care cumpărase iahtul. Era situată în cabina principală, ascunsă sub o carpetă de pluş orientală. Dacă apăsai pe un buton, se deschidea un panou în partea exterioară şi cele patru reflectoare montate în fiecare colţ al ferestrei se aprindeau. Rezultatul era o spectaculoasă panoramă a adâncului mării.

Ea ţinea în mână un tub din plastic cam de un metru, ca o seringă mare cu diametrul de zece sau doisprezece centimetri, cu un piston la un capăt. Stătea în spatele

peştelui, întinzând încetişor tubul spre el, apoi brusc trase pistonul care-l aspiră în tubul a cărei valvă se închise ca o cursă. Peştele se zbătu înăuntrul tubului, nedumerit de pereţii din plastic aproape invizibili care-l închiseseră. Ea se întoarse spre fereastră, arcuindu-şi cu mândrie muşchii.

— Bravo, zise el cu o voce răguşită care părea mai mult o şoaptă. Se sprijini într-un cot şi îi făcu semn cu degetul să vină mai aproape, iar ea înotă până lângă geam, se întoarse pe spate şi îşi îndepărtă picioarele ca să-l ispitească. El se aplecă, îşi lipi buzele de geam şi o privi cum se mişcă uşor prin apă spre el presându-şi de fereastră mai întâi pieptul, apoi pântecele, apoi coapsele. El deschise uşor gura şi linse geamul gros de doi centimetri şi jumătate, în semn de sărut, iar ea începu să se unduiască uşor, aţâţându-l, în timp ce el îi urmări cu privirea sânii, stomacul plat şi musculos, apoi părul împâslit care se găsea la doi centimetri şi jumătate de gura lui. După aceea, ea dispăru. Stătea întins, uitându-se la peştii care înotau prin grămăjoara de corali şi se gândea la Ginia. Era norocos. Ginia era o femeie minunată, frumoasă şi senzuală. Erau amanţi de aproape un an. Cirillo găsise insula asta. La Cirillo şi la soţia lui, Millie, venise Hatcher după Los Boxes. Fugise de salvatorii lui Sloan, făcând autostopul de la Miami şi ajunsese la uşa lui Cirillo în mijlocul nopţii, o copie nenorocită a ceea ce fusese cândva, cu ochii înfundaţi în orbite şi ud până la genunchi de mersul prin mlaştini. Ei nu-l întrebaseră nimic, îl îngrijise că doar, înţelegând necesitatea de a-i tămădui mintea şi trupul.

Anii după Los Boxes fuseseră aproape tot atât de

traumatizanţi ca şi experienţa pe care o trăise. Simţămintele lui deveniseră atât de închistate, atât de bănuitoare şi de chinuitoare, încât îşi petrecuse primele luni singur, peregrinând în trecut, căutând un loc unde să se înrădăcineze, ceva care să-l readucă la realitate. Se lipise cel mai mult de un iaht, dar în apă nu creşteau rădăcini. Timp de un an de zile se lăsase în voia sorţii, călătorind în Caraibe, făcând plajă, ghiftuindu-se cu mâncare bună şi vin, citind mai tot timpul şi făcând dragoste cu femei de orice fel… albe, negre, galbene, măritate, nemăritate, femei deştepte, proaste, tinere şi bătrâne.

În cele din urmă, se întorsese pe insulă. Începuse să-i placă locul; îi plăcea mlaştina care despărţea insula de restul lumii, insula însăşi, şi începuse o viaţă nouă care se reaprinsese în el după Los Boxes. Aceasta devenise prima lui casă adevărată. Colţul izolat de lume era un refugiu perfect pentru el.

Circulau multe zvonuri despre el, despre acest bărbat ciudat, liniştit, cu vocea spartă şi ochii bântuiţi de stafii, care şedea noapte după noapte în taverna lui Murphy, bând brandy. Se vorbea că era un toxicoman eliberat condiţionat sau un toxicoman care nu fusese prins niciodată, că era un agent din brigada antidrog ce căuta toxicomani pe insula izolată, că făcuse douăzeci de ani de închisoare, fiindcă îşi omorâse soţia infidelă. Toate născociri făcute sub influenţa whiskyului de femeile pe care nu le lua în seamă şi de bărbăţii ale căror femei erau atrase de el.

El râdea de toate poveştile astea, măgulit de un statut care devenise misterios şi legendar. Încetul cu încetul, cei

de pe insulă îl acceptaseră, atraşi de simţul umorului său, de independenţa lui şi de sentimentul de loialitate faţă de tovarăşii de pe insulă, pe care îl dovedi lent, fără să facă paradă. Acum era unul de-al lor şi poveştile fuseseră uitate. Ca pentru mulţi alţii, care scăpaseră de un trecut controversat şi căutau un adăpost pe mica bucată de pământ, la trei kilometri de coasta Georgiei, trecutul lui rămânea un mister.

Ginia pusese ochii pe el cu câteva luni înainte de a face el prima mişcare spre ea. Nu-i pusese întrebări, nici el ei, deşi ştia că ea se născuse pe insulă, că absolvise cu diplomă de onoare Şcoala Wharton, că fusese unul dintre cei mai respectaţi agenţi de bursă de pe Wall Street, căsătorită cu un avocat bogat şi că, la a treizecea aniversare lăsase totul, se întorsese pe insulă şi pusese pe picioare o agenţie de tranzacţii comerciale. Toate astea i le spusese Murphy, dar el nu a întrebat niciodată nimic, la fel cum nici ea nu l-a întrebat pe el. Era ca şi cum amândoi nu ar fi avut trecut, ci doar viitor.

Cu două luni în urmă, o invitase la masă, o masă pe care o pregătise singur, şi pe care o servise la doi kilometri depărtare de ţărm, ancoraţi de un recif, care devenise de-atunci locul lor preferat. Au stat jos pe podea, au mâncat şi au băut vin, privind prin fundul de sticlă al iahtului creaturile mării jucându-se şi, când, în cele din urmă, ea a părăsit iahtul, două zile mai târziu, nu ştia nimic mai mult despre el decât când venise la bord, în afară de gustul lui desăvârşit pentru mobilă, îmbrăcăminte şi artă. Nu ştia din ce trăise înainte, ori de unde venea, sau ceea ce făcuse

înainte de a veni pe insulă, dacă era căsătorit, dacă avea copii, dacă era căutat de poliţie sau dacă avea vreo boală incurabilă. Acum, după nouă luni, ştia tot atât de puţin, dar nu-i păsa. Era un iubit tandru, experimentat, prevenitor, conştient de dorinţele ei, descurcăreţ, vesel, şi ea îi răspundea în acelaşi fel. Sexul pentru el era o plăcere, nu o obligaţie. Nu se arăta niciodată supărat, nu judeca niciodată pe nimeni şi o trata cu un respect deosebit. Asta era suficient pentru ea.

Era în jurul prânzului când avionul cu reacţie se auzi deasupra insulei, luând-o spre est, învârtindu-se deasupra Atlanticului, revenind apoi deasupra insulei a doua oară.

Sloan studie insula în timp ce pilotul o survolă. Avea forma insulei Manhattan, dar asemănarea se oprea aici. Cu o lungime de cincisprezece kilometri şi lată numai de trei, era puţin mai mare decât o fâşie îngustă de pământ, înconjurată de trei părţi de o mlaştină, iar la est de Oceanul Atlantic.

Un sat foarte mic era situat în partea de sud a insulei şi cheiul de pescuit intra o sută de metri în ocean, ca un deget arătând spre Florida. Un far vechi, vopsit, părea să păzească zona comercială înconjurată de stejari acoperiţi cu muşchi, care ascundeau cea mai mare parte a caselor băştinaşilor ce populau partea de sud. Case vechi, bătute de vânt, construite din lemn erau aliniate ca santinelele, sfidând Atlanticul imprevizibil.

În partea satului unde vântul bătea mai puternic, se afla un centru comercial şi un debarcader nou şi frumos, din

lemn roşu, la care erau acostate mai multe iahturi mari, printre nave cu pânze şi vase de pescuit. Un aeroport mic era situat chiar la nord de sat, iar la nord de el jumătatea de sus a insulei era împădurită şi nepopulată. Ai putea să străbaţi într-o oră partea nelocuită a insulei, gândi Sloan.

Un bărbat înalt, subţirel ca o trestie, cu o pălărie boţită de căpitan, opri camionul cisternă în timp ce avionul ateriză lângă aerogară.

— Există pe aici vreun loc unde putem găsi o mâncare bine gătită? întrebă Sloan coborând din avion.

Bărbatul întârzie cu răspunsul vreo zece secunde, se uită la el, apoi răspunse:

— Puteţi încerca la Birdie, acolo în sat.

— Pot să iau un taxi?

Bărbatul se mai gândi câteva secunde.

— Aici nu există taxiuri.

— Atunci cum pot să ajung în sat.

— Păi, zise bărbatul, după ce se mai gândi puţin, puteţi merge pe jos, ajungeţi în zece sau cincisprezece minute. Sau puteţi închiria o maşină.

— De fapt, eu îmi caut un prieten. Poate îl cunoaşteţi... Christian Hatcher?

După o mică pauză, bărbatul răspunse:

— Nu-l cunosc.

— Birdie, ai spus?

— Îhî.

Era o zi frumoasă, nu prea călduroasă şi o briză răcoroasă venea dinspre copacii de pe plajă.

— O să mă duc pe jos.

Insula, o copie după picturile valoroase ale lui Rockwell, se schimbase puţin în douăzeci de ani. Farmecul ei ispitea marile vase de croazieră de la Miami şi Charleston. Acestea veneau o dată sau de două ori pe săptămână, ancorau la chei şi îşi petreceau noaptea acolo. Plimbăreţii, cum erau numiţi vizitatorii de către localnici, umblau agale pe cheiul de pescuit şi cotrobăiau prin magazinul cu cadouri al lui Tim. Răsfoiau cărţile din anticariatul lui Nancy, îşi cumpărau tricouri şi animale împăiate de la Island Hop, luau ultimele reviste şi cărţi broşate de la magazinul lui Bryant, beau câte ceva în cârciuma lui Murphy sau mâncau îngheţată făcută în casă, la Clifton, apoi se plimbau pe Main Drag – singura stradă de-a lungul căreia se-ntindea satul, cam de trei blocuri – şi vizitau obiective turistice.

În ziua cât şedeau pe insulă, plimbăreţii mâncau mâncare gătită în casă la Birdie, hamburgheri la Big T, carne friptă pe grătar la Rib Shack sau peşte la Mallory, apoi se întorceau pe vas pentru a se culca. Dimineaţa următoare plecau.

În timp ce Sloan cerceta micul cătun, zâmbetul îi deveni răutăcios. Acesta este deci? gândi el. Asta este ceea ce numeşte casa lui.

Va trebui să fie prudent şi să pună întrebări ca din întâmplare. Coborî pe chei unde localnicii vorbeau unii cu alţii, pescuiau sau făceau plajă, priveau bărcile cu creveţi venind şi plecând sau pelicanii mari care se afundau în apă să caute hrană.

Roland Smith, care se considera primarul neoficial al insulei, apărea pe chei în fiecare dimineaţă, îmbrăcat în

haine sport şi cravată, cu o floare proaspătă la rever, ca să-şi facă rondul. Mângâia câinii, se juca cu copiii, flirta cu toate femeile peste şaisprezece ani şi, încetişor, se îndrepta spre o firidă a restaurantului numit Bowrider ca să-şi ia micul dejun şi să bârfească cu localnicii. Era întotdeauna bine dispus şi plăcut. Venise pe insulă cu zece ani în urmă într-o vacanţă cu soţia, care murise pe plajă în urma unui infarct. Smith, decorator de vitrine la un magazin în New York, trimisese o scrisoare şefului său anunţându-şi demisia şi nu mai părăsise insula.

Sloan îl privi pe Roland plimbându-se tacticos pe chei şi în parcul alăturat, zâmbind şi flecărind. Îşi dădea seama imediat dacă cineva este vorbăreţ sau nu. O luă în direcţia parcului şi se aşeză pe o bancă până când apăru Smith.

— ’Neaţa, spuse Smith zâmbind. Frumoasă zi, nu-i aşa?

— Minunată, răspunse Sloan, zâmbind şi el.

— Îmi place mult insula asta, spuse Smith, cu obişnuita lui politeţe faţă de turişti.

— Este foarte frumoasă, fu de acord Sloan.

— Vă petreceţi vacanţa aici? întrebă Smith cu candoare.

— Este un fel de a spune. De fapt, îmi caut un prieten. Am făcut armata împreună, dar i-am pierdut adresa şi nu o găsesc în cartea de telefon.

— Poate s-a mutat, rosti cu bunăvoinţă primarul.

— Poate că îl cunoaşteţi. Chris Hatcher? Mă gândeam să-i fac o surpriză.

— Poate că lui nu-i plac surprizele, zise Smith agreabil, zâmbetul diminuându-i-se puţin. Salută din cap şi se îndepărtă.

Sloan umblă pe ici, pe colo, prin magazine, începând conversaţii în genul lui, zâmbitor şi ajungând în cele din urmă la marea întrebare. Nimeni nu spunea: „Nu-l cunosc” sau „N-am auzit niciodată despre el”; pur şi simplu, generalizau cu răspunsuri ca: „Sunt mulţi oameni pe insula asta” sau „De unde ziceţi că veniţi?”

Tipic oraşelor mici, gândi Sloan, fiecare locuitor al insulei pe cât era de plăcut, pe atât era de circumspect. Dar Sloan era dăruit cu multă răbdare. Hatcher era pe insula asta, pe undeva. *Cineva* de pe insulă trebuia să-l cunoască, era doar o chestiune de timp până când unul o să vorbească.

Sloan intră la Birdie. Era un restaurant plăcut care mirosea a legume proaspete şi a fructe de mare, cu meniul afişat pe o tablă mare pe perele. Găsi o masă lângă un grup de oameni care păreau a fi din partea locului.

Când venise prima oară pe insulă, Hatcher hotărâse să devină un pustnic, să evite lumea şi să trăiască o viaţă solitară pe iahtul său. Singurul lui prieten era Cirillo. Dar încetul cu încetul se apropie de oamenii de acolo. Aceştia nu judecau pe nimeni, erau prietenoşi şi se ajutau unii pe alţii. Ca şi Hatcher, ajunseseră pe insulă lăsând în urma lor amintirile neplăcute, carierele distruse sau abuzurile impostorilor de la putere.

Toţi bărbaţii de la masa alăturată erau prietenii lui Hatcher. Unul dintre ei era ca un Moş Crăciun uriaş, cu părul alb şi o barbă deasă, tot albă, pe care ceilalţi îl numeau Bear. Mai era un bărbat subţirel, liniştit, cu o barbă căruntă care-i ajungea până la piept. Acesta citea un roman în timp ce mânca. Un altul, cu faţa plăcută, scria versuri într-un

carnet zdrenţăros. Sloan ascultă discuţiile lor variate, sperând să dea de vreo urmă. Nu reuşi să afle nimic, cu toate că era clar că toţi locuiau pe insulă. Numele celui care citea era Bob Hill. Fusese dresor de cai de rasă, clovn la circ, profesor şi acum era proprietarul unei bărci pentru pescuit. Poetul, al cărui nume era Frank, lucra ca funcţionar de noapte într-unul din hotelurile insulei şi îşi petrecea zilele pe plajă scriind poezii. Bear era arhitect. Al patrulea bărbat de la masă, curăţel şi cu chipul aspru, pe care îl numeau Jucige, căzuse cândva în dizgraţie, victimă a alcoolului. Acum era directorul celui mai bun hotel de pe insulă şi nu mai pusese gura pe băutură de paisprezece ani.

— N-am mai mâncat aşa de bine de când am plecat de-acasă, zise Sloan satisfăcut.

— Asta-i adevărat, răspunse Bear. Mâncarea este foarte bună şi destul de ieftină.

Flecăreau prieteneşte în timp ce mâncau. În sfârşit, Sloan aruncă întrebarea şi primi acelaşi răspuns vag.

— Poate că vine să mănânce aici, mai devreme sau mai târziu, spune Bear. Toţi vin pe aici.

Sloan nu renunţă. Hatcher nu era trecut în registrul cu adrese, nici în cartea de telefon, nici în evidenţa cu autoturisme. Dar, întrucât locuia pe această insulă, făcuse parte din Marină şi îndrăgea marea, părea rezonabil ca Hatcher să aibă o barcă. Prin eliminare, Sloan ajunse la portul de ambarcaţiuni.

Între timp, toată lumea din sat ştia că îl căuta pe Hatcher.

Încercă să încropească o conversaţie cu Cap Fendig, care administra portul de ambarcaţiuni. Rădăcinile lui Fendig

erau adânc înfipte în pământul negru al insulei. Tatăl, bunicul şi străbunicul fuseseră piloţii portului care dirijau marile cargouri de la ocean prin braţul de mare până la docuri.

— De fapt, îmi caut un vechi prieten, Chris Hatcher. Am făcut armata împreună.

— Serios?

— Navighează grozav. Mă gândeam că poate are vreo barcă pe aici.

— Ei bine, ăsta-i locul unde se ţin vasele.

Fendig o şterse pe chei.

— Numele lui este Chris Hatcher, strigă el după Fendig.

— Nu s-a născut aici. Am trăit aici toată viaţa, nimeni cu numele ăsta nu s-a născut pe această insulă.

— Nu. Probabil, a venit aici cam acum un an şi jumătate.

— Ce spui?

Discuţia se termină.

Sloan schimbă tactica. Se apropie de un puşti care lucra la pompele de benzină.

— La ce oră se întoarce Chris Hatcher? îl întrebă el amabil.

— Nu ştiu niciodată, răspunse puştiul.

Am reuşit.

— Locuieşte pe vas?

— N-am de unde să ştiu, i-o reteză puştiul şi dispăru în mica staţie de benzină.

Sloan se întoarse la debarcader, bău o bere, o luă în jos pe chei şi aşteptă.

Sunetul ascuţit al sirenei unui vas îl aduse pe Hatcher înapoi la realitate.

— Oh! Dumnezeule, mormăi el.

Se ridică, îşi aranja protuberanţa în micul său costum de baie şi urcă pe punte privind prudent peste peretele despărţitor.

Un vas mic, numit *Breeze-E,* naviga în apropiere, cu motoarele mugind, legănându-se pe marea liniştită. Căpitanul vasului, un bărbat înalt, cu pielea tăbăcită, cu barbă căruntă tăiată îngrijit, şedea la pupă. Îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă.

— Individul ăsta scormoneşte toată insula şi întreabă de tine. A fost la Birdie, la Po Stephens. La Murphy. La căpitănie. A încercat să stoarcă informaţii chiar şi de la bătrânul Roland.

— Ce vrea? replică Hatcher cu o voce răguşită, care era jumătate mormăit, jumătate şoaptă.

— Spune că este un vechi prieten de-al tău din Armată.

Hatcher nega din cap.

— Cum arată?

— Un tip masiv, lat în umeri, ca o găleată pentru raci de mare. Pare a avea vreo patruzeci de ani. Genul de om prietenos.

— Vorbeşte liniştit şi zâmbeşte tot timpul? Are o cicatrice pe obraz?

Trase o linie imaginară de la un ochi spre colţul gurii.

— El este. E prieten cu tine?

— N-aş zice. Ce i-ai spus despre mine?

— Pe dracu, nu i-am spus nimic.

— Mulţumesc, Bob.

— Oricând cu plăcere. Pescuieşti?

— Să zicem.

— Ne vedem curând, atunci.

Bob Hill îşi luă rămas bun, făcând un semn cu mâna, se întoarse pe punte, acceleră la maxim, virând spre largul mării. Hatcher auzi un zgomot în urma lui, se întoarse şi o văzu pe Ginia uitându-se la el peste parapet.

— Despre ce era vorba? întrebă ea.

— Bob Hill. Spune că cineva se interesează de mine în oraş. Ştii cum sunt cei de pe insulă, se protejează unii pe alţii.

— Cred că asta este frumos, zise ea, sărind peste parapet de pe scara mobilă; luă un prosop de pe un scaun şi şi-l puse în jurul corpului ca un sarong. E plăcut să ştii că prietenilor le pasă atât de mult de tine.

— Mda. Haide să vedem peştele.

Ea se întinse peste parapet, recuperă tubul şi i-l întinse. Hatcher îl ridică şi studie peştele.

— Mare tipul, zise el.

— Uită-te la coadă. Îl păstrăm?

— Sigur că da.

Hatcher duse tubul jos în salonul principal, unde ceilalţi şase peşti pe care îi prinseseră în dimineaţa aceea se tot învârteau şi explorau acvariul. Se aplecă peste bazin, învârti un mâner şi deschise supapa tubului; peştele galben intră înăuntru şi imediat începu să cerceteze locul în care se afla, printre corali şi iarba de mare din fundul bazinului.

— Frumos, zise ea din spatele lui, înconjurându-i pieptul

cu braţele. Înotul mă excită, îi şopti la ureche.

Fără să se întoarcă, el îşi băgă mâna sub prosopul cu care era înfăşurată şi o mişcă în sus spre coapse. Ea se aplecă puţin pe spate şi se lăsă mângâiată, apoi îşi strecură uşor mâna sub centura micului lui costum de baie simţindu-i sexul tare. Îi scoase costumul de baie şi îl lăsă să cadă pe podea.

— Tu ai vrea să facem mereu dragoste, zise ea.

El se întoarse, îi desfăcu prosopul, plimbându-şi uşor mâinile pe spatele ei, apoi îi mângâie obrajii şi o trase mai aproape de el.

— Ai fundul rece, îi şopti el la ureche.

— Dar inima este caldă.

Ea se ridică pe vârful picioarelor, desfăcându-şi-le mai mult, ghemuindu-se în el, înfăşurându-l în păru-i des. Îi apucă un sfârc cu gura şi începu să i-l sugă.

— Numai câteodată, răspunse el cu vocea-i caracteristică.

— Adevărat, chicoti ea. Cel puţin două ore.

Se agăţă mai mult de el şi îi şopti în ureche:

— Fixează-l pe comandă automată, apoi îi luă mâna şi îl trase în cabină.

TIMPURI TRECUTE

Era o adevărată frumuseţe. Lucios şi adânc cufundat în apă semăna mai mult cu o ambarcaţiune de curse decât cu un iaht, cu cocpitul turtit, cu prova lungă şi cochetă ieşită

cincisprezece centimetri în afara tendei de protecţie împotriva vântului, cu cele patru motoare de şapte sute de cai putere, cu injectoare care huruiau la pupa. În interior era salonul principal, dormitorul căpitanului cu un pat enorm, încă două încăperi mari pentru oaspeţi şi o bucătărie amenajată ca pentru cel mai bun bucătar.

Sloan văzu doar exteriorul, dar nu putu să-şi înăbuşe un fluierat când vasul alunecă uşor prin apă în direcţia lui.

Să-ţi controlezi cele mai puternice sentimente, îi avertizase cândva 126 pe Hatcher, fie ele de dragoste sau ură. Hatcher îl iubise pe Harry Sloan ca pe propriul său frate şi îl urâse ca pe cel mai mare duşman. Acum, când se pregătea să acosteze şi îl zări pe Sloan, prima oară după şapte ani, era copleşit de sentimente contradictorii.

Legătura între mentor şi elev este tot atât de greu de rupt, ca aceea între tată şi fiu; 126 îi spusese asta şi era adevărat.

Voia să-şi regleze conturile cu Sloan, pentru că îl trădase şi, totuşi, pe de altă parte era bucuros că îl vedea pe ticălosul ăsta. Pe măsură ce vasul se apropia de doc, îl apuca furia. Furia față de Sloan, față de el însuşi, pentru că nu-l ura mai mult pe acest bărbat. Cel mai greu lucru de iertat nu erau cei trei ani de la Los Boxes, ci faptul că Sloan îl trădase.

Ce naiba face aici?

Se întoarse spre Ginia.

— Îl vezi pe individul care stă lângă doc? întrebă el.

— Da.

— El este tipul care mă caută.

— Prieten sau duşman? întrebă ea degajat.

— Sări imediat ce acostăm, da? Avem de vorbit ceva.

— Vechiul truc, nu-i aşa?

— Da. O sărută pe obraz. Te chem mai târziu. Prinde parâma în locul meu.

— Bine. Ne vedem diseară?

— Poate.

Se aplecă deasupra lui şi îl sărută tare pe gură.

— Adu-ţi aminte de asta în cazul că vrei să te joci de-a soldatul cu prietenul tău.

— Nu-mi este prieten.

Sloan îl văzu pe Hatcher cum opreşte vasul lângă debarcader, o urmări pe Ginia cum sare pe doc ca să lege parâma, după care se întoarse şi-i trimise bezele, apoi se urcă pe chei spre soarele care apunea şi făcea să i se vadă picioarele lungi prin fusta albă şi subţire de bumbac. Sloan merse agale pe chei, se opri sub pasarelă şi îşi înaltă privirile spre el.

— A trecut ceva timp, Hatch, spuse Sloan cu veşnicul lui surâs.

Arată grozav, gândi Sloan. Bronzat, s-a îngrăşat şi are păr mai mult ca mine. Drace, arată mai bine ca niciodată.

Hatcher îl privi şi el, dar nu spuse nimic.

— Permiteţi să urc la bord, căpitane? întrebă Sloan râzând. Hatcher nu-i răspunse, dar Sloan se urcă totuşi pe vas.

Îndrăzneţ ca întotdeauna, gândi Hatcher.

Sloan îi întinse mâna, dar Hatcher se făcu că nu vede. Se întoarse brusc şi coborî sub punte. Sloan aşteptă un

moment, îşi făcu nervos mâna pumn şi se hotărî să se ducă după el.

Rămase surprins când văzu cât de mare şi elegantă era cabina principală. Pereţii erau împodobiţi cu oglinzi încadrate în rame de bronz şi tek, mobila de culoare închisă era de lux, iar pe podea era un covor oriental. O masă cu picior, destul de mare să cuprindă opt persoane, despărţea cabina principală de cabinele de la prova. Sloan nu-şi putu reprima încă un fluierat de admiraţie. Hatcher nu-l luă în seamă, se duse la bar, îşi turnă un pahar de vin roşu şi se aşeză pe scaun. Sloan se aşeză în fata lui, dar Hatcher nu-i oferi nimic.

— Arăţi grozav, Chris, mai bine ca niciodată.

Ce pilule, gândi Hatcher, dar nu-i răspunse.

— Ţi-ai făcut o mulţime de prieteni. Nimeni nu recunoaşte că ar şti cine eşti. Râse pe înfundate. Hatcher îl privea îmi pare bine că te văd, spuse Sloan, încercând să pară sincer.

Hatcher continua să tacă. Vezi-ţi de treabă îşi spuse. Faţa i se întunecase, dar nu scotea o vorbă. Sloan oftă şi se uită la Hatcher cum soarbe o înghiţitură de vin. Avea gura uscată. La naiba, gândi Sloan, mai bine să trec direct la subiect.

— Am trecut prin toate necazurile să te scot din Madrango şi tu nici măcar nu te-ai arătat la Washington ca să-mi mulţumeşti.

Fii mulţumit că nu te-am omorât, gândi Hatcher, dar încă nu-i răspunse.

Sloan îşi făcu mâna pumn, şi-l duse la gură şi suflă uşurel

în el. Zâmbind, îi spuse încet.

— Trebuie să recunosc că am fost puţin cam nervos, când am venit aici. Mi-am închipuit că ar fi o şansă dacă n-ai încerca să mă dai afară. Şi pot să înţeleg asta, Hatch, într-adevăr pot. Dar, ascultă, de ce să uităm tot ce ne-a legat doar ca să mi-o plăteşti, nu?

Hatcher nu zise nimic. Punctişoarele galbene din ochii lui verzi dansau ca ionii încărcaţi.

— Ştii, băieţii de la Biroul de Informaţii vorbesc încă despre tine, divagă Sloan. Le-am spus că eşti cel mai bun în meserie, vreau să spun în orice fel de treabă, omule, *orice* treabă. Nimeni nu m-a crezut până când n-ai dispărut în timpul escalei de alimentare cu combustibil, în Miami, cu nimic altceva decât cu hainele de pe tine. Fără bani, fără acte de identitate, cu nimic, aşa ai plecat. Te asigur că te-ai descurcat foarte bine. Trei ani în locul ăla şi totuşi nu ţi-ai pierdut agerimea minţii.

Hatcher tăcea.

Sloan se ridică şi începu să se învârtească prin cabină, uitându-se atent la lucruri, apoi începu să vorbească cu vocea lui linguşitoare:

— Mi-au trebuit şaisprezece luni ca să dau de un fir în legătură cu tine. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, să bat câmpii sau ceva de genul ăsta, înţelegi. A trebuit să deschid ochii şi urechile.

Vorbeşti prea mult, gândi Hatcher. Întotdeauna ai vorbit prea mult.

Hatcher mai luă o înghiţitură de vin şi îl privi pe Sloan pe deasupra paharului.

— I-ai stârnit, într-adevăr, continuă Sloan. Ştii cum îţi spune Interpolul? Pasărea. Cel mai bun zburător; eu am ştiut întotdeauna. Fireşte, n-am spus nimic nimănui. Nu-i treaba mea. Oricum, am toată stima pentru tine, ştii al dracului de bine să te descurci.

Hatcher nu muşcă momeala. Continua să se uite la Sloan. Sloan îşi puse servieta pe genunchi, o descuie şi o deschise. De unde şedea, Hatcher nu putea să vadă ce este înăuntru, dar ştia exact ce era în ea. Mape cu dosare, ordonat etichetate şi aranjate. Un grafic al liniilor aeriene, cartea neagră şi mică a lui Sloan, de care nu se despărţea niciodată, şi în partea de sus a genţii, în buzunare speciale, două pistoale, un Python 357 şi un H&K de 9 mm. În buzunarele dintre ele, încărcătoare.

Sloan nu se va schimba niciodată. Dacă îi mergea, continua. Sloan scoase nişte tăieturi din ziare.

— Ascultă la asta, era în ziarul *Times* de duminica trecută. Piaţa internaţională de furturi de opere de artă este a doua după piaţa de narcotice. Ţinând seama de ceea ce scrie aici, Hatch, furturile de opere de artă s-au dublat din 1981. Numai anul trecut au fost patru sute nouăzeci şi trei de cazuri. Patru mii o sută cincizeci de piese de artă au fost furate.

În continuare niciun comentariu.

— Afacerea de la Paris m-a pus pe urmele tale, zise Sloan, zâmbind maliţios şi mândrindu-se parcă cu asta. Apoi, când ai dat lovitura la galeria din Chicago, în care Stenhauser a fost din nou intermediar, am făcut legătura între ele. Şiretlicul de la New York le-a pus capac.

Tot niciun răspuns. Hatcher mai luă altă înghiţitură de vin şi continuă să se uite la el. Îşi aducea aminte ce îi spusese odată 126 despre răzbunare. Este deprimant, asta spunea el, şi o pierdere de timp.

— Lovitura de la Paris a fost foarte inspirată, mai bună decât ceea ce am făcut noi atunci la Londra, continuă Sloan.

Făcu o pauză. Hatcher tăcea.

— Aceea, da, pradă, omule. Numai Monet valora peste trei milioane. Cinci piese, douăsprezece milioane. Nu-mi închipuiam că te pricepi atât de bine la picturi valoroase, bătrâne prieten.

Niciun răspuns.

— Presupun că Stenhauser ţi-a vândut pontul ce să furi, nu-i aşa?

Niciun răspuns.

— Oricum, te-ai plasat în frunte cu afacerea de la Paris, un prim pas pentru ceea ce avea să urmeze. Am toată stima şi pentru stilul tău. Presupun că ai operat numai în aceste trei locuri.

Se opri şi ridică din umeri.

— Şi cine a suferit? Compania de asigurări, am dreptate? Sloan chicoti. Îşi ridică mâinile cu palmele în sus, ca un magician gata să facă o scamatorie. Celor de la companie nu le pasă, pentru că, probabil, au estorcat o mulţime de oameni de douăzeci de ori mai mult decât ai luat tu de la ei.

Hatcher tot nu-i răspunse nimic. Sloan oftă şi se uită în tavan, se plictisise să tot vorbească singur.

— Te-ai schimbat, Hatcher. Erai întotdeauna gata de ceartă… din nimic. Erai chiar vorbăreţ.

Hatcher se ridică brusc în picioare, făcu câţiva paşi şi îi trase o lovitură rapidă şi puternică în falcă. Acesta căzu de pe scaun, ateriză pe spate şi se rostogoli până la peretele despărţitor.

— Drace, rosti el scurt. Îşi şterse sângele din jurul gurii şi se uită în sus, tăios, la Hatcher care se aplecase asupra lui.

— Am făcut asta pentru că ţi-ai răcit gura degeaba, şopti Hatcher.

— Iisuse, zise Sloan surprins, ce s-a întâmplat cu vocea ta?

Hatcher nu-i răspunse. Îşi spălă paharul de vin, îl puse sus pe etajeră, încuie dulapul, apoi urcă. Sloan se sculă încet şi îşi masă falca. Deschise frigiderul şi scoase o cutie de bere. O desfăcu, bău o înghiţitură zdravănă, apoi îşi puse cutia de bere rece pe falcă. Imediat cele patru motoare prinseră viaţă şi vasul începu să se mişte. Sloan se repezi sus. Hatcher scotea vasul din port.

— Ce dracu faci? întrebă el, dar Hatcher nu-i răspunse.

Întoarse iahtul pe loc în arc strâns şi îl conduse spre larg, plutind încet prin braţul de mare, apoi, când ajunse în larg, deschise regulatoarele din faţă, motoarele îşi schimbară glasurile, tonurile lor de bas ţinând ritmul plescăitului oceanului, în timp ce micul iaht prinse viteză şi începu să sară peste crestele înspumate ale valurilor.

Sloan îşi ţinea cutia de bere rece pe falcă.

— N-ai uitat să loveşti, spuse el. Încet, zâmbetul îi reveni. Cine naiba m-a pus să vin aici.

Hatcher se întoarse şi se uită fix în ochii lui.

— Ai venit să mă şantajezi, Harry? întrebă cu voce aspră.

Sloan îl privi şocat.

— Ei, pe naiba!

— Atunci ce cauţi aici? Să nu-mi spui că ai venit să-ţi ceri scuze, că te pun iar la podea.

— Ce naiba, doar mă cunoşti Hatch. Eu, ăă, adun nişte informaţii pentru zile grele. Întotdeauna îmi închipui că mai devreme sau mai târziu… îşi lăsă fraza neterminată.

— Da?

— Aşa că acum e mai târziu.

— M-ai trădat, ticălosule.

Sloan ridică din umeri.

— Ai făcut ce trebuia să faci.

— Să apăr interesele unui beţiv mizerabil.

— Rahat, toate erau maşinaţii politice. Noi încercam doar să salvăm ţara, asta-i tot.

— De ce, de şoareci şi de gândaci de bucătărie? scrâşni Hatcher.

Sloan ridică din umeri cu un zâmbet silit.

— De comunişti, de cine altcineva!

— Şi s-a întâmplat să mă foloseşti pe mine pentru asta.

— Totul a ieşit anapoda, reveni Sloan la vocea lui sinceră. Tu trebuia să fii trimis la închisoarea din Madrango. Apoi ţara a explodat înainte ca să mă pot întoarce să te iau. Următoarea mişcare, ştiu, a fost că te-au mutat la Los Boxes. Aşa că n-am avut ce să fac, crede-mă, Hatch, zise Sloan.

— N-ai avut ce să faci! şopti Hatcher cu vocea răguşită.

— Te-am scos când am putut, băieţaş.

Hatcher acţionă mai mult regulatoarele din faţă. Motoarele duduiau şi prova se ridică ceva mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu tipul ăla mic şi gras, întrebă Hatcher, în sfârşit.

— Pratt? A, rebelii l-au ţinut câteva luni. A slăbit optsprezece kilograme şi a plecat de la Departamentul de Stat.

— Mă întreb cui îi merge mai bine acum.

— El te-a scos de acolo, nu-i aşa?

Hatcher mârâi ameninţător, cu dinţii încleştaţi.

— Iubitul nostru ambasador Craig omoară o femeie şi un copil cu Mercedes-ul lui, eu intru în bucluc, mă trimit la Los Boxes şi două luni mai târziu guvernul cade, iar Craig e liber şi la postul lui. Frumos, nu-i aşa?

— Hatch, ai lucrat mult în domeniul ăsta, destul de mult ca să ştii cât de repede se schimbă lucrurile. Ce naiba, nu te-am uitat. Ai impresia că te-am uitat?

— Trei ani?

— Nu s-a putut mai repede.

Hatcher dădu din cap.

— Ce naiba vrei de la mine? scrâşni Hatcher.

— Am un lucru de făcut. O treabă pe care nimeni nu poate s-o îndeplinească cu succes în afară de tine.

Hatcher îl privi mirat.

— Întinde-o, mârâi el.

— Ascultă-mă…

— Socoteala noastră este clară.

— Eu nu văd lucrurile chiar aşa.

— Nu dau doi bani pe cum le vezi tu.

— L-am prins pe tovarăşul tău, Stenhauser, cu pungăşiile lui, spuse Sloan calm, dar ameninţător. L-am strâns cu uşa, o să încasezi cam douăzeci de ani, o să fie greu de tot.

— Întotdeauna ţi-ai făcut visuri mari.

— Uite cine vorbeşte.

— Eu nu visez, rosti scurt Hatcher. Eu fac ce am de făcut.

Sloan se aplecă spre el zâmbind şi-i spuse domol:

— Chicago, Paris, New York... nu visez prietene. Să-ţi povestesc ceva. Ai dat lovitura o dată, de două ori, de trei ori la rând şi n-ai avut niciun alt concurent. Trei furturi mari, trei oraşe diferite, trei tribunale. Franţa este ultrasensibilă când este vorba despre operele ei de artă. Presupun că vei lua cel puţin cincisprezece ani, în plus, îţi vor lua tot ce-ai câştigat. Nu vor găsi banii pe care i-ai ascuns în Panama sau la Grand Cayman, sau în Elveţia – zâmbi cu cel mai nesincer zâmbet – dar îţi vor lua tot ceea ce se vede pe aici.

Hatcher îl privi un moment, cu ochii holbaţi.

— Cred că asta este curată obrăznicie, zise hotărât.

— Poate că ar fi bine să vorbeşti cu Stenhauser mai întâi.

— Ce i-ai făcut nenorocitului ăluia?

— I-am strâmbat puţin bretelele. Nu are clasa ta, cedează uşor.

— Tot atât de uşor cum îţi vine ţie să şantajezi.

Sloan începu să se enerveze, dar se stăpâni. Îşi păstră zâmbetul, tonul domol care părea sincer.

— Bine, bine, am pornit pe picior greşit. Uite, îţi fac o propunere. Dacă faci ceva pentru mine, nu mă mai vezi niciodată în viaţa ta. O să fiu de domeniul trecutului. Nu

uita că eu te-am învăţat tot ce ştii, Hatch. Am să uit totul despre...

Hatcher răsuci brusc şi energic timona spre dreapta, apoi în cealaltă parte. Iahtul începu să se rotească, după care, tot atât de repede porni în direcţia opusă. Sloan se răsturnă pe spate şi se izbi de panoul despărţitor. Cutia de bere îi zbură din mână şi fu luată de vânt. Vasul devie brusc în altă direcţie. Sloan se clătină, merse în patru labe ca să-şi ţină echilibrul şi căzu în genunchi în faţa tambuchiului cabinei. Hatcher manipulă regulatoarele înainte şi înapoi şi Sloan îşi pierdu iar echilibrul. Făcu o voltă, căzu cu capul înainte în cabină şi se răsturnă pe spate. Încercă să se ridice, dar vasul se smuci din nou puternic. Mişcarea bruscă a vasului îl proiectă înainte. Se izbi de una dintre ramele de bronz din perete şi oglinda se făcu ţăndări. Se prăbuşi pe podea cu respiraţia tăiată de frică şi cioburi din oglinda spartă căzură peste el.

Pe puntea superioară, Hatcher reduse acceleraţia la minim. Vasul se opri, iar el sări de pe scaunul căpitanului şi se duse în cabină. Sloan se târa de-a buşilea pe podea spre servieta lui.

Hatcher se mişcă rapid, îi înşfăcă servieta, scoase din ea Python-ul, apoi o aruncă într-o parte. Dosarele din mapă se împrăştiară şi căzură pe podea.

— Drace, spuse Sloan, simţind oţelul rece sub nasul lui.

Hatcher se aplecase deasupra lui cu un pistol Magnum, lipit de buza superioară a lui Sloan.

— M-ai învăţat tot ceea ce ştii, în regulă, mormăi vocea lui dură. Necazul, este, Harry, că tu ai terminat de învăţat,

dar eu încă nu. Mă şantajezi, ticălosule.

— N-ai înţeles bine! zise Sloan, pierzându-şi zâmbetul. Ascultă-mă până la sfârşit.

Hatcher dădu din cap... Sloan nu renunţa niciodată.

— Avantajul tău este gura asta iute a ta. Ai putea să-l convingi şi pe dracu cu linguşirile tale. Îmbrobodeşti cu cuvintele tale preferate. Datorie, patriotism... la naiba, tu vinzi patriotismul cum vinde profesorul Wizard ulei de şarpe.

— Ce este patriotismul?

Hatcher nu-i luă în seamă întrebarea.

— Necazul cu tine, Harry, este că nu ştii să socoteşti bine. Pentru tine, o dată, doi plus doi fac patru, altă dată fac şapte sau doisprezece, sau optzeci şi doi, sau cât vrei tu să facă. Fir-ar să fie, chiar crezi că poţi să mă fraiereşti de două ori în aceeaşi viaţă?

— Ascultă, doar...

— Taci din gură, mârâi Hatcher, fulgerându-l cu privirea.

Sloan gândi. Dacă trec peste minutul următor şi peste al doilea, scap. Era un risc calculat, avându-l pe Hatcher cu pistolul sub nasul lui, aşa că tăcu. Se lăsă pe spate în scaun şi Hatcher se dădu înapoi câţiva paşi, ţinând pistolul îndreptat spre fruntea lui Sloan. Acesta începu să zâmbească din nou, desfăcându-şi mâinile larg, îi spuse:

— Credeam că putem avea o discuţie prietenească.

— Dumnezeule, mârâi Hatcher, o întorci acum?

— Vrei să mă asculţi? Acordă-mi doar zece minute din timpul tău şi dispar de aici pentru totdeauna...

Hatcher îl întrerupse. Vocea lui aspră se îmblânzi puţin.

— Era un timp, Harry, când singurul lucru care mă ţinea în viaţă, *singurul* lucru, era să-mi imaginez acest moment. Să-mi închipui cum ar fi să te afli în dificultate în faţa mea. Chiar acum te afli la un deget de trăgaci şi aproape de eternitate.

Zâmbetul lui Sloan se ofilise puţin, dar încă era prezent.

— Bine, ce te opreşte? zise cu îndrăzneală.

Hatcher îi ignoră întrebarea.

— Ai să dispari de aici pentru totdeauna, foarte bine. Pot să te azvârl în apă, o să te ciugulească peştii bucăţică cu bucăţică înainte să ai timp să te ridici la suprafaţă. Nimeni nu va şti ce ţi s-a întâmplat.

— Ai putea să faci asta, dar n-ai s-o faci, zise Sloan sigur de el, dând din cap.

— Am făcut mai rău decât atât. Tu ar trebui să ştii asta, am lucrat pentru tine.

— Crezi că nu-mi dau seama ce gânduri nutreşti de când am plecat din port? spuse Sloan cu o urmă de tristeţe în glas. Uită-te împrejur. Am venit eu aici cu o unitate militară în urma mea? Am venit ca să le fac semn să tragă în tine? Pe naiba, nici gând de aşa ceva.

Sloan îşi petrecuse viaţa studiind feţele oamenilor, şi învăţase cele mai uşoare nuanţe; vaga mişcare a unui muşchi, imperceptibila clipire a unei pleoape, cea mai uşoară îngustare a buzelor, micşorarea uşoară a pupilelor. Toate erau pentru el semnale că într-o clipă totul s-a schimbat. Apoi era ca şi când aveai peştele în undiţă şi trebuia doar s-o bobinezi. Hatcher ştia să-şi ascundă sentimentele, Sloan simţea asta. Este al meu, gândi el, am

depăşit momentul critic. Se aplecă spre Hatcher cu ochii strălucitori şi-l privi fix.

— Sunt aici cu o problemă de suflet, prietene.

Hatcher gândi, Rahat, iar începe, şi-a recăpătat limba aia care turuie şi acum încearcă să mă convingă.

— Hai să încetăm să ne mai păcălim unul pe altul, spuse Sloan. Tu eşti dur, dar şi eu sunt la fel, nu mai este nevoie să ne dovedim asta unul altuia. Te cunosc foarte bine, Hatch, ştiu că îţi dai seama că n-am venit aici să mă bronzez, aşa că, probabil, eşti curios. De ce nu pui lucrul ăla jos şi să mă asculţi, înainte de a face o nebunie?

Hatcher oftă şi îşi sprijini mâna înarmată de picior. Ţeava pistolului era îndreptată spre punte, undeva între picioarele lui Sloan.

— Ei bine, dă-i drumul şi spune ce ai de spus. Pune placa ta preferată.

CODY

Sloan îşi culese dosarele de pe punte, le puse în ordine şi îi dădu unul lui Hatcher.

— Citeşte asta, spuse el.

Era raportul de serviciu al locotenentului Murphy Roger Cody. Hatcher nu mai auzise numele ăsta de când Cody murise în Vietnam, cu mult timp în urmă.

— Ce-i cu asta? întrebă Hatcher. Cody este de domeniul trecutului de cincisprezece ani.

— De fapt, de paisprezece.

— Paisprezece, cincisprezece, ce importanţă are.

— Citeşte dosarul şi după aceea vorbim.

Hatcher începu să citească. Nu era decât raportul obişnuit, începea când Cody intrase la Academia Navală în 1962 şi se termina când bimotorul OV-IO se prăbuşise şi arsese în timp ce efectua un zbor de rutină lângă Binh Thuy în Delta Mekong, la 13 aprilie 1972. Cody fusese repartizat la Escadrila de asalt uşoară 6, Forţele de patrulare navală riverană, şi intrase în acţiune în iulie 1971, cu nouă luni înainte de a se fi prăbuşit. Erau şi două aprecieri pentru remarcabila lui comportare şi o recomandare pentru Navy Cross care fusese aprobată şi acordată post-mortem.

Rapoartele suplimentare, inclusiv o bandă cu interogatoriul a doi dintre colegii lui Cody şi a mitraliorului din echipajul unui SAR Huey, care încercaseră să-l salveze pe Cody şi pe radiofonistul său; un raport secret al comisiei MIA, datând din ianuarie 1978, confirmând că nu a fost găsită nicio urmă a lui Cody; o bandă a comisiei de cercetări şi certificatul oficial de deces din 1979; şi un alt raport al comisiei, completat când a fost stabilit locul accidentului, în 1981, care consemna că fuseseră găsite oase calcinate, dar neidentificabile – ele ar fi putut să fie rămăşiţele lui Cody sau ale coechipierului său, mitraliorul Mate John Rossiter, sau ale amândurora.

Singura menţiune despre tatăl lui Cody era pe formularul de serviciu, înscris ca „rude apropiate”. Era scris doar, „William John Cody, general în Armata SUA”. Nu Buffalo Bill Cody, comandantul tuturor forţelor terestre din Vietnam. O notificare strict birocratică.

Mai erau două fotografii, una în alb negru, ultima fotografie oficială a lui Cody în Marină, şi alta color în care el cu soţia şi cei doi copii mici şedeau în fata unui pom de Crăciun. Data de pe spatele fotografiei era, Crăciun 1971, ultimul lui Crăciun acasă. Erau, de asemenea, câteva tăieturi din ziare, inclusiv anunţul în *Chronicle* din San Francisco, în care se relata că Joan, văduva lui Cody, s-a căsătorit cu un contraamiral la doi ani după ce Cody fusese, oficial, declarat mort. Fapte seci, dure şi nu prea multe.

Hatcher studie atent cele două fotografii. Îşi amintea de Cody ca fiind un bărbat înalt, solid, cu un râs nestăpânit, un bărbat căruia îi plăcea să se distreze tot atât de mult, pe cât îi plăceau femeile.

Fotografiile îi împrospătară memoria pe care cei douăzeci de ani o slăbiseră. Întâmplări nedesluşite îi umblau prin minte – în mod ciudat, timpurile bune i se păreau cele mai şterse – apoi îşi amintea alte întâmplări, imagini juxtapuse ale lui Murph Cody, clare precum cristalul. Cody era o brută de student în anul doi, o formă masivă pe ringul de box, pocnindu-şi adversarul fără încetare, aruncând un tânăr între corzi, cărând pumni în rafale în pieptul şi în fata puştiului, până când Hatcher şi un alt membru al echipei îl scoaseră de pe ring. Apoi Cody îşi recunoscuse greşeala şi venise la spital, târziu, în noaptea aceea. Îşi ceruse scuze cu lacrimi în ochi că îl rănise pe tânărul începător, care avea două coaste rupte şi un os al feţei zdrobit. Stătuse lângă el toată noaptea.

Îşi aminti, de asemenea, cum în primul său an îi era şi lui teamă de Cody, considerat de noile broaşte un tip meschin

ce le făcea zile fripte.

— Când l-ai cunoscut? întrebă Sloan.

Hatcher se gândi un moment. Amintirile îl copleşeau. Amintiri opace, ca forma unei camere, dar nu şi mobilierul din ea, şi chipuri, dar fără voci. Apoi, încetul cu încetul, amintirile începură să se materializeze şi în minte îi apărură fragmente din viaţa lui.

— Prima zi la Annapolis, răspunse el. N-am să uit niciodată ziua aceea...

August 1963. Era o zi frumoasă, luminoasă şi fierbinte. Hatcher împreună cu o jumătate de duzină de alte broaşte erau aliniaţi drepţi, ca nişte stâlpi de telegraf, cu spinările lipite de zid în coridorul dormitorului comun. Era prima lor zi la Annapolis şi toţi erau emoţionaţi şi speriaţi. Doi studenţi din anii superiori le aduceau la cunoştinţă corvezile la care vor fi supuse broaştele, adică noii veniţi la Academie.

Cel mai rău din cei doi era un aspirant solid, cu un permanent surâs dispreţuitor şi se numea Snyder. Acesta îi ura şi îi batjocorea pe toţi cei din anii inferiori. Întrucât el fusese mai întotdeauna tratat prost, nu avea nicio îngăduinţă pentru ei.

Celălalt băiat, tot din anul al doilea, doar îi privea. Era înalt, muşchiulos, dar plăcut la vedere, în ciuda trăsăturilor triunghiulare ale feţei, ca de pasăre răpitoare, care îl făceau să pară mai în vârstă decât era. Stătea ca la defilare şi nu-şi lua ochii de la Hatcher.

— Uită-te la viermii ăştia, spunea Snyder, trecând ţanţoş în revistă rândul tinerilor elevi ofiţeri înfricoşaţi. Priviţi în

jurul vostru, viermi. La anul pe vremea asta veţi rămâne numai doi.

Se opri, în faţa lui Hatcher.

— Eşti cel mai tânăr dintre toţi, phui! Cum naiba a ajuns un delincvent ca tine la Annapolis?

Hatcher privea drept înainte, neştiind ce să răspundă.

Faţa lui Snyder era foarte aproape de a lui.

— Ce s-a întâmplat, vierme, nu poţi să vorbeşti? răcni.

— Da, să trăiţi, răspunse îngrozit Hatcher.

— Eşti vierme?

— Da, să trăiţi.

— Eşti mai josnic decât un rahat de câine?

— Da, să trăiţi!

— Nu te aud.

— Da, *să trăiţi!*

— În regulă, eliberaţi locul! răcni Snyder. Mişcă, mişcă, mişcă. În pas alergător! Începu să râdă când aceştia se bulucirăspre camerele lor.

Un minut mai târziu, cadetul înalt apăruse în uşa camerei lui Hatcher.

— Toată lumea afară, rămâne doar Hatcher aici, rostise el scurt şi camera se golise.

Hatcher şedea drept ca o statuie, în uniforma lui nouă, cu bărbia în piept. Cody venise foarte aproape de el, dar nu se uita la el, privea afară pe fereastra care dădea în curte în timp ce îi vorbea.

— Numele meu este Murphy Cody. Tu ai să-mi spui *domnule* Cody.

— Da, să trăiţi.

— Am auzit că eşti copil al străzii. Este adevărat, vierme?

— Păi, să vedeţi, domnule, eu…

— Da sau nu?

— Da, să trăiţi.

— Am auzit că ai fost campion la Mănuşa de Aur, în Boston. Aşa este?

— Da, să trăiţi.

Cody îl măsură cu privirea.

— Categoria mijlocie?

— Da, să trăiţi.

— Nu prea arăţi a fi în stare de ceva, vierme, zise Cody şi ieşi din cameră.

Ziua Recunoştinţei, 1963. Era o zi rece cu vânt puternic.

— Loveşte zidul, vierme, zbieră Snyder, în timp ce Hatcher părăsea sala de mese, iar un alt student îi lua locul la masă.

O duzina de broaşte nu rezistaseră necruţătoarelor corvezi ale lui Snyder, Cody şi alte altor aspiranţi. Hatcher simţea că din amuzament Cody îl proteja. Îi surprinsese pe toţi cu rezistenţa sa. În timp ce ceilalţi noi veniţi se epuizau sub programul riguros şi corvezile impuse, Hatcher părea să devină mai puternic pe măsură ce lunile treceau. În iarnă, ştia că va putea trece peste acest crucial an întâi, dacă Snyder nu-l va forţa la o confruntare.

Însă Snyder avea alte planuri.

— Hatcher este al meu, se fălea Snyder deschis. Am să-l zdrobesc. O să plece înainte de Crăciun.

Îl urmărea pe Hatcher în permanenţă, la duşurile celor

din clasele inferioare, în curte, pe holuri, insultându-l şi umilindu-l întotdeauna cu comentariile sale. În cele din urmă, Hatcher începu să se sature.

Acum îl ataca din nou.

— Academia este pentru bărbaţi, vierme, îngână Snyder. Tu nu eşti bărbat, tu eşti un cur, care se află în spatele locului pe unde am ieşit eu când am venit pe lume. Ştii ce-i ăla un cur, vierme?

— Da, să trăiţi!

— Am de gând să fac o problemă personală din excluderea ta de la Academie. De pe acum eşti de domeniul trecutului. Nu meriţi să fii ofiţer de marină.

Hatcher nu spuse nimic.

— Vrei să fii ofiţer, vierme?

— Da, să trăiţi.

— Rahat, asta-i o glumă proastă. Nici măcar nu ai mamă şi tată, este adevărat?

Hatcher nu răspunse. Simţea cum i se urcă sângele la cap.

— Ţi-am pus o întrebare, vierme?

Tot niciun răspuns.

Snyder se apropie de el atât de mult, încât Hatcher îi simţi răsuflarea fierbinte pe faţă.

— Ştii cum se numesc aceia care nu au nici mamă nici tată, vierme?

Hatcher privi drept înainte. Se lupta cu el însuşi să nu izbucnească de furie.

— Spune cuvântul, îi ordonă Snyder.

— Poate că nu ştie cuvântul, Snyder, se auzi vocea lui

Cody. Hatcher se uita drept înainte. Snyder se dădu la o parte şi Cody apăru în faţa lui.

— Poate că n-a ajuns aşa departe la şcoală, spuse Cody.

— Este adevărat, vierme? rosti scurt Snyder.

— Spune, vierme, este adevărat? repetă Cody.

— Da, să trăiţi, spuse Hatcher.

Snyder se aplecă spre Cody şi-i spuse încet:

— Este al meu, Cody. Va fi carne pentru câini de Crăciun, la Boston, chicoti el bucuros şi plecă.

— Eşti aproape pierdut aici, vierme, îi spuse Cody clar. Te-am urmărit de când ai venit. Acum, ascultă-mă bine. Fiecare îşi închipuie că eşti de pe acum de domeniul trecutului, dar tu ne-ai tras pe sfoară pe toţi. Aşa că acum ţine-te tare. Snyder încearcă să te provoace şi, dacă reuşeşte, eşti pierdut. Ţine-o aşa cum ai început. Peste câteva luni vei fi în anul doi şi nimeni nu-ţi va mai face niciun necaz.

— Ce are cu mine, domnule?

— Este un elitist. El crede că nu ţi se potriveşte meseria asta.

— Dumneavoastră credeţi tot aşa, domnule?

— Nu are nicio importanţă ce crede altcineva despre tine, esenţialul este ceea ce crezi tu. Şi bagă bine de seamă, n-am purtat niciodată discuţia asta, spuse Cody şi plecă.

— Tu şi cu Murph Cody eraţi foarte apropiaţi pe vremuri, nu-i aşa?

Hatcher fu readus în prezent de întrebarea lui Sloan. Se uită la el câteva secunde şi apoi zise:

— Da… am fost la Annapolis împreună. Nu ne-am văzut prea des după ce am absolvit Academia. El a intrat la Aviaţie, iar eu la Biroul de Informaţii. De ce? De ce te interesează Cody?

— Ştii cum este. Generalul n-a putut să se obişnuiască cu ideea că e mort. Presupun că doreşte să mai facă unele cercetări.

Ochii lui Hatcher se îngustară. Sloan îl minţea iar şi el ştia asta. Dar nici din tonul vocii, nici din expresia feţei lui Sloan nu se putea citi adevărul.

— Nu mă aiuri iar, Harry. Nu te-ai străduit să dai de urma mea şi n-ai făcut tot drumul până aici ca să vorbim despre Murph Cody. Crezi că m-am prostit de când ne-am văzut ultima oară?

Sloan îşi ridică mâinile într-un gest de scuză. Când era în încurcătură, zâmbea.

— Ascultă, Hatch, te rog, mai suportă-mă câteva minute.

Hatcher se calmă. Era curios şi n-avea nimic de pierdut dacă mergea mai departe cu jocul acesta, oricare ar fi fost.

— Ei bine, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, continuă Hatcher. Annapolis, asta era… din 1963 până în 1967. Am fost la nunta lui. Asta a fost în…

— Şaizeci şi nouă, spuse Sloan şi arătă spre rapoarte. Este în dosar.

— După ce am intrat în brigadă.

— De ce?

Hatcher făcu o pauză.

— Ne-am certat. Oricum, Cody era dur la început. Îi plăcea să te sâcâie. Era… ca şi cum şi-ar fi plătit datoriile.

Cody ţinea foarte mult să-şi plătească datoriile. Poate că asta avea legătură cu faptul că era fiul lui Buffalo Bill.

— Cum aşa? insistă Sloan.

— Uite ce este, Polo trebuia să fie întotdeauna la înălţimea sarcinilor sale. După câte îmi amintesc, generalul nu l-ar fi pus în rând cu toţi ceilalţi.

— Juca polo?

— I-am zis Polo? replică Hatcher surprins. Iisuse, chiar nici nu m-am gândit la asta până acum. Polo este o poreclă, prescurtare de la polaroid. Cody avea o memorie fotografică, putea să-şi amintească orice... figuri, nume, formule matematice. Toţi din vechea bandă de la Academie îi spuneau aşa.

Făcu din nou o pauză şi noi imagini îi reveniră în minte.

— Ascultă, era un tip straşnic, cinstit şi îi cam plăceau scandalurile.

Hatch se mai uită la fotografia de Crăciun a familiei. Într-un fel, bărbatul din fotografia de Crăciun părea mai mic şi mai trist decât Cody acela pe care şi-l reamintea el. Apoi Hatcher îşi aminti de sărbătorile de Crăciun din acel prim an de la Academie.

— ... şi îi plăceau femeile.

Crăciunul, 1963. Nu era multă zăpadă, atât doar ca să i poţi spune Crăciun alb şi fiind pentru prima oară departe de familia Cirillo avea inima grea. Hatcher se încovoia din cauza vântului puternic, traversând grădina cu capul plecat. Necăjit că nu avea unde să meargă, se gândi că îşi va petrece sărbătorile de Crăciun la Academie, probabil, cu o

duzină de alţi aspiranţi. În timp ce mergea prin grădina îngheţată, auzi urlete şi zgomote ca de mobilă răsturnată.

Dumnezeule, gândi Hatcher, probabil că doi dintre băieţi fac tărăboiul ăsta. Alergă în dormitorul studenţilor din anul superior şi apoi sus la etajul al doilea. Gălăgia venea din camera lui Cody.

Totul era cu susul în jos. Cărţi, hârtii şi haine erau azvârlite peste tot pe duşumea. Cody era ca turbat şi se împleticea prin cameră urlând obscenităţi cu lacrimi în ochi. Apucă scaunul biroului şi, întorcându-se spre fereastră, încercă să-l arunce afară. Dintr-o săritură, Hatcher fu în cameră şi prinse scaunul. Cody se întoarse spre el furios, cu faţa roşie de băutură.

— Ce cauţi aici, vierme?

— Mai nimic, să trăiţi, dar o să daţi de mare bucluc. O să vă audă ofiţerul de serviciu.

— Să-l ia dracu, vierme.

Hatcher se uită pe fereastră. Ofiţerul înota prin zăpadă, îndreptându-se spre dormitor.

— La naiba! spuse Hatcher.

Puse scaunul la loc şi făcu repede puţină ordine în cameră. Strânse hârtiile şi le aranjă pe colţul biroului. Aruncă hainele în debara şi închise uşa.

— Ce tot faci, vierme? întrebă Cody.

— Ofiţerul o să fie aici imediat. Dacă vă prinde beat în camera dumneavoastră, nu vă văd bine, domnule.

— Aşa să fie, bolborosi Cody, ameţit. Învaţă-i pe toţi.

— Pe care toţi, să trăiţi?

— Vezi-ţi de treburile tale.

— Da, să trăiţi.

Hatcher auzi uşa din faţă a dormitorului deschizându-se şi apoi închizându-se.

— Se îndreaptă spre noi, spuse Hatcher, cuprins de panica.

— Despre cine vorbim?

— Despre afurisitul de ofiţer de serviciu, să trăiţi.

— Să-l ia… Hatcher îl împinse pe Cody de umeri şi se îndrepta cu el spre camera de baie. Ce dracu fa…

Hatcher îl împinse înăuntru şi dădu drumul la duş. Se întoarse în cameră şi închise uşa. Întră în debara şi scoase o pereche de pantofi şi o cârpă de lustruit. Îl auzi pe ofiţerul de servici apropiindu-se şi începu să lustruiască pantofii cu frenezie când ofiţerul bătu la uşă.

— Domnule Cody?

Hatcher deschise uşa.

— Ce faci aici, vierme? întrebă ofiţerul, uitându-se încruntat la Hatcher.

— Îi lustruiesc pantofii domnului Cody, să trăiţi.

— Unde este Cody? întrebă ofiţerul, dându-l în lături pe Hatcher şi intrând în cameră. Din spatele lui, Hatcher se uită în jos la piciorul patului. Pe duşumea era o sticlă de votcă. Hatcher se îndreptă încet către piciorul patului şi lăsă să-i scape din mână pantoful, aşteptând până când se izbi de podea şi repede ascunse sticla sub pat.

Ofiţerul se întoarse şi Hatcher lua poziţia de drepţi.

— Iertaţi-mă, domnule se bâlbâi el. Mi-a căzut pantoful.

Deodată uşa de la baie se deschise şi Cody, cu părul leoarcă de apă, se uită cu atenţie în jurul lui. Avea umerii

înfăşuraţi într-un prosop.

— Ce se întâmpla? întrebă el furios.

— Miroase a destrăbălare pe aici, Cody, răspunse ofiţerul.

— Radioul, spuse Cody, l-am dat prea tare. Tu vezi-ţi de pantofi, vierme, i se adresă el lui Hatcher. Intră în baie şi trânti uşa în urma lui.

— Da, să trăiţi!

Ofiţerul de serviciu ieşi furios.

— Potoleşte-te, zise el părăsind camera.

Cody ieşi din camera de baie. Avea încă prosopul pe umeri, din păr îi curgea apă şi îşi udase tunica. Se învârti prin cameră, privi jur-împrejur, se aşeză în genunchi şi se întinse sub pat ca să scoată sticla de votcă. Se aşeză pe duşumea, sprijinindu-se de pat, scoase dopul de la sticlă şi începu să râdă.

— Ţi-a umblat repede mintea, vierme, eşti al naibii de descurcăreţ, într-adevăr. Trage şi tu o înghiţitură.

— Nu cred că…

— S’ai jos şi bea naibii ceva, vierme, zise Cody agitat, şi îi întinse sticla. Hatcher se aşeză lângă el pe podea, luă o înghiţitură şi se cutremură.

— Eşti un caz deosebit, vierme, zise Cody aproape batjocoritor. Te-am urmărit. Ai avut o comportare ciudată. Cum numeşti tu asta, etica străzii?

— Presupun că da.

— Presupui că da, *ce?*

— Domnule.

— Bine, bine. Mai luă o înghiţitură şi-i întinse iar sticla lui Hatcher. Bătrânul meu este soldat, soldat, vierme. Toţi îl

iubesc pe Buffalo Bill Cody.

— Da, să trăiţi.

— Totu-i rahat, spuse Cody, dând uşor din mână şi se uită în jos la sticla de votcă. Crezi că am să ajung vreodată amiral, vierme?

Hatcher mai trase o duşcă de votcă şi-i înapoie sticla lui Cody.

— Asta doriţi să fiţi, domnule?

— Nu despre asta e vorba. Asta este Academia Navală a Statelor Unite, vierme. Toţi credem că vom fi amirali înainte de a ieşi la pensie, nu ştii asta? Nu pentru asta eşti aici? Nu încerci să devii om recest… respec… respectabil?

Râse pe înfundate de limba care i se împleticea şi îi trecu sticla lui Hatcher. Hatcher mai luă o înghiţitură de votcă. Camera începea să se clatine uşor.

— Îmi place oceanul, spuse el după aceea, înapoindu-i sticla lui Cody.

— Îmi place oceanul, repetă Cody cu un chicot. Iisuse, a venit la Annapolis, pentru că îi place afurisitul de ocean. Ia spune, vierme, care ocean îţi place cel mai mult?

— Îmi plac toate dacă sunt pline cu apă, răspunse Hatcher râzând.

Cody râse.

— Ast’i foarte nostim, dar e o aiureală. Eşti un aiurit, vierme. Trebuie să ai o p… p… preferinţă, asta face parte din ceea ce facem noi aici, să devenim oameni diss… distinşi.

— Dis… diss… distinşi, să trăiţi.

Accesul de râs se înteţi şi începură să râdă prosteşte.

— Dis… distinşi, rosti Cody, printre hohote de râs.

— Dis… distinşi, îl imită Hatcher.

— De ce ai făcut asta pentru mine, vierme. Ţi-am făcut o mulţime de necazuri. Să fie oare pentru că ţi-am dat sfatul acela în legătură cu Snyder?

— Poate că da.

— Nu ţi-am făcut nicio favoare, Hatcher, sunt un oportunist, probabil, cel mai snob dintre toţi. Anul viitor, voi fi căpitanul echipei de box şi acum Snyder este singurul nostru boxer la categoria mijlocie, şi are falcă de sticlă. O lovitură bună, zdravănă şi e cu fundul la podea. Vreau să am o echipă câştigătoare, vierme, şi am nevoie de un tip bun la categoria asta, aşa că te ţin până la concursurile de selecţie din primăvară, să văd ce fel de stofă ai.

— Bine, zise Hatcher, ridicând din umeri, este un motiv ca oricare altul. Nu scăpaţi dumneavoastră de mine chiar aşa uşor.

Cody se uită la el surprins, apoi, sprijinindu-se iar de pat, cu sticla cocoţată pe genunchi, aprobă din cap.

— Ştii ce, cred că ai dreptate, spuse el şi-i trecu sticla. Ce faci tu aici, vierme, de ce nu te întorci la Boston?

— Nu mi-aş putea permite. În plus, singurii oameni pe care într-adevăr aş dori să-i văd sunt în Vest, la ski.

— Ca să-ţi spun drept, nici eu, vierme, n-am unde să mă duc. Bătrânul meu este pe undeva prin Far-East, iar doamna Cody, într-o croazieră în Caraibe. Unde vezi deosebirea. Oricum, este doar o zi, corect?

Trase o înghiţitură zdravănă şi îi întinse din nou sticla lui Hatcher.

— E trist, mai cu seamă că frumoasa mea – dulcea şi adorabila Cassie – s-a hotărât să se mărite cu un avocat. Poţi să crezi asta, se mărită cu unul dintre blestemaţii ăia care sug sângele oamenilor. A declarat că nu vrea să fie soţie de marinar.

— Păi, nu poţi s-o învinovăţeşti pentru asta.

— Poate că ai dreptate. În plus, n-a vrut să mai aştepte încă trei ani ca să legalizeze legătura noastră. Cody începu să râdă nestăpânit şi ridicând sticla de votcă toastă. Pentru răposata legătură cu Cassie.

Mai sorbi puţin şi-i dădu sticla lui Hatcher.

— Te înţeleg, am trecut şi eu prin asta, spuse Hatcher. Dulcineea mea m-a părăsit pentru *un luptător.* Poţi să-ţi închipui cât m-a umilit. N-avea gât şi era doar muşchi din tălpi până în creştet. Ridică sticla. În cinstea prostiei.

— Ce-ai de gând să faci în ajunul Anului Nou, vierme?

— Nimic.

— Ai văzut vreodată scuarul Times în ajunul Anului Nou?

— Domnule Cody, eu nu am bani să-mi plătesc un bilet de autobuz până la baia publică.

— Păi, banii nu sunt o problemă pentru mine. Lasă totul pe seama mea. Să nu spui vreodată cuiva că viermele Hatcher şi Cody şi-au petrecut weekend-ul împreună. Îi făcu cu ochiul, râse şi mai trase o duşcă. O să stăm într-un hotel elegant, o să luăm masa în cameră, poate găsim chiar şi două dame singure, iar la miezul nopţii o să coborâm printre hoardele de ignoranţi. Cody ridică sticla. Pentru hoardele de ignoranţi.

Şi astfel, elevul ofiţer Murphy Cody şi viermele Christian

Hatcher plecară la New York ca să-şi petreacă ajunul Anului Nou.

Din momentul în care se urcară în autobuz, începură să-şi spună Murph şi Hatch, iar ca să găsească dame singure nu era nicio greutate se petrecea în camere, lumea ieşea pe holuri, se găseau petrecăreţi chiar şi pe străzi. Era o epidemie de dragoste frăţească. Dacă se ivea ocazia să găsească două dame singure, Hatcher şi Cody trăgeau la sorţi, ţinându-şi degetele unei mâini la spate şi apoi arătându-le. Dacă unul dintre ei avea mai mult decât şapte degete ridicate, el era acela care îşi alegea fata. Ajunseseră la înţelegere înainte de a cădea întunericul. Fetele erau colege de cameră. Helen, care îi revenise lui Murph, era asistenta unui editor de fotografii la o revistă de mode. Fata lui Hatcher, Linda, era plasatoare la unul dintre teatrele de pe Broadway. Amândouă erau puţin ameţite. Dormind toţi în aceeaşi cameră, se crea o stare de excitare, fiecare cuplu încercând să nu se arate mai exuberant decât celălalt care era la doi paşi depărtare.

Era ora două dimineaţa când se auzi soneria ascuţită şi supărătoare a telefonului. Helen ridică receptorul.

— Alo, mama, bună, un An Nou... Ce?... oh, nu! Când?... Oh, Dumnezeule, mamă, vin cât de repede pot. Da, da...

Puse telefonul în furcă şi se aşeză pe marginea patului, tremurând şi plângând. Cody se ridică şi îi puse o pătură pe umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Fratele meu... era într-un automobil... accident de... automobil. Trebuie să mă duc direct la spital. Ei nu cred...

nu cred…

— Hai, linişteşte-te, îmbracă-te. Te conduc eu.

— Este departe, în Queens.

— Hai, îmbracă-te. Nu-mi pasă unde este, nu poţi să te duci singură.

Cody era un adevărat gentleman. Fanfaronada pe care o arătase când întâlniseră fetele dispăruse şi se transformase într-o gingăşie şi o sensibilitate care îl surprinse pe Hatcher.

Cody organiză imediat călătoria la spital şi după ce plecară, Hatcher şi Linda stătură în pat unul lângă altul, veştile despre accident făceau ca numai gândul la dragoste să pară frivol. Stătură timp îndelungat întinşi în pat, Hatcher moţăind, trezindu-se, adormind din nou. Cerul se întunecase când se auzi soneria de la uşă.

Linda se ridică brusc în capul oaselor.

— Dumnezeule, cine poate să fie? şopti ea. Hatcher se repezi la uşă şi se uită prin vizor.

— Este Murph, zise el şi deschise uşa.

Cody şedea în uşă cu pălăria sub braţ.

— Mă gândeam că aţi vrea să aflaţi că Fred – acesta este fratele lui Helen – o să se facă bine.

— Hei, asta-i grozav, rosti Hatcher.

— Nu ştiam numărul de telefon, de aceea n-am sunat.

— E-n regulă, suntem bucuroşi că avem noutăţi.

— Păi…

— Da?

— Nu-mi place să mă întorc singur la hotel, spuse el trist.

Linda, îmbrăcată cu un halat de baie, apăru în faţa uşii lângă Hatcher.

— Intră, spuse ea, trăgându-l pe Cody înăuntru.

Hatcher şi Linda se urcară în pat, privindu-l pe Cody cum se dezbracă, iar când acesta se aşeză pe marginea patului să-şi scoată ciorapii, Linda se uită la Hatcher, apoi se întoarse spre Cody şi zise:

— Hei, marinarul, vino aici, patul este deja cald.

Cody zâmbi şi se uită la Hatcher care-i făcu semn cu mâna; traversă camera şi se strecură lângă Linda. Hatcher şi Murphy o înlănţuiră cu braţele şi adormiră toţi trei.

Amintindu-şi noaptea aceea, Hatcher gândi; Dumnezeule, era oare viaţa atât de simplă şi atât de curată? Au fost vreodată prietenia şi dragostea mai aproape una de alta decât în noaptea aceea?

Apoi, dimineaţa următoare, în autobuz, dintr-o dată Hatcher era din nou „vierme” şi totul era ca şi cum excursia nu ar fi existat niciodată.

Primăvara, 1964. Vremea era încă răcoroasă dar, la cincizeci de mile depărtare de Washington, merii japonezi înfloriseră şi turiştii umpleau aleile şi parcurile, făcând fotografii. În curtea Academiei, Hatcher mergea în pas vioi gândindu-se. Mai sunt doar două luni, numai două luni şi o să se termine cu porcăria asta.

— Vierme! strigă o voce bine cunoscută.

Hatcher se opri imediat, cu bărbia ridicată şi cu ochii sfredelitori, privind înainte. Cody stătea în spatele lui.

— Concursurile de selecţie mâine la ora trei, în sala de gimnastică. Să fii acolo.

— Da, *să trăiţi!*

Hatcher ajunse devreme la sală şi se antrenă la sac timp

de cincisprezece minute, relaxându-se şi savurând mirosul familiar de alcool al arenei. Apoi îşi făcu apariţia Snyder, semeţ ca întotdeauna.

Cody mai avea doar câteva săptămâni până să devină căpitanul echipei şi acum era pe post de arbitru. Când fuseră chemaţi cei din categoria mijlocie, Cody era sigur că Hatcher şi Snyder vor boxa unul împotriva celuilalt.

— Trei runde spuse el. Câştigătorul intră în echipă, învinsul merge la plimbare. Vă despărţiţi corect când vă spun, şi fără pumni în ceafă. Daţi-vă mâna şi începeţi lupta.

Îi verifică mănuşile lui Snyder, îl bătu pe umăr, apoi se îndreptă înspre colţul lui Hatcher şi, aplecându-se ca să-i verifice şireturile, îi şopti:

— Ţi-am spus că are falcă de sticlă. De asemenea, are un upercut de stânga ca o torpilă. Va încerca lupta strânsă corp la corp ca să te atingă cu stânga. Luptă cu el două runde ca să încetinească ritmul, mişcă-te repede şi blochează-i stânga ca să n-o poată folosi. O lovitură bună oriunde de la bărbie până la ureche şi îl dai gata.

Era un sfat folositor. Hatcher îl pistonă pe Snyder pe partea stângă, lovind mereu şi tare, mişcându-se iute, blocându-i stânga, ca să nu se poată elibera. Snyder îl prinse cu două lovituri puternice, Hatcher se eschivă, parând repede cu combinaţiile lui. Era mai rapid decât Snyder şi îşi dădu repede seama că era şi mai isteţ. Snyder avea platfus, dar era un boxer necruţător care-şi pândea adversarul ca să-l lovească. Hatcher nu se lăsa prins. Snyder făcu o mişcare. Simulă o lovitură cu dreapta, după care îl trăsni puternic cu stânga. Hatcher primi lovitura în

umăr şi atunci, chiar în faţa ochilor, îi apăru falca plată şi urâtă a lui Snyder. Plasă o directă puternică de dreapta peste umărul lui Snyder drept în falcă, sub ureche. Simţi cum puterea pumnului său îl dezechilibră, îi văzu ochii rătăcind, fără control, şi picioarele înmuindu-se. Snyder se răsuci pe jumătate şi căzu direct la podea.

Cody traversă ringul, privi câteva clipe la Snyder întins pe jos, fără vlagă, apoi îl salută pe Hatcher:

— Bun venit în echipă, spuse el zâmbind.

Ziua absolvirii anului întâi, 1964. În faţa camerei lui Hatcher era un zgomot continuu de paşi grăbiţi ai aspiranţilor care alergau încoace şi încolo prin grădină, pregătindu-se pentru aliniere. Hatcher tocmai îşi punea chipiul când Cody apăru în dreptul uşii, cu faţa lui severă de şoim, strălucind.

— Până la sfârşitul paradei mai sunteţi încă viermi. Toată lumea afară, nu rămâne decât Hatcher.

Colegii de cameră ai lui Hatcher ieşiră în pas alergător. Hatcher luă poziţia de drepţi în faţa lui Cody, dar pentru prima oară îl privi drept în ochi pe aspirantul din clasa superioară, un obicei interzis broaştelor din anul întâi.

— Vierme, ştii ce-i aia o pasăre floogie? întrebă Cody?

— Nu, să trăiţi.

— Este o pasăre ciudată care zboară în cercuri concentrice din ce în ce mai mici până când aproape nu se mai vede şi atunci îşi împroaşcă adversarii cu rahat. Asta este o pasăre floogie, vierme. Ei bine, domnule, ai avut zile grele, dar pe Dumnezeul meu, nimic nu te-a înfrânt. Acum

eşti o pasăre floogie, eşti prietenul meu şi poţi să arunci cu rahat în duşmanii tăi.

— Da, *să trăiţi!*

Cody scoase o sticlă de votcă de sub tunică. Un zâmbet deschis se aşternu pe faţa sa aspră ca de şoim. Îi întinse sticla lui Hatcher.

— Tu, primul, domnule Hatcher. Bun venit la bord, spuse el.

În următorii doi ani, el şi cu Hatcher aveau să fie colegi de echipă şi prieteni nedespărţiţi.

— Oricum, Cody era cu un an înaintea mea, îi spuse Hatcher lui Sloan. După ce şi-a luat licenţa, a intrat direct în Corpul de aviaţie al forţelor maritime. Eu m-am dus la Serviciul Secret de Informaţii. Nu ne-am mai văzut unul cu celălalt după asta, dar am ţinut legătura. Apoi, în 1969, m-a rugat să-i fiu martor la căsătorie.

— Foarte fantezistă, am auzit.

— Înalta societate, petrecere tipică pentru Washington. Congresmani, senatori, amirali, generali, granguri de la televiziune.

— Cum arăta soţia lui? întrebă Sloan.

— Tipul perfecţiunii de gheaţă, o femeie splendidă, cu o educaţie perfectă. Avea toate calităţile… şcoală superioară, mediu corespunzător, totul la superlativ.

— Dar vouă nu vă plăcea.

— Nu, cred că ea nu ne plăcea pe noi. Toţi prietenii lui erau prea zurbagii. Tatăl ei era amiral, cunoşti genul. Hatcher îşi reaminti ziua, un colaj de uniforme şi oameni

prietenoşi. Cred că Polo era nefericit în căsătorie.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu. Părea îngrozitor de cinic în ziua aceea. Semăna mai mult cu vechiul Cody din zilele cu corvezi de la Academie. Nu ştiu de ce trebuia să fi fost aşa. Într-un fel, Cody reuşise în viaţă. Diplomat al Academiei, cu pregătire specială pentru aviaţie, căsătorit cu fata unui amiral.

— Se simţea de parcă ar fi fost de prisos. Zise Sloan.

— Exact. Nu ştiu cum naiba a ajuns în Forţele navale riverane ale infanteriei.

— S-a înscris ca voluntar.

— Glumeşti? Şi, în cele din urmă, a ajuns la Gung ho.

— Socrul lui a încercat să-l împiedice, dar din câte am înţeles, Cody a insistat, adăugă Sloan.

— Era o treabă murdară, spuse Hatcher.

— Într-un fel, zise Sloan, ridicând din umeri. Şi nu l-ai mai văzut niciodată după nuntă?

— O singură dată, la baza aeriană de la San Diego. Mă dusesem să fac o verificare a securităţii bazei şi el era încartiruit acolo.

— Asta trebuie să fi fost înainte ca tu să intri în brigadă.

— Da. Tocmai anunţasem că mă retrag din funcţie... Am avut un fel de... în sfârşit, o discuţie.

— Despre ce?

— Are vreo importanţă?

— Presupun că nu.

— Nu l-am mai văzut niciodată după aceea şi sunt mai mult ca sigur că nu-l mai pot vedea acum.

— Nu fi atât de sigur, spuse Sloan şi zâmbetul îi deveni

răutăcios.

— Ce vrei să spui? întrebă Hatcher cu vocea lui aspră.

— Să presupunem că am informaţii că Murphy Cody trăieşte.

— Unde! Este prizonier?

— Este liber ca pasărea cerului. În Bangkok.

Hatcher avu un mic şoc când auzi cuvântul Bangkok. Un loc de care nu mai voia să-şi aducă aminte.

— Ce fel de informaţie?

— Am încredere în ea.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare. Cât de sigură este sursa?

— Un om politic neînsemnat, un thailandez care doreşte să obţină o călătorie gratuită în America şi o viză de lucru. După informaţiile noastre, Cody este urmărit, aşa că se ascunde.

— Urmărit, de cine?

— White Palms, spuse Sloan.

— Asta este o organizaţie în Macao. Ce-or face ei în Bangkok? întrebă Hatcher.

— Este sursa. Ai fost departe mult timp. Blestematele de triade sunt peste tot acum.

— Care este jocul individului… opiu?

— Nu suntem siguri. Îl suspectăm că a fost curier pentru White Palms. Dar n-am făcut cercetări serioase din motive evidente.

— Ce motive *evidente?* întrebă Hatcher în şoaptă, deşi ştia răspunsul dinainte.

Dacă Murphy Cody era viu în Bangkok şi tăcuse în toţi

aceşti ani, trebuia să fie un motiv. Şi dacă Serviciul Secret de Informaţii Militar nu ştia motivul, nu era bine pentru Cody.

— Nu face pe prostul, zise Sloan. Ce naiba face în Thailanda? Vreau să spun că, dacă trăieşte, de ce s-a dat la fund?

Hatcher se putea gândi la o mulţime de motive, dar la niciunul bun.

— Poate are o amnezie, presupuse el.

— Da, şi poate că eu sunt Doris Day, răspunse Sloan.

— Este o posibilitate. Ar putea avea amnezie.

Exista şi posibilitatea ca Murphy să fi fost colaboraţionist, să fi trecut în tabăra duşmană ca dezertor sau să fie amestecat în afaceri cu droguri, crimă, comerţ cu sclavi albi sau o duzină de alte infracţiuni care-i puteau trece prin minte lui Hatcher.

Sloan se gândea şi el la acelaşi lucru. Zise:

— Nu văd nicio ieşire ca să scăpăm din asta, dacă este adevărat. Dar, dacă a dezertat, ca să începem cu asta şi, dacă n-a fost ucis, el aparţine încă cu trup şi suflet Marinei Militare Americane.

— Întrebarea este de ce a intrat în pământ, spuse Hatcher. Vreau să spun, dacă n-a fost ucis şi n-a fost în Hanoi, atunci unde naiba a dispărut?

— Ei bine, oriunde ar fi fost, Marina Militară era convinsă că a fost colaboraţionist.

— Poate asta a fost scăparea lui.

— Sau poate o cursă.

Hatcher aprobă uşor din cap.

— Sau o cursă. Şi ce legătură are asta cu mine?

— Nimeni nu cunoaşte Thailanda cum o cunoşti tu, Hatch. Tu îi cunoşti, atât pe indivizii buni, *cât şi* pe cei răi, şi ai lucrat pentru ambele tabere. Nu pot să las Serviciul Secret de Informaţii al Armatei să se ocupe de asta, deoarece într-o oră va afla tot Pentagonul. Trebuie să fie ceva neoficial. Dacă Murphy trăieşte şi este amestecat în ceva… necurat, reputaţia tatălui său va fi afectată.

— Necurat, mârâi Hatcher cu un chicot. Te-ai exprimat foarte delicat, Harry.

— Înţelegi situaţia, continuă Sloan. Noi avem nevoie de cineva care să cunoască ţinutul şi să ştie să-şi ţină gura, şi nu cunosc pe nimeni altcineva care să facă asta mai bine decât tine, bătrâne prieten. În plus, erai al naibii de bun anchetator pe vremuri, dacă trebuie să-ţi mai spun asta.

— Vremea mea nu s-a terminat şi nu-mi spune mie bătrâne prieten. Şi cine naiba sunt ăştia „noi”?

— O jumătate de duzină din vechiul stat major al lui Buffalo Bill. Ascultă, pe acest thailandez îl cheamă Wol Pot, el a adus informaţia la ambasadă, în Bangkok. Din fericire, acolo se află unul dintre ofiţerii bătrânului Cody, Lew Porter.

— Windy Porter?

— Da, îţi aduci aminte de el?

— Vag.

— El l-a interogat pe Pot. Imediat şi-a dat seama cum stau lucrurile, l-a arestat şi m-a chemat pe mine. Am adunat pe câţiva dintre vechii oameni şi i-am trimis acolo. În cele din urmă, a trebuit să-i spunem Bătrânului.

— De ce? se zbârli Hatcher.

Sloan se uită aspru în ochii lui.

— Fiindcă Buffalo Bill este pe moarte, are cancer, Hatch. Nu rezistă mai mult de un an.

Hatcher îngheţă. Îi era foarte greu să-şi închipuie că un vierme perfid îl mânca pe dinăuntru pe generalul Buflalo Bill Cody.

— Îl iubim cu toţii pe Bătrân, nu-i aşa? spuse Sloan cu vocea înceată. Se opri un moment ca să-şi stăpânească emoţia înainte de a continua. Ne-a cerut să-i facem această favoare. Dacă puştiul lui trăieşte, ar vrea să-l mai vadă înainte de-a muri.

— Şi dacă are necazuri?

— De aceea am nevoie de tine, Hatcher, spuse Sloan cu un tremur în voce. Dacă este băgat prea rău în rahat, Porter nu poate să rezolve nimic. El nu este decât un bătrân cavalerist, atât. Problema este că generalul vrea să se întâlnească cu Cody, undeva, oriunde… în Hawaii, Tokio sau Sydney, oriunde vrea Murph. Nu trebuie să ştie nimeni că întâlnirea a avut loc.

— O călătorie ca asta, ar putea să-l omoare pe Bătrân, spuse Hatcher.

— Noţiunea timpului nu mai contează pentru el, rosti Sloan cu resemnare. Problema este că totul trebuie rezolvat cu îndemânare de cineva care cunoaşte motivul şi care poate să se descurce, indiferent cum ar merge lucrurile, şi să-l convingă pe puşti că nu vrem să-i creăm necazuri, ci doar să-i facem Bătrânului un ultim cadou.

— Nu prea mai este puşti. Trebuie să aibă… patruzeci şi doi de ani acum, afirmă Hatcher adăugând un an la propria-

i vârstă.

— Du-te în Thailanda şi găseşte-l dacă este acolo, zise Sloan direct. Sau fă-l pe Bătrân să se împace cu ideea.

— Să dovedesc că este mort.

— Da. Una din două.

Hatcher râse zgomotos de răspunsul lui.

— Marina l-a căutat cu călăuze timp de paisprezece ani, şi tu vrei ca eu să mă duc la Bangkok, care are o populaţie de cincisprezece milioane, şi să-l găsesc, uite aşa.

— Nimeni nu l-a căutat pe Cody, iar cât priveşte Marina, pentru ei, el este mort. Dar tu, diavole, prietene, tu eşti cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

— Fleacuri, Harry.

— Nu, nu. Tu ai mintea ascuţită, Hatch, spuse Sloan. O să ţi-l dăm pe Wol Pot. O să ţi-l dăm pe Windy. Tu îl cunoşti pe Cody. Cunoşti ţinutul şi poţi să-ţi ţii gura, orice s-ar întâmpla. Ai dovedit asta în Madrango. Tot ceea ce doresc să faci este să te duci acolo, să-l găseşti pe Cody şi să stabileşti întâlnirea. Sau să-mi spui că a murit. Drace, o să-l ai chiar şi pe Flitcraft la dispoziţia ta.

— Flitcraft este încă în serviciu?

— Este numărul unu al meu.

Hatcher îşi mai umplu un pahar cu vin şi răsfoi dosarul câteva momente.

— Ştii că nu pot să mă întorc acolo, rosti el în cele din urmă.

— Haide, asta a fost când? Opt, zece ani în urmă.

— N-ar avea importanţă nici dacă ar fi fost cincizeci.

— Pleci pregătit. Îţi voi da tot sprijinul necesar. Mai am

încă nişte bătăuşi zdraveni pe acolo.

— Care-i treaba cu thailandezul ăla, mai spune-mi o dată cum îl cheamă.

— Wol Pot. Ascultă, nu-mi pasă ce-i faci ticălosului. Dacă nu poţi să scoţi nimic de la el, rupe-i picioarele, supune-l la cazne, smulge-i unghiile. Nu-mi pasă.

— Ai rămas aceiaşi, Harry.

— Este versiunea lui, fă-l să o dovedească.

— Nu asta am vrut să spun. A obţinut viza?

— Dacă ciripeşte, presupun că pot să aranjez ceva.

— Mai mult decât atât. Dacă dă cărţile pe faţă, trebuie să ştiu ce fel de înţelegere pot face cu el.

— Dacă face asta, îi asigurăm protecţia şi îl scoatem din Thailanda.

— Eşti sigur?

— Ce-ţi pasă ţie?

— Dacă fac o promisiune, vreau să o respect.

— S-a făcut. Atunci primeşti însărcinarea?

Hatcher îl privi câteva secunde, apoi puse pistolul pe masă.

— Preţul va fi de două sute treizeci şi şase de mii şase sute de dolari.

— Ce?

— Asta înseamnă două sute de dolari pentru fiecare zi pe care am petrecut-o în gaura aia de şobolani.

— Fii realist, omule.

— Sunt cât se poate de realist, Harry.

— De unde să fac eu rost de atâţia bani?

— Hei, doar ai de-a face cu Hatch, ştii bine asta. Ai

conturi în toate colţurile secrete din lume, Panama, Elveţia, Bahamas. Sau poate scoţi din alta parte, bandit nenorocit.

— Dar eşti un om bogat, Hatch.

— Despăgubiri drept pedeapsă. Preţul este două sute treizeci şi şase de mii şase sute de dolari, nenegociabil. Dacă îţi convine.

Zâmbetul lui Sloan deveni răutăcios, ochii începură să-i scapere din nou.

— Este mai mult decât atât, nu-i aşa? Văd asta în ochii tăi, prietene. Ţi-ai pierdut vigoarea. Nu mai acţionează adrenalina. Viaţa este prea uşoară. Pe dracu, când eşti prins, eşti prins pentru totdeauna.

O parte din ceea ce spusese Sloan era adevărat. Dar nu era acea stare de emoţie încercată când alergi pe o muchie şi care îl trăgea pe Hatcher înapoi spre vechea viaţă, în locurile unde jurase că nu se va mai întoarce la oamenii pe care nu gândea că-i va mai vedea vreodată, ca să lucreze iar pentru Sloan, un om pe care cândva se gândea că îl va omorî. Era vorba despre Cody, cândva un prieten mai bun decât îi fusese Sloan, deoarece Cody fusese întotdeauna cinstit cu el.

— Am să fac aceasta călătorie pentru Murph Cody şi pentru zilele pe care le mai are de trăit Bătrânul lui. Asta nu are nicio legătură cu tine şi cu mine. Dacă Murph este acolo, am să-l găsesc. Dacă nu este, am să-ţi comunic. Dar, dacă te mai întorci vreodată aici, te dau hrană la peşti.

Sloan se aplecă mai aproape de el, cu ochii scânteind.

— Ştii, cred că vorbeşti serios, zise el.

Hatcher îi zâmbi fără voioşie.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Viaţa ta poate depinde de asta.

PREGĂTIRILE

Era în amurg când Ginia, la chemarea lui Hatcher, se întoarse pe vas purtând în mână un coş de răchită. Îl deschise şi scoase din el cumpărăturile în timp ce Hatcher dirija iahtul prin strâmtoare în marea deschisă, ţinându-se aproape de mal.

— Am adus legume proaspete de la Birdie, moluşte pregătite în casă, creveţi reci şi pui de rechini de la Grab Trap. Când vrei să mănânci?

— Acum, sunt mort de foame.

— Ce s-a întâmplat cu camaradul tău din armată?

Se aplecă spre ea şi o sărută pe gât.

— A plecat, mârâi Hatcher şi discuţia se încheie.

Ea ştia bine ca nu trebuia să întrebe „Unde a plecat?” Dacă el ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus. Evident nu-i spuse, dar era încântată că străinul plecase şi că Hatcher va fi numai al ei toată seara.

Coborî şi alese o sticlă de vin roşu din dulapul cu băuturi, pe care o deschise. Încălzi mâncarea în cuptor, puse masa, apoi deschise radioul şi-l lăsă să cânte încet.

— Hei, strigă ea după Hatcher, vrei să pui chestia asta pe pilot automat şi să vii la masă?

— Imediat, veni răspunsul.

Ea auzi zgomotul motoarelor stingându-se, ancora

plescăind în apă şi o clipă mai târziu el apăru în salon.

— Am hotărât să ancorez câtva timp. Suntem în largul insulei Sapelo, spuse el, băgându-şi degetele în sosul de legume şi gustându-l.

— Nu uita manierele, rosti ea scurt.

— Delicios, spuse el şi umplu paharele cu vin. Le ciocniră şi gustară vinul roşu. Foarte bun, zise, aplecându-se şi sărutându-i buzele.

— Mulţumesc, şopti ea Apoi, după o scurtă discuţie, îl întrebă: De când îl cunoşti pe Jimmy Cirillo?

— De mult timp.

— Unde l-ai întâlnit?

— Pe o alee în Boston.

— Pe o alee?

— Da. Furam într-un magazin şi el era poliţist.

— Glumeşti?

— Nu.

Hatcher se sprijini de scaun şi îşi dădu seama că era pe punctul de a dezvălui nişte secrete de familie, dar se simţea bine că o făcea.

— Tatăl meu era arhitect, dar nu prea bun. Şi-a zburat creierii într-o după-amiază, într-o cameră cu duşuri la Men’s Club în Boston. Aveam zece ani atunci. Trei ani mai târziu, mama a fugit cu, uf, pe naiba, nici măcar nu-l cunosc, nu l-am văzul niciodată pe tip. Oricum, am luat-o razna. La cincisprezece ani eram unul dintre cei mai buni hoţi de pisici din Boston.

— Ei, Hatch, habar n-am avut, spuse ea cu mirare în glas.

— Ăsta-i doar vârful aisbergului, zise Hatcher zâmbind.

— Ei, bine, şi ce ţi-a făcut Jimmy când te-a prins? îl întrebă Ginia.

— Şi-a scos insigna şi cureaua cu pistolul, le-a pus cu grijă pe trotuar şi m-a bătut la fund până mi-a dat sângele.

Ginia se ridică şi începu să râdă, ţinându-şi mâinile la gură.

— Şi asta nu-i tot. Mi-a făcut rost de o slujbă; de fapt, de trei, şi eu le-am părăsit pe toate, aşa că într-o noapte mă înhaţă, mă târăşte în aleea aceea, îşi scoate insigna şi centura cu pistolul şi mi-o trage din nou. Apoi zice: „Am să te bat la fund până când ai să te ţii de o slujbă şi ai să încetezi să mai furi”. Acesta a fost începutul unei frumoase prietenii.

— Datorită lui eşti ceea ce eşti astăzi, spuse ea cu mândrie prefăcută.

— Da, răspunse Hatcher, apoi adăugă aproape cu solemnitate, dar a fost amestecat şi tipul de pe doc.

— Ce te-a prins făcând?

— Făceam pe amiralul.

— Ce?

— Asta-i altă poveste.

Terminară masa în linişte. Lui Hatcher nu-i plăcea să vorbească în timp ce mânca, dar ea simţea ceva iminent. Ştia că el avea să plece înainte de-ai spune.

— Trebuie să plec pentru un timp.

— Mda. Şi ce înseamnă asta, Hatcher, „un timp”? O săptămână, o lună, zece ani? întrebă ea îngrijorată.

El zâmbi, se întinse spre ea şi-i puse palma uşor pe obraz.

— Mai mult de o săptămână, să sperăm că mai puţin de o lună.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Cheamă-l pe John Rogers la bancă şi spune-i că a trebuit să plec în grabă. Am pregătit pentru tine o împuternicire de a acţiona în numele meu, aşa încât vei putea să-mi rezolvi problemele cu conturile în bancă. Dacă voi avea cumva nevoie de bani, pentru vreun motiv oarecare, transferă bani în contul meu personal.

— Ai atât de mare încredere în mine? întrebă ea surprinsă.

El îi zâmbi.

— Bineînţeles.

— Când pleci?

— Mâine dimineaţă.

Zâmbi şi ea, dar începea deja să simtă cât de dor o să-i fie în lipsa lui.

— Atunci hai să nu mai pierdem timpul, zise ea. Poţi să dormi în avion.

Îi luă mâna în timp ce ea se ridică în picioare şi o trase aproape de el. Îi descheie încet nasturii bluzei albe, îi cuprinse şoldurile şi îi sărută pântecul. După aceea îi descheie cureaua, trase fermoarul şi îi scoase blugii. Încolăci braţele strâns în jurul ei, îşi strecură mâinile sub fese şi o ridică uşor, aşa încât degetele mari îi alunecară sub marginea chiloţilor. Începu s-o mângâie cu cele două degete, o simţi încordându-se. Îşi lăsă capul mai jos, simţindu-i părul de sub chiloţi şi umezeala. Începu s-o muşte uşor, mângâind-o cu răsuflarea fierbinte. Îşi desfăcu

degetele şi-i scoase chiloţii, îşi îngropă faţa în părul ei, mirosindu-i sexul, gustându-i-l. Îi simţi mâinile presându-i puternic capul în ea. Ea stătea pe vârfuri, cu capul căzut pe spate, aşezată pe marginea mesei, cu un picior pe umărul lui. Respiraţia i se acceleră, muşchii i se încordară, începu să se mişte în cercuri mici strânse.

Avea acest minunat obicei erotic care îl înnebunea pe Hatcher. Când se apropia de orgasm începea să numere încet gâfâind, „unu… doi… trei… p… patru… Dumnezeule… cinci, şase, şapte… of… of… opt, nouă, z… zece… Dumnezeule, of!”

Îşi arcui spatele şi se îndesă în el zece sau douăsprezece secunde, apoi, gâfâind, se relaxă uşor, îi cuprinse capul cu braţele, îl trase spre ea, căutându-i gura şi sărutându-l din nou, cu voluptate.

El o luă în braţe, o duse în cabina de dormit, o puse uşor pe patul mare şi se dezbrăcă în timp ce o săruta. Se întinse în pat lângă ea, o ţinu strâns în braţe şi ea îi simţi sexul lare. Ea îşi ridică un picior peste şoldurile lui, îl trase mai aproape de ea şi el o pătrunse domol, fără greutate.

— Oh, Doamne, şopti el când ea îl încolăci, încordându-şi muşchii, trăgându-l în ea din ce în ce mai adânc şi mai adânc.

Cu respiraţia tăiată, ea murmură:

— O lună?

— Poate… doar… câteva săptămâni, răspunse el în şoaptă, cu respiraţia, de asemenea, tăiată.

Stătea întinsă pe o parte, pe jumătate adormită. Hatcher

se strecură uşor din pat, o acoperi cu o pătură şi începu să-şi facă bagajele. Fusese o vreme când sacul lui de voiaj Gurkha era mereu gata de plecare... două costume, o haină sport, pantaloni marinăreşti, o jumătate de duzină de cămăşi, câteva cravate, încă o pereche de pantofi de rezervă, lenjerie de corp şi articole de toaletă. Doar strictul necesar. Fără fleacuri. Imediat reveni la vechile obiceiuri de pregătire a călătoriei.

Lista cu ceea ce avea de făcut o avea în minte. De verificat scrisorile de acreditare, de revăzut contul din bancă, de selectat echipamentul adecvat şi de împărţit bagajul, o parte în sac şi alta într-o servietă diplomat de aluminiu, pe care o ducea în mână.

În timp ce Ginia dormea, dădu la o parte un panou din peretele despărţitor de deasupra patului, deschise un seif construit în perete şi luă de acolo o casetă mică, solidă. O duse în cabina principală şi îi verifică conţinutul. Scoase scrisori de credit de la banca sa, în valoare de cincizeci de mii de dolari, douăzeci de mii în cecuri de călătorie şi zece mii de dolari bani lichizi. Nu folosea niciodată cărţi de credit, după care puteai fi uşor depistat. Scoase, de asemenea, două paşapoarte, unul, paşaportul lui adevărat din SUA, şi celălalt un paşaport franţuzesc fals. În amândouă figura ca reporter de televiziune şi cameraman. Puse apoi cutia la loc în ascunzătoarea sa.

Când se întoarse în salonul principal, luă cu el, din debara, servieta diplomat Halliburton de mărime mijlocie, apoi îngenunche şi merse de-a buşilea printr-o trapă de sub scările care dădeau la cabina de comandă a iahtului, spre o

cabină mică sub pupa. În carcasă era construit un dulap etanş. Când Hatcher îl deschise, se aprinse automat o lumină. Înăuntru era un adevărat arsenal: două pistoale 357, un HK de 9 mm, M-16 tot de 9 mm şi o puşcă mitralieră Uzi. Avea muniţii pentru fiecare armă. Mai erau patru role cu câte trei metri de coardă extensibilă, de fapt, plastic explozibil C-4. Una dintre arme era băgată într-un sac verde Hefty. Hatcher luă sacul, două role de cablu extensibil, închise geanta, încuie cabina şi se întoarse în cabina principală.

Întinse o pătură pe masa din sufragerie, scoase arma din husa Hefty şi o puse pe pătură. Era un Aug, o puşcă automată de asalt, austriacă, demontabilă în trei părţi: ţeava care avea o lungime de patruzeci de cm; luneta ataşată ţevii, care putea să prindă ţinta imediat, şi patul armei construit dintr-un material de plastic dur şi inoxidabil. Arma era complet impermeabilă. Toate celelalte arme cu care Hatcher era obişnuit – M-16, Uzi şi Mac 10 – erau vulnerabile la umiditate şi ar fi explodat dacă ar fi intrat apa în ele. Dar nu şi Aug. Aceasta putea fi folosită imediat ce ieşea din apă.

Memoria i se trezi din nou, un exerciţiu obişnuit de când fusese la Los Boxes. Îl numea exerciţiu, pentru că învăţase de mult, de la Sloan, că memoria este bună pentru un singur lucru – informaţii. Acum, uitându-se la Aug, îşi aminti când folosise prima oară această armă.

Sloan trimisese un tip abil în susul fluviului la cascada Boston, o capcană pe râul Chu, lângă un sătuleţ. Elicopterul

îl aducea pe Hatcher la o bază în Delta Mekong. Sloan îl aştepta într-o ambarcaţiune, pe care o rechiziţionase pentru noapte.

— Am o problemă, zise Sloan la un pahar de gin. Avem un popa-san din sud care lucrează pentru noi, îl cheamă Di Tran şi este un bun informator. Nord-vietnamezii i-au omorât nevasta, mama şi doi copii mici, aşa că are toate motivele să se răzbune. Lucrează în spatele frontului pentru noi de vreo şase, şapte luni şi ne dă informaţii demne de încredere.

Făcu o mică pauză, lăsându-şi mâinile pe masă.

— El ştia ce sorţi de izbândă avem noi, zise Sloan, desfăcându-şi degetele. Se uita câteva secunde la ele înainte de a continua. A luat legătura cu Swing Man cam acum vreo săptămână şi i-a propus o întâlnire. Ne-am întâlnit cu el şi ne-a dat aceasta bandă. Sloan puse banda în casetofon şi apăsă pe butonul de pornire. Vocea bărbatului era furioasă, aspră şi bântuită de frică.

— Chiar ieri am primit un mesaj că un american trimite informaţii pentru Vietcong. El a dezvăluit numele a trei agenţi vietnamezi care lucrează în nord pentru Brigada fantomă. Unul dintre nume este al meu. Mă tem că le va lua puţin timp până să afle numele meu adevărat. Trebuie neapărat să-i pun în gardă pe aceşti doi prieteni ai mei de pericolul care îi pândeşte înainte ca eu să fug. Vă rog aranjaţi să ne întâlnim la cascada Boston peste două zile. Miercuri, la apusul soarelui. Dacă trec două ore, gândiţi-vă că am fost prinşi. Acestui american i s-au plătit câte zece mii de dolari pentru fiecare nume şi el le-a promis că o să le

mai dea şi alte informaţii. Numele lui este Norgling. *Joi gin*, prietenii mei.

Hatcher îşi ridică privirea cu furie când auzi numele Norgling.

— Ştii cine este Norgling?

Sloan încuviinţă din cap.

— Este vorba despre Chick Norgling! spuse Sloan. Face parte din brigadă ca şi tine. Lucrează cu cei care trec în partea cealaltă.

— Are deci acces la aceste informaţii?

— Şi la coduri, hărţi, buletine generale de informaţii… chiar la informaţiile de bază ale brigăzii, spuse Sloan. Acum înţelegi de ce pierdem integritatea fiecărei persoane în acest dispozitiv. Norgling este exact ca noi toţi, îi cunoaşte doar pe agenţii lui direcţi.

— Şi acela eşti tu, zise Hatcher.

Sloan aprobă tăcut.

— Lichidează-l înainte să le mai vândă şi altceva, rosti Hatcher.

— Nu pot să-l curăţ pe baza acestuia, zise Sloan, arătând spre casetofon. Va nega ceea ce spune vocea de pe casetă. Fără confirmarea lui, şeful poliţiei îmi va râde în nas.

— Ce-i cu acest Di Tran?

— Am trimis un individ isteţ după el, dar n-a apărut la cascadă. Presupunem că a murit.

— Atunci înseamnă că acest Norgling o să-ţi sufle toată afacerea.

Sloan îşi mai privi mâinile câteva secunde, apoi se gândi puţin şi ridică ochii spre Hatcher.

— Îi vom întinde o cursă. Am să aranjez cu el să vă întâlniţi într-un anumit loc. Spune-i că este vorba despre o operaţiune unde este nevoie de doi oameni. Când se arată, lichidează-l. Poate că ar fi bine în susul fluviului.

— Nu. Sunt prea multe urechi pe acolo. O vom face în Saigon, la hotelul Princess. Eu îl fac praf, tu îl arunci la gunoi.

— Mi se pare corect.

Ora şapte seara. Etajul al patrulea al hotelului Princess. Dacă Norgling era paranoic, dacă avea vreo suspiciune, venea mai devreme ca să-i dejoace socotelile. Hatcher cunoştea bine jocul.

Norgling sosi la şapte fără un sfert şi găsi uşa lui Hatcher întredeschisă. Îşi descheie haina, strecură mâna sub braţ, înşfacă pistolul, apoi intră prudent înăuntru.

Dormitorul era gol. Auzi muzică venind din camera de baie.

— Alo? strigă.

— Aici, auzi răspunsul lui Hatcher. Vrei să închizi uşa?

Norgling închise uşa şi se apropie încetişor de camera de baie. Hatcher era în cadă, cu capul sprijinii de ea, cufundat în spumă. Lângă cadă se găsea o sticlă cu vin roşu şi un pahar pe jumătate plin. Pe chiuvetă se afla alt pahar. Hatcher îşi înălţă privirea şi zâmbi.

— Norgling?

— Exact.

— Jesse Caruthers, zise Hatcher. Scuză-mă că m-ai găsit aici. Toarnă-ţi un pahar şi adu-ţi un scaun.

Văzu cum faţa lui Norgling se relaxează. Muşchii din jurul

gurii se decontractară şi zâmbi uşor, se simţea bine.

Un amator, gândi Hatcher.

În timp ce Norgling îşi turna vinul în pahar, Hatcher zise:

— Ce fel de om este acela care-şi vinde trei camarazi pentru treizeci de mii de dolari?

Norgling reacţionă imediat. Dădu drumul sticlei şi paharului şi apucă pistolul. În acelaşi timp, Hatcher îşi scoase braţul drept din cadă. Aug-ul era în mână împroşcând gloanţe în timp ce ieşea din apă, clăbuci de săpun atârnându-i de ţeava. Gloanţele brăzdară o linie din burtă până în pieptul lui Norgling. Nouă împuşcături în mai puţin de o secundă – nouă lovituri din care patru drept în inimă. Corpul lui Norgling se izbi de zidul de faianţă şi aerul îi ieşi din plămâni. Genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi ghemuit peste sticla de vin rostogolită lângă el.

Hatcher ieşi din cadă înainte ca Norgling să se prăbuşească total. Deschise dulapul cu prosoape şi scoase un sac verde pe care îl ascunsese acolo mai devreme. Îl înşfăca pe Norgling de păr, îl ridică în picioare şi îi trase sacul peste cap. Îl trânti apoi pe spate, îl băgă cu totul în sac şi trase fermoarul. Îl împinse în colţul camerei de baie, îşi puse papucii, strânse cioburile paharului, şterse vinul de pe jos cu un prosop pe care îl spălă în cadă, apoi se duse la telefon şi formă un număr.

Când vocea de la căpătui firului răspunse, Hatcher zise:

— Vino să-l iei! şi puse receptorul în furcă.

Era una dintre puţinele dăţi când Hatcher ştia cine fusese victima lui şi de ce îl executase. De obicei, se supunea

orbeşte ordinelor primite. „Fă asta,” îi spunea Sloan şi el executa. Nu numai că executa, dar accepta, credea în ceea ce făcea Dar acum, uitându-se înapoi, Hatcher îşi dădea seama că, poate, fusese manipulat. Poate că Norgling era numai un pungaş şi ei aveau nevoie să scape de el, puteau chiar să fi falsificat banda şi…

Sau poate că 126 îi şoptea la ureche, scormonindu-i gândurile pe care niciodată nu le scormonise, niciodată nu voise să le cerceteze până atunci.

Formă numerele cifrului lacătului servietei Halliburton şi o deschise. Înăuntru era o folie groasă dintr-un material buretos, tăiată exact ca să se potrivească perfect. În ea erau pregătite o cameră video minusculă, două baterii de rezervă, două obiective fotografice, unul de patru sute de mm şi altul de două sute de mm, un suport de umăr pentru aceasta, patru casete video VSH neimprimate şi mai multe cabluri extensibile strânse cu grijă şi legate cu un cordon din plastic.

Toate erau simulacre.

Hatcher curăţă bine arma, apoi o demontă repede în cele trei părţi componente. Băgă ţeava într-un suport tubular destinat special pentru ea în valiză şi răsuci un căpăcel situat la capătul acestuia. Deschise camera video, puse trăgaciul în ea şi o închise. Demontă apoi teleobiectivul de patru sute de mm şi strecură patul armei înăuntru. Cele două încărcătoare de plastic, fiecare cu o capacitate de treizeci de cartuşe, le băgă în lăcaşul în care şedeau bateriile camerei video. De asemenea, o ţeavă scurtă, de zece mm, care transforma puşca în pistol. Ascunse ţeava

scurtă în teleobiectivul de două sute de mm. Întregul echipament intră uşor în servietă, care cântărea mai puţin de nouă kilograme.

Servieta avea şi o căptuşeală simulată, prinsă cu un adeziv în interiorul capacului, care avea un buzunar. O desprinse şi puse într-un plic impermeabil, banii, scrisorile şi paşaportul fals. Repuse falsa căptuşeală şi băgă câteva mape cu dosare în buzunar, închise servieta şi formă cele cinci numere ale lacătului cu cifru secret.

Demontată în cele trei părţi ale sale şi ascunsă în servieta diplomat, arma nu putea fi descoperită. Asamblată, era una dintre cele mai mortale şi eficiente arme care existau, o maşină de ucis fără recul sau zgomot. Cel mai tare zgomot pe care îl făcea era declicul trăgaciului. Avea precizie la o distantă de patru sute cincizeci de metri. Era singura armă pe care Hatcher o lua cu el. Muniţie găsea oriunde în lume, nu era o problemă.

Reveni în dormitor, îşi pregăti repede sacul de voiaj Gurkha, îi închise fermoarul şi îl duse în salon. Se întoarse din nou în dormitor.

Ginia dormea încă. O privi îndelung.

Trecutul îl bătea pe umăr. Ceea ce chinezii numeau *ch'uang tzu-chi,* fereastra către el însuşi, era deschisă.

Ce fantome aşteptau în umbră acolo ca să-i chinuiască sufletul? Hatcher socotise că Hong Kong-ul şi Bangkok-ul reprezentau trecutul. Amontele fluviului şi bârlogul lui Ts'e K'am Men Ti. Triadele White Palms şi Chiu Chao. Tollie Fong, Sam-Sam Sam şi White Powder Mama. Localul lui Fat Lady Lau, Cohen.

Bangkok.

Şi Daphne.

Nume pe care încercase să le uite şi nu reuşise.

Încercase să le alunge, dar ele erau toate zilele lui de ieri, trecutul lui.

Sloan se întorsese ca diavolul, ieşind parcă din infern, întinzându-i un deget lung şi ciolănos, făcându-i semn să se întoarcă în locurile întunecoase despre care nici măcar 126 nu-i vorbise, locuri însămânţate cu vrajbă şi moarte.

Hotărârea de a se întoarce nu avea nicio legătură cu Sloan sau cu numele despre care îşi amintise... cu Buffalo Bill sau Murph Cody. Era timpul să se întoarcă pentru a încheia nişte capitole neterminate din viaţa lui. Era timpul să-şi încheie conturile.

Se aşeză pe pat şi începu să-i mângâie spatele Giniei care se trezi şi se întoarse cu faţa în jos. Luă nişte cremă şi începu să o maseze. O clipă îi trecu prin minte că o să-i fie dor de ea şi gândul acesta îl supără, pentru că a-ţi fi dor de cineva înseamnă să-ţi aduci aminte. Lui Hatcher nu-i fusese dor de nimeni înainte, în viaţa lui. Nu se potrivea cu firea lui, putea să-l distragă şi asta era periculos, îl scotea din umbră la lumină, unde el ştia că nu-i este locul.

„Dragostea poale fi fatală, spusese Sloan odată. Îţi mută gândul într-un loc nepotrivit, la timpul nepotrivit”.

Era nostim de câte ori 126 şi Sloan aveau păreri diferite. Ce obişnuia să spună bătrânul 126? Un om care a uitat să plângă este mort pe dinăuntru.

Îşi alungă gândul, masându-i umerii, apoi gâtul, mâinile până la degete, desfăcându-i-le unul câte unul, apoi în jos

spre coapse. Ea gemu uşor şi îşi depărtă picioarele. Îşi băgă un picior între ale ei, se aplecă mai mult şi începu să-i maseze din nou gâtul.

— Întoarce-te repede acasă, murmură ea.

CIRILLO

Hatcher aştepta lângă locul de parcare al portului, ascultând ciripitul păsărilor de noapte în întuneric şi ecoul melodiilor lor, care străbătea ţinutul mlăştinos. Era trecut de miezul nopţii şi şoseaua care ducea spre insulă era aproape pustie. La cinci mile depărtare, pe cealaltă parte a mlaştinii, luminile din Brunswick străluceau ca licuricii. Mai avea o sarcină de îndeplinit înainte de a pleca în călătorie. Îşi luase rămas bun de la Ginia şi acum aştepta în întuneric, ţinându-şi servieta lângă picior.

Două faruri apărură pe şosea şi începură să lumineze mai puternic pe măsură ce maşina se apropia de docuri. Cirillo întoarse pe banda îngustă de circulaţie care lega insula de restul lumii. Cauciucurile scârţâiră, maşina maro a poliției se opri în faţa lui Hatcher şi portiera se deschise.

Hatcher se uită la vânjosul ofiţer de poliţie în uniformă maro, a cărei insignă de locotenent strălucea pe gulerul deschis al cămăşii scrobite. Jim Cirillo era un bărbat muşchiulos, foarte bronzat, cu părul sur din cauza anilor şi a soarelui. Îşi ţinea mâinile puternice pe volanul maşinii.

— Arăţi ca şi cum cineva te-a aranjat pentru vagabondaj, i se adresă cu vocea lui gravă.

— Da, rosti Hatcher zâmbind. Intră în maşină şi se aşează lângă poliţist.

Cirillo băgă în viteză, porni maşina şi, trecând peste podul basculant, se îndreptă spre insulă. Stejari înalţi acoperiţi cu muşchi ce atârnau din crengi ca ţurţurii, se arcuiau peste străzile înguste. Erau orele de lucru ale lui Cirillo. Îi plăcea să lucreze noaptea, iar ziua să pescuiască şi să doarmă. Merseră câteva minute fără să-şi vorbească.

— Sloan m-a găsit, spuse, în sfârşit, Hatcher cu voce dogită.

— Şi ce dacă? Nu-i datorezi nimic, îi răspunse Cirillo ridicând din umeri.

— Asta-i adevărat.

— Dacă vrei să ştii, el îţi este dator.

— Da, şi asta-i adevărat.

Hatcher gândi: Ţie îţi datorez mult, Jimmy. Cirillo îl înlocuise pe tatăl său, îi fusese prieten, profesor şi confident, îi aranjase chiar intrarea la Annapolis.

O căprioară ţâşni pe drum în faţa lor şi o zbughi în pădure.

— Sloan vrea să-mi dea o însărcinare, spuse Hatcher.

— Glumeşti, râse zgomotos Cirillo.

Încetini maşina îndreptându-şi proiectorul spre fereastra unui mic han. Mulţumit că totul era în regulă, continuă drumul.

— Am s-o primesc, Jimmy, şopti Hatcher cu vocea spartă şi ciudată.

Cirillo mai conduse câteva minute, apoi zise:

— Bine.

— Nu are nicio legătură cu Sloan, continuă Hatcher.

— Atunci, e-n regulă.

— Se presupune că un fost coleg de şcoală de-al meu, de la Annapolis, a fost omorât în Vietnam în 1973. Se pare însă că trăieşte şi este la Bangkok. Este o situaţie extrem de delicată.

— Şi tu eşti singurul care îl poate găsi?

— Eu sunt singurul care ştie despre ce este vorba… şi în care Sloan are încredere.

— Dar tu ai încredere în el?

— Niciodată n-o să mai am.

— Şi crezi toată povestea asta?

— Atât cât trebuie ca să aflu adevărul.

— O sumedenie de draci de acolo aşteaptă să fie scoşi la iveală, spuse Cirillo liniştit.

— Da, răspunse Hatcher.

— Are legătură cu asta, Hatch?

Mergeau fără să-şi vorbească. Hatcher se gândi la întrebarea pe care i-o pusese şi spuse:

— Da, face parte din asta. Am fost departe prea mult timp.

— Primejdia este o doamnă foarte seducătoare.

— Da. Tu mi-ai făcut cunoştinţă cu ea.

Conducând maşina pe sub muşchiul agăţător, Cirillo îşi aminti ziua aceea de pe munte.

— Arătai destul de bine în ziua aceea. Ca să-ţi spun adevărul, niciodată n-am crezut că ai să o faci. Atunci, exact în ziua aceea, am hotărât că ai putea face ceva în viaţă.

De la Cirillo, Hatcher învăţase simţul datoriei şi un cod simplu al onoarei, dar un cod exploatat cu uşurinţă de un om ca Sloan. Ironia sorţii a fost că Cirillo a intrat în Detaşamentul SWAT din Boston aproape în acelaşi timp în care Sloan a făcut din Hatcher prozelitul său. Ca muştele, amândoi bărbaţii au fost atraşi într-o ţesătură de violenţă care avea să le strice vieţile pentru mulţi ani. Acum amândoi veniseră pe insula asta ca să rupă cu trecutul.

Hatcher întrerupse gândurile amândurora.

— Trebuie să-mi încerc Aug-ul, să mă asigur că funcţionează.

— Ai nevoie de un Aug ca să cauţi un individ în Bangkok? întrebă Cirillo cu vădită surpriză.

— Am o mulţime de duşmani în Bangkok.

— Atunci încheie pace cu ei.

— Este un gând bun, spuse Hatcher. Există numai o singură cale să faci pace cu unii dintre aceşti oameni.

— Atunci presupun că va trebui să faci şi asta, zise Cirillo.

— Sper că nu. O să ai grijă de vasul meu?

— Am cheia. Cum pot să te găsesc?

Hatcher se gândi o clipă.

— La hotelul Oriental în Bangkok. Trebuie doar să laşi un mesaj pentru mine.

— În regulă. Cirillo făcu o pauză, apoi adăugă: Nu eşti puţin cam prea ruginit pentru lucruri de genul ăsta, puştiule?

Hatcher, după câteva momente, dădu negativ din cap.

— Nu, nu cred, răspunse.

BUFFALO BILL

Ploua la Washington. O ploaie torenţială cădea în aversă dintr-un cer rece şi plumburiu, vărsând lacrimi pe suprafaţa lustruită a monumentului din Constitution Gardens. Apa se strângea în adânciturile literelor gravate în piatră, se revărsa şi picura pe caldarâm.

Acolo, fuseseră puse diverse lucruri în amintirea celor căzuţi: o inimă purpurie, o vază cu margarete, fotografia veche a unui Chevy 156 reparat perfect, un ursuleţ acum îmbibat de apă.

Timpul urât nu-i descurajase pe vizitatori. Se strânseseră duzini, stând ca statuile şi privind la vasta lespede de granit, căutând, descoperind, întinzând mâinile să atingă numele de fiice, fii, iubiţi, taţi, soţi, prieteni buni sau camarazi de colegiu, luându-şi rămas bun în timp ce cerul plângea împreună cu ei.

Hatcher cunoştea multe nume dintre cele înscrise pe placa comemorativă. El luptase, dar nu în Vietnam; fusese civil şi avusese sarcini atât de murdare, încât nici militarii nu le-ar aproba sau ar vorbi despre ele. Nu existau medalii sau cuvinte elogioase, nici măcar vreo citare prin ordin de zi pentru felul de lucruri pe care le făcuse, dar el fusese acolo, la datorie, şi văzuse prieteni şi duşmani murind în modul cel mai inuman, urât, detestabil, în care o fiinţă omenească poate să părăsească acest pământ.

Hatcher nu mai văzuse monumentul până atunci; nu voise niciodată să-l vadă. Dar acum, privindu-l prin ploaie,

avu un sentiment de veneraţie în fata simplităţii acestuia. El îi stârnea, pentru prima oară, gândul că s-ar putea să se fi întors în lume cu aceleaşi cicatrice, acelaşi sentiment de vinovăţie şi tulburare, ca oricare altul care luptase în Nam.

În acea operaţiune specială, el fusese etichetat ca mercenar, şi mercenarii nu împart gloria, nu iau parte la paradele militare, iar numele lor nu este dat sărbătorilor din calendar. Ei nu pot decât să câştige sau să piardă sau mai simplu spus – să trăiască sau să moară.

Dar aici nu era nici politică, nici dezbatere despre nesfârşitele şi indecisele da-uri şi nu-uri ale acelui război îndepărtat; era doar un mormânt deschis şi lista de rămas bun a unui conflict care, probabil, nu va fi mai mult decât o notiţă în cărţile de istorie, peste o sută de ani de aici înainte... un paragraf fără importantă. Istoria trece repede peste evenimentele pe care nu le poate explica.

N-ar fi putut niciodată să-l recunoască pe bătrânul luptător, dacă n-ar fi avut cele patru stele pe umăr. Buffalo Bill Cody era încă drept ca un brad, dar cei zece ani care trecuseră şi viermii care-l rodeau pe dinăuntru îi distruseseră corpul, lăsând în urma lor un om slab ca un băţ, cu ochii înfundaţi în orbite şi durerea înscrisă în fiecare cută a feţei. Pardesiul care îi scotea în relief formele ciolănoase era ca un memento, că până şi legendele sunt muritoare.

Dar el chiar fusese o legendă. În timp ce alti militari fuseseră dezonoraţi de scandalul din Nam, Cody ieşise cu reputaţia nepătată. Un erou şi un general al soldaţilor, care-şi păstrase simţul demnităţii în mijlocul haosului, Cody

devenise simbolul militar al războiului din Vietnam.

Timid, aproape subestimându-se, el evita să iasă în relief şi era admirat atât de stânga, cât şi de dreapta şi centru, un om obişnuit care îşi sacrificase un fiu în acest conflict şi care părea să aducă ideea de morală într-o lume total imorală. Era ca un unchi iubit al naţiunii care avea grijă de copiii ei. Acum stătea între un bărbat încovoiat de oboseala bătăliilor şi o femeie cu un adolescent lângă ea, uitându-se la listă. Nimeni nu-i dădea nicio atenţie. Aşa era locul acela, fiecare devenea egal cu ceilalţi.

— Parcă ar avea o sută zece ani, bombăni Hatcher.

— Poate că are, răspunse Sloan. *O* să fie norocos dacă o să mai trăiască şase luni.

— Trebuie să stăm aici în ploaie? întrebă Hatcher.

— Va termina imediat. Ritualul nu se schimbă niciodată.

Hatcher se strânse mai mult în haina de ploaie, privi spre general şi în sinea lui se minună de talentul remarcabil al lui Sloan de a contraargumenta. Ieri, Hatcher se gândise să-l omoare, astăzi stătea în ploaie la o mie de kilometri depărtare de casă, intenţionând, de fapt, să-şi asume o însărcinare de care nu avea nevoie, nu o dorea şi nu credea în ea. În urmă cu o sută de ani, se gândea Hatcher, Sloan ar fi vândut leacuri universale din spatele unei căruţe sau ar fi vândut acţiuni în Brooklyn Bridge. Acum, el vinde trucuri murdare cu pretenţii de aventură şi patriotism, ademenind ochii tinerilor bărbaţi şi ai femeilor în războaiele din umbră, ca să devină asasini, sabotori, contrabandişti de arme, spărgători, chiar mercenari, totul pentru gloria steagului şi a ţării. Hatcher îl întâlnise pe Sloan pe vremea când era

neprihănit şi cumpărase minciuna de la el.

Generalul îşi termină ritualul şi porni înapoi spre stradă. Hatcher şi Sloan îl priveau pe Buffalo Bill cum urcă încet treptele, sprijinindu-se cu greutate de un baston şi evitând ajutorul aghiotantului său, un maior tânăr pe faţa căruia se citea că urmase Universitatea West Point.

— El nu ştie nimic despre bani, spuse Sloan în şoaptă. Asta rămâne între noi doi.

— Ştie ceva despre mine? întrebă Hatcher.

— Da.

— Şi este de acord?

— Are încredere în judecata mea.

Hatcher chicoti.

— De când te cunoaşte?

Sosirea generalului nu-i lăsă timp să răspundă. De aproape, părea chiar mai bolnav decât de la distanţă. Era vânăt, ochii apoşi şi fără viaţă pierduseră focul care-i impresiona chiar şi pe biografi, cu strălucirea lor. Dar se ţinea încă drept şi chiar dacă avea dureri, nu lăsa să se vadă.

— Mă bucur că ai făcut asta, Harry, zise el, apoi se întoarse spre Hatcher. Dumneata trebuie să fii Christian Hatcher. Îmi face plăcere să te cunosc. Îşi trecu bastonul în mâna stângă şi îi strânse mâna cu căldură.

— Plăcerea este a mea, domnule general, zise Hatcher.

— Ai lucrat bine în Orientul îndepărtat, spuse generalul Cody. Sloan m-a ţinut la curent cu faptele dumitale.

— Mulţumesc, domnule general.

Bătrânul soldat păru şocat când auzi vocea dogită a lui

Hatcher.

— Haideţi să plecăm din ploaie, spuse el, ascunzându-şi repede surprinderea.

Aghiotantul său deschise portiera din spate şi intrară în limuzină. Hatcher se aşeză pe scaunul rabatabil, cu faţa la Sloan şi Cody. Bătrânul tremura din cauza frigului şi a ploii, aşa că aghiotantul îi înfăşură picioarele cu o pătură.

— Mulţumesc, Jeny, zise Cody, şi aghiotantul închise portiera, lăsându-i pe cei trei bărbaţi singuri, în partea din spate a maşinii.

— Nu prea mi-a mai rămas carne pe oasele astea bătrâne ca să împiedice frigul, zise Cody stânjenit, apoi adăugă grăbit: Ei bine, domnule, colonelul Sloan mi-a spus că eşti la curent cu problema noastră.

Hatcher încuviinţă din cap.

— Ce părere ai?

— Miza cea mai mare este thailandezul Wol Pot. Dacă el spune adevărul, şi Murph trăieşte, pot să-l găsesc, răspunse Hatcher.

— Pari destul de sigur, rosti generalul.

— Am spus... *dacă* fiul dumneavoastră trăieşte. Generalul încuviinţă din cap.

— Şi ce-ţi spune instinctul dumitale?

Hatcher negă din cap.

— Până acum, nimic. Dosarele sunt goale.

— Da, nu prea mult ca să porneşti. Îmi pare rău.

— Trebuie să mai existe nişte fire care să ne conducă acolo, spuse Hatcher.

— Înţelegi că este nevoie de multă discreţie, zise

generalul, şi asta era mai mult o recomandare decât o întrebare. Hatcher aproba tacul. Nu numai atât, continuă el, problema este şi urgentă.

— Da, domnule general.

— Voi doi eraţi foarte apropiaţi la Academie, după câte îmi aduc aminte.

Hatcher înclină capul în semn de încuviinţare.

— Eram amândoi în echipa de box. El a absolvit Academia cu un an înaintea mea. Se opri o clipă, apoi adăugă: Era un băiat pe cinste, domnule general. Un tip pe picioarele lui.

— Bine. Mă simt mai liniştit ştiind că l-ai cunoscut... şi că ţi-a plăcut.

— Eu v-am mai întâlnit o dată, şopti Hatcher brusc, la nunta lui Murph.

Generalul se uită încordat la Hatcher, dar din privirea-i goală se vedea că nu-l recunoaşte.

— Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Mă tem că memoria m-a cam lăsat.

— Drace, şi a mea îmi joacă feste.

Generalul îl privi pe Sloan un moment, apoi îşi îndreptă privirea din nou spre Hatcher.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Desigur.

— De ce ai acceptat această însărcinare?

Hatcher nu era sigur cum să răspundă. Se gândi o clipă, apoi rosti:

— Un prieten de-al meu m-a întrebat odată dacă sunt patriot. La vremea aceea i-am spus că nu sunt sigur. Acum

poate că o să aflu.

— Misiunea asta nu are nicio legătură cu patriotismul, zise generalul.

— Mi-ar plăcea să cred că are.

Cody zâmbi – o reminiscenţă îndepărtată a unui zâmbet cu o nuanţă de tristeţe.

— E drăguţ ceea ce spui, domnule Hatcher. Mulţumesc.

Bătrânul general îşi fixă ochii lui apoşi în cei ai lui Hatcher şi privi intens câteva secunde, ca să fie sigur că şi-a ales cu grijă cuvintele următoare.

— Am înţeles că ai plecat din brigadă şi lucrezi pe cont propriu.

— Da, domnule.

— Foarte rău. Erai un soldat bun, Hatcher.

— Mulţumesc, domnule.

— Vrei să-mi spui de ce ai plecat?

Sloan îi aruncă o privire lui Hatcher, dar acesta se făcu că nu vede.

— Îmi pierdusem agerimea, domnule general, minţi Hatcher.

Cody îl privi câteva secunde.

— Ei bine, să sperăm că ţi-o recapeţi, zise, în cele din urmă, Cody cu un zâmbet silit.

— Da, domnule.

Cody se întoarse spre Sloan.

— Se pare că ne-ai găsit omul potrivit, Harry… ca de obicei.

— Mulţumesc, domnule, rosti Sloan vădit mulţumit. Atunci îi dăm drumul?

Buffalo Bill Cody privi spre Hatcher şi repetă întrebarea.
— Ei bine, domnule, îi dăm drumul?
Hatcher dădu din cap afirmativ.
— Îi dăm, răspunse el cu voce chinuită.

FRAGMENTE

Locul nu semăna cu niciun alt muzeu din lume. Se numea MARS, un acronim pentru Museum and Archaeological Regional Storage, şi era situat într-o clădire urâtă la patruzeci de mile sud de Washington, într-un sat mic în Maryland. Hatcher avu nevoie de o oră şi jumătate ca să ajungă acolo cu maşina Chevy pe care o închiriase.

Custodele muzeului era un bărbat cam de patruzeci de ani, deşi era greu de apreciat, şi era îmbrăcat cu o haină albastră. Cu părul de culoarea nisipului, bărbos, plăcut la vorbă, era un bărbat care îşi afişa evident tristeţea sarcinii sale, pentru că în locul acela simţeai, într-adevăr, tristeţe, suferinţă şi frământare. Îi întinse lui Hatcher o pereche de mănuşi de bumbac.

— Le purtam ca să prevenim deteriorarea obiectelor, îi spuse lui Hatcher, arătând vag în direcţia unei genţi din plastic în care erau doua scoici mici identice, ataşate de o simplă notiţă: „Te iubesc, Charley”. Sunt trecute în catalog după locul pe care îl au pe tăblia cea mai apropiată unde au fost lăsate, spuse el, conducându-l pe Hatcher de-a lungul unui şir lung de rafturi de metal gri, ce se înălţau de la podea până la tavan.

Mulţi dintre cei care veneau la zidul luptătorilor din Vietnam se simţeau datori din inimă sau conştiinţă să aducă ceva, să lase un lucru de-al lor aici. Aceste ciudăţenii ale inimii, ca nişte relicve ale istoriei încă nescrise, erau strânse în fiecare zi şi transportate de jandarmii din Park Service la depozit, unde erau sortate, catalogate şi depozitate. Ca fragmentele vieţilor distruse pe care le reprezenta, colecţia era disparată: dovezi sfâşietoare, hazlii, impresionante şi determinate totalmente de emoţie… de dragostea unui copil faţă de tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, de suferinţa unui părinte singur, a unei iubite rămase singură noaptea şi a sentimentului de vinovăţie a prietenului care a supravieţuit. Frustrare, supărare, mândrie, ciudă, toate erau aici, într-o magazie urâtă, cu rafturi uniforme de metal cenuşiu. Aici era durerea vieţii.

Lucrurile erau aşezate în saci de plastic şi nu aveau explicaţii. Mingi. Hărţi. Steaguri. Multe, multe steaguri, cel mai înălţător – şi ponegrit – simbol al războiului. Hatcher trecu mai departe şi văzu o notiţă mâzgălită pe o bucată de hârtie albă: „De la Kenny, ginerele pe care nu l-ai cunoscut niciodată”.

Note („Prieteni, mă rog ca fiii noştri să nu fie nevoiţi să meargă la război, dar, dacă o vor face, mă rog să meargă cu curajul şi cu demnitatea pe care le-aţi avut voi”). Scrisori încă nedesfăcute. Poezii („Tatălui meu, mort cu două luni înainte de naşterea mea”). Diferite tipuri de avioane jucărie, căşti, trese militare, medalii, programe de la şcoli de dans şi anuare ale colegiilor, cizme de luptă, un sul de hârtie igienică, o brăţară de bronz cu data 1973, fotografii

de automobile şi case, de copii nevăzuţi niciodată şi de taţi necunoscuţi. Fragmente.

— Ai fost în Nam? întrebă Hatcher, urmărindu-l pe custode de-a lungul rafturilor cu amintiri.

— Da, veni răspunsul scurt, care nu permitea şi alte întrebări.

Erau uşor de găsit obiecte specifice, datorită numerotării simple folosite ca să sorteze aceste mici lucruri de preţ lăsate în urma lor de rude, iubiţi şi prieteni. Bărbatul se opri, se aplecă înainte şi verifică un număr de cod.

— Acesta este rândul lui. Ar trebui să fie aici, zise, şi se îndepărtă ca să-l lase pe Hatcher să cerceteze. Pe raft, se găseau: un urs vechi şi murdar, un trofeu de box din Louisville, crăpat, şi o fotografie a unui cuplu de adolescenţi lângă un Thunderbird roşu-strălucitor, model vechi. Mai era şi un buchet de flori legat cu o panglică albă şi o verighetă cusută de panglica unei Inimi Purpurii.

După aceea, găsi două notiţe.

Prima era adresată: „Tatălui nostru, lt. Murphy Cody U.S.N. Din partea copiilor tăi iubitori, Keith şi Sharon”. Era pusă lângă fotografia a doi adolescenţi care arătau trişti pentru vârsta lor.

Alături era o a doua notă. Pe ea era scris simplu: „Mulţumesc pentru tot, Polo. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Calul Thailandez. Jaimie”. Era ataşată de o beretă verde. Nimic altceva.

Polo.

Aşa îi spunea Jaimie. Deci porecla îi rămăsese lui Cody. Nostim, gândi Hatcher. N-am crezut niciodată că îi plăcea.

Dar dovedea un singur lucru. Nota fusese lăsată pentru Murphy Cody, nu putea să fie o coincidenţă.

Era vreun rămas bun de la cineva care ştia că murise?

Sau era o notă de mulţumire de la cineva care ştia că Murph Cody trăia?

Mai era şi referirea la Calul Thailandez. Pentru Hatcher, asta însemna un singur lucru – heroină thailandeză. Praf alb chinezesc.

Le procura Cody heroină oamenilor lui? Erau el şi acest Jaimie amestecaţi, într-un fel, în contrabanda de heroină? Era oare acesta vreun fel de mesaj codificat? Fără să vrea, Hatcher dădu din cap. Nu voia să creadă aşa ceva. Şi, totuşi, ce altceva ar fi putut să însemne? Putea fi şi alt răspuns?

Călătoria asta îi ridicase mai degrabă întrebări decât îi dăduse lămuriri.

— Nu există nicio cale să dăm de urmele acestui Jaimie, nu-i aşa? întrebă Hatcher cu vocea lui răguşită.

Custodele dădu negativ din cap.

— Nu-i treaba noastră, răspunse el simplu.

Hatcher verifică bereta. Înăuntrul căptuşelii erau iniţialele J.S. Nimic mai mult. Hatcher scoase un blocnotes mic şi scrise toate informaţiile, aşa cum le găsise. Mai era şi o dală. Bereta şi nota fuseseră înregistrate cu paisprezece luni în urmă, la patru iulie. Nu mai era nimic altceva. Oricare ar fi fost moştenirea lui Murph Cody, ea părea să se termine aici, cu acest scurt epitaf.

— Bine, îi zise custodelui. Mulţumesc.

— Da.

Hatcher mai privi împrejurul camerei o dată, la mănuşile de base-ball, la zmeiele avariate şi la flori. Se gândea la ceva ce scrisese Conrad: „... o credinţă dezinteresată într-o idee... ceva ce poţi înălţa şi în faţa căreia te închini şi aduci o ofrandă ca să...”.

Se gândea la toţi aceşti eroi fără odihnă reprezentaţi aici, ucişi şi înmormântaţi sau pierduţi într-un loc străin, văduviţi de speranţele şi visurile lor în acest sacrificiu copleşitor, pe care coroana şi ţara păreau hotărâţi să o ceară fiecărei generaţii. Oameni obişnuiţi care deveneau excepţionali prin moarte. Răsuflarea rece a stafiilor îi îngheţară spinarea şi nu ştiu cum să iasă mai repede de acolo.

MONTANA

Hatcher dispăru în noaptea aceea cu valiza plină de bancnote şi de dosarul lui Murphy, lăsându-l pe Sloan să-l aştepte la restaurantul Occidental. Sloan era la al treilea scotch când îl străfulgeră o idee. *Ticălosul nu are de gând să vină*. Un telefon scurt îi confirmă temerile. Hatcher părăsise hotelul cu două ore în urmă. Genul lui! Ceea ce îl necăjea pe Sloan era că ar fi trebuit să-şi dea seama că Hatcher o să se ferească de el. Prima mişcare prin care Hatcher şi-ar fi manifestat supărarea faţă de Sloan ar fi fost să se elibereze, să-şi etaleze statutul de independent şi să-i arate lui Sloan cine este şeful.

Bine, gândi Sloan, o să vedem noi.

— Faceţi comanda acum, domnule colonel? întreba

chelnerul după ce el închise telefonul.

— Anulează, rosti scurt Sloan.

Îi strecură o bancnotă de cinci dolari şi porni în noaptea ploioasă. Cunoscându-l pe Hatcher, Sloan ştia că ar putea să treacă săptămâni până să primească veşti de la el. Se întoarse la birou şi îl căută pe Zabriski. El putea să găsească pe oricine. În plus, era sigur că Hatcher călătorea sub numele lui adevărat. Drace, nu s-a schimbat prea mult. De altfel, Hatcher nu îl evita, îl ignora, pur şi simplu. Sloan avea să fie pe urmele lui, numai ca să-i arate ticălosului cine este el.

A doua zi dimineaţa primi raportul.

— A luat avionul spre Billings, Montana, noaptea trecută, a stat la hotelul Palace, a plecat devreme azi-dimineaţă şi a luat un avion local spre Shelby, raportă Zabriski.

— Montana? Ce naiba ar putea să facă în Montana?

— Nu ştiu, domnule, dar acolo s-a dus.

— Unde naiba este Shelby?

— Aproximativ la doi paşi uriaşi la sud de frontiera canadiană, răspunse agentul. Nu există nimic acolo, domnule colonel, locul este înzăpezit de trei luni. Acolo şi-a înţărcat dracul copiii.

Montana? Sloan scoase dosarul lui Murph, îl frunzări, apoi reciti fiecare rând, căutând ceva care să aibă legătură cu Shelby, Montana, dar nu găsi nimic. Ei drace, gândi el, unde s-ar putea duce de la Shelby? Îl însărcină pe Zabriski să ia următorul avion către Billings, să aştepte ca Hatcher să se arate şi să-l urmărească.

— Ascultă, Zabriski, tipul ăsta este foarte isteţ, ai înţeles?

Foloseşte şiretlicuri de care n-ai mai auzit până acum.

— Îl curăţăm? întrebă Zabriski.

— Nici vorbă, n-a făcut nimic rău. Vreau doar să ştiu ce intenţii are.

Poate şi-a schimbat direcţia de mers, gândi Sloan. Poate mă verifică el pe *mine*. Riscul de-al fi angajat pe Hatcher era că individul era prea deştept. Dacă Hatcher se dezlănţuia, putea fi foarte periculos. După Los Boxes, era mult prea devreme să aibă încredere în jocul lui Hatcher.

Bimotorul De Havilland îşi făcu drum prin îngustul coridor pe care ventilatoarele îl croiau prin zăpadă. De fiecare parte a avionului, mormane de zăpadă se conturau deasupra fuzelajului, zăpada care se strânsese de luni de zile. Aerogara aeroportului era o clădire cu un singur etaj, aproape ascunsă între troienele albe. Lângă aceasta, se găsea un hangar care de-abia se vedea din zăpadă, cu un steag de vânt ce se bălăbănea pe stâlpul îndoit de vântul tăios. Asta era tot ce se găsea la aeroport. Bocancii lui Hatcher scârţâiau în zăpadă şi respiraţia lăsa urme de aburi în urma lui în timp ce traversa asfaltul înzăpezit al pistei de aterizare, îndreptându-se spre aerogara încălzită care era, de fapt, o singură încăpere mare.

Într-o parte a camerei se găsea un calculator la care lucra un bărbat tânăr, costeliv, ce părea pe jumătate adormit; vizavi, în cealaltă parte a camerei, se aflau un automat pentru mâncare şi un calculator pentru închiriat taxiuri şi maşini, amândouă manipulate de aceeaşi persoană, un bărbat cărunt, nebărbierit, cu o căciulă de blană şi trei

cămăşi de lână puse una peste alta. Sosirea avionului nu stârni prea multă agitaţie în aerogară. Mai erau încă doi pasageri lângă automatul pentru mâncare.

Hatcher scoase o cană de cafea din automat şi aşteptă până când unul din pasageri se duse să închirieze o maşină. După ce acesta plecă, se apropie de bătrânul cu căciulă care, aplecat deasupra formularului de închiriere, îl completa cu un ciot de creion.

— În cât timp se poate ajunge la Cut Bank? întrebă Hatcher cu o voce obosită.

Bătrânul continua să lucreze la formularul său.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De anotimp. Pe timp de vară, ajungi în patruzeci şi cinci de minute.

— Şi iarna, de exemplu, chiar acum?

— În două ore dacă cunoşti drumul.

— Ştii ce distanţă este până la rezervaţia guvernamentală?

Bătrânul continua să scrie fără să ridice ochii.

— Şaizeci de kilometri, aproximativ, majoritatea urcuş. Dacă nu eşti obişnuit să conduci pe zăpadă, renunţă. Nu te vor mai găsi până la primăvară.

— Eşti şi şofer?

— Îhî.

— Cât îmi iei ca să mă duci până acolo?

— Fiule, crezi că este vorba de o plimbare cu bicicleta prin parc? spuse el, concentrându-se în continuare asupra formularului.

Hatcher îi flutură o hârtie de o sută de dolari pe sub nas.

— Mai ai una din asta când ne întoarcem, zise tachinându-l. Nu voi întârzia acolo mai mult de o oră.

Bătrânul se uită câteva momente la zâmbetul ascuns al lui Ben Franklin, apoi îşi ridică privirea.

— Probabil, eşti vreunul din guvern, zise.

— Dacă vrei o biografie, o să te coste acest Ben Franklin, spuse Hatcher, înclinând capul spre bancnotă.

— Nu, zise bătrânul înşfăcând bancnota şi vârând-o într-unul din buzunarele cămăşii. Ultimul avion înapoi la Billings este la patru. Se uită la ceas. Avem un răgaz de şase ore.

— Ce părere ai despre Spokane?

— Un zbor pe zi. La două şi jumătate.

— Să optăm pentru ăsta.

— Îhî, răspunse bătrânul şi îi întinse mâna. Numele meu este Rufus Eskew.

— Chris, zise Hatcher, strângându-i mâna bătătorită.

— Mai bine să faci ceva pe frigul ăsta, rosti Rufus, căutându-şi cheile sub calculator.

Elicopterul zbură la mică înălţime deasupra câmpiei, trecând repede peste căprioarele ce adulmecaseră deja primul balot de fân aruncat din el. Simmons şedea în carlinga deschisă, îmbrăcat în haine groase, cu faţa protejată de un fular împotriva vântului tăios îndreptat de palele elicopterului spre el şi colegul său. Privea afară prin ochelarii de soare dintre fular şi căciula de lână, pe care şi-o trăsese adânc peste ochi. Peste sprâncenele-i negre şi stufoase se aşternuse o crustă de chiciură. Se ţinu de

balustrada grea din partea de jos a uşii şi aşteptă până când pilotul întoarse elicopterul.

Sub ei, turma alerga în salturi dezordonate, cu excepţia unui cerb semeţ care şedea pe loc, adulmecând aerul cu nările fremătând, privind cum coboară elicopterul peste câmpia îngheţată, care se întindea între două piscuri de munte.

— Priveşte la ticălosul ăla încrezut, îi urlă Simmons colegului sau. Frumos mascul.

Erau la şase metri deasupra pajiştei troienite când Simmons împinse cu amândouă picioarele balotul mare şi îl aruncă jos, prin uşă. Se uită după el cum se rostogoleşte şi cade într-un morman de zăpadă.

— Veniţi şi luaţi-l, drăgălaşilor, strigă el către renii din turmă care fuseseră blocaţi de o furtună puternică şi erau pe punctul de a muri de foame. Pe partea cealaltă, Eddie, şeful lui, descărca ultimul balot. Se întoarse către Simmons şi îşi îndreptă degetul mare spre acoperişul elicopterului. Simmons îi auzi vocea prin interfon.

— Încărcătura e livrată. Hai să bem o ceaşcă de cafea fierbinte.

— Am auzit, e o veste grozavă, răspunse pilotul.

Simmons şi Eddie închiseră uşile şi se aşezară în faţa radiatoarelor slabe. Aerul care ieşea prin cele două supape era cald numai în comparaţie cu vântul de afară. Simmons scoase o sticlă de Canadian Club, îşi trase fularul de pe faţă şi sorbi o duşcă bună. Îşi şterse gura cu mânuşa şi îi întinse sticla lui Eddie, apoi se scutură, ca şi când ar fi fost lovit de trăsnet.

— Uau! Asta o să ne ajute să ajungem acasă, strigă el. Îşi aranjă iar fularul pe faţă, puse sticla alături, după ce Eddie îşi luă porţia, şi se cuprinse cu braţele. O să doarmă toate cele douăzeci de minute cât va dura drumul până la bază.

Vocea pilotului se auzi prin interfon.

— Am primit un apel de la bază. Este acolo un individ care te aşteaptă, Harley.

Simmons ciuli urechile. Cine naiba putea să vină la bază ca să-l vadă pe timpul ăsta? se miră el.

— Cum îl cheamă? îl întrebă pe pilot.

— N-am întrebat.

Simmons se gândi îngrijorat tot drumul. În orice caz, avea probleme cu paranoia. Dacă Lee de la bază nu ştia cine este, atunci cine putea să fie? Coborî din elicopter şi alergă spre birou în timp ce palele elicopterului încă se mai învârteau. Cine *era* tipul ăsta?

Simmons îl cunoştea pe Rufus Eskew, aşa că trebuia să fie individul celălalt. Stătea în picioare deasupra radiatorului de pe podea şi bea cafea dintr-o ceaşcă pe care o ţinea cu amândouă mâinile. Înalt, cu părul înspicat, cu alură de boxer, bronzat, gândi Simmons. Trebuie să fie de pe undeva din sud. L. A. sau Florida. Purta un pulover negru cu guler pe gât, pantaloni de catifea reiată băgaţi în cizme căptuşite cu blană, o haină groasă de lână şi ochelari de soare. Este din L.A., îşi spuse Simmons. Apoi tipul îşi scoase ochelarii şi Simmons privi la cei mai reci ochi pe care-i văzuse vreodată.

Din Washington, îşi zise.

— Domnule Simmons, numele meu este Hatcher, spuse

el cu vocea dogită.

Iisuse, gândi Simmons, auzi ce voce are. Individul vorbeşte în şoaptă.

— Să mergem undeva şi să vorbim un minut. Este ceva personal, îi spuse Hatcher.

Personal? Personal? Ce naiba putea fi personal? Nu datora nimănui nici măcar un dolar. Pensia alimentară fusese trimisă. Chiar şi jeep-ul îl achitase.

— Aveţi douăzeci de minute ca să vă încălziţi fundurile, zise pilotul, în timp ce restul echipajului se îngrămădea în baraca din spatele lui. Ne încarcă iar.

— Putem merge în biroul directorului, zise Simmons. Este plecat la Helena pentru câteva zile.

Îl conduse pe Hatcher într-o cameră mică cu un birou care nu avea pe el decât telefonul. Pe lângă birou, în cameră se mai găsea o bibliotecă demodată cu geam în care se găseau împrăştiate câteva publicaţii guvernamentale, şi un cuier pentru pălării. Calendarul de pe perete era de la Compania de nutreţuri şi seminţe de iarbă, din Shelby. Hatcher privi în jur şi gândi: directorul este sau surprinzător de bine organizat, sau nu prea lucrează. Se aşeză pe colţul biroului:

— Trage-ți un scaun, zise el.

Simmons se aşeză. Părea speriat de moarte.

— Ce se întâmplă? întrebă.

— Fac parte din comisia MIA. Cercetăm cazul lui Cody, răspunse Hatcher.

— Oh, Iisuse, ştiam eu. Ştiam că asta trebuie să fie. Ce blestem, de câte ori trebuie să trec prin toate astea. Am

plecat din nenorocita aia de armată de aproape cincisprezece ani şi de-atunci ei scormonesc întruna cazul Cody.

Hatcher fu şocat de reacţia lui Simmons. Dar în acelaşi timp ea fuse revelatoare. Era ca şi cum cea mai teribilă frică ieşise la iveală şi îl strângea de gât. Hatcher cunoştea simptomele şi chiar în acel moment îşi dădu seama că bănuiala lui era corectă. Tot ceea ce avea de făcut era să-l strângă cu uşa. Simmons arăta de parcă era gata să cedeze.

— Este doar o treabă de rutină, spuse Hatcher. Nu trebuie să te superi pe mine.

— Sunt aici de zece ani, rosti Simmons. Încerc să uit toate astea. Nu-mi trebuie…

Nu termină fraza.

— Doar câteva fleacuri, zise Hatcher. N-o să ne ia decât un minut.

— Oricum, am auzit că Murph a fost declarat oficial mort.

— Asta este corect.

— Atunci ce naiba…

— Trebuie să clarificăm unul sau două lucruri.

— Nu pot să-mi mai aduc aminte după atâta vreme, omule, spuse Simmons. Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani. Am văzut o sumedenie de oameni murind în Nam. Nu-mi amintesc de nimeni în mod special.

— Acesta era locotenentul de aviaţie, Cody. Tatăl lui era general, comandantul tuturor forţelor de luptă. Sunt sigur că ţi-l aminteşti, Simmons.

Simmons începea să se enerveze, dar era un fel de

supărare defensivă.

— Ascultă, domnule, oricum te-ai numi, rosti scurt Simmons. Nu-mi amintesc. Nu vreau să-mi amintesc. De cincisprezece ani încerc să uit toate astea.

— Toate ce?

— Tot ce s-a întâmplat acolo. Douăsprezece luni din viaţa mea pe care am vrut să… am încercat să cred că nu le-am trăit niciodată. Este destul de greu… Oricum, de la distanţa aia toţi semănau între ei.

— Cine?

— Aviatorii care s-au prăbuşit.

— Cât de departe?

— Dincolo de râu. Ştii, noi zburam pe elicoptere Huey în Sea-Air Rescue. Când participi la operaţii de salvare, nu eşti niciodată chiar… exact deasupra lor.

— Da, ăsta-i unul dintre lucrurile pe care voiam să le aflu de la tine, spuse Hatcher, scoţând o mapa cu dosare din servieta şi răsfoind-o. Lăsă discuţia suspendată, privindu-l pe Simmons cum îşi pierdea firea. Este multă vinovăţie aici, gândi el, tipul ăsta este fragil, a crăpat şi cioburile n-au căzut încă. Mai aşteptă puţin, apoi zise în şoaptă: Există o mică nepotrivire între rapoarte.

— Nepotrivire?

— Da, una minoră. În raportul pe care l-ai făcut imediat după accident, spuneai că avionul s-a lovit de pomi şi a explodat imediat. Iată ce scrie aici: „Eram la aproximativ un kilometru depărtare şi el s-a prăbuşit, întreaga pădure părea că explodează. Nu văd cum cineva ar fi supravieţuit”.

Simmons încuviinţă din cap.

— Aşa este, zise.

— Dar în această transcriere, după reanalizarea benzii de la bord, din 1981, spui că erai destul de aproape ca să poţi simţi căldura când a făcut explozie şi că ai putut *vedea* că nimeni n-a ieşit din el. Atunci ai încercat să fereşti elicopterul de foc şi ai fost nevoit să abandonezi încercarea de ajutor.

— Se întâmpla mereu. Şi ce-i cu asta?

— Care versiune este adevărată? Erai destul de aproape, încât să poţi simţi căldura sau la un kilometru depărtare când s-a prăbuşit?

Se îndepărtă de Hatcher şi porni spre uşă.

— Trebuie să plec. Am căprioare de hrănit.

— Mai ai cincisprezece minute, murmură Hatcher Era hotărât să încerce totul. Ascultă Simmons, scrâşni el, nu mă interesează dacă ai minţit când s-a înregistrat banda de la bord. Acum vreau să ştiu doar adevărul. Dacă mi-l spui, terminăm imediat.

Simmons se întoarse brusc cu faţa roşie de furie.

— De ce aş fi minţit?

— Ofiţerul care le-a interogat a notat în raportul lui din ’72 că erai speriat. De fapt, el a scris că te bâlbâiai. Totul se terminase şi erai în siguranţă, dar arătai încă speriat.

— Am fost trei săptămâni în mijlocul lor, omule, zise Simmons cu asprime. Era doar a treia mea ieşire. Sigur că eram speriat. Am fost până în ultima zi cât am stat acolo. Aveam nouăsprezece ani. Eram tot timpul speriat.

— Să fii speriat nu înseamnă să fii laş, rosti Hatcher încet.

— Laş? Asta crezi dumneata?

Hatcher dădu negativ din cap.

— Nu este ceea ce cred eu. Dar poate că asta este ceea ce crezi *tu.*

Simmons îşi frământă căciula de lână în mâini şi dădu din cap.

— Nu scapi niciodată de el. Blestematul ăsta de Vietnam, *Dumnezeu* să blesteme Vietnamul, strigă el cuprins de furie, încât îl surprinse pe Hatcher.

Îi părea rău de Simmons, dar nu destul de rău ca să renunţe.

— Jură-mi că nu ai văzut pe nimeni ieşind din avionul acela şi plec imediat, şopti Hatcher. Dar, dacă mă minţi, am să-mi dau seama.

— Atât de mult timp a trecut…

— Nu erai sub prestare de jurământ, Simmons, aşa că poate ai făcut o greşeală.

— Nici acum nu sunt sub prestare de jurământ.

— Simmons, ar fi fost posibil ca Murph Cody să iasă din avion?

— Orice este posibil.

— Tu ce crezi?

O voce de afară strigă:

— Cinci minute, Simmons.

— Imediat, răspunse Simmons. Se uită înapoi la Hatcher. De ce mai scormoneşti asta? Oricum, totul s-a terminat.

— Există şansa ca Murph Cody să fie într-un lagăr în Cambodgia, minţi Hatcher. Înainte de a începe cercetările, trebuie să fiu sigur că nu a murit în ziua aceea.

— Totul este consemnat în rapoarte. Le-am spus totul

despre asta. Ei zburau întotdeauna prea jos. Era o expediţie sinucigaşă, toţi ştiau asta.

— Te referi la Cody?

— Era nebun, omule. Primul lucru pe care l-am auzit când am fost repartizat la SAR a fost: „Eşti rezerva lui Cody, ziceau, o să fii foarte ocupat. Ai face bine să nu te remarci… ”

Imaginea începea să se contureze în mintea lui Simmons. Se frecă la ochi, dar nu putea să o înlăture, aceasta stăruia ca-ntotdeauna. Bărbatul care mergea şchiopătând spre malul fluviului, făcându-i zadarnic semn cu mâna, apoi explozia, marea de flăcări care urca deasupra crestelor copacilor. Pilotul încă se apropia, continua să facă semn cu mâna, un spectru profilat pe flăcări până când imaginea dispărea complet din mintea lui Simmons.

— Poate… zise Simmons.

— Poate ce, Simmons? Poate că Murph n-a murit, asta ai vrut să spui?

Hatcher îşi dădu seama că Simmons se pornise, aproape îi putea simţi durerea. Ştia că nu va rezista, că în cele din urmă va vorbi, dacă va continua presiunea asupra lui.

— N-am spus niciodată că a murit, ţipă Simmons. N-am spus asta niciodată. S-ar fi putut să iasă de acolo fără ca eu să-l fi văzut. Se trăgea în noi de pretutindeni…

— Gloanţele ţinteau aproape, nu-i aşa?

— Loveau elicopterul la un metru de faţa mea.

— Deci era momentul să vă îndepărtaţi, adevărat?

Simmons îşi întoarse faţa de la el. De afară, se auzea zgomotul familiar al elicopterului în timp ce pilotul îl

manevra pe pistă.

— Trebuie să plec.

— Atunci, te aştept până le întorci.

— Iisuse, ce vrei să-ţi spun?

— Adevărul.

Simmons izbi locul uşii cu muchia palmei.

— La naiba! Dracu să te ia!

— Te roade, nu-i aşa?

Simmons nu răspunse.

— Priveşte lucrurile în felul ăsta, dacă ai văzut pe cineva ieşind din avion în ziua aceea, poate că încă îl putem găsi.

Simmons scoase un geamăt.

— Am încă coşmaruri. Nimic nu-mi merge cum trebuie. Nevasta m-a părăsit… Totul nu-i decât rahat.

— Poate ca asta o să le ajute să-ţi limpezeşti gândurile, îi sugeră Hatcher, dar Simmons dădu din cap. Deci ai venit aici ca să uiţi? Simmons încuviinţă din cap, fără să vorbească. Şi n-a mers.

Brusc, ochii lui Simmons fură inundaţi de lacrimi. Încercă să le împiedice, dar ele îi curgeau încet pe faţă.

— Mă tot gândesc, poate reuşeam să-l scoatem de-acolo, dar ei trăgeau în noi să ne rupă în bucăţi, aşa că le-am spus… „Hai să plecăm de aici, nu văd pe nimeni” şi, la *naiba…* remuşcările au început înainte de a ne întoarce la bază şi de atunci nu mai încetează, nu mai suport să… nu pot… să vorbesc despre asta, să văd oameni pe care i-am cunoscut acolo, eram speriat, omule, asta-i tot.

— Deci Cody a ieşit din avion, zise Hatcher, direct.

Simmons plângea încet şi încerca să se stăpânească. Se

sprijini de fereastră, privind elicopterul care stârnea nori de zăpadă în timp ce motorul se încălzea. Simmons inspiră adânc şi oftă.

— Unul dintre ei a ieşit, spuse el, în cele din urmă.

— Ei cred că au găsit nişte rămăşiţe de-ale mitraliorului în locul acela, zise Hatcher. Dar nu l-au găsit niciodată pe Cody.

Simmons se uită la Hatcher cu faţa răvăşită de durere.

— Ce i s-o fi întâmplat? întrebă, cu vocea tremurând de vinovăţie.

Hatcher ridică din umeri şi clătină din cap.

— Dacă afli vreodată... începu Simmons, dar vocea din avion strigă iar, Simmons, ce naiba faci? Avem o treabă de rezolvat.

— O să te anunţ, zise Hatcher. Mai este încă ceva. Calul Thailandez are vreo semnificaţie pentru tine?

— Vrei să spui heroină?

— Asta este tot ce înseamnă?

— Asta este tot ce înseamnă pentru mine.

— Mulţumesc. Ar fi mai bine să pleci, zise Hatcher.

În timp ce Simmons se îndrepta spre uşă, Hatcher se ridică în picioare şi îi atinse braţul.

— Mai ascultă-mă un minut, zise el. Ce s-a întâmplat acolo nu mai contează. Uită asta. Aceea a fost alta viaţă. Ce-ai făcut tu? Putea să i se întâmple oricui. Şi dacă ai sacrificat viaţa lui Cody, ai salvat probabil vieţile pilotului, a copilotului şi pe a ta. Trei vieţi pentru una, acesta este deja un schimb destul de bun.

— M-am gândit şi la asta, spuse Simmons, dar tot nu

ajută.

— Conştiinţa poate fi un tovarăş îngrozitor, zise Hatcher.

— Nici asta nu ajută, spuse Simmons cu amărăciune.

Îşi înfundă căciula bine pe cap şi ieşi din cameră. Hatcher privi pe fereastră cum Simmons alerga prin zăpadă spre elicopter. Se gândi, e-n regulă, e posibil ca Murph să fi ieşit din avion. Chiar dacă nu a putut fi salvat, ar putea să fie încă în viaţă şi asta înseamnă că nu este mort în mod sigur.

Atunci, unde este de cincisprezece ani?

— L-ai pierdut? L-ai *pierdut*, spuse Sloan încet, dar cu fermitate. Cum poţi să pierzi pe cineva în… Mai spune-mi o dată numele localităţii?

— Shelby, răspunse Zabriski. Nu s-a mai întors la Billings, domnule colonel. A luat o cursă internă către Spokane, de acolo la Seattle, apoi a luat un avion spre L.A.

— Unde eşti acum?

— La L.A. International. El pleacă mâine de dimineaţă.

— Unde?

— La San Diego.

— San Diego! Ce dr… Sloan ezită un moment, apoi zise: Aşteaptă o clipă să mă interesez, rămâi pe fir.

Sloan apăsă pe butonul de menţinere a legăturii şi se întoarse spre unul dintre cei patru operatori de la computere, care lucrau în cartierul său general.

— Holloway, am nevoie de adresa actuală a doi bărbaţi din marină. Locotenentul comandant Ralph Schwartz şi comandantul Hugh Fraser. Sunt într-o convorbire interurbană cu cineva. Sloan silabisi cele doua nume.

— Daţi-mi un minut, domnule colonel, spuse Holloway.

Sloan bătu nervos darabana cu degetul pe birou şi frunzări copia dosarului lui Cody, în timp ce Holloway introducea întrebările în computer. Cartierul său general operaţional se compunea din trei camere situate într-o clădire mică cu birouri, la patru blocuri depărtare de Casa Albă. O sală mică de aşteptare, ocupată de secretară, camera principală care avea patru computere conectate la o reţea de telefoane şi sateliţi, şi biroul lui particular în care nu se găsea niciun articol personal.

Sergentului îi luă mai puţin de două minute ca să primească răspunsurile.

— Au sosit, domnule colonel, spuse sergentul. Fraser: s-a pensionat acum optsprezece luni, domnule colonel. Este vicepreşedintele unei companii aeriene particulare, în Seattle. Nu apare nicio adresă actuală pe bandă. Despre celălalt... ăă, da, Ralph Schwartz: este comandant şef acum, domnule colonel, director al şcolii de aviaţie din cadrul Academiei Naţionale de Ştiinţe din San Diego.

— Mulţumesc, sergent, spuse Sloan şi comută înapoi la Zabrinski în L.A.

— E-n regulă, anulează urmărirea şi întoarce-te.

— S-o anulez? întrebă agentul surprins.

— Anuleaz-o, zise Sloan şi închise telefonul.

Începu să râdă. *Ticălosul ăsta*, gândi, *se joacă cu mine ca să-mi arate că mai are încă stofă în el.* Bărbatul cu voce răguşită nu încercase să-şi şteargă urmele, el voia doar să vadă cât timp le va trebui să-l prindă din urmă. Sloan se uită la ceas. Era ora nouăsprezece, adică şaisprezece la

graniţă. Hatcher bătuse un drum lung în douăzeci şi patru de ore.

Celălalt operator de la computer îi întrerupse gândurile.

— Avem un apel care intră pe computer acum, domnule colonel.

— De la cine?

— Baza M.

Cel care chema folosea un computer modem. Era o metodă de securitate pentru comunicaţiile prin telefon. Pe ecran apărură mai multe întrebări care necesitau răspunsuri:

Numărul de cod:
Codul zilei:
Codul operaţiunii:
Gradul de verificare a codului:
Codul celui care este chemat:
Codul dumneavoastră:
Numărul dumneavoastră de verificare:
Amprenta vocii:

Dacă undeva pe linie apărea un răspuns incorect, se producea o deconectare imediată şi o îngheţare a numărului care chema, ca să poată fi depistat. Numere şi nume apăreau pe ecran ca răspuns la întrebările cerule.

— Este conectat pe amprenta vocii, spuse operatorul.

— Comută apelul pe telefonul verde, ordonă Sloan şi intră în biroul său.

Închise uşa şi descuie un sertar al biroului. Înăuntru se

găsea un telefon cu un dispozitiv special care bruia transmisia în ambele sensuri şi le decodifica pe o linie obişnuită. În partea de sus a cutiei se vedeau două luminiţe. Lumina verde îl asigura că linia era liberă, iar dacă se aprindea cea roşie, convorbirea era întreruptă imediat.

Sloan răspunse la telefon.

— Sunt Moon Racer, spuse el.

— Aici este Hound Dog, domnule. Avem probleme.

— Dă-i drumul Hedritch, suntem numai noi pe fir.

— Băiatul nostru ne dă de lucru, domnule colonel.

— Aceeaşi veche problemă?

— Da, domnule. Lucrurile merg bine atâta timp cât îl ferim de scandal. Acum însă este hotărât să colinde localurile de noapte. I-am spus că este imposibil şi nu vreau să repet ce mi-a zis.

Sloan râse pe înfundate.

— Îmi pot imagina. Aminteşte-ţi că eu l-am scos în lume. Toţi tipii ăştia de la tropice sunt la fel. Sânge fierbinte, asta este.

— Sângele ăsta fierbinte al lui o să împroaşte podeaua dacă n-are grijă. Am voie să-l opresc?

— Nu. El este oaspete în Statele Unite, nu prizonier. Sarcina noastră este să-l protejăm oricât de greu ar fi.

— Vrea să meargă la discoteca Split Personality, în costum de gală. N-am putea să-l păzim acolo nici dacă ne-ar ajuta întreaga armata israeliană.

— Când are de gând să se ducă?

— Poimâine.

Sloan se gândi puţin.

— Ei bine, trebuie să ne încercăm norocul. Să nu afle nimeni că te duci şi tu. Să fii acolo în jur de unsprezece şi spune-i directorului cine eşti. Alege-ţi un loc mai retras. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci.

— O să fie neplăcut, domnule.

— Aşa e totdeauna, Hedritch.

— Da, domnule.

Sloan închise telefonul. Scoase o havană din sertarul biroului, îi desfăcu ţipla, o plimbă prin faţa nasului de mai multe ori şi îi sorbi aroma cu nesaţ. O aprinse, ridică din nou telefonul verde şi formă un număr.

— Da? răspunse o voce după primul semnal.

— Aici este Moon Racer. Omul e disponibil?

— Da, domnule.

O clipă mai târziu o altă voce întrebă:

— Moon Racer?

— Da, răspunse Sloan.

— Fumezi, Moon Racer?

— Da. Ştii ce fumez?

— La Fiera.

— Bine. Am o veste pentru tine.

— Este aceea neplăcută despre care am discutat?

— Da. Campon o să fie la Split Personality în Atlanta, Georgia, poimâine la ora unsprezece seara.

— Asta înseamnă miercuri.

— Corect. Ai vreo problemă?

— Niciuna. Bucură-te de havană.

— Asta am să şi fac.

Sloan închise telefonul, împinse sertarul şi îl încuie. După

aceea ridică telefonul obişnuit.

— Rezervă-mi un bilet pentru zborul următor la San Diego, spuse el.

FETELE DE PE APĂ

Windy Porter şedea la masa lui obişnuită din colţ la Queen’s Pub, privind la vreo zece thailandezi care încercau să înalţe un *chula.* Zmeul uriaş avea o lungime de cel puţin doi metri şi echipa întâmpina greutăţi ca să-l înalţe. În capătul celălalt al parcului Sanam Luang, mai mulţi concurenţi la zmeie *pakpao* îşi înălţaseră deja micile lor jucării individuale şi adresau insulte prietenoase echipei.

Când zmeul cel mare îşi luă, în sfârşit, zborul şi se avântă în aer, unul dintre *pakpao* se repezi spre el în zig-zag încercând să-l depăşească şi să-l doboare, ca să câştige meciul. *Chula* era greu de manevrat, dar echipa lui era expertă. Aceştia îi tăiară drumul lui *pakpao,* îi agăţară sfoara cu a lor şi aduseră zmeul cel mic pe pământ. Toţi erau foarte bucuroşi, acum venise rândul echipei *chula* să-şi batjocorească adversarii şi tânărul cu *pakpao* îşi luă zmeul vătămat şi se întoarse pe teren, umilit. Un alt concurent *pakpao*, al cărui zmeu era de culoare purpurie, cu coada roşu aprins, îşi struni ferm jucăria şi se pregăti de luptă.

— Pariez o sută pe *pakpao*, îi spuse Porter lui Gus, barmanul, şi trânti pe masă o bancnotă roşie de o sută de bahţi.

— De acord, răspunse barmanul, acceptând pariul de

cinci dolari.

Noul concurent, scund şi muşchiulos, începu să alerge spre echipa *chula,* apoi lăsă zmeul să zboare cât îi permitea coarda, sus, sus, aproape treizeci de metri, şi îl conduse spre o ţintă imaginară, mişcându-se ca un bun mijlocaş, trăgând în jos diamantul purpuriu, manevrându-l departe de coarda lungă a zmeului *chula,* apoi slăbi propria coardă încercând să scape de zmeul amenințător. Era un concurent priceput şi reuşi să păcălească echipa adversă, vârându-şi micul zmeu sub cel mare chiar în momentul în care acestea erau gata să se ciocnească, schimbându-i puţin direcţia, apoi lăsându-l să zboare iar în sus, astfel încât atinse zmeul cel mare o clipă înainte de a continua lupta pentru victorie.

— Grozavă întrecere, strigă Porter vesel. Se întoarse către barman şi adăugă cu înfrigurare. Ia dolarii ăştia de pe masa mea, Gus.

Lui Porter îi plăceau întrecerile cu zmeie. Pleca de la serviciu în fiecare zi la patru şi jumătate şi prefera să meargă pe jos un kilometru şi jumătate prin străzile înţesate de lume ale Bangkok-ului decât să se lupte cu traficul aglomerat şi zgomotos până la Queen’s, unde se aşeza la aceeaşi masă din colt cu vedere bună spre parcul Sanam Luang şi spre turla strălucitoare a lui Golden Mount de pe Wat Sakhet[2]. Porter se stabilise în Bangkok la sfârşitul războiului din Vietnam; îi plăcea mult străvechea frumuseţe a oraşului şi îi iubea în mod deosebit pe thailandezi a căror deviză era *Mai pen rai*, adică „N-are importanță”. Fusese

2 Templu thailandez (n.trad.).

bun prieten cu Buffalo Bill Cody mulţi ani de zile. Cândva, fusese un cetăţean respectat în Boston, dar într-o zi, în vara anului 1968 îşi părăsise brusc slujba pe care o avea într-una dintre cele mai mari bănci ale oraşului şi acceptase propunerea lui Cody, o funcţie şi un loc în statul major din Nam al lui Buffalo Bill, şi începuse să-şi găsească un scop în viaţă într-un loc de care majoritatea oamenilor se temea şi dorea să-l evite.

Fusese o hotărâre uluitoare, deoarece Porter nu numai că-şi părăsise slujba, dar îşi tăiase orice posibilitate de a reveni asupra hotărârii, spunându-i preşedintelui băncii ce să facă cu slujba lui şi unde s-o bage, şi lăsându-i soţiei, care era la fel de îngrozită de hotărârea lui, aproape acelaşi mesaj. După zece ani petrecuţi în atmosfera apăsătoare din Back Bay, cu sarcini zilnice neplăcute, care constau, mai ales, în respingerea împrumuturilor unor oameni necăjiţi, Saigon-ul fusese ca o adiere de primăvară pentru Porter. Generalul îi aranjase chiar să fie consilier la biroul de informaţii la ambasada din Bangkok când războiul era pe sfârşite. Ultima vizită în Statele Unite o făcuse cu zece ani în urmă.

Cu toate că se apropia de cincizeci de ani, Porter era întotdeauna pus la punct. Îşi lăsase o mustaţă pe care o ungea cu parafină în fiecare zi şi învăţase limba şi obiceiurile thailandezilor. Devenise băştinaş din toate punctele de vedere. Îl adora pe Bătrân şi ţinea cont de sarcina pe care o avea să fie pe urmele lui Wol Pot – o sarcină avantajoasă.

Porter nu era deprins cu munca de informaţii şi

supraveghere, dar reuşise să se descurce cu informatorul thailandez, deşi devenea tot mai nervos. Wol Pot se mutase de două ori de când discutase cu el prima oară despre cazul Murph Cody. Era vădit agitat şi se temea de ceva. Putea thailandezul să-l tragă pe sfoară? Dacă era aşa, cum de ştia de Murph Cody? De ce să-l urmărească pe el? Şi de ce refuzase Wol Pot oferta lui Porter de protecţie în cadrul ambasadei? Era evident ca omul nu avea încredere în nimeni.

Privi întrecerile până când sfera de foc a soarelui se lăsă încet în spatele lui Golden Mount, mai întâi conturând silueta strălucitoare a turlei de aur, apoi proiectând-o pe cerul stacojiu şi, în sfârşit, lăsând peisajul în întuneric. Noaptea începuse să coboare peste Bangkok, luminile străluceau, turiştii ieşeau din hoteluri în căutare de distracţii nocturne. Windy Porter plecă de la Queen's, traversă oraşul şi se grăbi să ajungă în parcul Bho Fhat din faţa templului Sakhet ca să-şi înceapă pânda de noapte pe banca lui obişnuită, o bancă bine ascunsă în tufele de iasomie.

Porter nu avea nicio îndoială că Wol Pot se temea de *ceva.* După primul contact, devenise fricos ca un iepure. La început, folosise un procedeu de rutină. Porter îl urmărise o dată cu o joncă, pe râu, în incursiunile lui nocturne de-a lungul canalelor şi în speluncile de pe Calea Patpong, în special, în Yawaraj, Cartierul Chinezesc. Micul ticălos se învăţase cu mâncarea chinezească. Apoi, după două zile, Pot îşi părăsise locuinţa şi dispăruse. Porter intrase în panică. Mica nevăstuică era singura persoană de care ştia

că i-ar fi putut conduce la Murph Cody, dacă acesta mai trăia. Dăduse sfoară în ţară – în toată Thailanda – către informatorii lui, către oamenii lui de legătură, prieteni, şi descoperise câteva fire pe care apoi le pierduse.

Apoi Porter avusese noroc. Un preot, un prieten vechi al lui Porter auzise că acesta îl căuta pe acest bărbat, Wol Pot.

Poate că nu este important, spuse el, dar un bărbat nu prea tânăr a intrat în Wat Sakhet şi e văzut plecând în fiecare noapte de acolo.

Ciudată comportare, deoarece disciplina mânăstirii era foarte rigidă, deşi nu era impusă.

— Când a intrat în mânăstire? întrebă Porter.

— Numai cu două zile în urmă. De aceea purtarea lui mi se pare ciudată, răspunse preotul.

— *Khob khun krap*, zise Porter, mulţumind preotului. Pot să vă rog să nu-i faceţi nicio observaţie până nu verific?

Preotul fu de acord. Era o posibilitate, gândi Porter, dar cu siguranţă o deghizare isteaţă dacă era Wol Pot. Porter cunoştea îndatoririle pe care le aveau călugării budişti neofiţi teravada. Una dintre cele mai familiare apariţii din Thailanda erau sutele de *Naen* îmbrăcaţi în rase de culoarea şofranului, cu capetele rase, plimbându-se pe străzi şi meditând în sutele de mânăstiri şi temple ale oraşului. Când venise prima oară la Bangkok, Porter crezuse că sunt o pacoste; aceştia îi aminteau de călugării Hare Krishnas care transformaseră cea mai mane parte a aeroporturilor din Statele Unite în mânăstiri bizare. Dar pe măsură ce nu mai pretindea că înţelege misterele religiei orientale, începu încetul cu încetul să accepte şi să

respecte aceşti oameni care se dăruiau religiei lor.

În perioada ploioasă de la sfârşitul verii şi începutul toamnei, rândurile acestor mânăstiri se îngroşau cu mii de bărbaţi tineri. Era o tradiţie pentru ei să intre în mânăstire, uneori pentru două săptămâni, alteori pentru şase luni, să deprindă virtuţile unei vieţi ascetice eliberate de orice dorinţă de bunuri materiale. În timp ce stăteau acolo, erau obligaţi să respecte cele două sute douăzeci şi şapte de reguli stricte, să nu mintă, să nu vorbească inutil, să se abţină de la poftele sexuale, de la băuturi alcoolice, belşug şi plăceri frivole. Singura lor avere consta în sutana de culoarea şofranului şi un castron de alamă cu care cerşeau cele două mese ale zilei permise de mânăstire. Şederea lor acolo era de bunăvoie, nimic nu-i împiedica să plece oricând ar fi dorit. Dar cât timp se făgăduiau comunităţii, erau obligaţi să respecte regulile. Seara se rugau şi se culcau la apusul soarelui, sculându-se înaintea zorilor ca să meargă pe străzi cu castronaşele de alamă, pentru a-şi căuta prima masă a zilei.

Întrucât aceste mânăstiri erau deschise pentru oricine, iar călugării erau liberi să se deplaseze de la una la alta, ele constituiau un loc bun pentru o ascunzătoare, în special acum, când atât de mulţi intraseră în ordinele mânăstireşti.

În noaptea aceea, Porter se instalase chiar vizavi de templul cu cupola mare de aur şi aştepta. Imediat după asfinţit, îl văzu pe călugărul cu sutana galbenă furişându-se afară din templu. Îl urmări pe omuleţul care străbătu repede, cu paşi mărunţi, cam un kilometru, până la Hua Iamphong, gara principală, unde îşi ţinea hainele într-un

dulăpior. Îşi schimbă îmbrăcămintea în closet. Când ieşi, îmbrăcat într-un costum occidental, Porter îl recunoscu imediat ca fiind Wol Pot. Thailandezul lua un taxi care îl lăsă în Yawaraj, Cartierul Chinezesc, unde lua masa într-un mic restaurant. Satisfăcut, o luă tacticos în jos spre Klong Phadung, unul dintre nenumăratele canale care se bifurcau din Mae Nam Chao Phraya, râul principal care mărgineşte partea de sud a oraşului, şi, acolo, Pot discută preţul cu o prostituată tânără şi micuţă, una dintre multele „fete de pe apă" care îşi vindeau trupurile în *hang yao,* bărci lungi cu coadă, acoperite discret cu cabine din bambus. Pot petrecu o oră cu tânăra, apoi reveni la gară, îşi schimbă hainele şi se întoarse la mânăstire, la miezul nopţii.

Îşi făcuse un obicei din asta, unul care îl plictisea grozav pe Porter, deşi îl urmărea în fiecare noapte, slăbindu-l din ochi numai când thailandezul era înapoi în ascunzătoarea lui.

În noaptea aceea, Porter era puţin cam nervos, deoarece sperase că va încredinţa noului tip, Hatcher, veghea de noapte. Nu era sigur că putea avea încredere în el. Hatcher era omul lui Sloan, şi Porter nu-l plăcuse pe Sloan niciodată, nici războiul din umbră pe care acesta îl ducea, încălcând toate regulile şi acţionând altfel decât credea Porter că erau îndatoririle specific militare. Dar acum era jocul lui Sloan, şi cum Hatcher nu se arătase încă, Porter trebuia să continue el însuşi supravegherea, să se asigure că Pot nu se va furişa în noapte şi nu va dispărea din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

Dacă Pot s-ar furişa din mânăstirea budistă, ar ieşi

imediat după asfinţit. Porter îşi aprinse o ţigară englezească 555 şi aşteptă.

Strada era liniştită. Nu era mare circulaţie, dar zarva din oraş îl asurzea. O femeie în vârstă se îndreptă către casa de rugăciuni, alături de templul Wat Sakhet, depuse o ramură de iasomie pe altar, înfipse câteva bețișoare de tămâie în pământ şi le aprinse. După aceea îşi împreună mâinile şi se legănă înainte şi înapoi câteva minute, invocând bunătatea spiritelor. Porter se întrebă pentru ce oare se ruga. Pentru vreun alt nepot sănătos? Pentru vreo recoltă bună de maci? Sau pentru vreun bilet câştigător la loterie?

Gândurile îi fură întrerupte de apariţia lui Wol Pot. O uşă în peretele templului se deschise atât cât să-i permită să se strecoare prin ea. Porter îşi stinse ţigara şi-l urmări cum se furişează în întuneric, privind nervos în jurul lui şi pornind către gară. Porter mergea în spatele lui, ţinându-se destul de departe, ca Pot să nu devină bănuitor. Era atât de concentrat, încât nu-i observă pe cei doi bărbaţi care îl urmăreau pe thailandez.

Amândoi erau chinezi, scunzi, slabi, dar muşchiuloşi, îmbrăcaţi cu cămăşi negre şi pantaloni din aceia care le plac chinezilor. Îl urmăriră pe Pot până la gară, unde acesta se îmbrăcă în haine civile, şi de acolo până la Yawarad. Pot coborî din maşină şi o luă pe Worachak Road, una dintre principalele artere de circulaţie din Cartierul Chinezesc. Când se întoarse şi intră în gălăgioasele şi înghesuitele alei ale Cartierului Chinezesc, cei doi chinezi se despărţiră, luând-o fiecare pe o altă parte a străzii. Pot porni în jos printre aleile întortocheate, luminate cu neon, urmărit de

cei doi chinezi ce se furişau pe o parte şi pe cealaltă a străzii. Numai după ce Pot intră într-un mic restaurant de pe o alee din Bowrong Street, cei doi chinezi îşi dădură seama că şi Porter este pe urmele lui.

Unul din chinezi avea până în treizeci de ani, purta păr lung şi o urmă de mustaţă. Celălalt era mai în vârstă, cu faţa plină de cicatrice şi cu o figură încruntată. Urma unei tăieturi adânci îi împărţea sprânceana dreaptă în două, iar ochiul era parţial închis din cauza aceleiaşi vechi răni. El era şeful şi cel care îl reperase pe Porter. Îl văzuse pe huiduma de american în faţa gării şi acum îl zări din nou coborând din taxi, chiar în spatele lui Pot. Îl lovi cu cotul pe tovarăşul său şi făcu semn cu capul spre partea cealaltă a străzii, unde Porter cerceta restaurantul, prefăcându-se că se uită la vitrină. Când Pot se aşeză, Porter intră într-un mic bufet vizavi de restaurant, găsi un loc lângă fereastră şi comandă ceva de mâncare, neslăbindu-l din ochi pe thailandez.

Cei doi chinezi deveniră tot atât de interesaţi de Porter, după cum erau şi de Pot. Hotărâseră să se despartă din nou, cel mai tânăr să-l urmărească pe american, iar Ochi Despicai pe thailandez. Aceştia începuseră să-l supravegheze pe Pot chiar din ziua aceea şi nu erau obişnuiţi cu obiceiurile lui nocturne. Dar Ochi Despicat îl dispreţuia. Pot reuşise să-i păcălească şi-şi găsise o ascunzătoare perfectă, dar se expunea mergând să mănânce în Cartierul Chinezesc, cel mai bun loc din oraş pentru a fi recunoscut. Acum se părea că şi americanul descoperise ascunzătoarea lui Pot. Thailandezul era deştept, dar părea să fie şi incredibil de nesăbuit.

Când Pot ieşi din restaurant, Ochi Despicat, Porter şi tânărul chinez închiriară taxiuri şi îl urmăriră.

Pot mergea de-a lungul malului canalului, neluând în seamă florăresele sau magazinele plutitoare unde se vindeau fleacuri. El se uita după fetele tinere de pe bărcile lungi, care flirtau, făceau glume şi negociau preţurile plăcerilor. Era evident că lui Pot îi plăcea să se tocmească cu ele.

Îmi place asta, gândi Ochi Despicat. Nu mai aveau nevoie decât de o *hang yao.* Ar fi fost un aranjament perfect pentru lovitura lor. Tot ceea ce mai aveau de făcut era să-i distragă atenţia americanului.

— Trebuie să creăm o diversiune, îi spuse Ochi Despicat partenerului său. Am să fac rost de o *yao.* După ce thailandezul îşi începe treaba, tu buzunăreşte-l pe american, dar nu cu multă îndemânare, ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Fă zarvă şi continuă să te cerţi cu el până îl termin pe thailandez. După ce i-ai distras atenţia, vino pe vas. O să plecăm de aici pe râu.

Ochi Despicat o luă în grabă prin mulţime de-a lungul ţărmului până când găsi o bărcuţă taxi care era liberă. Cârmaciul, zbârcit din cauza anilor, şedea în spate ciugulind o bucată de pui. Ochi Despicat se urcă în barcă şi îi spuse vâslaşului să-l ducă pe celălalt ţărm, apoi se aşeză pe locul din spate în timp ce barca aluneca uşor prin canal. Când rămaseră singuri în întunericul canalului, scoase un pumnal şi îl lovi pe vâslaş în partea stângă, chiar sub coaste. Fu o lovitură perfectă. Ochii vâslaşului se măriră, gura i se căscă, dar nu scoase niciun sunet şi se prăbuşi pe

bancheta. Cuţitul îi pătrunsese pe sub coaste în inimă. Chinezul îl înhaţă de poalele cămăşii, îl târî cu faţa în jos pe podeaua bărcii, aruncă o pătură peste el, apoi întoarse barca spre mal, căutându-l pe Wol Pot pe malul înţesat de lume.

Pot cutreiera prin mulţime, încercând să-şi găsească o fată. Bărcile erau legate câte trei sau patru de-a lungul malului şi se auzeau strigăte şi tocmeli între fetele tinere de pe apă şi turiştii sau localnicii de pe mal. Pot reperă tânăra frumuseţe. Nu era atât de nerăbdătoare ca celelalte. Barca ei, *hang yao,* era despărţită de chei de alte două. Stătea în partea din spate a bărcii, cu picioarele uşor desfăcute, cu mâinile încrucişate pe piept, privind sfidător spre turiştii şi localnicii care se înghesuiau pe mal. Pantalonii albi de bumbac îi strângeau coapsele şi, când se întoarse uşor, el îi putu vedea fesele tari conturându-se prin bumbacul subţire.

Pot era fermecat. Oh, gândi el, nu este numai frumoasă dar are şi minte. Ar putea fi o întâlnire interesantă.

Scoase o bancnotă roşie de o sută de bahţi şi o ţinu deasupra capului. Ea îl văzu, privi cu coada ochiului la hârtie, apoi dădu negativ din cap. Pot fu surprins, gândindu-se că oferta lui era destul de generoasă. Scoase atunci una purpurie de cinci sute de bahţi şi o ridică. Fata se gândi, apoi îşi îndepărtă mâinile, aduse palmele faţă în faţă, lipindu-le încet una de alta. Pot se gândi o clipă, apoi ridică ambele bancnote. Ea încuviinţă din cap. Târgul era încheiat.

Windy Porter îl văzu pe Wol Pot traversând cele două bărci ca să ajungă la *hang yao*-ul noii lui achiziţii. Vorbiră câtva timp pe punte până când, în sfârşit, fata luă cele

două bancnote şi îl conduse pe Pot într-o cabină acoperită cu stuf, în spatele bărcii.

Dacă socotea bine, Pot va sta acolo o jumătate de oră. La început, Porter nu dădu prea multă atenţie bărcii care aluneca pe apă şi se izbi uşor de una din celelalte două bărci. Vâslaşul merse grăbit de-a lungul bărcii şi o legă de prima. Se îndreptă spre bordul bărcii de care o legase pe a sa şi începu să vorbească cu prostituata de pe ea. Banii trecură dintr-o mâna într-alta. Porter intră la bănuială. Vâslaşul dădea din cap arătând spre bordelul plutitor în care era Pot. Porter simţi că ceva era în neregulă. Trecu vijelios pe lângă un tânăr chinez care venea spre el, se sui în barcă şi porni după vâslaş. Tânărul chinez fu surprins de repeziciunea acestuia, zăbovi o clipă, apoi o luă pe urmele lui.

Înăuntrul cabinei acoperite cu stuf, tânăra prostituata începuse să-şi arate farmecele. Îi scoase cămaşa şi pantalonii lui Pot, apoi îşi dădu jos bluza de pe ea. Sânii ei ca migdalele îi atinseră pieptul, aţâţându-l. Se lăsă în jos şi începu să-i mângâie, ca să-i stârnească poftele. Îi puse o mână pe piept şi îl împinse uşor pe o saltea de paie de pe punte. Pierdut în extaz, Pot nu-şi dădea seama de drama care avea loc nu departe de ei. El nu simţi barca balansându-se încet când Ochi Despicat începu să urce prudent la bord.

Porter traversă în fugă prima barcă în momentul în care Ochi Despicat începu să urce în barca lui Pol.

— Hei! strigă Porter, năpustindu-se în urma lui.

Bărbatul se întoarse. Ochiul bolnav i se zbătea nebuneşte

în orbită. Mâna i se strecură sub mânecă şi Porter zări luciul unui pumnal în timp ce chinezul se aruncă asupra lui.

— Iisuse! urlă Porter.

Când chinezul îl atinse, Porter făcu o săritură într-o parte, dar simţi cum lama cuţitului îi sfâşie cămaşa; îi apucă încheietura mâinii şi i-o răsuci în afară. Ochi Despicat îşi pierdu echilibrul. Cuţitul îi căzu pe punte, iar când el se întoarse, se poticni de rama punţii şi căzu în fluviu.

O clipă mai târziu, Porter simţi cum pătrunde în el o lamă rece de oţel care-i spintecă spatele şi durerea îi tăie respiraţia. Se întoarse şi îl văzu în faţa lui pe tânărul chinez. Mâna tânărului se răsuci din nou, dar Porter i-o prinse, i-o răsuci şi cuţitul îl crestă într-o parte. În spatele lui, Ochi Despicat se ridică din apă, se agăţă cu mâinile de rama punţii, făcu un salt, sări în barcă şi înhăţă stiletul de pe punte.

Porter era prea preocupat ca să simtă sau să audă ceva. Trase cu putere un pumn în faţa tânărului chinez, îi zdrobi nasul şi auzi strigătul lui înăbuşit de durere. Îşi băgă adânc şi cu putere genunchiul în vintrele bărbatului care icni şi căzu în genunchi. În spatele lui, Ochi Despicat, prudent şi fără să se grăbească, înfipse vârful pumnalului la baza creierului lui Porter, îi tăie nervul şi-l paraliză.

Rănit mortal, Porter privi în gol spre Ochi Despicat; mâinile îi căzură lateral, atârnând fără vlagă. Ochi Despicat îl lovi din nou, îndreptându-şi pumnalul de sus, într-un scurt şi puternic arc şi-l implântă până-n plăsele în trupul lui. Porter nu mai simţea nimic. Era conştient că avea ceva în el, ceva ce îi intrase adânc în piept, apoi inima i se opri şi îşi

dădu ochii peste cap. Ochi Despicat scoase cuţitul din el şi cu o lovitură de picior îl aruncă pe american în fluviu.

Pol auzi agitaţia din jurul lui, simţi cum barca începe să se clatine, auzi o femeie ţipând, apoi pe alta. Frica i se strecură dintr-o dala în suflet, ca un şoc electric fulgerând prin fiecare nerv. Sări imediat în picioare, îşi căută pantalonii, apoi auzi un pleoscăit puternic în apă. Se târî de-a buşilea şi privi afară tocmai în momentul în care tânărul chinez îl înjunghia pe Porter. Văzu cu groază cum Ochi Despicat iese din râu, cum îl atacă pe bărbatul masiv şi îl aruncă peste bord. Ochi Despicat se întoarse către Wol Pot şi ochiul lui sănătos scânteie cu ură.

Pot fu cuprins de groază. Se întoarse repede, se rostogoli pe marginea bărcii, în chiloţi, şi se aruncă în apă.

Pe mal, şocul dramei scurte, dar violente se stingea, cu toate că se mai auzeau, pe ici-colo, ţipete. Ochi Despicat îşi dădu seama că thailandezul îi scăpase din nou. Îl trase pe tovarăşul său de cămaşă, îl ascunse în barca pe care o confiscase şi se întoarse la tânăra prostituată. O îmbrânci într-un colţ al cabinei şi îi ţinu ascuţişul lamei la gât.

— Unde locuieşte? şuieră vocea lui.

Ea dădu din cap, dar era prea înfricoşată ca să poată vorbi.

— Unde găsesc Calul Thailandez? întrebă el.

— Pe cine? se bâlbâi fata.

Asasinul îşi dădu seama că aceasta nu ştia nimic.

— Dacă te duci la poliţie, mă întorc şi îţi pocesc faţa până o să arăţi ca o hârcă, zise el şi, sărind în barcă, dispăru în întuneric.

FATA DE PRIPAS

Hatcher privea din camera de observare cum avioanele de luptă ale marinei zburau ca nişte libelule argintii deasupra Oceanului Pacific şi aterizau pe terenul Academiei Naţionale de Ştiinţe. Un avion F-16 străluci în soarele dimineţii, începu să coboare, îşi lăsă rotile ce reveniră în câteva secunde la locul lor, apoi cauciucurile scrâşniră pe pistă.

Avionul, de forma unui glonţ, alunecă uşor, se opri, iar pilotul ieşi din carlingă. Era un om în miniatură, mic în toate sensurile – scund, slab şi cu oase mici – care părea şi mai mic cu casca pe cap, cu hamurile paraşutei şi vesta de salvare, mai ales în comparaţie cu şeful lui de echipaj, care părea un gigant pe lângă el. Pilotul coborî pe scara mobilă şi vorbi cu şeful său câteva minute, apoi merse în jurul avionului, arătând cu degetul în câteva locuri. Ce diferenţă faţă de celălalt aviator al lui Cody, Hugh Fraser, cu care Hatcher vorbise noaptea trecută în Seattle. Pilotul părea să compenseze lipsa sa în înălţime cu izbucniri cinetice de energie, în timp ce şeful său mergea tacticos în spatele lui, făcând jumătate din paşii pe care îi făcea el, privind plictisit şi încuviinţând mereu din cap la orice îi spunea pilotul.

Hatcher ştia că vor mai trece zece sau cincisprezece minute înainte ca aviatorul să fi terminat cu verificarea de după zbor. Lăsă un mesaj ofiţerului de serviciu al liniei de zbor şi merse, un bloc mai departe, la clubul ofiţerilor. O dată intrat, rămase în uşa sălii clubului. Mai fusese în sala

aceasta o dată, cu optsprezece ani în urmă. După cât îşi mai putea aduce aminte, nu se schimbase deloc. Chiar şi mesele păreau să fi rămas în acelaşi loc. Camera cu lambriuri de stejar strălucea şi mirosea a lustru de lămâie şi ceară de parchet. Pereţii erau împodobiţi cu fotografiile bărbaţilor care serviseră aici şi care plecaseră în alte locuri: bărbaţi tineri, strălucitori, bine făcuţi, puşi la punct, pasionaţi, în haine albe, zâmbind cu nevinovăţie pentru eternitate. Marina nu se schimba niciodată. O parte din farmecul serviciului era sentimentul de siguranţă că însăşi lustruirea mobilei era o tradiţie. Pentru Hatcher, nu era decât tristeţe în această cameră, care în câteva ore va învia o dată cu ciocnitul paharelor, cu toasturile şi cântecele pentru gloria celor căzuţi.

Merse împrejurul ringului de dans, pantofii scârţâindu-i pe parchetul tare. Era o ironie că fantoma lui Murph Cody îl adusese înapoi în acest loc, chiar în aceeaşi încăpere în care o prietenie ce trecuse prin greutăţi şi batjocură, prin zile bune şi zile rele, şi fusese întărită cu promisiuni de loialitate şi respect, sfârşise atât de brusc. Chiar în această cameră, Cody distrusese acea camaraderie în mod definitiv, aşa cum un glonţ tras în inima încheie viaţa unui om.

Hatcher venise la petrecere plin de speranţa şi de emoţie. Nu-l mai văzuse pe Murph de la căsătoria acestuia, trecuse aproape un an. Venise aşteptându-se la o reuniune veselă.

În schimb, fusese umilit şi batjocorit de imprevizibilul Cody într-o maniera care în alte timpuri ar fi cerut o lovitură cu mânuşa peste faţă şi satisfacţie cu alegerea armelor în

zorii zilei. Hatcher nu va uita niciodată batjocura rece, cruzimea vorbelor lui spuse destul de tare, ca să poată întrerupe orice altă conversaţie în încăpere. Cody îi întinsese lui Hatcher un pahar cu şampanie şi, ridicându-l în ceea ce trebuia să fie un toast glumeţ, zise: „Pentru un vierme care tot vierme a rămas. Pentru un vierme care a fost hrănit, îmbrăcat şi găzduit de armată, educat de ea şi care acum i-a întors spatele. Pentru un vierme pe care odată l-am numit prieten şi care fuge acum, pentru că este război. Pentru un laş”. Şi-a turnat şampania din pahar pe bar, s-a întors şi a plecat. Având obligaţia să menţină secretul Shadow Brigade, Hatcher nu putea da niciun răspuns. Toţi ochii din cameră îl urmăriseră pe Cody ieşind.

O amintire crudă pentru o sală în care eroii petreceau de obicei.

— Sunt comandantul Schwartz, a-ţi întrebat… de mine?

Hatcher se întoarse şi se uită la pilot. Privit de aproape, Schwartz părea încă mai mic decât de la distanţă. Vorbea foarte repede şi cu un fel de ritm ciudat de stacato, făcând pauze când nu era cazul, accentuând greşit cuvintele, ca un om care nu vrea să se vadă că se bâlbâie. Casca şi ochelarii mari de zbor îi lăsaseră urme pe faţă, iar părul tuns scurt, des şi încâlcit, era ca o pată de cerneală pe tigva lui. Nu părea a fi conducătorul cursului de zbor de pe una dintre bazele cele mai mari ale marinei.

— Comandant Hatcher, minţi Hatcher, întinzându-i mâna. Departamentul de Informaţii al Marinei.

— Ce-am mai… făcut, acum? întrebă Schwartz, cu un zâmbet degajat. Hatcher gândi că se deosebeşte mult de

Simmons. În afară de faptul că părea să sufere de hipertensiune arterială, nu-i păsa de nimic altceva.

— Ne ascundem după deget, zise Hatcher în şoaptă. Ştii cum este marina de război.

— După optsprezece ani ar trebui să ştiu, răspunse Schwartz. Putem sta de vorbă în timp ce mâncam ceva? Sunt mort de foame.

După ce comandară sandvişuri şi bere, Schwartz întrebă:

— Despre ce e vorba? An Khe, Hanoi sau Cody?

— Ai făcut o triere, mormăi Hatcher.

— Am fost rănit lângă An Khe, zise Schwartz. Am fost prizonier aproape patru ani la Hanoi şi am fost unul dintre aviatorii lui Cody. Am fost interogat mult despre toate trei.

— Despre Cody este vorba, şopti Hatcher.

— Ascultă, zise omuleţul, ştiu că nu faci parte din departament. Aseară m-a sunat Hugh Fraser. A verificat la Washington imediat după ce ai vorbit cu el. Cât priveşte marina militară, pentru ea cazul Cody este închis, iar despre dumneata n-am auzit niciodată.

Înainte ca Hatcher să poată spune ceva, Schwartz ridică mâna.

— Nu văd să fie vorba de probleme de securitate în asta, zise el. În orice caz, orice ţi-aş spune este deja consemnat în rapoartele pe care le-am făcut. Atunci, despre ce este vorba?

Hatcher hotărî să-i spună lui Schwartz doar atât cât să-i aţâţe curiozitatea şi să-l facă să vorbească.

— Aş dori ca discuţia noastră să rămână confidenţială, zise Hatcher, făcând o pauză ca să-şi poată aduna

gândurile.

— Asta depinde, zise Schwartz prudent.

— Ştii, desigur, că tatăl lui era generalul Cody?

— Bineînţeles.

— Generalul este pe moarte, are cancer. Ştirea nu e făcută publică, şi el ar vrea să rămână aşa până va afla mass-media.

— Cât mai are de trăit? întrebă Schwartz, vădit şocat şi sincer îndurerat la auzul acestei veşti.

— Poate şase luni.

— La naiba!

— Adevărul este că bătrânul nu s-a împăcat niciodată cu ideea morţii fiului lui, îi spuse Hatcher, aşa că mi s-a cerut să mai fac o ultima verificare, şi asta numai pentru bătrân. Am lucrat la Serviciul Secret de Informaţii pentru el în Nam.

— Şi cam ce-ai vrea să ştii? întrebă el.

— Mă interesează omul. Îţi plăcea Cody? întrebă Hatcher.

În vreme ce Harley Simmons şi Hugh Fraser nu manifestaseră nicio dorinţă să vorbească, pe Schwartz, Hatcher nu mai putea să-l oprească.

Omuleţul trăncănea întruna, ca şi când Hatcher ar fi apăsat pe butonul lui de vorbire.

— Sigur, îmi plăcea foarte mult, se porni Schwartz, apoi făcu o pauză, reconsiderând întrebarea. Ascultă, nu era vorba dacă îţi *plăcea*. Cody nu era tipul de prieten apropiat, ştii. El era, uf…

— Distant? îi sugeră Hatcher.

— Distant, da, aşa era, răspunse Schwartz.

— Când am vorbit cu Hugh Fraser, m-a făcut să cred că

Murph avea un fel de pasiune sinucigaşă pentru război şi că îşi ducea oamenii la moarte sigură.

— Ascultă, Fraser a fost întotdeauna un tip cam aspru, spuse Schwartz. În orice caz, accidentul nu l-a ajutat deloc.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, cu el? întrebă Hatcher.

— Se apropia de *Forrestal,* avionul lui a luat foc, a trebuit să sară cu paraşuta şi şi-a fracturat coloana vertebrală. Asta-i o adevărată ironie a sorţii, ştii, pentru că tot ce şi-a dorit a fost să ajungă ofiţer de carieră. Farmecul oraşului.

— Da, dar povestea cu Cody a fost cu mult timp înainte de asta.

— Vezi, Fraser era un profesionist, pentru el cariera era totul, spuse Schwartz. Bineînţeles, nu era de acord cu Brown Water Navy.

— Brown Water Navy? întrebă Hatcher. Era un termen pe care nu-l cunoştea.

— Aşa numeau ei operaţiunea noastră, explică Schwartz. Noi eram singura escadrilă de uscat în marină. Eram acolo în special ca să-i sprijinim pe cei din Unitatea de patrulare riverană, apărând convoaiele de pe fluviu, un fel de joc de-a v-aţi ascunselea, dar ceea ce făceam cu adevărat era să sprijinim desfăşurarea acţiunilor terestre. Era o sarcină împuţită. Cred că este ceva adevărat în cele spuse de Fraser. Am avut pierderi mari. Dar operaţiuni sinucigaşe? Nu, asta nici vorbă, este o absurditate. Schwartz se gândi un minut, apoi continuă: îţi spun eu, era ca şi cum nu voia să se apropie prea mult de cineva, vorbesc despre Cody. Nu făcea niciun fel de favoritism. Noi făceam ceea ce era mai greu şi unitatea lui Cody avea… reputaţia că face treburile

cele mai nenorocite şi lucrează cel mai mult. Nimeni nu voia să intre în unitatea lui.

— Ţi-a fost teamă când ai devenit unul dintre piloţii lui Cody?

— Sigur că mi-a fost. Dar asta, ăă, din cauza neprevăzutului, se vorbea atât de mult, ştii. Frica.

— Înţeleg.

— În orice caz, Murph exagera, omule, munceam toate cele şapte zile din săptămână, zi şi noapte, neîncetat, pe vreme urâtă. Credea că termină războiul în felul ăsta. Să nu mă înţelegi greşit, pleca în misiune la fel ca şi ceilalţi, şi cred că a executat mai multe zboruri individuale decât orice om din unitate.

Gândurile lui Hatcher zburară cu o noapte în urmă la întâlnirea cu Hugh Fraser, celălalt aviator al lui Cody, care avea cu totul altă impresie despre el. La început, Fraser refuzase să vorbească cu Hatcher. În urma accidentului pe care îl avusese rămăsese şchiop. Mergea cu baston, ca un bătrân, şi apa de gură pe care o folosea nu putea să-i atenueze mirosul dezgustător de votcă, nici ochelarii să-i ascundă vasele de sânge sparte din ochi. Deoarece Fraser refuzase să primească mesajele lui Hatcher, acesta îl aşteptase în locul de parcare al unei clădiri; lângă Seattle-Tacoma International, unde Fraser era vicepreşedintele unei linii aeriene. Lui Hatcher îi era milă de el. Îmbătrânise mult după accident. Era sarcastic şi morocănos, ca un om bătrân, iar în timpul discuţiei pe care o avuseseră, întreruptă din când în când de câte unul dintre avioanele mari, comerciale care decolau, lua în râs fiecare întrebare.

— Ai vrea să auzi ce mi-a spus Fraser? îl întrebă Hatcher pe Schwartz.

Scoase din buzunar un magnetofon mic şi apăsă pe butonul de pornire.

Fraser: Sunt un om ocupat. Ai cinci minute la dispoziţie.

Hatcher: Vreau să vorbim puţin despre Murphy...

Fraser: De unde spuneai că eşti?

Hatcher: Departamentul de Informaţii al Marinei. Noi...

Fraser: Ducă-se la dracu marina.

Hatcher:... vrem să închidem acest caz o dată pentru totdeauna.

Fraser: Şi ce vrei să-ţi spun în plus faţă de ceea ce ştii?

Hatcher: L-ai văzut pe Cody când s-a prăbuşit, nu-i aşa?

Fraser: Băieţi, v-am mai vorbit despre asta.

Hatcher: Mai spune o data, ca să terminăm.

Fraser: (oftând) Zburam în stânga lui, la o jumătate de milă în urmă. Am auzit apelul lui de ajutor „May Day" şi l-am văzut prăbuşindu-se.

Hatcher: Avea vreo şansă să iasă din avion?

Faser: Fii serios, omule. A incendiat jumătate din Delta Mekong.

Hatcher: Am un raport în care se spune că poate (urmează o pauză în timp ce un avion zbura pe

deasupra) a ieşit din avion şi a alergat spre...

Fraser: Oricine ţi-ar fi spus asta, este o nebunie.

Hatcher: Cum l-ai categorisi pe Cody? Ca ofiţer, vreau să spun.

Fraser: Un aiurit clasa întâi, care încerca să-şi impresioneze tatăl. Îi plăcea războiul, un ofiţer de carieră tipic. Îl mânca cu lingura. Nu dădea doi bani pe ce li se întâmpla oamenilor lui.

Hatcher: Oh... (restul comentariului era acoperit de zgomotul unui alt avion).

Fraser: (Parţial neauzibil)... Copil neastâmpărat. Studii la Annapolis, tată important. Nu bea niciodată cu camarazii, nu-şi pierdea niciodată timpul. Avea femeia lui – o fată de pripas – o frumuseţe. Ştii, piele minunată, dantură perfectă şi ochi limpezi, că puteai să te scalzi în ei. Îl aştepta ca o sclavă. Când nu zbura, şedea în pat cu fata lui toată ziua, ghemuit în ea.

Hatcher: Dar, fetele astea erau ieftine...

Fraser: Asta era deosebită, crede-mă ce-ţi spun. Nu avea mai mult de cincisprezece, şaisprezece ani. Nu avea ochi decât pentru el, pentru nimeni altcineva. O trata pe putoarea aia ca şi cum i-ar fi fost soţie. S-o ia dracu pe fata aia din Vietnam.

Hatcher: Ce s-a întâmplat cu ea?

Fraser: După ce el s-a prăbuşit, toţi cei ce făceau parte din unitate se învârteau în jurul ei... dar ea nu se uita la niciunul. A doua zi a plecat. A dispărut. Ca Puff, afurisitul de Dragon Vrăjit. (Pauză). Ascultă,

ticălosul ăsta de Cody a omorât mai mulţi oameni decât Vietcong-ul.

Hatcher: Vrei să spui în exerciţiul funcţiunii?

Fraser: Problema este cum o faci. Era un maniac, întreabă-mă pe mine. „Zburaţi la vârfurile copacilor, la vârfurile copacilor!” urla el. Hristoase, zburam... (o altă pauză în timp ce un avion îşi lua zborul) prin tuneluri, cum s-ar zice. Am pierdut o jumătate din avioane din cauza tirului de la sol. Rahat, am doborât câteva avioane inamice, am incendiat câteva vase, am distrus nişte sate.

A doua zi toate erau la loc. Ca şi cum calci într-o balta, îţi scoţi piciorul afară şi nu ştii niciodată că a fost acolo. Toţi băieţii au murit din cauza misiunilor riscante.

Hatcher: Uite ce este, nimeni nu se duce la război să aştepte să fie servit în cameră ca la Holiday Inn.

Fraser: Era ca toţi încrezuţii de la Academia Militară, interesaţi numai să arate bine în fotografii şi să se asigure că vor ajunge amirali înainte de a se pensiona. Ascultă, crezi că ai fi aici, acum, dacă Murph Cody n-ar fi fost fiul unui general?

Hatcher: (Pauză) Nu.

Hatcher închise magnetofonul.

— Păi, la naiba, eram toţi nebuni de trimis la balamuc după câteva săptămâni pe linia frontului, cu el, spuse Schwartz. Coboram atât de jos cu avionul, încât smulgeam crengi din copaci. Eu obişnuiam să-mi înfig trei crăci în

aripile avionului când mă întorceam. Dar lui Cody nu-i plăcea războiul, Hugh nu are dreptate. Cody nu era adeptul războiului, dimpotrivă. Îl chinuia gândul că trebuia să-şi trimită camarazii în misiune zi de zi. El ştia că mulţi dintre noi eram piloţi de avioane supersonice, cărora nu le plăcea să lupte la mică altitudine în avioanele acelea vechi De Havilland. Ele erau doar... avioane bimotoare, încărcate cu diferite arme ca, de pildă, un tun de douăzeci în faţă, patru mitraliere de calibrul cincizeci şi casete cu grenade. Dar am distrus nenorocita de Deltă Mekong. Necazul era că fiecare avea un glonţ cu numele lui înscris pe el. Zburam atât de mult, ca mai devreme sau mai târziu trebuia să-ţi vină rândul. Pierderile noastre erau în jur de şaizeci, şaizeci şi cinci la sută, cam... o treime dintre ele prizonieri de război. Poţi să înţelegi de ce unitatea lui Cody nu era văzută cu ochi buni de piloţi.

Un soldat le aduse prânzul şi Schwartz se repezi la hamburgher cu lăcomie.

— Dumnezeu a fost bun cu mine, într-o privinţă, spuse el cu gura plină, nu cresc în înălţime dacă mănânc mult, dar nici nu mă îngraş. Mai luă o îmbucătură şi continuă: Mă interesează prea puţin ce i s-a întâmplat lui Fraser, dar am să-ţi spun ceva, poate că am avut patru ani grei acolo, dar sunt fericit.

— Este un sentiment plin de nobleţe, şopti Hatcher cu glasul lui răguşit.

— Realitatea, zise Schwartz.

— Ce s-a întâmplat în ziua în care s-a prăbuşit Cody?

Schwartz nu trebuia să se gândească prea mult la asta,

scena era încă proaspătă în mintea lui, în ciuda anilor care trecuseră. Ploua în dimineaţa aceea şi Cody era nervos. Primiseră rapoarte despre acţiunile aeriene ale Vietcong-ului în susul fluviului şi infanteria cerea ajutor. Cody dăduse ordinul de decolare imediat ce cerul se înseninase. Se ridicaseră în văzduh atât de repede, încât Cody a trebuit să le dea coordonatele acţiunii de la sol în timpul zborului. Au făcut două incursiuni, aruncând o grămadă de bombe de-a lungul malului fluviului, când, deodată, s-a auzit vocea lui Cody cerând ajutor.

La început, Cody nu părea să aibă probleme. Avionul lui era cu un kilometru înaintea celui a lui Schwartz. Apoi Schwartz văzu că avionul începe să se clatine. Una din aripi se înclină şi avionul începu să coboare. Probabil că lansează o rachetă, gândi Schwartz, şi apoi: Dumnezeule, cade, îşi zise el, privind cum avionul greu coboară în picaj spre pătura verde de jos. Schwartz începu să deschidă tir de baraj asupra pădurii, în faţa avionului lui Cody. Iisuse, are nevoie numai de cinci sute de metri ca să treacă fluviul în cealaltă parte, într-o ţară prietenă. Haide, haide, îşi repeta Schwartz în timp ce continua să tragă în pădurea din faţa avionului lovit. Apoi vocea prin radio, „Intru în…” şi brusc avionul se rostogoli ca un animal care moare şi se prăbuşi peste copaci. Covorul verde fugea sub Schwartz şi când trecu peste epava avionului De Havilland, şi zbură deasupra fluviului, văzu un elicopter Huey sub el îndreptându-se spre locul accidentului, apoi jungla păru că începe să erupă. Un gheizer de flăcări creştea văzând cu ochii din locul epavei, şi el simţi unda exploziei venind spre el Viră cu iuţeală

încercând să se întoarcă, apoi auzi vocea pilotului de pe Huey: „Corkscrew, aici este Rescue unu… L-am pierdut… ”

— … În orice caz, am zburat deasupra lui cercetând locul şi am văzut acest Huey venind în sus pe fluviu, apoi avionul a explodat, spuse Schwartz, terminând povestirea.

— La cât timp după ce s-a prăbuşit? întrebă Hatcher.

— Destul cât să număr de la unu la optzeci.

— Destul ca el să fi putut ieşi afară?

— Murph?

— Da.

Schwartz ridică din umeri.

— Sigur, presupun că da. Nu sunt de acord cu Fraser… ideea că Murph ar fi putut ieşi din avion nu este o nebunie.

Hatcher gustă din supă, apoi întrebă:

— Cum a primit vestea prietena lui?

— Enigmatic, aşa cum procedează întotdeauna aceste fete de pripas. Hugh este şi aici puţin în afara problemei. Miezul chestiunii este că lui Cody nu-i plăcea Fraser. Sau poate simţea că Fraser nu-l plăcea pe el. În orice caz, Fraser n-a fost invitat niciodată la Cody.

— Dar voi, ceilalţi, aţi fost?

Schwartz încuviinţă din cap.

— La naiba, mă duceam acolo de fiecare dată când ea pregătea masa pentru câţiva dintre noi. Rahat vietnamez, dar era grozav.

— Expresia Calul Thailandez îţi spune ceva? întrebă Hatcher.

— Vrei să spui heroină?

— Mai înseamnă şi altceva pentru dumneata?

— Nimic. Ce legătură are asta cu…

— Cody se droga?

Schwartz păru şocat.

— Cred că glumeşti. Murph Cody? Cody nici măcar nu fuma. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nicăieri, vreau doar să ating toate punctele. Întrebarea despre Calul Thailandez şi despre droguri îl tulbură pe Schwartz şi acesta deveni dintr-o dată prudent.

Hatcher îşi dădu seama şi schimbă repede subiectul.

— Mai povesteşte-mi despre fată.

Schwartz ezită un moment, bănuitor încă, dar respectul lui evident pentru Cody învinse în cele din urmă. Începu să se relaxeze din nou.

— Ştii, într-un fel, cred că Murph o iubea pe Pai.

— Pai?

— Da. Cred că asta era. Era al naibii de mândru de ea, o prezenta peste tot.

Rămase ciudat de tăcut un minut sau două, luând câte o înghiţitură de bere, apoi continuă:

— Ştii, eu am căzut trei săptămâni mai târziu. Chiar… la nord de Binh Thuy. Primele patru sau cinci luni cât am fost prizonier, am stat în lagăre de tranzit. După cum ştii, ne tot mutau de colo până colo şi, în sfârşit, ne-au dus la Hanoi. Auzisem despre acest lagăr în Laos. Era un fel de unitate mobilă şi se presupunea că aveau acolo un mare grangur.

— Ce fel de grangur?

— Un grangur. Ştii cum sunt zvonurile. În orice caz, până ne-am dus în nord, am auzit vorbindu-se mereu despre acest lagăr. Ei îl numeau, ăă, Huie-kui, lagărul fantomă,

cred că din cauza faptului că părea să dispară tot timpul.

— Nu era un lucru neobişnuit pentru ei să mute lagărele dintr-un loc în altul.

— Ştiu. Nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum, întotdeauna am presupus că murise, dar poate că persoana importantă era Murph.

— Vrei să-mi faci o favoare, domnule comandant? Păstrează secretul ăsta. Dacă Murph Cody trăieşte, dă-mi o şansă să-l găsesc.

Schwartz se uită mai întâi aspru la Hatcher, apoi încuviinţă uşor din cap.

— Merită să faci asta pentru el.

Gândurile lui Hatcher se întoarseră la tânăra aceea.

— Îţi plăcea fata lui? îl întrebă Hatcher.

— Glumeşti. Natalie Wood e o purceluşă în comparaţie cu ea. Schwartz făcu o mică pauză, apoi adăuga: Ai vrea să o vezi? Am o fotografie de a ei în albumul cu tăieturi din ziare.

În drum spre aeroport, pulsul lui Hatcher începu să se accelereze şi nervii să-i zbârnâie. Cu patruzeci şi opt de ore înainte, ideea că Murph Cody era încă în viaţă îi păruse o glumă proastă. Acum, îşi amintise ceva. Odată, când Hatcher studia prinderea infractorilor, Sloan, mentorul lui, îi spusese: „Să nu ai niciodată încredere în rapoartele scrise. În scris oamenii tind să pară buni”.

I-au trebuit patruzeci şi opt de ore ca să înţeleagă aceasta teorie, dar era bucuros că o făcuse. Se gândea la cei trei bărbaţi cu care vorbise, fiecare având altă părere

despre Cody, fiecare afectat într-un mod diferit de rolul pe care îl avusese în acea întâmplare, în ziua aceea fatală când Murph Cody dispăruse.

Pentru Schwartz, Cody era un erou care făcea o slujbă murdară; pentru Fraser, un nebun căruia îi plăcea războiul; pentru Simmons, o fantomă care bântuia, a cărei mână rece îi storcea inima. Pentru Fraser, să scapi din epava în flăcări a avionului lui Cody era imposibil; pentru Schwartz, era o chestiune îndoielnică; pentru Simmons, o realitate.

De asemenea, mai era informaţia lui Schwartz despre lagărul fantomă Huie-kui. Ar putea să fie acesta motivul pentru care Cody n-a fost găsit? Să fi fost prizonier toţi aceşti ani? Şi dacă da, cum a reuşit s-o şteargă de acolo?

Mai era un fapt care îi chinuia mintea. Dacă Murphy Cody murise, de unde scosese Wol Pot, thailandezul, numele lui? Wol Pot avea de răspuns la multe întrebări.

Exista doar un singur lucru cu care Fraser şi Schwartz păreau să fie de acord... că Pai, fata lui Cody, era grozavă. Privind la fotografia pe care i-o dăduse Schwartz, Hatcher trebuia să admită acest lucru. Era o fotografie color, cu colţurile îndoite şi decolorată. În fotografie, Cody şedea în picioare în faţa locuinţei sale învelite cu stuf, ţinând de talie o mică frumuseţe de culoarea migdalei, care îşi aplecase bărbia şi se uita enigmatic spre aparatul de fotografiat. Părea mai mult un copil, dar în timp ce corpul era de fată tânără, ochii păreau să oglindească o cunoaştere interioară care îi depăşea vârsta. Hatcher se uită la ochii aceia, le simţi privirea, le desluşi chiar clipirea. Puse fotografia înapoi în portofel.

Îşi privi ceasul. În douăsprezece ore va fi la Bangkok. Spera ca Windy Porter să aibă o grămadă de răspunsuri pentru el. Nu avea de unde să ştie că aproape chiar în acelaşi moment, Windy Porter murea în apele negre ale canalului Phadung, la şase mii de kilometri depărtare.

CARTEA A DOUA

UN om bun care crede că are dreptate şi continuă să creadă asta cu greu poate fi convins de contrariu.

UN RANGER DIN TEXAS

BARZA

Picioarele berzei erau foarte lungi de la genunchi până la tălpi. Picioroangele înalte ridicau pasărea fantastică deasupra restului ciudatei mulţimi, printre care ea se plimba maiestuos. Pene de culoarea curcubeului stropite cu sclipici, atârnau din trena costumului său. Avea faţa vopsită în alb, buze mari de un galben strălucitor, striuri albastre verticale desenate de la frunte în jos spre ochi, până la bărbie. Pe cap, avea o perucă din pene albastre, care îi atârna de la frunte pe spate şi purta un costum din pene galbene, mulat pe corp. Nu era chip să spui dacă persoana deghizată astfel era bărbat sau femeie.

În jurul ei era o ciudată grupare de alte fiinţe fantastice, care îşi mişcau capetele în valuri, în ritmul melodiei „Would I Lie to you Baby”[3], emisă de o duzină de difuzoare enorme. Stropi de lumină se împrăştiau din tavan rotindu-se prin încăpere. Jos, pe ringul de dans curat şi lustruit, se dezlănţuia un expert, surescitat de ritmul muzicii.

Balul anual Critter atrăsese ca întotdeauna o mulţime de oameni la Split Personality – cunoscut ca Split – clubul din preajma Atlantei, un nume extravagant pentru o discotecă. La balcon, Spears şi Hedritch supravegheau cu neîncredere mulţimea. Într-o cameră plină cu oameni atât de ciudaţi, ei ieşeau în evidenţă prin îmbrăcămintea lor decentă,

3 Would I Lie to you Baby - Să te mint, puicuţo (n.trad.).

costume albastru închis, chiar dacă îşi scoseseră cravatele şi îşi desfăcuseră gulerele de la cămăşi.

— Christoase, *asta* e de-a dreptul o nebunie, spuse Spears, cel mai înalt din cei doi, un blond cu fălcile pătrate şi aspectul unui surfist de patruzeci de ani.

Hedritch avea cincizeci şi nouă de ani, păr negru, cu început de chelie, gâtul cât un pneu şi urechi mari. Urechi foarte mari.

— Hai să renunţăm, spuse Hedritch, privind la ringul de dans supraaglomerat. N-avem nevoie de tot rahatul ăsta.

— Nu poţi să-l opreşti pe Campon, tu ştii foarte bine asta, răspunse Spears. Face tot ce îi place.

— Asta depăşeşte posibilitatea noastră de securitate, zise nervos Hedritch.

— Ce e nou în asta? Hai să-i dăm veştile proaste. Poate o să ţină cont de sfatul nostru.

— Pe dracu, o să ţină cont, răspunse Hedritch.

Se întoarseră şi porniră prin mulţime spre intrarea balconului. Ochii iscoditori ai berzei îi urmăriră tot drumul.

Afară, cei ce aşteptau să intre prin portalurile vrăjite ale clubului se îngrămădiseră în jurul blocului. Limuzina cea neagră staţiona în faţa uşii. Spears şi Hedritch se aşezară pe locurile din spate; mirosul dulce de marihuana pătrunsese în interior. Generalul Hector Campon şedea tolănit în colţul maşinii, îmbrăcat în uniformă militară de gală, cu trei rânduri de decoraţii care sclipeau pe pieptul uniformei sale albastru închis, cu ţigara între degete, arzând. Ochelarii fumurii ai generalului se întoarseră spre cei doi bărbaţi.

— Ce-i nou? întrebă el cu o voce cu accent spaniol.

— Veşti proaste, spuse Hedritch. Locul este împânzit de oameni în costume extravagante şi nu poţi auzi o vorbă din cauza zgomotului dinăuntru. Scena şi ringul de dans sunt luminate din spate cu becuri intermitente.

— Ceva de coşmar, adăugă Spears.

— Este ridicol ce spuneţi, răspunse Campon, îndreptându-se, voi *caballeros* ar trebui să deveniţi *cojones.*

Spears îl îngână încet. Auzise refrenul ăsta, nici el nu mai ştia de câte ori. Curaj, era răspunsul lui Campon în fiecare situaţie critică.

— Domnule general, spuse el, acesta este cel mai prost local dintre toate în care aţi fost până acum. Dacă intraţi acolo, nu putem să vă garantăm securitatea.

— Datoria voastră este să mă apăraţi, nu să mă plictisiţi cu problemele voastre, îl repezi el. Şofer! Portiera.

Şase oameni îl păzeau pe Campon de când evadase de la Madalena, cu trei luni în urmă. Spears şi Hedritch conduceau a treia echipă care aranjase fuga. După trei săptămâni la Fort Lauderdale, Campon se plictisise. După alte două săptămâni la St. Louis, se plictisise din nou. Rezistase o luna şi jumătate la Chicago, la optzeci de kilometri nord de Atlanta. De fapt, era mai bine aşa; mutându-se mereu, era mai greu să fie localizat. Paza o asigurau zece oameni, dintre care patru erau gărzile de corp ale lui Campon. Dar ticălosul ăsta recalcitrant avea nevoie de o mică armată ca să-l păzească.

— Doar şase oameni ca să-l fereşti de toată nebunia dinăuntru, îndrugă Spears, în timp ce coborau din maşină în

urma lui Campon, care stătea ca un băţ, aşteptând ca cei ce-l păzeau să-şi ocupe locurile. Era un bărbat înalt, ceea ce făcea din el o ţintă uşoară, iar cu medaliile purtate pe piept nu era nicio şansă să nu fie descoperit.

Campon era mai înfierbântat decât un vulcan. Preşedintele îi terorizase pe toţi cei din Congres ca să aloce un fond de cincizeci de milioane de dolari pentru sprijinirea planurilor lui Campon de a răsturna guvernul de stânga care îl alungase. Campon îşi petrecea ziua şi noaptea telefonându-le prietenilor influenţi, în timp ce armata lui sau ceea ce mai rămăsese din ea, aştepta dincolo de frontieră într-o ţară învecinată. Ca să-i alunge duşmanii, federalii strecuraseră minciuni în presă, scriind că, probabil, generalul era în insulele Bahamas sau că plecase în Canada, sau că se ascundea într-o fermă în Far West.

Spears şi Hedritch jucau uneori rolul de codoşi ai lui Campon, căutându-i femei, verificându-le trecutul, plătindu-le ca să facă dragoste cu el şi să păstreze secretul. Dar această toană a lui, ca să apară în public, era o violare a tuturor regulilor.

Deci, ce altceva mai era nou? Hedritch dădu ordin la doi dintre oamenii săi să meargă şi să verifice scena din spatele ringului de dans. Pe ceilalţi doi îi trimise la balcon. Spears privi în jurul centrului comercial, cercetând acoperişurile, în timp ce Hedritch verifică grupul de afară. Pe dracu, gândi Spears, dacă vor să-l lichideze, îl vor lichida. Erau însă siguri că nu fuseseră urmăriţi şi asta reducea puţin riscurile. Se îndreptară către uşă.

— Numele? întrebă bărbatul de la intrare.

— Campon, răspunse generalul.

Degetele portarului alunecară în jos pe listă şi se opriră.

— Da, domnule general, spuse el, desfăcând cordonul roşu.

Spears se uită speriat la Hedritch în timp ce ceilalţi intrară în club.

— A făcut o rezervare? întrebă Hedritch neîncrezător.

— Da, domnule, ieri, răspunse portarul.

— La naiba! se răsti el în timp ce alergau după general.

Îl ajunseră din urmă tocmai când Campon se pregătea să intre în camera principală, cu mese aranjate în semicerc, până la ringul de dans.

— Domnule general, mergeţi sus, vă rog, vru să-l convingă Hedritch. Veţi putea vedea mai bine de acolo, şi noi vom putea supraveghea încăperea mult mai uşor.

— Spectacolul este aici jos, răspunse tăios Campon, intrând în club în urma celor patru bărbaţi vânjoşi. Spears şi Hedritch porniră în urma lui, privind năuci de jur-împrejur, în timp ce dictatorul alungat se îndreptă spre marginea ringului de dans unde se opri să privească la nebunia de-acolo. Aşa cum stătea în picioare era o ţintă sigură.

— La naiba, urlă Spears în urechea lui Hedritch, fii cu ochii-n patru.

Privirea generalului se roti pe ringul de dans şi se opri dintr-o dată asupra unei femei îmbrăcate ca o girafă, al cărei piept ieşea din costumul dungat. Dincolo de ea, în cealaltă parte a ringului, barza galbenă se mişca fantomatic prin mulţime, estompată de luminile intermitente. Îşi ridică aripile de pene galbene, se învârti încet în cerc, legănându-

se în ritmul muzicii. Campon râdea şi aplauda barza, cu toate că era greu s-o vezi din cauza luminilor care-i cădeau pe faţă.

Ochii vigilenţi ai berzei verificară anturajul generalului, pe cei doi bărbaţi de la balcon, pe cei doi din spatele scenei, întorcându-se încet şi realizând o supraveghere de trei sute şaizeci de grade a clubului. Barza era atât de bizară, atât de vizibilă, încât oamenii de pază o ignorau.

Campon aplaudă din nou şi chicoti vesel privind la spectacol. Acesta fu ultimul sunet pe care-l scoase.

Bine ascunsă printre aripile de pene legate de mâinile ei, barza ţinea un mini-Uzi silenţios. Lungă numai de 30 de cm şi având o greutate cam de trei kilograme, arma putea fi încărcată cu treizeci şi două de gloanţe şi avea un dispozitiv de plastic ca să poată reţine tuburile. Barza era un expert. Trase trei focuri privind atent printre luminile intermitente şi gloanţele îşi atinseseră ţinta. Capul lui Campon căzu înainte când cele trei gloanţe explodară în pieptul lui; braţele i se lăsară în faţă, apoi se prăbuşi pe spate când încă două gloanţe îi străpunseră capul. A treia rafală îl atinse în spate pe un chelner aflat înapoia lui şi doborî doi bărbaţi din garda de corp.

Spears şi Hedritch fură luaţi cu totul prin surprindere, crezând că generalul are un atac de apoplexie. Muzica se auzea zgomotos. Un bărbat din gardă se răsuci şi căzu peste Hedritch.

Oh, Dumnezeule, se întâmplă! gândi Hedritch.

Barza îşi răsuci braţele cu pene într-un cerc încet şi mai trase o rafală în mulţime. O tânără împreuna cu prietenul ei

se învârtiră pe loc în momentul în care gloanţele îi atinseră. Femeia începu să ţipe. Alături de ea se mai auzi un ţipăt. Nimeni nu-şi dădea încă seama ce se întâmplă. Apoi dintr-o dată femeia răcni:

— Sunt împuşcată!

Totul era un infern.

Al doilea atac creă o şi mai mare zăpăceală în sală.

Oamenii de pază nu-şi dădeau seama din ce parte vin împuşcăturile. Văzură tânărul cuplu prăbuşindu-se. Fata continua să ţipe. Campon era jos pe podea, lungit pe spate, privind în sus, în întuneric. Oamenii de pază îşi scoaseră armele. Hedritch se aplecă peste Campon şi îi luă pulsul la gât. Ţipetele invadară încăperea ca un uragan. Lumea se îmbulzea la uşă, căzu o masă, paharele se sparseră. Panica părea că explodase ca o bombă.

Bărbaţii de pe scenă săriră în mulţime şi intrară în grupul generalului. La balcon ceilalţi doi bărbaţi se uitau în jos la faţa acestuia. În zăpăceala aceea nimeni nu putea să spună din ce direcţie veniseră împuşcăturile.

Barza se aşeză pe scenă, îşi desfăcu picioroangele şi se duse în spatele unui difuzor. Îi scoase capacul, aruncă înăuntru picioroangele şi arma, îi puse capacul la loc şi o şterse pe uşa de incendiu. Uşa ducea în nişte tuneluri, sub ringul de dans. În timp ce cobora scările în goană, barza îşi scoase peruca şi îşi desprinse aripile. Se îndreptă spre o uşă ce dădea într-o cameră plină cu echipament electric. Sări înăuntru dezbrăcându-se din mers. Îşi scoase costumul galben, înşfăcă un sac de gunoi ascuns în spatele unui panou electric şi îndesă penele în el. În câteva secunde

barza se transformă într-un bărbat tânăr în blugi, cu un tricou albastru. Scoase din sacul de gunoi un prosop îmbibat cu cremă şi îşi curăţă faţa, apoi se năpusti prin labirintul de coridoare înapoi pe alte scări. Când ajunse sus, întredeschise uşa şi arunca o privire în bucătărie. Salariaţii erau îngrămădiţi la capătul celalalt al camerei, privind spre încăperea principală.

— Dumnezeule, spuse unul dintre bucătari, cineva a fost împuşcat!

Asasinul se strecură în bucătărie, îndesă sacul de gunoi într-o ladă mare, puse nişte rotiţe sub ea şi o trase afară pe uşa din spate. Dezordinea nu ajunsese încă în stradă. Ascunse lada de gunoi printre altele, se uită la ceas şi porni prin întuneric.

Trei minute şi jumătate. Nu era rău de loc.

LOVITURA

Negrul înalt şi solid o coti pe Suriwong Road şi trecu prin Patpong îndreptându-se spre Tombstone. La căderea nopţii Bangkok-ul se transformase, parcă atins de aripa unui duh necurat, dintr-un loc central de afaceri, frenetic, aglomerat şi gălăgios, într-o junglă afurisită luminată cu neon. Tigroaice dezbrăcate până la brâu vânau în junglă, expunându-şi trupurile în cluburi de noapte, în bordeluri, săli de masaj şi în faţa magazinelor. Promiţând orice şi oferind o mare parte din ceea ce promitea, freneticul cartier cunoscut ca Patpong îşi dădea toată silinţa să satisfacă

dorinţele europenilor şi ale turiştilor americani. Patpong era pentru *farang,* străinii, care se îngrămădeau pe acolo în fiecare noapte în căutarea legendarei imoralităţi a Bangkok-ului, ca o parte a „experienţei lor thailandeze”.

Singura atenţie pe care negrul o acorda proxeneţilor, prostituatelor sau femeilor cinstite pe care le întâlnea în drumul lui era un „hei” aruncat peste umăr. Mulţi dintre ei îl cunoşteau. Trecu de Jack’s American Star şi de San Francisco Bar, unde dansatoare dezbrăcate se produceau în „spectacole” speciale, şi coborî pe o stradă laterală, departe de neonul orbitor, de urletul difuzoarelor şi al vânzătorilor ambulanţi. Nu era o stradă întunecoasă, dar arăta mai mult ca Phoenix decât ca New Orleans. Dacă n-ar fi fost indicatoarele scrise în engleză şi thailandeză, şi stilul clădirilor cu caracteristica arhitectonică thailandeză, această latură numită Tombstone putea fi foarte bine luată drept o stradă din orice oraş din vestul Americii. Singurele lucruri care îi lipseau erau murdăria şi stâlpii pentru priponit caii. De fapt, unul dintre localuri avea unul la marginea trotuarului.

Exista un magazin în care erau expuse costume tradiţionale western, chiar şi cizme Tony Lama şi pălării Stetson; un restaurant numit Yosemite Sam, unde, de obicei, se servea carne friptă la grătar, tocană şi coaste prăjite; mai era şi diligenţa Deli care părea mai mult din vestul New York-ului decât dintr-un western, cu uşi care se bălăbăneau şi ferestre gen Tiffany. Se putea spune ca Langtry’s Music Hall, cu dansatoarele thailandeze şi chinezoaice goale era mai mult Patpong decât Tombstone,

dar şi el ţinea seama de profilul western predominant pe stradă. Se găseau afişe vechi cu Lillie Langtry şi Eddie Foy, pe lângă fotografii colorate cu vedete. Intrarea era chiar lângă cinematograful John Ford.

Pe cealaltă parte a străzii se găseau Pike’s Peak, o cofetărie mobilată mai degrabă modern decât western, şi Roundup, un bufet cu autoservire, deschis neîntrerupt, specializat în cafele, gogoşi şi preparate din ouă. Cinematograful de o sută de locuri situat alături se numea Palace şi prezenta filme vechi de orice fel, de la filme clasice până la cele de aventuri din anii treizeci, câte patru spectacole pe zi şi schimba programul în fiecare marţi şi vineri.

Mai era şi barul Longhorn, care semăna leit cu cele din filmele western. Avea chiar şi un stâlp de priponit caii. Un texan scandalagiu îşi legase o dată maşina închiriată acolo şi după câteva ore de beţie straşnică, uitase şi pornind maşina luase faţada localului cu el. Sweets Wilkie, proprietarul, îi ceruse ca despăgubire o mie de dolari, dar îl reparase singur pentru trei sute patruzeci şi şase.

În seara aceea Wilkie era în al nouălea cer şi zâmbea, arătându-şi dintele strălucitor de aur. Tonomatul urla „Bad Moon Rising” în interpretarea lui Creedence Clearwater, iar barul era plin, îndeosebi, cu o parte din cei aproape cinci sute de emigranţi americani care locuiau în oraş. Puţini turişti găsiseră drumul spre Tombstone şi acum constatau că barul Longhorn nu era nici pe departe ceea ce căutau ei.

Negrul, a cărui cămaşă havaiană crăpa pe el din cauza trupului său masiv, îşi făcu drum prin gălăgiosul Longhorn,

înclină din cap spre Wilkie, urcă cele două trepte, dădu la o parte o draperie din mărgele de sticlă şi intră într-o nişă a barului numită gaura din perele, un loc rezervat numai clienţilor cunoscuţi. Onorabilul şedea în scaunul lui obişnuit şi citea *Wall Street Journal*. Pe masă, lângă el, se găseau o sticlă cu vin şi o cutie cu fise pentru pocher.

Doi bărbaţi jucau biliard, iar dincolo de ei, alţi şase stăteau în jurul unei mese şi jucau pocher. Negrul îi cunoştea pe jucători prea bine ca să-i mai verifice: Gallagher, Eddie Riker, Potter, Johnny Prophett, Wonderboy şi Wyatt Earp. O echipă ciudată, în special Wonderboy, care semăna cu un clovn. Faţa îi era împărţită de o linie roşie subţire care pornea de la linia părului, cobora pe frunte şi prin mijlocul nasului până la bărbie. Faţa îi era vopsită, partea stângă cu negru, partea dreaptă cu alb.

Negrul îşi trase un scaun şi se aşeză lângă un bărbat înalt, cu pălărie Stetson cu boruri mari. Acesta avea părul alb, o mustaţă căruntă pe oală şi purta o cămaşă neagră western, blugi şi o vestă cadrilată sub care era ascuns un Cobra 357 pe care el îl numea Buntline Special.

— S-a stabilit cine este pe listă, domnule Earp? întrebă el liniştit, studiind cărţile de pe masă.

— Early şi cu mine în primul rând. Nu am hotărât încă cine va fi al treilea, răspunse Earp.

— N-ai să faci discriminări, nu-i aşa? întrebă negrul rânjind.

— Te-ai dus data trecută, Corkscrew, spuse el.

— Fleacuri, eu sunt cel mai bun din câţi ai, şi tu ştii asta, răspunse Corkscrew cu o nuanţă de aroganţă în glas.

— Da, ştiu, răspunse Earp repetând o frază pe care o auzea cel puţin o dată pe săptămână de la acesta. *Pe vremuri eram cel mai grozav proxenet din Detroit*. Îşi apăsă degetul mare pe masă.

— *Dar aici nu este Detroit*, răspunse Corkscrew zâmbind şi repetând răspunsul obişnuit al lui Earp.

— Rândul viilor am să te pun pe listă, îi promise Earp, trăgând o carte care, împreună cu perechea de pe masă, îl făcea să câştige potul.

Earp îşi privi Rolex-ul de aur. Era ora nouă. Mai erau treizeci de minute până începea spectacolul.

Privi în jurul mesei, hotărându-se definitiv. În multe privinţe era o echipă tare. Fiecare dintre ei avusese partea lui de necazuri în Vietnam.

— Ia locul meu, spuse el şi se ridică.

— Cât ai câştigat? întrebă Corkscrew.

Earp îşi numără fisele cu o mână.

— Trei sute, răspunse.

— Îţi rămân dator, zise Corkscrew, aşezându-se pe scaun.

Earp planificase această operaţiune cu grijă, aşa cum făcea întotdeauna, şi se simţea liniştit în privinţa asta. Menţine echipa mică şi acţionează rapid, asta era lozinca lui. Dăduse rezultate bune ani de zile. Se trase mai la întuneric şi-i examină pe foştii combatanţi, aşa cum făcea de obicei.

Bărbatul care şezuse alături de el, Max Early, era îmbrăcat într-o jachetă de culoare deschisă gen safari, descheiată. Nu avea cămaşă pe dedesubt. Corpul îngrijit, ca şi faţa colţuroasă, era bronzat – un bărbat care muncea în

soare. Spre deosebire de ceilalţi care purtau părul tăiat scurt, pletele aurii îi cădeau, de sub pălăria veche şi turtită, până peste umeri. Early stătea liniştit în picioare când Earp se ridică.

— Am ieşit, zise laconic, strângându-şi fisele.

Earp le cunoştea viaţa pe dinafară.

Max şi marele puşti, Noel, şi Jimmy, care avea probleme cu acneea, şedeau în junglă privind în jos către gaură în timp ce restul patrulei examina iarba de jur-împrejur. Arăta de parcă nu călcase picior de om pe acolo. Nu erau urme proaspete de paşi, şi Jimmy stătea culcat pe pământul umed cu urechea ciulită la gaură de vreo zece minute, dar nu auzea nicio mişcare.

— Cine e la rând? întrebă Noel, o namilă de bărbat din Oklahoma. Tipic pentru Armată, să pui un bărbat care cântăreşte o sută douăzeci de kilograme să se strecoare printr-un tunel îngust când el abia îşi putea strecura piciorul în gaură.

— Ultima oară am fost eu, zise Jimmy, puştiul slăbănog din Sun Berdoo.

Early era cel mai în vârstă dintre ei. Avea douăzeci şi şase de ani, dar se simţea de nouăzeci şi avea sentimentul că era responsabil de viaţa celorlalţi doi.

— La naiba, am să cobor eu, oftă el. N-a mai fost nimeni în gaura asta de o săptămână sau chiar de două. Priviţi acolo, la intrare este o pânză de păianjen.

— Îi cunoşti doar asiaticii ăştia, spuse Noel, pot sta acolo săptămâni întregi.

— Mda, spuse Early.

Băgă un încărcător nou în M-16, îl încărcă, îşi verifică cuţitul K-Bar din cizmă şi încărcătorul din pistolul calibrul 45. Îi era silă să se târască prin aceste tuneluri, ura asta mai mult ca orice în acest război, dar treaba trebuia făcută şi cu cât o făcea mai repede, cu atât mai bine, aşa că de ce să mai piardă timpul, îşi legă părul la spate cu o basma şi se strecură uşor prin tunel, mai întâi capul, apoi se trase jos în groapa întunecoasă. Stătea întins, ţinându-şi respiraţia, şi asculta. Nu auzi niciun zgomot suspect. E-n regulă, gândi el. Charlie a părăsit groapa asta. Porni din nou, cu cuţitul între dinţi şi cu arma în mână, scrutând întunericul. Tunelurile astea nu se mai terminau, câteodată se îmbârligau de nu le mai dădeai de cap. Nu-i plăcea întunericul şi umezeala, dar nu voia să folosească încă lumina, nu până se convingea că nu era nimeni acolo. Fir-ar să fie, ce dracu căuta un bărbat din Utah, obişnuit să lucreze în aer liber, în latrina asta, gândi el.

Atunci auzi primul sunet slab.

Un fel de hârşâit.

Apoi un chiţăit.

Apoi un fâlfâit.

Apoi, dintr-o dată, tunelul se trezi la viaţă cu chiţăituri, fâlfâiri, zeci de lilieci flămânzi înconjurându-l în întuneric.

Early scoase un ţipăt de groază şi începu să tragă, îşi descărcă automatul, auzi gloanţele ricoşând în timp ce liliecii continuau să-l atace. Se întoarse, lovi în dreapta şi în stângă cu cuţitul ca să-şi croiască drum, ţinând pistolul strâns în mână. Liliecii îl împresuraseră şi ţipătul lor

neîncetat îl asurzea.

Trăgându-se la marginea tunelului, îşi descarcă pistolul 45, trăgând la întâmplare prin întuneric. Era dezorientat şi mâinile îi tremurau. Liliecii îi intraseră în păr şi îi muşcau obrajii. Îşi încărcă din nou pistolul şi continuă să tragă, apoi îşi scoase lanterna şi începu să lumineze tunelul cu ea, sperând ca lumina o să sperie liliecii. În timp ce se întorcea spre gaura prin care intrase, simţi curentul de aer rece de la intrare şi se întinse să apuce marginea tunelului; mâna atinse ceva moale şi ud, ceea ce la început crezu că e noroi. Se răsuci şi lumină într-acolo. Marele puşti, Noel, atârna cu capul în jos, cu braţele atingând pământul. Faţa îi era făcută terci. Sângele îi gâlgâia din gaura de sub ochi, făcută de glonţ, şi curgea şuvoi din nas şi din gură.

— Oh, Dumnezeule, oh, Iisuse! ţipă Early, în timp ce liliecii continuau să se năpustească asupra lui, trecând pe lângă el şi atacând faţa însângerată a soldatului mort.

Ţipând încă, Early se târî înnebunit pe lângă camaradul mort, căutând aerul curat care năvălea în tunel, dându-şi seama că în panica ce-l cuprinsese îşi omorâse prietenul...

Eddie Riker, care v-ar spune cu modestie că era cel mai bun pilot în acel blestemat război din Vietnam, era al doilea bărbat de la masă.

Trimiseseră un colonel de la Saigon ca să-l interogheze pe Riker. Primul lucru care i-a atras atenţia lui Riker, era că acesta nu transpira. O sută de grade Fahrenheit la umbră cu umiditate în jur de nouăzeci şi opt şi el avea cămaşa

încă apretată. Uscată ca Sahara. Riker purta pantaloni scurţi kaki, un tricou sport şi era ud leoarcă. Colonelul venise la barăci unde Riker era în stare de arest. Un bărbat mic şi arogant care îşi dădea importanţă, încărcat cu o servietă diplomat din piele de crocodil şi o grămadă de dosare. Vorbea pe acelaşi ton şi nu-l privea niciodată pe Riker în ochi. Se uita în jos, pe raport, tot timpul bătând uşor cu creionul în masă în timp ce Riker povestea. Riker cunoştea genul, alt ticălos de avocat care şedea în Saigon, fugind de război.

— Eşti învinuit de tentativă de omor a unui ofiţer, spuse colonelul.

— Știu, răspunse Riker.

— Aş vrea să aud versiunea dumitale, zise colonelul, răsfoind raportul din faţa lui.

Creionul făcea toc, toc, toc. Riker ştia că, din tot ce-i va spune, acesta nu va înţelege nimic. Pentru oameni ca el, lupta era ca şi cum ai termina hârtia igienică în mijlocul nopţii.

— În regulă, spuse Riker. Mai întâi trebuie să înţelegeţi că eu sunt al naibii de bun, cel mai bun şi cel mai în formă pilot în aceasta unitate. Am evacuat răniţi în Song Ngan timp de cinci luni până acum, la o distanță de treizeci de minute cu avionul de aici. O situaţie de rahat. Multă treabă şi accidente grave. Făceam şase, şapte zboruri pe zi, ceea ce înseamnă mult pentru un elicopter Huey. Vă spun toate astea ca să înţelegeţi cât de grea este întreţinerea lui, cu un astfel de program.

Oricum, noi l-am moştenit pe tâmpitul ăsta de maior

însărcinat cu întreţinerea avioanelor. Mai avea cam două luni până să plece şi îşi pierdea vremea crestând pe o bucată de lemn numărul zilelor rămase. Nu-i păsa decât cum să scape mai repede de aici, iar noi pierdeam elicoptere în dreapta şi în stângă; întreţinerea lor era un rahat A doua zi de dimineaţă, aterizam să iau nişte copii răniţi şi, dintr-o dată, nu mai am alimentare cu energie. Sunt cam la treizeci de metri şi avionul meu cade ca un blestemat de coşciug. Mă lovesc, avionul se răsuceşte, palele cad şi o duzină de copii sunt ciopârtiţi. Aţi văzut vreodată o fiinţă omenească după ce cade o pală peste ea?

Colonelul oftă, dar nu-şi ridică privirea. Se întoarse într-o parte, uitându-se lung pe fereastră.

— Continuă să relatezi ce s-a întâmplat, locotenente, spuse el.

— Asta s-a întâmplat, domnule colonel. Jos aştepta o duzină de copii ca să-i salvez şi eu am căzut peste ei şi i-am măcelărit.

Riker făcu o pauză atât cât să-şi aprindă o ţigară.

— Eu? M-am ales cu o julitură la gât şi o durere de cap. M-au adus cu avionul până aici la bază şi pe tot drumul la întoarcere mă gândeam. Tot ceea ce trebuie să facă ticălosul ăla este să întreţină bine avioanele ca să nu cadă, şi el nu face altceva decât să aibă grija de blestematul lui de răboj. Asta-i toată slujba lui nenorocită. Asta mă rodea, într-adevăr. Când m-am întors, m-am dus direct la javra aia i-am luat băţul şi i l-am vârât acolo unde nu-l vede soarele, apoi l-am rupt în două şi am scos rahatul din ei cu restul băţului. I-am scobit fundul ticălosului până a arătat

ca un castron cu colţunaşi. Vroiam să-l împuşc în fund, dar n-am făcut-o, doar l-am cotonogit bine. Apoi am chemat pe şeful poliţiei militare şi m-au băgat la camera de arest. Asta-i toată povestea.

— Asta-i tot ce ai de spus? întrebă colonelul.

— Ce altceva aş mai avea de adăugat? răspunse Riker.

— Nu ai remuşcări? întrebă colonelul surprins.

— Remuşcări? După un moment de gândire, Riker spuse: Ba da, am remuşcări. Acum mă gândesc că trebuia să-l fi omorât pe rahatul ăla incapabil. Dumnezeu ştie câte coşciuge a umplut.

Colonelul îşi ridică privirea spre el, pentru prima oară. Părea furios.

— Am să propun să fii acuzat de tentativă de omor, spuse ei. Ţi se va desemna un avocat din oficiu şi vei fi transferat la Saigon, în stare de arest.

— Nu-i nimic nou în asta, zise Riker ridicând din umeri.

Colonelul lovi uşor mapa închisă cu dosare, îşi aranja cu meticulozitate lucrurile în servietă, se ridică şi-şi îndepărtă nişte scame de pe pantaloni.

— Ai o comportare proastă, rosti scurt colonelul.

— Nu, domnule colonel, ceea ce am prost este ofiţerul de întreţinere.

Colonelul ieşi ţanţoş din baracă.

Riker îl privi cum merge afectat prin curte, cum se urcă în maşină şi pleacă. Rămase pe loc gândindu-se. Ce dracu, asta-i pierdere de timp. Sunt cel mai bun pilot de avion din Vietnam şi stau singur într-o colibă nenorocită, iar copiii sunt afară şi mor. Aşa că ieşi afară, puse mâna pe un

elicopter care se încălzea şi se întoarse la muncă...

Gallagher şedea alături de bărbatul care mergea cu o smucitură caraghioasă, de parcă şchiopăta cu ambele picioare, şi avea dureri. Într-adevăr îl dureau. O mină îi smulsese podeaua Jeepului şi i-o ridicase până la subsuoară. Alături de el şedea Johnny Prophett care fusese nominalizat pentru Premiul Pulitzer, dar stând de prea multă vreme în Nam se apucase de droguri ca să se consoleze pentru premiul pierdut.

Prophett şedea lângă drum mâzgălind nişte însemnări pe un carnet pe care îl ținea înghesuit în sacul de pânză de pe umăr. Îl durea spatele şi avea gâtul înecat de praf. Nu mai plouase de multe zile şi pământul era tare şi începuse să crape. Într-o dimineaţa, sculându-se după o noapte halucinantă din cauza prafului alb, îşi dădu seama că pierduse linia frontului şi că toţi plecaseră. Nu lăsaseră nimic în urma lor, în afară de cutii de conserve goale şi lăzi de muniţii; resturi de obiecte arse, ciorapi rupţi şi alte lucruri, prea uzate ca să se mai încurce cu ele. Aşa procedau întotdeauna când se deplasau, ca o şatră de ţigani care îşi strânseseră catrafusele noaptea şi se mutaseră în alt oraş.

Rămăsese fără heroină şi începea deja să simtă chinurile abstinenţei. Dureri de stomac, mâncărimi, dureri de cap, senzaţie de uscăciune în gură. Mâna îi tremura atât de tare încât abia putea să scrie. Da altminteri, ca întotdeauna. Nu auzi jeep-ul decât când fu aproape să-l calce. Sări speriat în

picioare şi făcu semne şoferului să oprească. Îşi aduse aminte de ziua în care făcuse autostopul la Woodstock sau încercase să facă. Până ajunsese acolo, muzica rămăsese o amintire.

Jeep-ul prăfuit trecu în viteză pe lângă el, apoi se opri derapând, împroşcând murdărie şi praf împrejur.

— Ar trebui să fii mai atent, spuse Gallagher, cu accentul său din Cincinnati. Era gata-gata să te fac piftie.

Prophett se îndreptă şchiopătând către banchetă.

— Vrei să mă iei?

— Sigur, aşază-te, spuse Gallagher, băgând maşina în viteză, încotro mergeai?

— Le-am pierdut urma, spuse Prophett, frecându-şi mâinile.

— Rahat, mergi în altă direcţie. Acţiunea se desfăşoară în spate, acolo, zise Gallagher, arătând cu degetul mare peste umăr.

— În ce direcţie mergeai?

— Mă gândeam să traversez zona Camranh, spuse Gallagher.

— Cu ce te ocupi? întrebă Prophett.

— Conduc două cluburi în Saigon.

— Sună cam nasol.

— Îmi câştig existenţa. Tu eşti reporter?

— Mda.

— Cunosc nişte tipi de la TV. Fă-i fericiţi, înţelegi ce vreau să spun.

— Bine, spuse Prophett, făcându-se ghem în scaun, sperând ca zdruncinăturile să nu-i facă rău. Dacă ar putea

măcar să le dea de urmă sau, poate, chiar să prindă un Huey, să se întoarcă înapoi pe linia de bătaie. Îşi puse un picior peste marginea jeepului. Camranh, îmi sună bine.

— Trebuie să fiu atent, spuse Gallagher. Drumul este plin de hârtoape. Nu pot să conduc maşina cu piciorul ăsta al tău atârnat ca...

De-abia terminase de vorbit când maşina călcă peste o mină. Gallagher nici măcar nu auzi explozia; simţi doar o durere mare în vârful piciorului, ca şi când ar fi fost lovit cu crosa de base-ball a lui Hank Aaron, şi zbură în aer; încercând să se agaţe de ceva, de orice, numai că nu era nimic de care să se prindă. Căzu într-un şanţ plin cu apă, la o distanţă de şase metri, cu o bufnitură care sună ca un dovleac lovit cu o scândură. Şuieră printre dinţi. Se întoarse pe spate în noroiul clisos, se holbă la cer şi gândi, Iisuse, Mărie şi Iosife aveţi grijă de mine. Nu mă lăsaţi să mor aici.

În cealaltă parte a drumului, zăcea maşina făcută zob, cu roţile încă învârtindu-se, cu şasiul sfărâmat. Prophett stătea întins pe o parte, zgâindu-se tâmp la piciorul care-i era blocat în resturile maşinii distruse. Uitase de nevoia de heroină, atât de tare îl durea piciorul. Se ridică în capul oaselor şi împinse, fără entuziasm, de vehicul, gândindu-se că ar putea să se rostogolească pe roţi. După aceea, îşi pierdu cunoştinţa...

Mai era acolo şi Wonderboy, vedetă de rock, care intrase în Marină. Pierduse mult din faţa lui în Delta Mekong-ului.

Harswain era un bărbat scund şi sfrijit, cu mustaţă

stufoasă şi păr ca de arici. Mai purta încă bastonul mic de trestie, de pe vremea când fusese în Parris Island. Şedea pe un buştean şi desena te miri ce în noroi, cu el.

— O să ştii când vine, băiatule, îi spuse lui Wonderboy. Se învârteşte cu numele tău gravat pe el. Ai să afli o secundă înainte de a-ţi zdrobi creierii.

Râse.

Wonderboy simţi cum i se răceşte şira spinării. Intrase frica în el şi i se tăiase respiraţia. Era timpul să fie scutit de corvoadă. Era pe front pentru şaptezeci şi şapte de zile, fără nicio întrerupere. În afară de primele şaizeci care trecuseră, mai rămăseseră paisprezece. Îl asculta pe Harswain şi se gândea la glonţul acela.

Se întâmplase când atacase Charlie. Era haos peste tot, toţi alergau de colo până colo, repezindu-se să se ascundă pe undeva, punând mâna pe arme. Vine poşta. Harswain ţipa la ei ca de obicei,.

— Lăsaţi-vă sub raza lor de vizibilitate, strigă el, şi Wonderboy se târî cu burta pe pământ, ghemuindu-se în spatele unui copac doborât, îşi pregăti arma, apoi se întoarse, ca John Wayne, şi ridicându-se, o propti de buştean şi trase în câteva chipiuri din junglă.

Atunci văzu glonţul sau se gândi că-l vede, acea bucată urâtă de plumb, sfredelind aerul în direcţia lui, învârtindu-se ca o viespe turbată, şuierând prin aer:

Căzu pe spate, cu ochii strâns închişi şi aşteptă, auzind cum gloanţele sfârtecau pomul de deasupra capului său, apoi aruncă arma şi se târî pe mâini şi pe genunchi spre junglă, plângând de frică, ascultând la ţipetele lui Harswain:

„Întoarce-te, laşule, pocitanie. Lua-te-ar dracu să te ia.” Îl auzi cum trage o rafală în direcţia lui, văzu gloanţele muşcând pământul în jurul picioarelor, dar nu se opri. Se ridică în picioare şi continuă să alerge până nu mai putu. Căzu în patru labe şi vomită.

Auzi zgomotul aruncătorului de flăcări în apropiere, simţi dogoarea căldurii şi se uită atent prin iarba junglei. Puştiul era la şase metri depărtare, arzând totul în faţa lui.

Acoperire perfectă, gândi Wonderboy, târându-se în spatele lui.

Apoi cineva urlă „Vine!” şi auzi şuieratul obuzului căzând din cer. Se ghemui ca un melc într-o grădină. Rezervorul aruncătorului de flăcări fusese lovit în plin. Puştiul şi aruncătorul de flăcări fură învăluiţi de vâlvătăile focului şi, o clipă înainte de a leşina, simţi cum începe să i se topească pielea feţei...

În sfârşit mai rămăseseră Corkscrew şi Potter. Acum făceau pereche. Corkscrew şi fratele său, Hammer, lucraseră pe vremuri, cel mai mult, în branşa proxeneţilor în Motown, de pe bancheta din spate a unui Lincoln auriu, în timp ce Potter îşi ducea viaţa de azi pe mâine într-o fermă din Arkansas, unde pământul era atât de sărac, încât „furnicile se suiau în copac să facă dragoste”, cum îi plăcea lui să spună. Ieşiseră din acest război mai apropiaţi decât fraţii gemeni.

Rezistau pe dealul din Dang Pang de două zile împotriva unui grup care părea că este peste tot.

În dimineaţa celei de-a treia zi, Potter se furişă în vârful dealului să vadă care era situaţia. Toţi oamenii lui erau morţi. Obuzele doborâseră cea mai mare parte a copacilor şi craterele făcute de ele erau pline cu apă de ploaie stătută. Larvele de ţânţari ieşeau din ouă şi zburau pe suprafaţa apei rău mirositoare. Acum erau împreună: Potter, fermierul sărac şi murdar din Arkansas, şi Corkscrew cu fratele său, Hammer, un cuplu de proxeneţi din Detroit. Toţi soldaţi infanterişti care se potriveau ca nuca-n perete.

Potter se întoarse încet spre micul buncăr, pe care îl încropise din copaci căzuţi şi pământ.

— Nu mai avem de nici unele, le spuse Corkscrew lui Potter şi lui Hammer. Nici muniţie, nici hrană, nici apă.

— Nici noroc, mormăi Potter, ţinându-se de burtă. Trebuie să beau ceva, Corkscrew.

Corkscrew îi răspunse:

— Ai burta plină cu şrapnele, omule, dacă bei, ai să mori.

— Sunt mort, oricum, răspunse Potter.

— Prostii, i-o reteză Corkscrew. Hammer nu zisese nimic. Corkscrew se întinse şi îl scutură pe fratele lui ca să-l trezească, dar Hammer se rostogoli şi căzu cu faţa în jos în noroi, în fundul şanţului.

— Ham! urlă Potter.

Sări imediat, îl ridică şi îl trase la suprafaţă. Corpul lui Hammer era rece şi ochii stinşi.

— Blestemaţii, să-i ia dracu pe toţi, ţipă Corkscrew furios. Ticăloşilor, veniţi încoace. Dacă aveţi nevoie de ceva, veniţi aici să luaţi...

Când coloana de ajutor ajunse pe deal, Corkscrew stătea

aplecat asupra fratelui său mort şi a lui Potter care era rănit, ţinându-şi arma de ţeavă, aşteptându-i pe vietnamezi.

Da, gândi Earp, vor fi la ananghie, dar astă-seară este rândul lui Riker. Dădu din cap către bărbatul cu pălărie safari.

— Verific, spuse Riker. Îşi scoase pălăria cu „Home Sweet Home” brodat în jurul calotei şi răsturnă fisele în ea. Purta pantaloni scurţi de tenis din bumbac kaki şi o jachetă roşie pe deasupra. Părul creţ de pe piept îi ajungea până la gât, podoaba capilară îi albise puţin şi purta câteodată ochelari de citit cu rame de aur. Umerii şi braţele frumos bronzate îi dădeau înfăţişarea unui om care este într-o formă fizică perfectă. Traversă camera şi îşi încasă banii pe fise de la bărbatul impunător, căruia toată lumea îi spunea Onorabilul.

Johnny Prophett, un bărbat slab, cu ochii intraţi în orbite, se sculă de la masa de pocher şi îl trase pe Earp într-un colţ întunecat al separeului.

— Lasă-mă să merg în asta, Wyatt, te rog?

— Vezi-ţi de treabă, uită-te la tine. Mâinile îţi tremură atât de tare, că ai putea să amesteci un martini fără să mişti braţul.

— O ceaşcă de cafea, o…

— Johnny, altă dată, e-n regulă? Am să-ţi spun direct. Dacă te iau acum, am putea muri toţi din cauza ta. Poate rândul viitor. Ai răbdare.

— Sunt vinovat, bombăni Prophett, privind în jos la

picioare.

— Sigur că eşti, spuse Earp şi îl bătu pe umăr.

Earp, Riker şi Early ieşiră din încăpere, trecând prin faţa barului, şi intrară în biroul particular al lui Wilkie. Acesta nici nu se uită la ei. Biroul semăna cu un magazin de lucruri vechi. Ziare vechi, facturi, mape cu dosare şi reviste erau îngrămădite pe birou, pe scaune, pe podea, iar altele înghesuite într-un dulap demodat, ascuns într-un colt.

— Sweets păstrează fiecare bucăţică de hârtie care i-a trecut prin mână vreodată, zise Early, dând trist din cap, în timp ce se uita la dezordinea sufocantă din birou.

— Într-adevăr, răspunse Earp. Deschise un sertar al biroului, îşi puse pistolul 357 în el şi scoase altul de 9 mm care avea amortizor. Trase încărcătorul şi îl verifică. Era plin.

Telefonul sună, un sunet înăbuşit de sub un morman. Riker îl găsi şi îi întinse receptorul lui Earp.

— Earp. Da... excelent, excelent! S-a făcut, plecăm. Fii cu ochii în patru. Noroc.

Închise telefonul şi îşi frecă încet mâinile.

— Avem noroc. Ea a ajuns înaintea lui. El a luat o camera acum zece minute, iar ea a reuşit să obţină camera alăturată.

— Atunci, mergem, spuse Early.

— Mda, rosti Earp.

— Mi se pare un fleac, zise Riker.

— S-ar putea, răspunse Earp ridicând din sprâncene. Haideţi să mergem, avem zece minute.

Prophett părăsi, de asemenea, separeul şi traversă barul

îndreptându-se spre toaletă. Se aşeză jos într-o despărţitură şi scoase o cutie mică de plastic din buzunar. În ea era un ac subţire de seringă, o lumânare, o lingură şi un pachet cu heroină. Cu mâinile tremurânde, aprinse lumânarea şi o puse pe suportul de hârtie igienică, apoi turnă uşor puţin praf în lingură, îl încălzi deasupra flăcării până când deveni un lichid limpede, introduse vârful acului în el, scoase aerul din seringă, trase lichidul în ea şi închise pumnul. Găsi cu greutate o venă şi înfipse acul în ea. Prophett tresări uşor, respiră adânc şi tresări înfiorat. O expresie de mulţumire îi apăru pe faţă. Închise ochii şi zâmbi.

Hotelul Dusit Thani nu era departe, dar luară camioneta lui Riker pe care o parcară în spate. Riker coborî, dar rămase în apropiere. Early şi Earp se îndreptară spre camera 429. Ea îi aştepta.

— Ai cinci minute ca să afli ce cantitate este, spuse Earp. Eşti nervoasă?

Ea dădu negativ din cap.

— Bravo. Hai să-i dăm bătaie, atunci.

Ea ieşi din cameră, porni pe scări spre etajul al treilea şi luă înapoi liftul, să vadă dacă nu cumva el o urmărea. Bătu la uşa cu numărul 427 care fu deschisă imediat de un chinez voinic cu o cicatrice în partea de sus a feţei.

— Doamna Giu?

Ea încuviinţă din cap şi el făcu un pas înapoi când ea intră în camera, apoi aruncă o privire în hol, înainte de a închide uşa. Rămase surprins. Femeia era frumoasă – micuţă, dreaptă, avea o ţinută aproape regală. Purta o rochie de seară de mătase culoarea verde-smarald şi

mănuşi albe. Cerceii de perle păreau să fie scumpi. Cu siguranţă, nu putea fi luată drept traficant de droguri.

— Eu sunt domnul Sen, spuse el. Ai paşaportul?

Ea scoase paşaportul din geantă şi i-l întinse. El îl cercetă cu atenţie să vadă dacă nu este falsificat, dar totul era în regulă. Dacă îl verifica el, nu era nicio problemă la vamă.

În paşaport era identificată ca doamna Victor Giu, o văduvă de douăzeci şi nouă de ani, născută la Bangkok. Călătorise în special în Malaysia, India, Hong Kong şi în Filipine.

— Văd din paşaportul dumitale că eşti dansatoare, zise el.

— Da. Cufărul este pentru costumele de scenă.

Sen zâmbi imperceptibil.

— Foarte bine. Ai avut o idee genială cu cufărul acesta, încape în el de trei ori mai mult decât într-o valiză obişnuită. Ştii ce ai de făcut?

— Da. Înregistrez la bagaje cele patru valize până la Seattle. După ce trec de vamă mă va aştepta o limuzină. De îndată ce bagajele sunt încărcate în maşină, voi primi restul de bani şi voi fi liberă să plec.

— Da. Cât se poate de simplu.

El scoase un plic dintr-un sertar şi i-l înmână.

— Ai aici biletul de călătorie şi două mii şapte sute nouăzeci şi cinci de dolari. Asta înseamnă cinci sute de dolari pentru cheltuieli şi jumătate din sumă ce ţi se cuvine. Doamna Giu calculă la repezeală greutatea mărfii.

— Nu-i rău pentru câteva ore de lucru, spuse Sen.

— Uitaţi riscul, răspunse ea, făcând o mişcare spre uşa

care despărţea cele două camere.

— Nu sunt probleme, zise Sen.

Văduva elegantă îi plăcea şi începu să se laude. Apucă una dintre valize, o puse pe pat şi o deschise, explicându-i că pereţii erau căptuşiţi cu calupuri de heroină învelite în coli de aluminiu muiate în cafea. Datorită mirosului de cafea, câinii nu puteau să adulmece mirosul drogurilor. În buzunarele valizei şi în câteva ale cufărului, erau împrăştiate nişte plicuri cu parfum solid care îndepărtau mirosul de cafea. În timp ce el vorbea, doamna Giu se sprijini uşor de uşa care despărţea cele două camere şi o descuie, apoi traversă camera până la pat, încercând să-i distragă atenţia lui Sen de la uşă.

— N-am pierdut niciun transport în şase luni, continuă Sen. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Şedea cu spatele la uşa dintre cele două camere. În timp ce vorbea, uşa se deschise larg şi Earp năvăli înăuntru. Sen auzi întâi zgomotul, apoi îl văzu, prin oglinda toaletei, în spatele lui. Îşi căută imediat pistolul în centură, se răsuci în acelaşi timp, căzând în genunchi.

Earp stătea cu picioarele uşor depărtate unul de celălalt şi cu arma în mână. Descărcă primul glonţ. Pistolul făcu un zgomot surd. Când Sen reuşi să-şi scoală arma, glonţul lui Earp îl nimerise chiar deasupra ochiului stâng, smucindu-i capul pe spate. Căzu lângă pat.

Durerea îi ardea capul lui Sen. Îşi simţea mâinile amorţite şi gustul de sânge sărat îi inundase gura. Camera se învârtea nebuneşte cu el. Pistolul îi căzu din mână şi îl văzu pe bărbatul cu mustaţă albă aplecat deasupra lui. Arma se

auzi din nou, după care văzu camera explodând în sute de culori orbitoare, apoi coborî întunericul.

Riker se repezi în camera de baie, strânse nişte rufe şi prosoape şi le puse repede peste rănile sângerânde ale lui Sen. Totul fu gata în douăzeci de secunde.

Earp răsturnă cufărul pe spate şi îl deschise.

— Pare a fi o pradă bună, zise el.

— Individul ăsta trebuie să aibă vreo nouăzeci de kilograme spuse Riker, ridicând cu mare efort, împreună cu Earp, trupul mortului şi îndesându-l în cufăr. Sen zăcea pe o parte, cu picioarele strânse la piept şi cu capul plecat. Forţară capacul ca să se închidă bine, îl încuiară, ridicară cufărul de un capăt şi îl puseră în picioare.

— O să trimitem patru oameni să îl ia, zise Earp.

Doamna Giu luă liftul, coborî în hol şi ieşi din hotel. Luă un *tuk-tuk* care aştepta în apropiere.

Câteva minute mai târziu, Earp şi Riker părăsiră hotelul pe uşa din spate, după ce verificară ambele camere. Coborâră pe scara de incendiu şi aruncară valizele în maşină.

— Cât? întrebă Early.

În timp ce dispăreau în noapte, Earp se aşeză jos, zâmbind, şi zise:

— Treizeci şi şapte de kilograme.

HONG KONG

Lui Hatcher îi plăcea Orientul. Îşi petrecuse acolo ani

întregi înainte ca Sloan să-l trimită în America Centrală, ani de zile pe râurile negre, bătându-se pe burtă cu Ts'e K'am Men Ti, piraţii fluviului care operau la sud de Shanghai şi la est de Thailanda, până în Macao Runs, din Hong Kong. Îi cunoştea pe toţi. Pe Joe Cockroach, jumătate chinez, jumătate malaiezian, care avea un accent englezesc şi purta costume impecabile de mătase când făcea afaceri în golfurile fluviului Jungsian. Pe Harry Tsin, licenţiat la UCLA şi care avea un picior de lemn, amintire dintr-un lagăr japonez. Sam-Sam Sam, un psihopat, care deţinea controlul asupra fluviului, cerea tribut de la toţi cei care făceau afaceri acolo, jupuia pe oricine îl trăgea pe sfoară şi-i atârna pielea pe barca lui ca să fie exemplu altora.

Şi Cohen, Tsu Fi cel alb.

Când avionul 747 zbură deasupra golfului şi ateriză la aeroportul Kai Tak, simţi un val de emoţie. Nu pentru că Hong Kong era oraşul lui preferat – era prea aglomerat, prea gălăgios, prea plin de el – ci pentru că de aici începea totul în Orient, aici se stabileau cei ce schimbau bani la porţile Chinei, şi bogăţiile curgeau într-o parte şi într-alta ca mareea. Prima lumină roşie a zorilor licări la orizont. Shaukiwan, oraşul plutitor de jonci, şampane şi bărci cu pânze, alunecă tăcut sub ei, apoi insula şi golful Hong Kong şi, în sfârşit, peninsula Kowloon, vizavi de un port plin de vapoare din întreaga lume.

Hatcher avea prieteni vechi aici – şi vechi duşmani, dar nu se gândea la ei. Nu privi niciodată în urma, îi spusese Sloan la început.

Era ora cinci dimineaţa, două ore de când plecase din

Bangkok, abia dacă avea timp să dea de necazuri. Va mânca la un mic restaurant care îi plăcea, la vreo câţiva kilometri de aeroport, şi va pleca din nou.

Îndată însă ce coborî din avion, îşi schimbă planurile. Primul lucru pe care îl auzi, când intră în hol, fu vocea crainicului.

— Domnul Hatcher este rugat să ia legătura cât mai repede posibil cu Pan American, la serviciul de informaţii.

Se îndreptă spre ghişeul Pan American lângă poartă.

— Sunt Hatcher, spuse el unei femei asiatice foarte arătoase şi ţanţoşe. Am fost chemat.

— Luaţi telefonul de acolo, spuse ea amabil, arătând cu degetul o cabină telefonică la capătul ghişeului. Operatoarea fu la fel de amabilă.

— Aveţi un mesaj să telefonaţi cu taxă inversă la Washington, D.C. şi să cereţi pe sergentul Flitcraft, spuse ea şi îi dictă numărul.

Hatcher repetă numărul, apoi găsi un telefon public şi sună.

— OSI, sergentul Flitcraft, răspunse o voce clară, la capătul firului, acceptând imediat convorbirea cu taxă inversă. Domnul Hatcher?

— Da, şopti Hatcher.

— Puteţi să-mi daţi numărul de înmatriculare pe care l-aţi avut în Marină, domnule?

— Desigur, hârâi vocea lui Hatcher. N3146021.

— Foarte bine, domnule. Vi s-a verificat şi amprenta vocală. Colonelul Sloan zice să-l aşteptaţi în Hong Kong. Va ajunge la câteva ore după dumneavoastră. Aveţi camere

alăturate la hotelul Peninsula şi vă va întâlni acolo cam pe la ora zece.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnule.

— Mulţumesc, sergent, spuse Hatcher şi închise.

Drace, se gândi el, Sloan mă scoate din sărite cu asta. Despre ce poate fi vorba?

Pentru Hatcher, hotelul Peninsula era caracteristic oraşului Hong Kong. Era ca un far la capătul peninsulei Kowloon, cu faţa spre Star Ferry care transporta pasageri la Central District în insula Hong Kong. Limuzine Rolls-Royce pentru oaspeţi erau aliniate în faţa uşii, alături de ricşe. Administratorul era un oriental scund şi mieros, îmbrăcat într-un costum negru la două rânduri; cel care fusese înaintea lui purta *cheongsam*, îmbrăcăminte tradiţională de brocart. Într-un colţ al holului, o femeie care părea a fi suedeză executa melodii chinezeşti la o harpă elveţiană, pentru cei ce veneau târziu sau se sculau devreme. Era locul unde cei din Est se întâlneau cu cei din Vest şi era unul dintre cele mai bune hoteluri din lume. Oaspeţii erau trataţi regeşte.

Ploua când ajunse în cameră. Băiatul de serviciu îi aduse bagajul, puse în funcţiune ventilatorul din tavan, deschise televizorul, dispăru un minut şi se întoarse cu un vas cu gheaţă.

— *Mm goi*, spuse Hatcher, mulţumindu-i şi strecurându-i o monedă de cinci dolari Hong Kong.

După ce băiatul plecă, Hatcher închise televizorul, deschise uşa glisantă şi ieşi pe balcon. Dormise puţin în

ultimele trei zile şi lăsă ca adierea vântului rece, ploios să-l învioreze în timp ce privea cum soarele care răsărea alunga furtuna de deasupra golfului. Trecuse deja deasupra insulei, lăsând în urmă o bijuterie de zgârie nori şi turnuri de sticlă, sub piscul semeţ al lui Victoria Mountain.

Comandase micul dejun şi îi ceruse chelnerului să pună masa pe balcon. În timp ce mânca, se uita la vasele fluviale care intrau şi ieşeau din port, la feribotul care venea spre insulă şi la funicularul care aluneca pe coasta muntelui.

Începu să moţăie. Din motive pe care nu le înţelese imediat, gândul îi alunecă înapoi la o noapte întunecată, cu zece ani în urmă. Tramvaiul mergea prin întuneric, printre smochinii indieni, trecând pe lângă case frumoase. Figura întunecată a lui Harline îl aştepta sus, cu o ţigară aprinsă între buze, zâmbind. Hatcher îl condusese pe faleză şi Harline întinsese mâna aproape salivând de nerăbdare, apoi zisese cu accentul lui englezesc: „E plăcut să faci afaceri cu oameni în care ai încredere, prietene”. Hatcher lăsase să-i scape plicul din mână, iar când Harline se aplecase să-l ridice, Hatcher îl apucase de genunchi şi-l aruncase în gol, ţipătul îngrozit al acestuia pierzându-se în întuneric.

Hatcher tresări şi privi spre Victoria Peak. Zece ani. De unde îi mai veniseră şi gândurile astea? Ieri erau trecut, nu te-ai uitat niciodată înapoi, nu te-ai gândit nicio dată la ce a fost, nu te-ai întors înapoi decât dacă slujba ţi-a cerut-o, şi când ţi-a cerut-o, ai făcut-o din instinct, subconştientul lucrând pentru tine ca să supravieţuieşti. Brusc, un presentiment sumbru îi încolţi în suflet. Începu să se întrebe

de ce îl omorâse pe Harline. Sloan nu-i spusese niciodată şi nici el nu întrebase.

— Este o pedeapsă. Tu eşti soldat şi trebuie să faci ceea ce fac soldaţii. Soldaţii nu pun întrebări. Sloan îi spusese toate acestea când îl întrebase prima dată de ce. Acum, pentru prima oară de când îl cunoştea pe Sloan, Hatcher se gândi: un soldat fără uniformă, fără plăcuţă de înmatriculare, fără acte de identitate. Ce fel de soldat era el? Şi acum era iar aici, înapoi, şi îndoielile despre Sloan îl rodeau.

Afară, pe insulă, ereţi cu capete negre, care îşi găsiseră adăpost în pomi, zburau deasupra insulei. De secole ei sălăşluiau în acelaşi loc cu oamenii de afaceri bogaţi, ale căror case răzleţe erau construite pe muntele abrupt, ca nişte mici fortăreţe. Sub ele se întindea Central District, centrul afacerilor din Hong Kong, unde gangsteri chinezi cochetau cu bancheri englezi şi taipani, unde erau create dinastii şi imperii, câştigau şi pierdeau, aurul fiind rege, şi unde morala era banul.

O insulă ale cărei temelii fuseseră puse de contrabandişti şi de piraţi, gândi Hatcher. Singurul lucru care se schimbă aici este timpul.

Gândindu-se la piraţi, îşi aduse aminte de Cohen. Asta era o amintire plăcuta.

Gândul la Cohen îl făcea să se simtă bine, deoarece Rob Cohen era unul dintre personajele care făceau ca Orientul să fie Orient, un bărbat misterios, un emigrant american care devenise o legendă în Hong Kong. Hatcher era unul dintre puţinii oameni care îi cunoşteau povestea. Erau

prieteni apropiaţi şi de încredere, cu toate că nu se văzuseră sau nu-şi vorbiseră unul altuia de câţiva ani.

Cu zece ani în urmă, când se întâlniseră pentru prima oară, Cohen era cunoscut ca regele din Macao Runs. Cumpăra marfă de contrabandă cu priceperea unui Rothschild şi introducea în Hong Kong, prin contrabandă, vase încărcate, de câteva ori pe săptămână, cu abilitatea unui tiran chinez.

Pe vremea aceea, Cohen era cunoscut ca Tsu Fi-ul alb al fluviului, deşi trecuse ceva timp înainte ca Hatcher să înţeleagă ce însemna asta. Tot ceea ce ştia Hatcher, dacă voia să cunoască secretele de culise din Hong Kong, era că evreul acesta scund şi muşchiulos, cu accent din Boston şi barba nepieptănată, care purta haine chinezeşti, vorbea trei dialecte diferite, avea mare influentă în traficul de pe fluviu şi devenise unul dintre personajele cele mai misterioase şi mai temute din Hong Kong.

Înainte de a se cunoaşte, Hatcher auzise multe poveşti despre Cohen – zvonuri, invenţii, minciuni – toate calomnii şi toate, dacă le legai una de alta, adevărate. Dar adevărul adevărat era mult mai ciudat decât orice născocire, pe care detractorii sau duşmanii lui Cohen ar fi putut-o inventa. De-a lungul anilor, când Cohen şi Hatcher deveniseră din adversari prieteni prudenţi, Hatcher ajunsese să aibă încredere în legendarul intrigant. Şi cu timpul, înţelesese această poveste.

În 1975, biroul lui Cohen se rezuma la două camere întunecoase şi prăfuite deasupra unui salon de acupunctură

pe strada Cat, o mică anticameră cu două scaune incomode, înăuntru era foarte cald. Nu exista aer condiţionat şi ventilatorul din tavan arăta ca şi cum nu mai funcţionase de pe timpul celei de-a doua dinastii.

— Domnul Hatcher? Poftiţi, spuse Cohen cu un accent amestecat de americană, engleză şi chineză.

Razele soarelui îşi făceau loc cu greu prin atmosfera îmbâcsită de praf şi Hatcher abia desluşea chipul lui Cohen. Acesta era aşezat pe un scaun cu spătar, şi soarele îi cădea din spate. Apoi, dintr-o dată, Hatcher îşi aduse aminte de el.

— Ne-am mai întâlnit, spuse el întinzându-i mâna.

— Aşa este, rosti Cohen strângându-i mâna bucuros, acum doi ani, mai sus de Beijing în Chin Chin land.

— Sam-Sam Sam şi echipa lui, zise Hatcher făcând un semn din cap. Cohen râse, încuviinţând şi el din cap.

— Adevărat, un rahat, dacă a existat vreodată unul. Erau în stare să-ţi fure câinele din lesă şi la o adică să-ţi scoată ochii din cap. Ai o memorie bună, *gwai-lo.*

— Nici a ta nu este prea slabă.

— Iisuse, spuse Cohen zâmbind, e grozav să vorbeşti limba maternă. Este singurul lucru care îmi lipseşte. Indivizii ăştia de aici? Habar n-au de limba naţională.

Întâlnirea cu doi ani în urmă fusese scurtă. Pe vremea aceea, Hatcher îl considerase pe bărbatul acela neobrăzat un informator ce nu va rezista mult timp în această lume, o mică greşeală, deoarece în noaptea aceea Cohen făcea prima lui călătorie în ceea ce el numea Chin Chin land – China.

Timp de trei ani, Hatcher lucrase pe râurile din estul

Thailandei prin deltele şi câmpiile în terase ale Cambodgiei şi în nord, prin Laos, Vietnam şi China, până la Macao Runs în Hong Kong. Cunoştea fluviile Irrawaddy, Mekong, Yalu Jiang şi golfurile lor, cunoştea oraşele şi era acceptat – sau nebăgat în seamă – de ţăranii care îl socoteau un soldat norocos fără steag sau supuşenie. Evita patrulele roşii în Vietnam, ascunzându-se ziua, călătorind noaptea şi vorbind ruseşte când era oprit. Era acolo ca să obţină informaţii, nu ca să producă neplăceri şi îşi strângea informaţiile mai mult observând decât punând întrebări.

Trebuia să le afle drumurile secrete, sursele, locurile unde se întâlneau şi în special legăturile lor cu piaţa neagră din Saigon, ceea ce îl adusese pe Hatcher la locul lor de întâlnire în 1973. Ei se denumeau Ts'e K'am Men Ti, păzitorii misterioşi. Acolo făcuse, din când în când, afaceri cu ei ca să le câştige încrederea. Sub pretextul că vinde arme, el îşi sporea numărul informatorilor şi numele celor care operau pe râuri, aflând despre legăturile lor cu lumea interlopă din Hong Kong. Era cunoscut ca *gli Occhi di Sassi*, omul cu ochi de piatră, poreclă pe care i-o dăduse unul dintre cei mai de încredere oameni din echipa sa, un fost mafiot numit Tony Bagglio.

Stând în biroul plin de praf, Hatcher îşi aminti limpede cum îl văzuse prima oară pe Cohen apărând din ceaţă, o fiinţă ciudată la vedere cu un *cheongsam* de mătase şi barba lungă nepieptănată, stând la prova unei bărci, având la cârmă un chinez cu o înfăţişare sălbatică, alunecând uşor în susul ramificaţiei înguste a fluviului Beijing, şaptezeci şi ceva de kilometri la nord de Macao.

Sa nu al dracului, se gândise Hatcher, dacă-mi dau seama ce face rabinul asta chinez aici.

A aflat curând.

COHEN: 1973

Şi Cohen îşi amintea noaptea aceea.

Şi el gândea la fel în timp ce naviga prin ceaţa groasă, în barca lui lungă şi îngustă. Ce naiba o fi făcând aici un evreu tânăr şi drăguţ din Westchester, cu diplomă de la Şcoala Comercială din Harvard?

Şalupa apăruse atât de neaşteptat, încât Cohen se speriase. Arăta ca un magazin plutitor, încărcat cu lăzi pline cu aparate de fotografiat, televizoare, farfurii chinezeşti, icoane interzise şi cupoane de mătase thailandeză şi indiană. Prelate mari acopereau grămezile de mărfuri ca să le ferească de umezeală. Han, cârmaciul şi garda de corp a lui Cohen, mergea în plină viteză, îndreptându-se spre şalupă. Cohen îşi simţea inima bubuind până în gât şi gura i se uscase.

În picioare, pe puntea din faţă, stătea cea mai urâtă fiinţă omenească pe care o văzuse vreodată. Era mai scund decât Cohen, cam de cincizeci şi şase de ani, un oriental cu trupul ca o ladă şi cu mâinile butucănoase acoperite de tatuaje. Pe partea dreaptă a capului nu avea păr. În locul părului, avea o cicatrice care se întindea de la un ciot de ureche până la jumătatea creştetului capului. Îşi pieptăna restul părului negru şi lung de partea cealaltă a cicatricei, îl dădea peste

vârful capului şi îi cădea pe partea stângă, aproape până la umăr. Purta centură şi un toc de pistol lucrat de mână, în care era o mitralieră Uzi legată de coapsă în gen western. Cei trei dinţi din faţă erau de aur. Unul dintre ei, după zvonurile care circulau, fusese al unui nefericit om de afaceri englez care se gândise că ar putea să nesocotească legile nescrise şi nespuse ale fluviului şi să facă afaceri direct cu Ts'e K'am Men Ti.

Acesta era Sam-Sam Sam, *Do Wong*-ul, Prinţul Cuţitului, care acţiona de unul singur în Teamsters Union[4]

. Nu se întâmpla nimic pe fluviu fără ca Sam-Sam Sam să dea undă verde. Captura stocată în spatele lui era toată tribut strâns de la alţii care voiau să facă afaceri cu taipanii din China.

Gura lui Cohen deveni mai uscată.

În spatele lui Sam-Sam Sam, se aflau cel puţin alţi douăzeci de bărbaţi, toţi îmbrăcaţi cu cămăşi negre, pantaloni lungi strâmţi şi banderole roşii pe cap cum purtau khmerii roşii; toţi erau înarmaţi cu arme Uzi, AK-47, M-16 şi Pyton 357. Arătau de parcă se aşteptau să fie atacaţi. Înapoia lor stăteau femeile, toate tinere, probabil, toate cu sânge rece, îmbrăcate la fel, cu cuţite şi pistoale ţinute în eşarfe.

Toate armele păreau să fie îndreptate spre burta lui Cohen.

Sprijinit de nişte lăzi, şedea un bărbat alb, cu părul negru netuns, care îi acoperea urechile şi îi ajungea aproape de

4 Sindicatul camionagiilor (n.trad.).

umeri. Era înalt, chipeş, dar murdar şi nebărbierit, purta pantaloni şi cămaşă din bumbac kaki. În jurul taliei avea legate mânecile unui hanorac albastru. Un pistol automat H&H de 9 mm îi atârna sub braţ, băgat într-un toc de piele agăţat pe umăr; pălăria safari cu boruri largi era mototolită, decolorată de soare şi de ploaie. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi zâmbea. Nu, gândi Cohen, nu, nu zâmbea, ticălosul se uita chiorâş.

— Arată ca nişte khmeri roşii, îi şopti Cohen lui Han.

— Se prefac, îi răspunse în şoaptă vâslaşul care era garda de corp a lui Cohen. În felul ăsta, nu-i deranjează nimeni.

Cohen aprecie situaţia la iuţeală. Pe moment, rămase paralizat, temându-se că aceştia o să-i audă inima bătând. Sorţii de izbândă erau treizeci la doi şi nu exista viitor pentru ei în vreo confruntare. Imediat se gândi.

— Mă duc singur la ei.

— Nu faci bine. Ei nu te cunosc, răspunse Han.

— Am asta, adăugă Cohen deschizând mâna. În palma lui era o monedă de douăzeci de dolari cu regina Victoria pe avers. Ridică-te şi stai la vedere ca să nu se enerveze. Dacă se întâmplă ceva, nici unuia din noi n-are să-i fie bine, oricum.

Rămase în picioare la probă în timp ce barca se îndrepta încet spre şalupă, îşi deschise larg *cheongsam*-ul să se vadă că nu era înarmat, apoi coborî cu precauţie în şalupă.

— N-am venii aici să ne războim, îi spuse el chinezeşte bărbatului urât. Am venit ca să ne îmbogăţim cu toţii.

Bărbatul urât îl privi duşmănos.

— Eu sunt Cohen.

Bărbatul urât se uită în continuare duşmănos la el.

Cohen îşi croi drum printre grămezile de lucruri de contrabandă, strecurându-se printre bărbaţi şi femei. Ridică un colţ de prelată care acoperea mătasea thailandeză, o pipăi şi încuviinţă din cap.

— Frumos material, spuse el, apoi se întoarse spre bărbatul urât. Asta-i ce-mi trebuie. Începu să numere pe degete. Vreau aparate fotografice japoneze, mărci bune, vreau aparate stereo, Sony şi Panasonic, mătase thailandeză – nu din cea ieftină – de bună calitate, ca asta, şi mătase din India. Trase prelata la loc. Vreau să-mi vinzi jad verde, nu alb – şi nu încerca să mă păcăleşti, fiindcă mă pricep la astea. Dacă-mi dai statui, idoli, mătase ca asta din China, îţi dau un preţ bun pentru tot ce poţi să aduci din China sau din Thailanda.

Bărbatul urât şedea în picioare, cu mâinile în şolduri, şi morfolea un trabuc între dinţi. Capătul îi strălucea în întuneric. E în regulă, gândi Cohen, cred că l-am îmbrobodit, să-i dau înainte.

— Cine dracu te crezi? întrebă Urâtul.

— Ţi-am spus, sunt Cohen.

Urâtul se uită împrejur la oamenii lui care începură să râdă. Câţiva dintre ei vorbeau cu aprindere şi dintr-o dată Urâtul se întoarse spre Cohen şi zise:

— Ei cred că ar trebui să te jupoi de viu şi să-ţi atârn pielea de barca mea.

Cohen îşi scoase portofelul şi îl aruncă pe masă.

— Omoară-mă, dar n-ai să găseşti asupra mea decât

zece dolari Hong Kong. Nu cred că ai ajuns *do wong* fiind prost.

Bărbatul alb fluieră uşor printre dinţi şi dădu încet din cap.

Ochii urâtului scânteiară. Muşcă furios din trabuc şi întinse mâna după armă.

— Spui că sunt prost, *gwai-lo*, asta zici?

— Nu, nu, zic că nu cred că eşti prost. Daca ai fi prost mi-ai jupui pielea pentru zece dolari. În schimb, eu am să te pricopsesc.

— Sunt deja pricopsit, spuse Untul cu mândrie.

— Niciodată nu eşti destul de pricopsit.

— Ai limba ascuţită.

— Nimeni n-ar rezista aici dacă n-ar avea limba ascuţită.

Urâtului îi plăcu răspunsul. Îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima, iar oamenii se relaxară.

— Şi cum ai de gând să plăteşti? întrebă Urâtul.

— Cu bani Hong Kong. Dacă vrei dolari americani sau aur, n-o să fie acelaşi lucru.

— De ce aş face afaceri cu tine? întrebă piratul.

Cohen ridică moneda de aur între degetul mare şi arătător şi o învârti în raza unei lumini de soare. Moneda îi străluci în mână. Sam-Sam se apropie şi o verifică.

— Vii din partea lui Tsu Fi? întrebă el.

Cohen încuviinţă din cap.

— Vorbesc în numele lui. Avem o mulţime de dolari. Nici unuia din capetele alea împuţite de bostan nu-i place să lucreze cu englezii. Tu tratezi cu mine, cu cărţile pe faţă, fiecare câştigă ceva, fără înşelătorie şi fără pierdere de

timp. Cel mai important lucru este să primesc marfa în susul fluviului. Am să fac singur drumul la Macao şi o să am grijă de vamă. Tu n-ai altceva de făcut decât să-mi procuri marfa.

Bărbatul alb se mişcă puţin şi zise în engleză:

— Eşti nemaipomenit.

— Cum ţi-ai dat seama că ştiu englezeşte? întrebă Cohen.

— Ai accentul din Boston.

— Ai auz bun. Numele meu este Cohen.

— Hatcher, zise bărbatul în kaki, cu o voce fără vlagă.

Nu era o voce neprietenoasă, dar însemna, pur şi simplu „Vezi să nu dai de bucluc cu mine”. Îşi strânseră mâinile. Hatcher avea ochi reci care nu exprimau nimic şi făcu un efort ca să zâmbească. Nu era el omul să meargă pe blat cu Sam-Sam, gândi Cohen. Hatcher... o să ţină minte numele ăsta.

— Cu siguranţă, nu faci parte din banda asta, spuse Cohen.

— Nu, încerc să câştig şi eu ceva bani, ca şi tine.

— Crezi că am să reuşesc?

— Dacă Sam-Sam nu ţi-a tăiat gâtul până acum, ăsta-i semn bun. Ce i-ai arătat?

— O mică parte din plată, răspunse Cohen făcându-i semn cu ochiul.

— Unde este restul echipei tale? întrebă Hatcher.

— Departe, în josul fluviului, spuse Cohen în şoaptă. Zece oameni şi un cufăr cu bancnote. Nu vreau să-mi arăt bârlogul până nu închei afacerea.

Urâtul se sfătui repede cu câţiva dintre oamenii lui, apoi se apropie de Cohen.

— Eu sunt Sam-Sam Sam, *do-wong* al Ts’e K’am Men Ti. Îmi spui ce vrei, cum procedăm, facem afacerea numai noi doi, fără nimeni altcineva.

Cohen zâmbi şi-i făcu cu ochiul lui Hatcher.

— Haide să încheiem târgul, îi spuse Urâtului.

Asta se întâmplase cu doi ani înainte de a se întâlni cu el în biroul întunecos din strada Cat. Cohen parcursese un drum lung de atunci, devenise Tsu Fi, stăpânul necontestat al insulei, şi în anii următori el şi cu Hatcher deveniseră aliaţi, fiecare furnizând informaţii celuilalt, ajutându-se reciproc şi, în ultimă instanţă, învăţând să aibă încredere unul în celălalt, ca nişte prieteni adevăraţi.

Hatcher privi de cealaltă parte a golfului la casele răzleţe aproape ascunse de arbori, lângă piscul Muntelui Victoria.

Bârlogul lui Cohen.

Dumnezeule, se întrebă Hatcher, *o mai trăi oare micul meu prieten?*

CH’UANG TZU-CHI

Privind dincolo de golf, cu ochii aproape închizându-i-se de oboseală, Hatcher începu să simtă o vagă indispoziţie. Vechile instincte i se treziră. Poate că venirea lui în Est îi redeştepta copleşitoare amintiri. Orientalii aveau un puternic simţământ de premoniţie; ei nu credeau numai în reîncarnare, credeau şi în viziuni. El nu se hrănise niciodată

cu iluzii, dar, uneori, în trecut, instinctele sau amintirile, oricum s~ar numi ele, îl feriseră de pericol.

Acum instinctele începură brusc să gonească peste timp.

Sloan era în drum spre Hong Kong. Era mai mult decât o vizită de prietenie, ca să-şi ia cameră la acelaşi hotel cu Hatcher. Fusese prea obosit ca să se gândească la asta înainte, dar acum, pe jumătate adormit în balcon, privind portul, avea un sentiment copleşitor că se întâmplase ceva rău. Ce alte motive ar fi avut Sloan ca să vină la Hong Kong?

Occidentalii le numeau amintiri, introspecţii sau instincte. Chinezii păreau să aibă un fel mai poetic de a exprima astfel de lucruri. Ei le numeau *ch'uang tzu-chi,* fereastra către tine însuţi.

Sloan spusese întotdeauna că a te lăsa în voia *ch'uang tzu-chi*-ului era sinucidere, că amintirile erau arme care aveau un efect dăunător asupra minţii şi slăbeau simţurile. Ele erau distrageri ale atenţiei, indicaţii greşite, toleranţă mortală. Sloan avea dreptate, dar numai în contextul propriei sale realităţi, deoarece fără această fereastră nu puteai merge mai departe.

La Los Boxes, Hatcher nu avea decât *ch'uang tzu-chi.* La început, găsise toleranţa aproape imposibilă, întocmai cum ai bea dintr-un pahar gol. Dar cu ajutorul lui 126 reconstituise acea parte a trecutului care îi făcea plăcere. Descoperea gustul unui vin bun, sărutul unor buze fierbinţi, atingerea altui corp, necesitatea orgasmului; momente scurte când dragostea nu era decât un cuvânt şi plăcerea părea să nu se mai termine şi, pentru moment, scăpa de

obsesia morţii; momente la care putea ajunge şi pe care le putea atinge din nou în nenorocirea din celulă. În cele din urmă, acestea i-au dat viaţă.

Hatcher căuta să uite toate astea. Hotărî să tragă un pui de somn. Mai erau patru ore până venea Sloan şi avea destul timp. Se întoarse în cameră, se dezbrăcă şi se întinse cu faţa în sus pe podea, privind la ventilatorul din tavan şi la umbrele pe care acesta le făcea când se învârtea, la lumina ce pătrundea printre zăbrelele obloanelor de la fereastră. Aşteptând să-i vină somnul, se întoarse cu gândul în timp, înapoi la Los Boxes, când acceptase acest *ch'uang izu-chi* care îi adusese un oarecare echilibru mintal. Devenise dependent şi după Los Boxes se luptase cu el însuşi să scape de acest obicei, un fel de repudiere a trecutului.

Acum, această fereastră se deschisese din nou şi, dincolo de pervazul fantomatic al ferestrei, era imaginea Giniei când o văzuse prima oară; zorile zilei mijeau şi luciul apei părea că este în flăcări.

Prima lui reacţie fu fizică. Ea stătea pe doc lângă o barcă, în costum de baie, şi perfecţiunea corpului ei îi tăie respiraţia. Fu atât de uluit încât încetă să-şi mai încarce barca şi o privi îndelung, apoi îşi dădu seama că şi ea îl priveşte cu ochi foarte închişi la culoare, aproape negri.

— Dacă mă dezbraci toată, o să fiu arestată pentru ţinută vestimentară indecentă, spuse cu o intenţie de zâmbet.

Însoţitorul ei, un slăbănog care nu se trezise încă din beţie, cu un caracter nesigur, aşa cum îi erau şi mâinile, întindea vela. Îşi ridică ochii spre ea şi întrebă:

— Ce-ai spus?

— Nimic, dragul meu, toarse ea, şi când el îşi reluă lucrul, îşi întoarse iar privirea spre Hatcher. El înaintă către ea, o privi şi dădu încet din cap.

— Viaţa este a naibii de scurtă, spuse Hatcher cu o voce dogită.

Ea rămase înmărmurită de timbrul vocii sale, dar îi zâmbi, apoi râse şi încuviinţă din cap.

— Da, este foarte adevărat.

Hatcher arătă spre tânărul care se împleticea luptându-se cu vela mare.

— Se numeşte Roger, rosti ea cu voce înceată.

Hatcher se întoarse spre el şi strigă cât putu de tare.

— Roger?

Roger privi în sus, apucându-se de catarg ca să-şi ţină echilibrul.

— Roger, bucură-te că ai să pleci acasă, spuse Hatcher. Du-te şi te culcă, doamna vine cu mine.

— Cine spune asta? întrebă şocat şi fără vlagă Roger.

Hatcher întoarse capul spre ea şi o auzi zicând:

— Eu spun, Roger.

Ce zi minunată fusese. Îşi pierduse minţile când ea îşi scosese sutienul, începând să-i mângâie uşor faţa, aplecându-se peste el şi sărutându-i gâtul. Îşi frecase sânii de pieptul lui gol, iar el îşi strecurase mâinile prin părul ei până la ceafa, simţindu-i pielea întărindu-se sub mângâierea lui, simţindu-şi propria carne asprindu-se pe braţe şi umeri. El o mângâiase pe ea, ea, pe el, până când începură să tremure de aşteptare. Amânaseră momentul o

veşnicie, pipăindu-se, explorându-se, buzele mişcându-se în timp ce-şi vorbeau în şoaptă, până când degetele lui îi înmuiaseră sufletul şi tremurul lor ajunsese cutremur de pământ, şi nu mai putuseră aştepta. Ea îl trase spre ea şi îl băgase în ea, iar scâncetele lor deveniseră ţipete şi timpul fusese suspendat.

Întinse mâna în întuneric, atinse aerul nesigur, încercă să retrăiască acel moment şi îşi dădu seama că nu va putea niciodată birui înclinaţia spre *ch'uang izu-chi.*

Acum, pe punctul de a adormi, înţelese că acea fereastră întredeschisă îi crease această nelinişte. Ştia – *ştia* – că ceva nu mersese bine, aşa după cum ştia că nu putea să nu ţină seama de prietenii şi duşmanii din trecut. Călătoria va fi mai grea decât îşi închipuise şi pentru toate pericolele care îl aşteptau în Macao, Bangkok sau în susul fluviului, cei mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să închidă fereastra aceea pentru moment.

Îşi puse ceasul să sune la ora unsprezece, îşi împreună mâinile pe piept şi începu să numere de la zece înapoi. Adormi profund înainte de a ajunge la patru.

COMPLICAŢII

Se trezi la unsprezece fără cinci şi şezu pe podea, uitându-se la umbrele proiectate de mişcările ventilatorului din tavan, ascultând. De când fusese la Los Boxes, auzul i se ascuţise, ar fi putut să audă şi târşâitul unui gândac pe podea. De jos, din hol, auzi uşa liftului deschizându-se şi

închizându-se, zgomotul paşilor a două persoane pe covorul holului, auzi uşa camerei alăturate, aranjarea hainelor pe umeraşe în dulap, convorbirea abia şoptită cu băiatul de serviciu şi uşa închizându-se în urma lui.

Îl cunoştea foarte bine pe Sloan. El va cere să i se servească masa în cameră – friptură rece şi băutură. Apoi va face un duş înainte de a-şi anunţa sosirea. Lui Sloan îi plăcea să bea şi să facă duş.

Hatcher aşteptă până când chelnerul veni şi plecă, până când se auzi apa curgând, apoi se sculă, se îmbrăcă şi, folosind un şperaclu, deschise uşa dintre cele două camere. Când intră în camera lui Sloan, acesta era sub duş şi fredona un cântec.

Hatcher traversa camera, se îndreptă spre pat şi luă de sub pernă pistolul 45 al lui Sloan; îi scoase încărcătorul şi glonţul de pe ţeavă. Puse pistolul la loc, se aşeză după uşa camerei de baie şi aşteptă până ce Sloan fu gata. Acesta ieşi dezbrăcat, ştergându-şi părul cu un prosop. Se mişcă tacticos către pat fredonând în continuare.

Hatcher crăpă uşa care scârţâi uşor.

Sloan se mişcă imediat, sărind uşor în dreapta, apoi schimbând direcţia înainte de a se repezi la pat.

— Prea târziu, eşti mort, şopti Hatcher.

Sloan oftă şi se lăsă pe podea, apoi se întoarse spre Hatcher. Surâsul lui obişnuit pieri o clipă. Era ca pe vremuri, o mişcare veche, un joc pe care îl jucaseră de-a lungul anilor. Dar Sloan nu i-o luă în nume de rău. Hatcher învăţase de timpuriu că în acest joc să nu lase sentimentele personale să împiedice îndatoririle. Acesta era modul prin

care Hatcher îi arăta lui Sloan că slujba era pe planul întâi, fără să ţină seama de sentimentele pe care le avea faţă de el. Nu era o dovadă că Hatcher îl iertase pe Sloan sau că avea încredere în el. Trădarea era bine înscrisă pe lista lui Hatcher alături de păcatele care nu pot fi iertate.

Hatcher ieşi din umbră şi aruncă încărcătorul pe pat.

— Nu mai eşti atât de iute cum erai pe vremuri. Şi de câte ori ţi-am spus să nu-ţi mai pui arma sub pernă. E ca şi când ai pune un colier de diamante sub saltea. Oricine intră, acolo se uită mai întâi.

Sloan îşi reîncărcă pistolul şi îl puse la loc sub pernă.

— Psihologie inversă, spuse el.

Sloan îşi termină de şters părul, îşi înfăşură prosopul în jurul pieptului, se duse în baie, se întoarse şi se aşeză în cadrul uşii, pieptănându-şi încet părul scurt.

— Avem o problemă, băieţaş, spuse neglijent, fără să-i piară zâmbetul.

— Ce fel de problemă?

— Cineva l-a înjunghiat pe Windy Porter alaltăieri noapte, zise Sloan direct. A murit.

— Ce?

Sloan continuă să vorbească în timp ce se îndrepta spre masa pe care era aşezată mâncarea. Camera era mare, cu un pat enorm, mobilă din trestie indiană şi tapet înflorat cu nuanţe pastelate. O vază cu orhidee pe măsuţa de toaletă adăuga mai multă culoare. Balconul, mobilat cu răchită albă, dădea spre fluviu. Un ventilator agita aerul care era deja fierbinte şi lipicios.

— După informaţiile politiei, încercase să împiedice o

încăierare, dacă poţi să ai încredere în poliţia din Bangkok.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Hatcher cu vocea lui răguşită.

— Nu ştiu. Poate că s-a întâmplat chiar aşa cum relatează ei. Presupun că o să aflu întreaga poveste când mă voi duce acolo.

Sloan turnă o ceaşcă de cafea şi îşi puse o jumătate de pahar de scotch. Puse un singur cub de gheaţă în pahar şi îi întinse cafeaua lui Hatcher.

— Unde a fost înjunghiat? întrebă Hatcher.

Sloan ezită un moment, apoi fără să-şi piardă zâmbetul spuse:

— În gât. La baza craniului.

— Frumos, mormăi Hatcher. O lovitură clasică a triadei. Pe naiba încăierare.

— Nu cred că triadele – sunt amestecate în asta. Ce interes ar avea? întrebă Sloan, sorbind din băutură.

— De unde să ştiu? răspunse Hatcher. Am venit până aici să-l caut pe Cody şi acum singura noastră persoană de legătură a murit. S-ar părea că triada este amestecată în afacerea asta. Ascultă, Harry, fă bine şi nu te mai juca cu mine, te-am avertizat când eram pe insulă…

Zâmbetul lui Sloan se lăţi.

— Haide, nu mai face pe nebunul. Nu ştim sigur dacă cei din triadă l-au ucis. S-ar putea să fi fost vreun accident nenorocit.

— În chestii ca asta nu există accident nenorocit.

— Ascultă, mai sunt şi excepţii… zise Sloan cu un aer trufaş, ca întotdeauna. Singurul lucru de care sunt sigur

este că nimeni în afară de Porter nu ştie ce s-a întâmplat acolo.

— L-au prins pe ucigaş?

— Ucigaşi, îi corectă Sloan şi dădu negativ din cap.

— Putem să presupunem că Porter îl urmărea pe Wol Pot când s-a întâmplat asta? întrebă Hatcher.

— Cine poate şti, răspunse Sloan, ridicând din umeri. Poate că-l pierduse pe Wol Pol. S-ar putea chiar ca Wol Pot să se fi descotorosit de el. După cum am înţeles, a fost înjunghiat în timp ce încerca să despartă doi indivizi şi pe o târfă care se băteau. Dar, dacă mă gândesc bine, cred că îl urmărea pe micul ticălos, când a fost ucis.

— Şi Wol Pot era amestecat în Triada White Palm.

— Asta-i ceea ce *crede* imigraţia.

— Problema este dacă mai trăieşte thailandezul. Şi dacă mai este de partea noastră, spuse Hatcher. Adică, dacă a fost vreodată de partea noastră, vreau să spun. Îşi aruncă puţin privirea spre port, apoi adăugă: Şi tu numeşti asta o însărcinare uşoară?

— Haide, Hatch, nu trece imediat la concluzii. Avem o defecţiune în program.

— Avem un om mort, asta-i ce avem şi este *tot* ce avem. Cred că asta e mai mult decât o defecţiune.

— Fleacuri, spuse Sloan. Suntem băgaţi de prea mult timp în ciorba asta, ca să ne oprească moartea lui Porter.

— Tu ai fost băgat în ciorbă, zise Hatcher. Eu eram în Los Boxes.

Sloan oftă.

— Haide să nu ne certăm, spuse el, zâmbind în

continuare, domnule Sinceritate, de dragul timpurilor vechi.

— Timpurile vechi s-au dus.

— Îmi făceam doar datoria.

— Făceai ceea ce îţi spunea să faci o şleahtă de netrebnici din subsolul Casei Albe.

Sloan se apropie mai mult de Hatcher, mişcând din degete ca un magician care încearcă să facă o scamatorie, cu zâmbetul lui care nu-l părăsea niciodată.

— Asta *este* slujba mea, adăugă mieros.

Cu toate că zâmbea întruna şi avea vocea liniştită şi echilibrată, Sloan se simţi stingherit. Fusese un timp, în toţi anii aceştia, cât lucraseră împreună, când nu trebuia să-i dea nicio explicaţie lui Hatcher: doar îi prezenta situaţia şi Hatcher din instinct ştia programul. Se lepăda el acum de punctul de vedere al brigăzii? Asta nu i se întâmplase lui Sloan până acum. Presupunea doar că Hatcher se simţise trădat.

Sloan continuă să zâmbească, închise puţin ochii şi zise:

— Vrei să mă converteşti, amice? O să te iroseşti dacă începi să-ţi faci griji despre lucruri greşite. Te-am învăţat mai mult decât atât.

— Uneori sunt puţin nelămurit despre tot ce m-ai învăţat şi, în plus, există o deosebire, atunci era război…

Sloan îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima.

— Pentru numele lui Christos, există întotdeauna război *undeva.* Ai nevoie de război? La naiba, avem în Liban, Israel, Iran, Nicaragua, Afganistan. Avem un supermagazin plin cu războaie, alege. Îşi turnă un scotch tare şi puse un cub de gheaţă înăuntru. Drace, facem ceea ce avem de

făcut, Hatch. Avem de ales... o facem sau n-o facem. Dacă nu ştii ce să alegi, dacă nu te-ai hotărât, o să te înhaţe. Nu ai timp să cântăreşti şansele, iar dacă o faci, eşti mort. Tot ce ai sunt instincte şi reflexe. Dacă nu o faci tu, ţi-o fac ei ţie. Ţi-am spus eu vreodată altceva? Te-ai întrebat vreodată despre asta?

— Toată *cariera* mea absurdă este dubioasă, spuse Hatcher. Nu pot să vorbesc nimănui despre ceea ce am făcut în război.

Încă râzând pe înfundate, Sloan îl întrebă:

— Va să zică asta este, ai vrea să scrii despre experienţele tale de război?

— Nu despre asta e vorba, dar am pierdut şaisprezece sau şaptesprezece ani din viaţă ca şi cum n-ar fi existat.

— Crezi că te-am trădat şi asta îţi întunecă judecata, zise Sloan încet.

Tonul lui devenise compătimitor. Sloan avea o claviatură întreagă. Dacă apăsa pe un buton îţi arăta compătimire. Apăsa pe altul, demonstra o înflăcărare patriotică. Pe altul, devenea linguşitor. Hatcher îşi aminti de prima lor întâlnire, într-o cameră retrasă la restaurantul Occidental din Washington, unde Sloan – ca întotdeauna, sigur de el, aproape părinteşte – îi schiţase în linii generale crezul lui personal, prezentându-i Brigada Fantomă ca pe o „ocazie de aur, o şansă nemaipomenită să faci ceva necesar pentru ţara ta, şi care oferă în acelaşi timp libertatea de gândire şi de acţiune, ceva ce nu poţi găsi în alte ramuri de activitate ale serviciului”. Nu făcuse nicio referire la faptul că această „ramura a serviciului” nu era cunoscută în mod public, că

era înfiinţata secret şi ca oficial nu exista. Hatcher, proaspăt ieşit de la Academie, plin de el, fusese impresionat, vrăjit chiar, de vorbele lui frumoase şi le înghiţise pe toate, fără să pună întrebări. prânzul acela îi schimbase pentru totdeauna viaţa lui Hatcher.

— A fost mai mult decât trădare, Harry. Pe naiba, doar erai mentorul meu şi ai reuşit. Ai obţinut ce-ai vrut de la mine şi eu te admiram pentru asta. Hatcher se opri un moment şi-şi luă singur o ceaşcă de cafea. În toţi aceşti ani, cât am stat la Los Boxes, nu m-am gândit decât cum m-ai sacrificat pentru vreun individ de la Departamentul de Stat. Nu este vorba numai de timpul cât am stat acolo, dar *am avut încredere* în tine şi tu m-ai părăsit, aşa cum faci şi acum.

— Faci pe sfântul faţă de mine, zise Sloan chicotind şi scuturând din cap. Ce faci tu? Îi dai în judecată pe piraţi că le procură droguri băieţilor noştri din Saigon? Îi laşi pe agenţii dubli să ţopăie pe mormintele noastre? Faci compromisuri cu triada? Rahat. Haide să-ţi spun ceva, prietene, noi am învăţat să luptăm în războaie murdare şi asta o să avem de acum înainte, numai războaie murdare. Ei bine, n-ai să câştigi războaiele murdare după reguli pentru meciurile de box. Le dai un picior în fund şi mergi înainte.

— Aşa cum fac în Brazilia şi în Argentina?

Sloan oftă.

— Ştii care este necazul cu tine Hatch? Tu încerci să pui pe picior de egalitate moralitatea cu războiul. Nu merge. Dacă restul Armatei ar fi luptat în războiul din Nam aşa cum

am luptat noi, n-am fi plecat de acolo cu coada între picioare, şi tu ştii asta. Noi am învăţat să-i înfrângem pe duşmanii noştri *de la* duşmanii noştri. Un soldat nu are nevoie să poarte uniformă sau să aibă grad, el are nevoie de dorinţa de-a învinge. Îţi repet, dacă nu o faci, pierzi. Asta-i legea după părerea lui Harry Sloan şi asta m-a ţinut în viaţă al dracului de mult, şi pe tine tot aşa. Tu gândeşti prea mult, Hatch. De câte ori nu ţi-am spus că prea multă minte strică.

— Harry, tu eşti o dovadă vie că un om poate vorbi mai repede decât gândi.

— Ei bine, băieţaş, când ai laţul de gât, trebuie să ţi-l scoţi înainte să te gândeşti, altfel eşti un om mort.

Era evident că aprecierile lui Hatcher faţă de brigadă îl deranjau pe Sloan, deoarece se întoarse imediat la subiect.

— Faci un lucru şi s-a terminat, spuse Sloan ridicând din umeri. De ce să o lungeşti atâta. Tu nu ai luat niciodată hotărâri morale, au fost luate de altcineva pentru tine.

— Poate că asta este problema. Poate că ar fi trebuit s-o fac. Poate că trebuie să trag o învăţătură.

— Haa! zise Sloan. Adu-ţi aminte că vorbeşti cu bătrânul Harry. Îmi dai lecţii de ideologie? Înainte de masă! Să-ţi spun ceva, noi n-am făcut niciodată o treabă care nu merita s-o facem. Vrei să-mi împui capul cu metode, proceduri sau mai ştiu eu cu ce, asta vrei; dar nu strica o dimineaţă frumoasă vorbind despre ideologie, lozinci şi pancarte. Ideologia mea este realitate, iar realitatea este noi contra lor. Tu şi cu mine n-o să pierdem niciodată, prietene, asta nu există în vocabularul nostru.

— Tu ai luat hotărâri morale, aşa am făcut şi eu. Am acţionat pe moment, fără vreo pregătire prealabilă…

— Chiar aşa. Chiar aşa! spuse Sloan, întrerupându-l, cu ochii clipind şi plin de entuziasm. Fără pregătire prealabilă. Nu există hotărâri morale în război, Hatch, există doar să câştigi sau să pierzi. Dumnezeu şi ţara. Dincolo de asta totul este de prisos.

— Dar aveam regulamente, Harry.

— Da, este adevărat.

— În orice caz, acum nu este vorba despre Dumnezeu şi nici despre ţară. Totul se joacă între mine şi tine. Să nu mai încerci vreodată să mă înjunghii pe la spate. Dacă o mai faci, eu…

— Ştiu. Sloan se apropie de el, zâmbetul devenindu-i mai larg, ochii cenuşii clipind încă. O să mă arunci acolo unde nu mă pot găsi peştii.

Nu mai era cazul să continue discuţia. Hatcher îşi dădea seama că îşi pierde vremea. Sloan era un om insensibil la insulte şi jigniri, un om care credea că orice făcea era bine, necesar şi justificat din punct de vedere moral.

— Las-o baltă, zise Hatcher cu hotărâre, n-am venit aici ca să-ţi fac vreo favoare, în orice caz. Am venit să-l găsesc pe Cody.

Sloan încuviinţă cu un zâmbet silit.

— Mi se pare corect. Dar de ce ai mers atât de departe? întrebă el. I-ai angajat pe băieţii mei într-o urmărire plăcută.

Înainte ca Hatcher să poată răspunde, sună telefonul. Sloan se uita mirat spre el.

— Cine poate să fie? Traversă camera şi ridică receptorul,

stând cu spatele la Hatcher. Părul îi era încă ud şi stropi de apă i se prelingeau pe spinare. Sloan zise cu vocea lui blândă. SI2424. Jack, recepţionezi, Jack re... Da, aud acum, ce s-a întâmplat? Ce? Ce! *Dum*nezeule, când? La naiba, Spears, avea zece oameni ca să-l păzească!... Ştiu ce-am zis... Nu, să nu faci asta. Presupun că s-a aflat... Înţeleg. Mda... Mda... Nu, rămâi la versiunea iniţială. Lasă FBI-ul să o rezolve. Nu, nu CIA, nu-i amesteca pe ei... Aşteaptă o clipă, să mă gândesc...

Se întoarse spre Hatcher şi dădu din cap. Faţa i se înroşea, dar rămase calm.

— Nicio fotografie a lui Cosomil, zise în telefon. Ţine-l ascuns acolo unde este. Aş vrea să strecori în presă o ştire că se ascunde pe undeva... uf... în Hawaii... Nu, Big Island, Kauai este prea mică, da... Bine, lasă-i să-l caute o săptămână sau două... E-n regulă. Mulţumesc, Spears. Dacă o să dispar o vreme, ia legătura cu Flitcraft, el ştie întotdeauna unde să mă găsească.

Puse încetişor receptorul în furcă.

— Ei bine, băieţaş, avem o nouă problemă. De *mare importanţă*. Vrei să auzi ce-ai să citeşti mâine dimineaţă pe prima pagină a lui *New-York Times?* „Campon, omul de fier din Madrango, a fost asasinat într-o discotecă din Atlanta”.

Hatcher rămase cu gura căscată. Lovitura de stat a lui Campon în Madrango îi dăduse posibilitatea lui Sloan să-l scoată de la Los Boxes. Apoi, după şase luni, gherilele comuniste recuceriseră capitala. Răzmeriţa trecuse când de o parte când de cealaltă, ani de zile.

Sloan îi expuse pe scurt informaţiile despre uciderea

dictatorului din America Centrală înlăturat de la putere.

— Lumea vorbeşte că asasinul ar fi fost deghizat în barză.

— *Barză!* spuse Hatcher.

— Era un costum de bal. Au fost omorâte încă trei persoane printre care o spectatoare. Alţi doi, prietenul fetei şi un chelner sunt la spital în stare gravă.

— Nu-i păzea echipa ta?

— Uf. Şi încă o jumătate de duzină dintre oamenii lui.

— Cine era însărcinat cu paza lui? întrebă Hatcher, neîncrezător.

Sloan ezită un moment, apoi răspunse:

— Spears şi Hedritch.

— *Spears şi Hedritch!* Hatcher se gândi, *De ce dracu îl păzea Joe Spears pe Hector Campon?* Şi-l amintea pe Spears ca pe un surfist bronzat din California, cu tărâţe în cap în loc de creier.

— Spears, pentru numele lui *Dumnezeu!*

— Era paravanul nostru, un serviciu de pază.

— Cum de te-ai băgat în afacerea asta?

— Campon era prea primejdios pentru ca Serviciul Secret să se poată ocupa de el. Contribuabilii ar fi făcut tărăboi. Aşa că am preluat eu sarcina.

— Dar Spears? El şi-a prăjit creierii acum douăzeci de ani pe plaja de la Santa Monica.

— Da, de *acum încolo* el şi cu Hedritch o să păzească sacii poştali în Tomahawk, Wisconsin, tot restul vieţii lor.

— Amândoi sunt nişte tâmpiţi făcuţi grămadă.

— Ascultă, spuse Sloan, cu faţa roşie de furie. Mai întâi,

îmi cade pe cap acest *presidente* alungat, cu două brigăzi la graniţa cu Madrango, aşteptând să se întoarcă în ţara lui şi să-i alunge pe comunişti. Are nevoie de arme, de bani, de aer, de dracu să-l pieptene, aşa că vine la Consiliul pentru Apărare să ceară ajutor şi şeful nostru începe să caute sprijin peste tot la Casa Albă. Are nevoie de cincizeci de milioane de dolari pentru Campon, şi pe mine mă pune să-l păzesc pe ticălosul ăsta. Trei săptămâni la Fort Lauderdale, două săptămâni la St. Louis, o lună şi jumătate la Chicago şi două săptămâni pe un vas la optzeci de kilometri de Atlanta. Cu totul pe neaşteptate, este ucis, iar noi avem mari necazuri.

— Dar Spears şi Hedritch?

Sloan deschise uşa de la balcon, se aşează cu spatele la ea, în soare, că să se usuce. Sorbi din băutură şi îl privi pe Hatcher.

— Aveam şase oameni acolo, prietene, Campon ăsta nu era fitecine. A întins-o din ţară cu cinci, şase milioane şi le-a depus în Elveţia. Un scandalagiu extraordinar, moral ca o pisică vagaboandă. Mi-a distrus echipele de control. Mi-au rămas doar Spears şi Hedritch. Dar – arătă cu degetul spre Hatcher – asta îl făcea valoros, era un bărbat curajos şi oamenii lui îl idolatrizau, *îl idolatrizau.* Noi avem nevoie de Madrango, pentru că este cheia care ne deschide America Centrală.

— Şi cum l-au pierdut?

— Nu-i plăcea să stea locului. Îi plăceau femeile, viaţa de noapte, Sloan ridică umerii. Până la urmă i s-a înfundat.

— Ce-i cu planul Baker? şopti Hatcher într-o doară.

Sloan îl privi bănuitor pe Hatcher.

— Cine spune că am un plan Baker?

— Ai avut întotdeauna un plan Baker, Harry. Primul lucru pe care mi l-ai spus a fost: Stabileşte totdeauna unde este intrarea din dos. Madrango a fost copilul tău de la început.

Sloan oftă.

— Uşa din dos este generalul Cosomil. Nu atât de strălucit sau de popular cum era Campon, sau tot atât de tânăr, dar devotat. În plus, este un ofiţer capabil. Tot ce putem este să facem din Campon un martir şi să strângem oamenii în jurul lui Cosomil. Acum este ţinut ascuns. Ferris şi Joyner conduc echipa de control şi sunt cei mai buni oameni pe care îi am.

Mai luă o înghiţitură şi îşi şterse buzele cu degetul mare.

— Te întorci la Washington?

Sloan dădu negativ din cap.

— Am situaţia sub control acum. Departamentul de Stat o să se bage pe fir. Datoria mea este să-l ţin în viaţă pe Cosomil până va putea să se întoarcă acolo.

— Ei bine, spuse Hatcher, există totdeauna o parte bună. Congresul le va da acum tot ajutorul de care au nevoie.

Sloan se plimbă prin cameră câteva minute, apoi se opri şi făcu câteva exerciţii de respiraţie.

— Asta nu-i treaba mea, nici a ta, spuse, în sfârşit. Hai să ne întoarcem la problemele noastre.

— Fir-ar să fie, am uitat despre ce vorbeam, spuse Hatcher.

— Mi-ai alergat băieţii peste tot, zise Sloan sec.

— Am făcut câteva exerciţii ca să-mi recapăt forma,

răspunse Hatcher.

— Ai descoperit ceva?

— Nu cine ştie ce.

— Ai fost al naibii de ocupat, zise Sloan privindu-l ţintă în ochi.

— După ce l-am întâlnit pe Buffalo Bill, n-am avut deloc timp liber.

— Ai vreo idee unde s-ar putea ascunde Cody?

Asta-i o întrebare ciudată, gândi Hatcher.

— Tu eşti cu mult înaintea mea, spuse Hatcher. Bu încă încerc să aflu dacă trăieşte sau nu.

— Păi, tu ce crezi?

— Dacă îţi închipui că am făcut descoperiri care să provoace un cutremur de pământ, în ultimele şaptezeci şi două de ore, răspunsul este nu. Nu sunt procuror districtual, deci nu trebuie să aduc dovezi. În momentul de faţă bat apa în piuă. Câteodată, cred că Murph trăieşte, câteodată cred că Wol Pot îşi bate joc de noi toţi. Depinde de partea cui se află.

— Bine, dar de ce *crezi* că trăieşte?

— N-am spus că trăieşte. Nu mai sunt atât de sigur că a murit, cum credeam până acum.

— De ce nu?

— Nişte lucruri mărunte. Am întâlnit un mitralior, care recunoaşte acum că unul din oamenii avionului lui Cody a ieşit, probabil. Un fost prizonier mi-a povestit că a auzit despre lagărul ce se tot muta şi că unul dintre prizonierii de acolo era un VIP care putea să fi fost Cody – *putea* să fi fost. Am dat peste doi aviatori – unul crede că Murph era un tip

nebun, ahtiat după glorie, altul susţine că nu-i adevărat. Asta-i cam tot ce am aflat. Totul neclar, nimic deosebit.

— Dar crezi că putem pune vreun temei pe mărturia lui Wol Pot?

— N-am spus aşa ceva. Şi asta face parte din ecuaţie. Când o să ştiu cine este X am să pot să-ţi dau răspunsul.

Sloan râse satisfăcut.

— Să adoptăm o nouă tactică, hî? Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că nu mai ai încredere în mine, spuse sarcastic.

— De ce n-aş avea încredere în tine, Harry? Capitalul tău de bază este înşelătoria. Crima şi minciuna sunt profesia ta. Şi m-ai tras pe sfoară. De ce să nu am încredere?

Hatcher făcu o pauză şi bău o gură de cafea. Îi spusese lui Sloan numai ce trebuia să-i spună. Lăsase deoparte unele lucruri, ca de exemplu, notiţa lăsată la Zid în Washington lui Polo, de la Jaimie, oricine o fi fost Jaimie. De asemenea, referirea la Calul Thailandez, care nu putea să însemne decât un singur lucru pentru Hatcher – heroină. Praf alb chinezesc pur, nouăzeci şi nouă la sută, de la Golden Triangle. Dar nu era pregătit să le dea pe faţă încă. Sloan era mult prea interesat de ce se ascundea Cody. Asta declanşa tot felul de semnale de alarmă în mintea lui Hatcher. El ştia exact ce gândea Sloan în momentul acela. Se gândea aşa: dacă Murph este amestecat într-un rahat mare, problema ar fi uşor de rezolvat. După Sloan, sfârşitul era o soluţie uşoară pentru orice problemă. Dar nu spunea niciodată asta cu voce tare. El lăsa întotdeauna cuvintele murdare nespuse.

Sloan aruncă prosopul de pe el şi începu să se îmbrace.

— O să mergem la Bangkok să vedem ce putem găsi, spuse el, îmbrăcând pantaloni scurţi de sport şi un maiou.

Dar moartea lui Porter şi posibila dispariţie a lui Wol Pot încurcaseră iţele misiunii. Mintea lui Hatcher rătăcea în alte direcţii, ca să caute o alternativă.

— Ne întâlnim acolo peste o zi sau două, îi spuse lui Sloan. Mai am nişte lucruri pe care trebuie să le verific aici.

— Ce lucruri?

— Am să-ţi spun când o să termin.

Sloan începu să-şi lege cravata. Se auzi o ciocănitură la uşă.

— Christoase, acum ce-o mai fi! zise Sloan.

TRIADELE

Un bărbat înalt, drept ca o săgeată, cu o mustaţă pe oală stătea în uşă. Purta un costum alb de olandă, impecabil. Poliţist din Hong Kong, gândi Hatcher. Aşa îl arăta înfăţişarea.

— Colonelul Sloan? întrebă el. Accentul englezesc era atât de tăios că puteai să ascuţi un cuţit cu el.

— Da?

— Sunt sergentul Varney, domnule, din poliţia Hong Kong.

Îşi arătă legitimaţia.

— Îmi face plăcere, zise Sloan pe un ton plin de tact. Poftiţi înăuntru. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Varney intră în cameră, ca şi când trebuia să raporteze ceva reginei, aproape adulmecând aerul. Îi zâmbi băţos lui Hatcher.

— Şi dumneata trebuie să fii colonelul Hatcher, zise el întinzându-i mâna.

— Mda, răspunse Hatcher şi îşi strânseră mâinile. Varney făcu câţiva paşi până la balcon, privi peisajul, apoi se întoarse ţinându-şi mâinile la spate.

— Eu fac parte din Brigada Triadelor Statului. Cum nici Sloan, nici Hatcher nu răspunseră, continuă. Lucrurile s-au schimbat mult aici în ultimii şase, şapte ani. M-am gândit că aş putea să vă dau o mână de ajutor, dacă aţi avea nevoie. S-a nimerit să recunosc numele dumneavoastră când au apărut ieri pe computerul nostru.

— Pe computer? întrebă Hatcher.

— Folosim un computer de verificare pe lista de la aeroport. Este o chestiune de rutină, ştiţi, încercăm să ţinem evidenţa a celor care vin şi pleacă. Tocmai era să vă dau un telefon, apoi a sosit colonelul Sloan, aşa că am hotărât să vă contactez pe amândoi.

— Te-ai gândit bine, sergent, spuse Hatcher, numai că noi nu avem nicio legătură cu triadele.

— Da, domnule, dar având în vedere experienţa pe care aţi avut-o cu Silk Dragons şi cu White Palms, ne-am gândit că putem să vă protejăm, ca să zic aşa.

— Nu cred să am nevoie, zise Hatcher aruncând o privire către Sloan. Colonelul pleacă astăzi şi eu am hotărât să plec mâine sau poimâine.

— Da, domnule, asta-i grozav, spuse Varney. Făcu o

pauză parcă să-şi găsească cuvintele potrivite, lungindu-şi gâtul şi arborând un aer de superioritate. Tocmai asta este – cred că ar trebui să vă sfătuiesc, domnule – cât timp staţi aici, aţi putea fi în mare pericol. Am vrea să ştiţi că departamentul nostru poate să vă protejeze. Poate – făcu iar o mică pauză, ţuguindu-şi buzele înainte de a continua – aţi dori să aveţi câţiva însoţitori.

— Cunosc oraşul foarte bine, îi răspunse repede Hatcher.

— Da da, desigur, dar…

Hatcher îl întrerupse.

— Ascultă, sergent, n-am avut de-a face niciodată cu White Palms şi, după câte ştiu, Silk Dragons nu mai există.

Sloan interveni.

— Asta-i problema, Hatch, Silk Dragons pot fi de domeniul trecutului, dar White Palms, e un fel de… of… Sloan se opri un moment.

— Daţi-mi voie, spuse Varney. După ce White Powder Mama a fost asasinat, White Palms – of, să zicem – a pus mâna pe mulţi dintre membrii lui Silk Dragons. Mai degrabă o contopire, dacă vreţi.

— Serios? zise Hatcher, vag interesat.

El ştia mai mult despre povestea asta şi se războise cu Silk Dragons pe când acest Varney juca cricket la şcoala medie.

— Ştiţi despre Tollie Fong? întrebă Varney, dându-şi aere.

— Tollie Fong? zise Hatcher, ridicând din sprâncene şi făcând pe prostul.

— Tatăl lui era Lee Fong.

Pentru o clipă mintea lui Hatcher zbură la aeroportul din

Singapore. Amurg. 1975. Cu doisprezece ani în urmă. Da, îl cunoştea foarte bine pe Lee Fong.

— Ne-am gândit că ar trebui să ştiţi că Tollie Fong este noul *san wong* al lui White Palms, zise Varney, puţin agitat şi cu un aer de atotcunoscător. Şi, adăugă, cu vădită satisfacţie, Joe Lung este Numărul Unu aici în Hong Kong. Ei îşi amintesc încă…

Aşa deci, gândi Hatcher, cercul se închide…

Gonind în jos de pe dealuri, pe caii lor cu păr lung, veneau mongolii. Aveau părul negru strâns în cozi, feţele bărboase şi înfometate, ochii aprinşi de opiu. Distrugeau şi ardeau totul în calea lor: cai, vaci, porci, tot în afară de femei – femeile erau prada lor. Jefuind şi omorând, barbarii măcelăriră pe chinezii blajini de lângă mare, mai jos de cele şapte piscuri unde locuiau cei şapte dragoni.

Urmărind, plini de furie, din lăcaşurile lor muntoase, dragonii, care în viaţă fuseseră primii şapte împăraţi ai Chinei, îi adunară pe conducătorii chinezi şi îi învăţară cum să lupte, le spuseră ce tactică să folosească şi îi îmbărbătară.

Astfel, taipanii se uniră în trei grupuri, formând triunghiuri cu fermele lor, ridicând ziduri între ele şi lovindu-i pe mongoli din toate părţile când aceştia atacară; dragonii se dovediseră a avea dreptate. Chinezii îi ciopârţiră pe barbari şi pe cei câţiva rămaşi în viaţă îi trimiseră înapoi în Mongolia ca să le spună ce li s-a întâmplat.

Barbarii nu se mai întoarseră niciodată.

În felul acesta, în secolul al doisprezecelea, se născuseră

triadele, devenind din ce în ce mai puternice în următorii opt sute de ani. Fiecare triadă avea propriile ei ritualuri, parole şi strângeri de mână speciale, poeme, legende şi istorie, fiecare făcând jurăminte de loialitate faţă de clan, jurăminte de sânge, cunoscute sub numele d*e hong mon,* puterea lor crescând până când au devenit clasele conducătoare din Hong Kong şi din lumea afacerilor internaţionale. Ei erau cei mai onoraţi şi mai respectaţi oameni de afaceri.

Cei răi i-au imitat repede, constituind triadele rebele care au pus mâna pe putere. Ele se numeau Chiu Chao.

În acelaşi timp, îşi întăreau poziţiile. Silk Dragons, White Palms, 14 K, Thin Blade Gang, House of Seven Hands şi altele, înghiţind tot ceea ce era corupt – jocuri de noroc, prostituţie, cămătărie, comerţ cu sclavi albi, droguri, contrabandă, piaţa neagră – conducând toate acestea în mod necruţător, concentrându-se mai ales pe cruzime şi crimă şi sfidându-şi adversarii. Aceştia erau mafioţii Orientului.

Triadele existau de opt sute de ani. Chiu Chao avea şapte sute nouăzeci de ani. Fusese nevoie numai de zece ani ca să înceapă corupţia.

Triadele rele îşi împărţiseră între ele lumea interlopă, fiecare luându-şi partea sa. Cea mai profitabilă dintre ele era imperiul de droguri al lui Silk Dragons care se extindea cu o iuţeală diabolică. Spre sfârşitul anilor şaizeci, s-a deschis în Vietnam o nouă şi bogată piaţă, unde aduceau heroină chinezească pură de la Golden Triangle din Thailanda, prin Hong Kong, şi o comercializau în Saigon sau

o transportau cu vasele pe fluviul Mekong direct în Vietnam, iar acolo o vindeau soldaţilor americani cu doi dolari plicul.

White Powder Mama a devenit sufletul şi salvarea soldaţilor americani, cu preţioasele lui pacheţele de visuri, izbăvirea lor de necazuri. Prin procedee viclene a reuşit să înfiinţeze o nouă piaţă de alb de China – heroină pură – în Statele Unite, unde până atunci era la mare preţ heroina mexicană sau turcească. Folosindu-se de soldaţii americani care se drogau, Silk Dragons s-a întins peste ocean în America. White Powder Mama era, de fapt, Ma Bing Sum, *san wong*-ul, „naşul lui Silk Dragons”. White Powder Mama şi Lee Fong, călăul său Red Pole, care era şi fratele său, erau cei mai temuţi oameni în Hong Kong şi aveau atâta putere, încât au recrutat pe cinci dintre membrii brigăzii antidrog din Hong Kong, care îşi ziceau Dragon’s Breath, ca să controleze transportul de pe fluviu.

Primăvara, 1973, Christian Hatcher intră în acţiune.

Se aflau în camera din spate a clubului ofiţerilor din Cam Ranh Bay, care devenise portul cu cea mai mare activitate din lume, locul de unde plecau toţi bărbaţii şi armele spre războiul nedeclarat din Vietnam. În comparaţie cu restul ţării, Cam Ranh era clubul select al oraşului, cu excepţia nopţilor când năvăleau militarii şi spărgeau tot ce găseau. Pentru Hatcher, în zilele acelea, cinci minute departe de India erau ca o vacanţă de şase luni.

— Am o slujbă pentru tine, îi spuse Sloan.

— Mda, răspunse Hatcher.

Auzise refrenul ăsta de multe ori până atunci.

— Avem o problemă serioasă aici.

— Lasă gluma, răspunse Hatcher râzând.

— Vreau să spun, în afară de război, zise Sloan. Ai auzit de Silk Dragons?

Hatcher dădu din cap afirmativ.

— Te referi la White Powder Mama?

Sloan încuviinţă.

— Ma Bing Sum şi grupul lui de traficanţi de droguri.

— Sunt aici dintotdeauna, replică Hatcher ridicând din umeri. Este problema poliţiei din Hong Kong.

— Nu mai este. Ne ocupăm noi de ei, prietene, continuă Sloan. Avem o problemă serioasă cu drogurile în Nam şi cea mai mare parte vine în josul fluviului de la Triunghi. Acest White Powder Mama a devenit principalul buboi în fundul nostru. Are cinci acoliţi care fac contrabandă pe fluviile din Thailanda. Foşti poliţişti în Hong Kong care îşi spun Dragon’s Breath. Toţi, nişte netrebnici. Buffalo Bill vrea să le tragă un picior în fund, să le dea o lecţie.

— Ei şi?

— Şi, tu cunoşti fluviul. Formează-ţi două, trei grupe, ia-ţi câteva şalupe blindate, pot să-ţi dau oamenii de care ai nevoie – pe Crips, Seals, Berets, numeşte-i. Poţi să iei pe oricine. Vreau să-i prinzi pe toţi, vreau ca Dragon’s Breath să fie de domeniul trecutului şi asta repede de tot.

— În regulă, spuse Hatcher, nepăsător, dar vreau să-ţi sugerez o alternativă.

— Dă-i drumul.

— Dacă procedez aşa cum vrei tu, mă dau de gol.

— Atunci, ce propui?

— Am să iau trei cuţitari, pe Molly McGuire, pe Chet Rodriguez – se gândi un minut – şi pe Bear Newton. Restul vor fi orientali. O să ne prefacem că vrem să-i jefuim. Eu voi fi şeful, dar o să stau în umbră. La naiba, vom purta măşti, o să-i băgăm în sperieţi pe aceşti ticăloşi. În orice alt fel am proceda, sunt terminat şi încasăm zece ani de pârnaie.

— Unde o să găseşti orientali care să fie destul de buni pentru o astfel de treabă? întrebă Sloan sceptic.

— Asta-i treaba mea.

— Am nevoie de douăzeci şi patru de oameni, cei mai buni cuţitari care pot fi cumpăraţi, îi spuse Hatcher lui China Cohen. Oameni care să primească ordine şi să le execute fără să ceară explicaţii. După ce se înţeleseseră despre oamenii care vor fi angajaţi, tăcură.

— Care-i şmecheria?

— Nu e nevoie să ştii.

Vânând raţe şi străbătând fluviul în timpul nopţii, înarmaţi cu douăzeci de tunuri mike-mike şi bombe cu termit, cu pistoale Uzi şi cuţite K-Bar atacau locurile unde dormeau toxicomanii, purtau război deschis pe râuri contra celor din Dragon’s Breath care aduceau heroină în josul fluviului Mekong. În trei luni, micul grup al lui Hatcher pusese mâna pe două duzini de încărcătură cu heroină. În trei luni, patru dintre cei cinci membri ai lui Dragon’s Breath simţiră oţelul rece şi lama cuţitelor în gâturile lor, muriră repede şi liniştit, în timp ce bărcile şi încărcătura lor nenorocită le fuseseră furată de sub nas, duse departe în susul apei şi arse. Numai un singur membru din Dragon’s Breath scăpă renegaţilor lui

Hatcher.

Doi ani mai târziu: aeroportul Singapore. Lee Fong, Red Pole călăul, Numărul Doi a lui White Powder Mama, îl căuta de aproape doi ani pe Hatcher, fără niciun rezultat. În cele din urmă, Fong îl văzu, după ce îl urmărise zile întregi, aşteptând momentul potrivit ca să-l omoare în maniera clasică, un stilet înfipt la baza gâtului, tăindu-i sistemul nervos şi vena jugulară în acelaşi timp – un act care să spele ruşinea şi să-i dovedească lui White Powder Mama că merita încă să fie Numărul Doi la Silk Dragon.

Hatcher fusese pe urmele lui de la început, el ştia că Fong avea să-l caute ca să-l omoare, aşa că pentru el era floare la ureche să-l momească.

Hatcher se îndreptă spre turnul de control. Se întunecase şi platforma era pustie. Privi cum îşi lua zborul un avion, auzi uşa deschizându-se şi închizându-se uşor în spatele lui, apoi zgomotul paşilor apropiindu-se. Se aplecă de parcă ar fi vrut să-şi încheie şireturile de la pantofi. Paşii se iuţiră şi ajunseră lângă el.

Hatcher se răsuci şi, cu o mişcare rapidă, îi implântă stiletul în coastă, înfigându-l cu putere în inima lui Fong, privindu-l drept în faţă, atât de aproape, încât simţi pe obraz răsuflarea muribundă a călăului de la Silk Dragon. Îi prinse mâna într-o încleştare de oţel şi i-o ţinu până simţi scurgându-se ultima picătură de viaţă din corpul asasinului.

— *Joi gin*, Fong, zise el şi îl lăsă să cadă.

Două săptămâni mai târziu, White Powder Mama muri pe o stradă din Wanchai, ucis de o mitralieră dintr-un club de

noapte. Domnia Silk Dragon-ilor se sfârşi. White Palms prelua conducerea şi, ca să-şi dovedească compătimirea față de ei, atrase pe mulţi dintre membrii de la Silk Dragons în clica lor.

Unul dintre ei era Tollie Fong, fiul lui Lee Fong. Acum, cu doisprezece ani mai târziu, el era Red Pole la Triada White Palms, pe punctul de a deveni conducătorul ei. Ca asasin la White Palms, Tollie Fong era, probabil, cel mai periculos om din lume. Ca *sang wong,* puterea lui era zdrobitoare. Numărul Unu al lui în Hong Kong era Joe Lung, ultimul membru din Dragon's Breath, singurul care scăpase gherilelor lui Hatcher.

Amândoi făcuseră jurământ să-l omoare pe Hatcher.

Ei nu operau în Macao.

Instinctul lui Hatcher îi spunea că, dacă Varney ştia că el se găseşte în Hong Kong, probabil ştiau şi cei din White Palms.

— ... să-i jefuiţi, spunea Varney.

— Ce-ai spus? întrebă Hatcher.

— Am spus că, de fapt, au un cui împotriva dumitale pentru că le-ai furat marfa.

Secretul fusese bine păstrat. După câte ştiau Varney, întregul Hong Kong sau chiar Interpolul, Hatcher fusese un ticălos care acum coopera cu guvernul. Hatcher îşi dădea seama că Varney nu venise ca să-i ofere „bunăvoinţa Coroanei". Venise să-l evalueze, să vadă dacă era un tip cumsecade sau mai era încă un ticălos. Asta era clar.

Sergentul Varney era destul de isteţ ca să-şi dea seama

că pe Hatcher nu-l interesa ajutorul pe care i-l oferea. Acesta era un individ periculos.

— Vă sugerez să fiţi extrem de prudent atâta timp cât staţi aici, zise Varney, îndreptându-se spre uşă. Sunteţi primul pe lista lui Tollie Fong. Dacă el sau Joe Lung află că sunteţi în Hong Kong, nimic nu-i va opri ca să vă ucidă. Ca ofiţer de poliţie, cred că nu este cazul să vă spun că aş prefera să previn asta.

— Apreciez interesul dumitale, spuse Hatcher. După cum ţi-am mai spus, vom pleca amândoi într-o zi sau două. Voi încerca să fiu cu băgare de seamă.

Varney îi întinse lui Hatcher cartea sa de vizită.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, sunaţi-mă. Numărul de telefon unde mă puteţi găsi noaptea este notat pe verso. Vă asigur că vom acţiona cât mai repede posibil.

Sergentul se îndreptă băţos spre uşă şi ieşi făcând o scurtă plecăciune.

Hatcher era bănuitor şi plictisit de amestecul lui Varney.

— Am nişte treburi de rezolvat aici, Harry, zise Hatcher. Categoric nu am nevoie ca linguşitorul ăsta băţos să se târască în spatele meu.

— Nu-ţi băga nasul în Macao, da? zise Sloan.

— Nu-mi duce grija…

— Fereşte-te de Tollie Fong şi de triade.

— N-am de gând să mă întâlnesc cu Fong şi cu prietenii lui.

— Ai să sfârşeşti plutind în golf. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoit să explic asta.

— Eşti de-a dreptul sentimental.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui. Şi nu am de gând să sfârşesc plutind pe nicăieri.

— Las-o mai încet cu White Palms, altfel te vor ucide.

— Ultima oară nu mi s-a întâmplat nimic.

— Nu fi atât de încrezut, spuse Sloan cu blândeţe. Tollie Fong *este* acum stăpân în Triada *White* Palms, Joe Lung este băiatul numărul unu în Hong Kong. Amândoi au jurat să te facă pulbere. Dacă nu eşti la Bangkok sâmbătă, pun copoii pe urma ta.

— Ne întâlnim la Imperial, şopti Hatcher. La D'jit Pochana, sâmbătă, să luăm micul dejun, la ora obişnuită.

— Sigur.

— Şi încă ceva. Pune-l pe individul ăla ambiţios din America, Flitcraft, să-şi verifice computerul. Să afle dacă în Vietnam a fost un lagăr care-şi schimba locul. Presupun că era un lagăr provizoriu lângă frontiera cu Laos. S-ar putea să se fi numit – Lagărul Fantomă – sau cam aşa ceva.

— Am să văd ce pot face. O să-i spun să-ţi telefoneze.

— Am şi eu numărul lui. O să-l sun eu.

— În regulă, spuse Sloan după un moment de gândire. Fii prudent.

— Întotdeauna am fost prudent, răspunse Hatcher.

Hatcher se întoarse în camera lui şi închise uşa. Nu se deranja să-i stingă lumina lui Sloan.

Ieşi pe balcon şi privi pe deasupra golfului la Victoria Peak şi la fortăreaţa lui Cohen din vârful muntelui. O mulţime de lucruri se schimbaseră în ultima oră. Acum ştia că *trebuia* să-l vadă pe Cohen.

Fiecare trebuie să plătească pentru păcatele lui, spusese cândva 126.

Întrebările pe care şi le punea Hatcher erau: cine era păcătosul, împotriva cui păcătuise şi cine va trebui să plătească?

OPŢIUNI

Instinctele lui Hatcher erau treze mereu. Sloan va avea versiunea poliţiei despre ceea ce s-a întâmplat şi-l va căuta pe Wol Pot până când Hatcher se va duce la Bangkok, aşa că nu trebuia să-şi facă griji. Dacă l-au pierdut pe Wol Pot, Hatcher trebuia să ia alte decizii. Dar ele erau riscante. Întrebarea pe care şi-o punea era: să renunţe la plan şi să se întoarcă în Georgia? Dintr-o dată afacerea Cody luase o întorsătură proastă. Complicaţiile se înmulţeau. Un om fusese omorât şi acum Brigada Triadelor din Hong Kong părea să fie amestecată în afacerea asta. Vizita de „curtoazie” a lui Varney declanşase imediat mai multe semnale de alarmă în mintea lui Hatcher. Nu mai era o simplă problemă de a da de urma cuiva. Se transformase în ceva fatal.

Îşi întocmi planul repede, bazat pe logică. Dacă lagărul fantomă descris de Schwartz existase cu adevărat, ar trebui ca oamenii din susul fluviului în Chin Chin să ştie despre el. Asta însemna că avea nevoie de ajutorul lui Cohen. Hatcher decise să ia legătura cu vechiul lui prieten, apoi să aştepte să vadă dacă Flitcraft a găsit ceva interesant.

Privi în sus spre Victoria Peak la casa care ştia că este a lui Cohen, întrebându-se dacă anii îl schimbaseră. Era oare tot atât de puternic cum fusese pe vremuri? Şi ce s-o fi întâmplat cu Daphne?

Mai putea să aibă încredere în vechii lui prieteni?

Formă numărul pe care şi-l mai amintea încă după atâţia ani. O voce ascuţită răspunse: *Jo sahn.*

— Păcătosule, mârâi Hatcher. Tot calic ai rămas de nu te înduri să-ţi iei o secretară după atâţia ani.

După o pauză lungă o voce uluită rosti aproape şoptind:

— Christian?

— Aha. N-ai uitat, îi răspunse Hatcher tot în şoaptă.

— Christian! strigă Cohen. Christoase, am auzit că ai murit.

— Asta înseamnă să te iei după zvonuri.

— Dumnezeule, nu pot să cred. Eşti aici?

— Prin apropiere.

— De ce vorbeşti în şoaptă, ai necazuri? întrebă Cohen pe un ton confidenţial.

— Este o poveste lungă şi, nu, nu am necazuri... cel puţin, acum.

— Mişcă-ţi fundul până aici... acum! Dumnezeule, aşteaptă până îi spun Tianei. Nu pot să cred aşa ceva, omule, mi-e absolut imposibil să cred! Hatcher a înviat din morţi!

Emoţia lui China Cohen părea să fie sinceră şi Hatcher se simţi mai bine după ce închise telefonul. În sufletul lui, credea că China îi era încă un prieten loial. Dar acesta era Hong Kong. Aici loialitatea se schimba tot atât de repede ca

şi vântul.

Joe Lung nu se scula niciodată înainte de prânz. El îşi petrecea serile la cazinoul Monitor sau făcea câte un tur prin barurile de noapte. Dacă pipiţele pe care la agăţa erau subţirele, îşi termina noaptea într-unul dintre numeroasele bordeluri din Macao. Lung se culca rar înainte de trei sau patru dimineaţa şi îşi schimba rareori programul, numai dacă intervenea ceva în slujba lui.

Locuia într-una dintre casele noi, care începeau deja să strice frumuseţea de secole a oraşului Macao, orăşelul de la poarta de intrare în China.

Se mişcă şi se întinse peste femeia de lângă el. Era blondă, o frumuseţe pe care o agăţase cu o noapte înainte în Fire Duck Club[5]. Lui Lung îi plăceau femeile *gwai-lo* şi asta era mai sălbatică decât altele. Ea gemu şi se întoarse pe spate, adormită încă. El se întoarse pe-o parte şi se strânse lângă ea, strecurându-şi mâna sub cuvertura de mătase. Începu s-o mângâie ca s-o trezească.

Telefonul începu să sune. Plictisit, se întoarse cu spatele la femeie şi răspunse cu o voce morocănoasă.

— Hatcher este aici. Camera 512, la hotelul Peninsula, spuse cineva în chineză, la capătul celălalt al firului.

Lung se ridică în capul oaselor.

— Nu cumva este o greşeală?

În vocea lui era grabă.

— Nu-i nicio greşeală. Este Hatcher.

---

5 Clubul Raţei de Foc (n.trad.).

— Acum este acolo?

— *Hai,* dar cine ştie până când.

— *Mm goi*, spuse Lung şi închise telefonul.

Inima începu să-i bată puternic. Cu mult timp în urmă, Lung renunţase la orice speranţă de a mai răzbuna uciderea partenerilor săi de către Hatcher. Apoi Tollie Fong jurase să-l omoare şi de când acesta era şeful lui, posibilitatea de răzbunare devenise prea puţin probabilă. Şedea întins pe pat şi se holba în tavan, zâmbind, deoarece Tollie Fong nu era în oraş. Ce surpriză plăcută ar fi, se gândi Lung, să-l înjunghie pe *gwai-lo* înainte de întoarcerea lui Fong. De altfel, Tollie Fong l-ar executa singur.

Fata răspunse avansurilor. Era fascinată de pumnalul tatuat pe antebraţul lui, excitată de corpul muşchiulos, iar încercările nereuşite de a vorbi englezeşte îl făceau atrăgător. Era o nouă experienţă pentru ea să facă dragoste cu cineva a cărei cultură era total diferită de a ei. La început, îi fusese frică de brutalitatea lui, gândindu-se că, probabil, era membrul vreunei secte orientale şi-i putea face rău. Dar acesta era felul lui de a se purta şi, până la urmă, experienţa sexuală cu el se dovedi a fi cea mai satisfăcătoare din viaţa ei. Se aplecă peste el şi îi atinse sexul. El îi dădu o palmă peste fund.

— O să facem dragoste din nou, mai târziu, spuse el englezeşte. Acum am treabă.

După ce o expedie la hotel, Lung făcu un duş rece. Se şterse, deschise un sertar din dormitor şi scoase un pumnal îngust cu teaca din piele de viţel. O legă bine de braţul stâng, acoperindu-şi tatuajul, apoi se îmbrăcă cu haine

obişnuite de muncitor, pantaloni negri de satin şi o cămaşă cu mâneci lungi, după care se studie atent în oglindă, privind insistent la imaginea reflectată a unei ținte pentru săgeţi, în spatele lui, pe perete.

Lung îşi încrucişa mâinile pe piept, apoi se răsuci, lovind puternic aerul cu mâna dreaptă, îşi scoase pumnalul şi îl aruncă. Lama de argint străluci în lumina soarelui de dimineaţă, atinse centrul ţintei şi ramase înfiptă acolo, cu mânerul vibrând.

Zâmbi şi scoase un murmur de satisfacţie. Ce spunea micul *gwai-lo?* Exerciţiul duce la perfecţiune?

Hatcher îşi verificase bagajele în drum spre Bangkok, aşa că luă cu el numai o valiză cu schimburi, necesarul pentru noapte şi valiza Halliburton. Le luă pe amândouă când plecă. Se duse mai întâi la magazinul de băuturi din holul hotelului unde se găseau specialităţi şi cumpăra o sticlă de vin, Lafite Rothschild 1972 care i se părea potrivit cu acest prilej. După ce plecă de la hotel, dădu colţul şi merse pe Nathan Street privind în vitrinele magazinelor, iscodind prin reflecţia geamurilor ce se petrecea în spatele lui. Ceva mai departe de parcul Kowloon observă maşina.

Doi bărbaţi. Unul în maşină, celălalt pe jos. Unul era oriental, celălalt, occidental. Pe parcursul a cinci blocuri se opriră de două ori. Destul de bine.

Hatcher era sigur că erau oamenii lui Varney şi deveni mai bănuitor în legătură cu poliţistul din Hong Kong. Era posibil ca numele lui să fi fost descoperit de computer. Dar, după atâţia ani, nu avea niciun sens să se intereseze atât

de mult de el. Toţi poliţiştii din lume erau ocupaţi până peste cap. Era foarte suspect ca să-l „protejeze” pe Hatcher fără ca să le-o fi cerut.

Străbătu parcul şi o luă înapoi pe aleea Kowloon spre Star Ferry, se urcă pe feribot, ducându-se lângă pupă şi privind spre golf. Spre surprinderea lui, cei doi nu-l mai urmăreau. Bărbatul care mergea pe jos se urcă în maşină şi când feribotul porni o luară pe Salisbury Road.

Erau al naibii de buni, gândi Hatcher. Îşi preveniseră oamenii de pe insulă. Celelalte iscoade îl vor urmări când va ajunge acolo. Va trebui să le dejoace planurile când va ajunge pe insulă.

Nu vroia ca Varney şi Brigada Triadelor să ştie că se duce să-i facă o vizită lui Tsu Fi.

Joe Lung intră în hotel prin intrarea de serviciu. Datorită uniformei pe care o purta, putea fi uşor confundat cu unul dintre muncitorii ce lucrau la hotel. Urcă direct la etajul al cincilea şi descuie repede uşa lui Hatcher. Vigilent, o întredeschise uşor, apoi făcu un salt înăuntru şi o închise fără zgomot. Intră prudent în cameră şi cercetă peste tot.

Hatcher nu era acolo, nici bagajul lui.

Lung se opri în mijlocul camerei şi gândi. O fi plecat din oraş? Poate, chiar acum, era în drum spre aeroport.

Se duse în hol şi ceru prin telefon legătură cu recepţia. Domnul Hatcher din camera 512 a plecat? Nu, răspunse cel de la recepţie.

Eşecul temporar nu-l afectă vizibil pe Lung. Era un om răbdător, obişnuit cu obstacole. Le depăşea cu uşurinţă.

Dar poate că ar fi trebuit să-şi schimbe planul. Evident, trebuia să folosească alte metode.

Când feribotul acostă, Hatcher o luă înainte, apoi se întoarse la dreapta pe Connaught Street spre centrul comercial al oraşului. Bătea un vânt uşor şi din Hong Kong răzbăteau sunete de muzică, de claxoane, râsete şi sirene ale vaselor, freamătul smochinilor indieni şi frânturi de conversaţie.

Se comportă ca un turist, trecând pe lângă cluburile de noapte din Wanchai, unde Suzie Wong se îndrăgostise de un american şi murise pentru păcatul ei. Muzica americană urla din difuzoarele instalate la intrarea cluburilor. Fetele purtau blugi americani şi erau strident machiate.

Pe măsură ce se apropia de cartierul comercial, îmbulzeala era mai mare, aşa că îşi croi drum pe marginea străzii, oprindu-se din când în când să vadă dacă era urmărit. În urma lui erau alţi doi bărbaţi. Când ajunse la poarta dărăpănată care marca începutul cunoscutei Cat Street, fu prins în mulţimea de turişti care se înghesuia să intre prin magazine, după chilipiruri.

Hatcher intră pe artera principală, mergând cot la cot cu mulţimea Se apropie de salonul de acupunctură unde se întâlnise prima oara cu Cohen, îşi aminti de biroul prăfuit cu scaune incomode şi se gândi să taie drumul ca să scape de urmăritori. Nu, îşi zise el, ar fi prea vizibil.

Îşi îndoi genunchii, lăsându-se pe vine, încât capul nu i se mai putea vedea în mulţime. Merse aşa până când ajunse în faţa unui mic magazin cu îmbrăcăminte, înghesuit printre

altele, înăuntru se găseau atâtea mărfuri, încât nu puteau să vadă prin vitrina. Dădu buzna înăuntru.

Cel care îl urmărea îl pierdu prin forfota de oameni. Se gândi că parcă îl văzuse intrând în magazin şi se năpusti într-acolo făcându-şi loc cu coatele printre trecători.

Magazinul era plin până la refuz cu teancuri de blugi şi îmbrăcăminte de sport. Cămăşi şi bluze erau stivuite din podea până în tavan, iar cumpărătorii şedeau la rând căutând mărfuri ieftine. Hatcher străbătu magazinul, ieşi prin uşa din spate, se întoarse în Connaught Street, sări în prima ricşă pe care o văzu. Se lăsă pe spate în scaun ca să nu fie văzut.

— La funicular şi grăbeşte-te, îi spuse băiatului cu ricşa, în chineză.

Nu se mai uită înapoi.

Pe Cat Street, bărbatul care îl urmărea ieşi pe uşa din dos a magazinului şi se uită în dreapta şi în stânga. Nici urmă Hatcher. Îşi scoase walkie-talkie-ul şi apăsă pe buton.

— Mi-a scăpat, spuse el cu ciudă.

Băiatul merse cu ricşa la trap pe Connaught Street până la Garden, apoi se întoarse la funicularul spre Victoria Peak. Hatcher îi plăti, ieşi din rişcă, privind în josul străzii. Era numai traficul obişnuit.

Până aici, toate bune, se gândi el şi intră în funicular.

TSU FI CEL ALB

Din balconul casei sale, de pe partea lui Victoria Peak,

Cohen urmări funicularul urcând pe munte. Îl văzuse pe Hatcher sosind cu ricşa şi urcându-se în funicular. Cohen supraveghease, de asemenea, strada şi parcul să vadă dacă cineva l-ar putea urmări pe prietenul său. Nu văzu nimic suspect. Dar cu Hatcher nu puteai fi niciodată sigur şi, acum, apărând dintr-o dată după atâţia ani, se gândea ce s-o fi întâmplat cu vechiul său prieten.

Cohen se lăsă purtat de gânduri înapoi la o noapte întunecoasă, în susul fluviului, când începuse prietenia lui cu Hatcher.

Cohen se întorcea de la Ts'e K'am Men Ti cu o încărcătură de mărfuri de contrabandă, când văzu conturându-se în urma lui o barcă plină de piraţi care trăgeau focuri de avertisment în aer. Cohen avea numai o jumătate de duzină de oameni cu el. Până acum nimeni, nimeni nu-l atacase pe Tsu Fi, un fapt de care, din nefericire, aceste lepădături de pe fluviu nu ţinuseră seama. Ei ordonară celor două bărci ale sale să se apropie.

După aceea Cohen auzi zgomotul motoarelor şi văzu o canonieră neagră ca smoala ivindu-se din întuneric. Avea aspectul unui vas fluvial american, dar nu avea niciun indicator pe el. În picioare, la proră, era un bărbat alb pe care îl văzuse în susul fluviului cu câteva luni în urmă. Îşi aminti numele lui: Hatcher. O duzină de tâlhari înarmaţi erau aliniaţi de-a lungul parapetului canonierei lui Hatcher. Apoi Cohen observă că tunarul, care mânuia un M-60 din turelă, purta o cămaşă cu însemnele americane pe mânecă. Un sergent? Erau oare soldaţi americani? se

întrebă el. Nimeni altcineva nu avea uniformă. Hatcher purta pantaloni de camuflaj şi o tunică cenuşie, însă aşa purtau toţi acum. Avu loc o conversaţie şi, deşi Cohen nu-l auzi pe Hatcher, indiferent ce zise avu efect. Piraţii se întoarseră şi porniră în josul fluviului. Hatcher se opri chiar lângă barca mică şi elegantă a lui Cohen.

— Ne întâlnim iar, zise el zâmbind.

— Aşa este, prietene, aşa este, replică Cohen. De unde naiba ai apărut? Nu că m-aş plânge.

— Suntem pe urmele voastre de o jumătate de oră, răspunse Hatcher. Apoi aceste gorile au ieşit din golf şi s-au ţinut de voi, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să verificăm.

— Îţi rămân îndatorat, zise Cohen făcând o plecăciune.

— Am să ţin minte ce spui, zise Hatcher. Vino la bord, dau ceva de băut.

Canoniera fusese amenajată de Hatcher şi oamenii lui. Era o ambarcaţiune lustruită şi rapidă, construită pentru operaţiuni urgente. Avea un loc mic de cazare pentru echipaj, o bucătărie foarte bine aprovizionată şi câteva guri de foc. Era mai blindată decât un tanc şi vopsită în negru de culoarea cărbunelui. Echipajul lui Hatcher, care se compunea dintr-o duzină de bărboşi, era o amestecătură ca aceea a gangsterilor pe care tocmai îi alungase. Hatcher îi conduse în mica lui cabină spartană, unde se găsea un dulap cu băuturi, o masă acoperită cu hărţile râurilor şi un hamac legal de grinzi. Cohen nu-i puse nicio întrebare gazdei. Hatcher scoase o sticlă cu gin din dulap şi turnă câte o porţie zdravănă pentru fiecare.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă Cohen prudent.

— Înapoi în Hong Kong, răspunse Hatcher.

Faţa lui Cohen se lumină.

— Sunt încântat. Aceea este o zonă pe care o cunosc foarte bine. Vei fi oaspetele meu tot timpul cât vei sta în colonie. Mi-ar face mare plăcere.

Hatcher zâmbi şi ridică paharul.

— Cine ar putea să refuze o invitaţie ca asta?

Următoarele două săptămâni, Cohen îl tratase pe Hatcher ca pe un prinţ moştenitor. Stârniseră panică din Macao până la Kowloon. Un timp minunat, un timp pentru a se lega o prietenie bazată pe încredere. Deveniră camarazi. Hatcher era primul prieten al lui Cohen, iar Cohen era primul prieten adevărat al lui Hatcher, după Murph Cody. Cohen îşi iniţia prietenul în operaţiunile triadelor din Hong Kong, în timp ce Hatcher îl informa cu regularitate cam pe unde obişnuiau să patruleze englezii. Dar ceea ce întărise şi mai mult prietenia lor era că se simpatizau într-adevăr unul pe celălalt. Cei doi bărbaţi solitari îşi făceau confidenţe şi prietenia lor se cimentă în aşa fel, încât rezistă de-a lungul anilor. Când Cohen era Tsu Fi şi putea să colinde râurile fără să ţină seamă de piedicile pe care i le punea Sam-Sam Sam, avea întotdeauna sentimentul că Hatcher era pe undeva prin apropiere, în caz că dădea de necaz. Apoi, dintr-o dată, aşa cum apăruse pe fluviu, Hatcher dispăruse fără niciun cuvânt. Dispariţiile nu erau genul lui Hatcher.

Acum pulsul lui Cohen se acceleră la perspectiva că-şi va revedea prietenul.

Hatcher era, de asemenea, emoţionat la gândul că îl va vedea pe Tsu Fi cel alb. După prima lor întâlnire, se interesase despre el cu ocazia incursiunilor pe care le făcea din când în când în Hong Kong. Nu auzise decât zvonuri neclare şi nu aflase nimic deosebit, până într-o noapte când fusese la băut cu nişte reporteri în Godown Bar pe Connaught Street. Era un local plăcut datorită vioaiei formaţii muzicale americane Dixieland şi a băuturilor bune. Acolo, un fost reporter cam pilit, care se numea Charlie Rawlson, ciuli urechea când Hatcher pomeni de Cohen.

— L-am cunoscut când, spuse el în timp ce bea un pahar de gin de Bombay cu suc de lămâie, eram colegi la Harvard.

— Harvard! spuse Sid Barnaby, un corespondent de la revista *Time.*

— Tipul ăsta era o figură, rosti Rawlson gesticulând.

— În anii şaizeci, începu Rawlson. Pe vremea aceea, Cohen era batjocura universităţii. Puteai să-l vezi traversând scuarul Harvard, cu servieta strânsă bine la piept, ca şi când i-ar fi fost frică să nu i-o fure cineva, ascunsă sub barba care-i atârna ca nişte ciucuri. Nu vorbea cu nimeni, era un tip foarte retras. Tatăl lui era un avocat dibaci în Westchester sau aşa ceva. Părinţii erau mândri de el. Summa cum laude la Princetown, diplomă la Harvard. Când şi-a luat doctoratul, toate companiile mari din ţară şedeau la rând să-i ia interviuri. Apoi au descoperit că era un tip fără niciun sentiment faţă de semenii săi, un geniu care de-abia spunea bună ziua unui străin. Era destinat să

fie un singuratic. De fapt, era un individ timid, asta era. Timiditatea a fost inventată, ca să-l definească pe bătrânul Cohen.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Hatcher.

— Părinţii lui s-au gândit că avea nevoie să facă o croazieră în jurul lumii, ca să se integreze în societate. „E timpul să te distrezi puţin, i-a spus tatăl lui. Găseşte-ţi o femeie drăguţă şi ai să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate”. Ei bine, bătrânul nu-şi putea imagina limitele până la care avea să-l ducă pe Cohen sfatul său. Aceasta a fost ultima ştire pe care am auzit-o despre el până aproape acum un an, când l-am văzut ieşind dintr-o bancă pe strada Connaught, îmbrăcat într-un *cheongsam* roşu de mătase. S-a urcat într-un Rolls-Roys şi a întins-o. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu el în toţi anii ăştia.

Mai târziu, Cohen a completat spatiile goale pentru Hatcher.

Pe balconul său, Cohen, de asemenea, se lăsa în voia amintirilor, gândindu-se când văzuse pentru prima oară portul Hong Kong. Stătuse ascuns în cabina lui tot drumul de la San Francisco, temându-se să dea ochii cu străinii care erau pe vas. În prima noapte, se strecură pe punte ca să privească împrejurimile şi fu copleşit de impresionantul pisc al muntelui, de luminile oraşului, de şampanele care înconjurau marele vas şi de copiii care cerşeau. Atunci fu agăţat de un casier numit Ringer, un tip experimentat şi pervers căruia i se făcu sincer milă de el.

— Ascultă aici, domnule, mă duc în Central District

singur… Vrei să mă însoţeşti?

Cohen îi răspunse nervos, dar interesat:

— Acela este sectorul comercial, nu-i aşa?

— Da, răspunse Ringer, dar acolo sunt alte lucruri de văzut. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să mergi la Fat Lady Lau’s House of Orchids.

— Acela e un restaurant? întrebă Cohen.

— Păi, da, zise Ringer, pungaşul, cred că ai putea să-i spui şi aşa.

Era restaurant într-adevăr. Fat Lady Lau’s era, poate, cel mai mare bordel din lume şi Ringer îl duse acolo.

Din clipa când Cohen intră pe uşa dublă la Fat Lady Lau’s, viaţa lui se schimbă. Impulsurile lui sexuale fură stimulate şi o nouă uşă se deschise pentru el.

Zâmbi când îşi aduse aminte de noaptea aceea. Salonul era luminat cu lumânări roz şi menestreli chinezi cântau pe undeva, fără să fie văzuţi. Bufetul! Bufetul era extraordinar de atrăgător. Toate felurile de gustări imaginabile erau expuse pe masă. Icre negre de morun din Marea Neagră, aripi de vrabie cu usturoi, preparate ca în Canton, aripioare de rechin şi supă de ciuperci condimentată cu oţet chinezesc, friptură de raţă din Peking pe *bao bing,* chifle *chun juan* umplute cu carne de porc şi calmar, legume fierte şi şampanie.

Dar femeile! Cohen era vrăjit. Toate se expuneau în acea plăcută licărire a luminărilor, aţâţând dorinţele, fiecare în felul ei, fiecare îmbrăcată altfel, după ochiul experimental al lui Fat Lady.

Una dintre ele purta o ispititoare cămaşă de noapte

franţuzească, alta un şal de dantelă transparent, alta un corset doar cu jartiere. Se găsea o frumuseţe peruviană, înaltă, care purta o bluză în stil victorian, cu guler înalt şi nimic altceva; o prinţesă nubiană îmbrăcată cu ceva străveziu ca cerul. Euro-asiatice, japoneze, chinezoaice, thailandeze, egiptene, grecoaice şi franţuzoaice. Mai erau africane şi evreice. Era chiar şi o prinţesă indiano-americană şi două gemene eschimose numite Mucklucks care lucrau împreună într-o cameră cu oglinzi.

Vizita mea întâmplătoare acolo a fost o experienţă nemaipomenită, gândi Cohen zâmbind.

Fat Lady Lau, care era slabă ca un manechin franţuzesc, înaltă şi spătoasă, era singura femeie inabordabilă într-un loc unde totul era de vânzare.

— De ce i se spune Fat Lady? întrebă Cohen.

— Pentru că, prietene, răspunse Ringer, asta tentează oraşul bogat.

Ochii ei experimentaţi îşi dădură seama de virginitatea lui Cohen şi alese o bucăţică bună pentru el. Plecă din cameră şi se întoarse cu Tiana. Cohen îşi aminti – fetiţa aceea mai scundă decât el, de-abia dacă avea şaisprezece ani, înfăşurată într-un sarong, cu părul strâns într-un mic coc, împodobit cu azalee şi orhidee, şi un breton negru pieptănat pe frunte. Ea îi zâmbi, cel mai dulce zâmbet pe care el îl văzuse vreodată, apoi se întinse, îi luă mâna şi-l duse în paradis. Îl conduse în camera ei. Cohen îşi amintea fiecare colţ luminat de câte o lumânare, culorile pernelor împrăştiate pe jos, cada mare de baie cu picioare de bronz; îşi amintea cu cât talent alegea fiecare bucată din

delicatesele etalate pe masă şi-l hrănea, amestecând gusturile cu un asemenea talent, încât simplul fapt al mâncatului era afrodiziac.

După aceea îl dezbrăcă încet, masându-i fiecare muşchi al trupului, îşi scoase pieptenii şi florile din părul negru, lăsându-l să-i cadă peste umeri. Se ridică în capul oaselor, îşi desfăcu sarongul şi îl aruncă pe podea, apoi se ridică în picioare lăsându-l să-i admire trupul. Îl conduse în baia plină cu nămol atât de fierbinte, încât el abia putu să-l suporte, excitându-l şi regulându-l până aproape îl înnebunise. Amintindu-şi, Cohen îşi simţi sângele fierbându-i în vine.

Cohen n-a mai plecat din oraş. Nu s-a mai întors pe vaporul cu care venise şi nici pe altul. Lumea lui a devenit Hong Kong-ul şi casa aceea victoriană din Wanchai, unde a învăţat să vorbească despre dragoste în orice limbă şi a făcut dragoste în toate felurile imaginabile.

Apoi, Cohen descoperi o altă latură a personalităţii sale, care stătuse latentă în el timp de douăzeci şi şapte de ani. Îşi dădu seama că era un ticălos înnăscut, pentru care o escrocherie era cu mult mai interesantă decât fluctuaţiile dolarului pe piaţă sau orice alt lucru folositor. Descoperi contrabanda, samsarlâcul cu bani iliciţi, înşelarea patrulelor de la vamă pentru a introduce mărfuri de contrabandă în colonie. De asemenea, învăţă că în colonie informaţiile erau tot atât de preţioase cât mărfurile. El şi cu Tiana deveniseră prieteni cât şi amanţi. Ea îl învăţă să vorbească limba chineză, iar el o învăţă să vorbească limba engleză. Stilul de viaţă oriental era ca un magnet pentru el.

Cohen auzi prima oară, de la chinezi, despre Tsu Fi,

Bătrânul care Muşcă aidoma Unui Dragon. Tsu Fi cocheta cu oamenii de afaceri din Central District, trăgând sforile din umbră. Nu i se refuza niciun secret. Era temut de cei mai puternici magnaţi tâlhari din Vest. Ca să-l poţi vedea pe Tsu Fi, se spunea, e ca şi cum ai vrea să-l vezi pe Dumnezeu. Cohen şi-l închipuia ca pe portarul Panteonului. Obsesia lui era să-l întâlnească şi să-i afle secretele, dar Tsu Fi era greu de abordat şi, în plus, nu avea încredere în străini, *gwai-lo.*

Într-o noapte la Fat Lady Lau's, Tiana deschise uşa Panteonului.

Un client care venea întâmplător îi spusese, în mod confidenţial, că o femeie bogată îl angajase să-i omoare bărbatul. Ea nu ştia decât că femeia avea un nume de floare. Cohen consultă *Toole's Guide to the Crown* – ghidul oamenilor de afaceri din Hong Kong şi acolo găsi:

Hampton-Rhodes Overseas Transport, Ltd. Preşedinte şi director administrativ: Charles Rhodes. Iniţial, Hampton Shipping and Transport, Ltd. Fondată 1934, înregistrată: Aberdeen. Fondator, Jonathan Hampton, mort: 1978. Numele schimbat: 1979. Căsătorit: *Iris* (născută Hampton), fiica fondatorului: 1975.

Verifică împreună cu prietenii săi activitatea bancară din Connaught Street şi chiar în noaptea aceea o ruga pe Tiana să-i aranjeze o audienţă la Tsu Fi.

— Dar, Robert, el n-o să facă niciodată afaceri cu un *gwai-lo*.

— Spune-i că acest *gwai-lo* o să-l pricopsească, îi spuse Cohen încrezător.

Planul era îndrăzneţ, unul dintre motivele pentru care îl ispitea pe Cohen. Dar el ştia să facă afaceri, singurul lucru pe care îl ştia foarte bine. Ce lovitură ar fi dacă ar putea să-i afle secretele lui Tsu Fi.

Biroul lui Tsu Fi era pe gălăgioasa şi aglomerata Cat Street, deasupra unui salon de acupunctură. Tsu Fi avea sediul în cele două camere de acolo de când lumea. Pe tăbliţa de pe uşă scria simplu în limba chineză, „Wong” şi dedesubt „Condimente”.

Cohen era nervos, dar îşi dădea seama că nu trebuie să se observe acest lucru. După ce urcă scările, stătu puţin în faţa uşii respirând adânc, aşteptând să i se liniştească bătăile inimii, apoi intră într-o mică anticameră, nu mai mare decât o debara pentru haine. Prin uşă, putu să vadă interiorul biroului lui Tsu Fi care nu era cu mult mai mare. Era evident că bătrânul nu punea mare preţ pe aspectul locului.

Tsu Fi şedea la fereastră în spatele unei simple mese de mahon, care avea pe ea numai un abac şi un telefon negru, demodat. În faţa mesei nu se găsea decât un singur scaun. Razele soarelui străluceau în jurul scaunului şi praful gros din cameră se vedea în razele lui. Într-un colţ se afla o casă de bani din tek, iar de cealaltă parte a camerei o măsuţă cu un serviciu de ceai pe ea. Asta era tot.

Tsu Fi părea bătrân, deşi se ţinea drept şi ochii îi străluceau. Nu avea pielea zbârcită, dar era aproape străvezie, ca un pergament şi parcă îi ţinea oasele să nu se împrăştie. Avea părul complet alb, tuns scurt şi era

proaspăt bărbierit. Îl privi pe Cohen câteva secunde înainte de a ridica mâna şi a-i face semn că poate intra în cameră, cu o simplă mişcare a degetului arătător. Cohen se apropie de masă şi îi întinse mâna.

— Sunt Robert Cohen, zise el într-o perfectă limbă chineză.

Tsu Fi se făcu că nu observă şi îşi îndreptă mâna spre razele soarelui care străluceau prin praf, studiind umbra de pe podea.

— Cel puţin eşti punctual, remarcă el cu o voce ascuţită şi îi arata scaunul gol.

Tsu Fi îşi puse mâinile pe *birou şi zise:*

— Ei?

Cohen îşi drese vocea. Îşi pregătise ceea ce vroia să zică, aşa că se lăsă pe spate, încercând să stea comod pe scaunul care sfida confortul.

— Am o informaţie care cred că ne va folosi amândurora. Am aflat că un om de afaceri de aici va fi omorât. Soţia lui a angajat pe cineva să-l ucidă.

Bătrânul se uită la el, fără să facă vreo mişcare, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

— Bărbatul este prost şi leneş. Bea mult şi îşi înşală nevasta. Tatăl lui a pus afacerea pe picioare, dar a murit. Societatea lui este pe ducă, dar, dacă moare, soţia moşteneşte acţiunile şi obţine controlul companiei. O dată scăpată de el, va putea să angajeze oameni noi şi să reorganizeze totul. Activul lor este foarte mare. După părerea mea, se pot întâmpla două lucruri: sau societatea se pune iar pe picioare, sau va fi înghiţită de un consorţiu.

— Nu mai există şi a treia posibilitate? întrebă Tsu Fi.

— Vrei să spui faliment? Puţin probabil. Femeia asta are resurse proprii. Mă îndoiesc că ar merge atât de departe, doar dacă ar avea intenţia să redobândească societatea.

— Ce legătură are asta cu mine? întrebă bătrânul.

Cohen zâmbi şi se aplecă spre el.

— Cu noi! îi sugeră el.

— Nu mă interesează piaţa voastră americană. Este un joc al Vestului şi mie nu-mi place.

— Înţeleg, zise Cohen insistent. Tsu Fi, dacă aşteptăm până când acţiunile coboară – să zicem opt puncte – atunci punem mâna, să zicem, pe o jumătate de milion. Când va începe reorganizarea, acţiunile ar trebui să crească imediat.

— Şi cât o să dureze asta?

— Şase luni, poate şapte.

— Şi până la cât crezi că o să urce?

— Estimez că ar putea să urce cel puţin douăzeci de puncte.

Tsu Fi făcu socoteala pe abac.

— Două, două milioane şi jumătate în şase luni, continuă Cohen, cu toate că îşi dădu seama că Tsu Fi făcuse calculul înaintea lui. Voi sta la pândă în fiecare zi şi voi vinde la momentul potrivit.

— Şi ce doreşti?

Cohen se aplecă iar spre el, cu ochi sclipitori.

— Jumătate din profit, zise el, sigur pe sine.

Tsu Fi se uită la el. După un minut de tăcere, dădu din cap şi spuse:

— Nu.

— Bine, atunci haide s-o luăm altfel, socoti repede Cohen. Dumneata iei două milioane şi mie îmi dai şase sute de mii. Hai să rotunjesc, o jumătate de milion.

— Renunţi foarte uşor la o sută de mii de dolari, spuse Tsu Fi.

— Este uşor să renunţi la banii pe care încă nu îi ai, răspunse Cohen.

Tsu Fi zâmbi pentru prima oară. Bărbatul gwai-lo era încrezut, dar Tsu Fi auzise despre el. Era foarte deştept, se pricepea să facă afaceri. Lucrul cel mai important era că acest Cohen dovedise că ştia să se folosească de informaţii. Putea el să trateze afacerea cu îndrăzneală, dar trebuia să-i dea şi o lecţie. S-ar putea ca acest Cohen să-i deschidă uşi noi, uşi pe care el le evitase în trecut. Gândul la o nouă aventură îi înfierbântă sângele.

— Şi nu te simţi obligat să previi această crimă? întrebă Tsu Fi.

— Este o problemă de familie, zise Cohen practic, ridicând din umeri. În plus, dacă m-aş duce la poliţie, le-aş cauza neplăceri prietenilor mei.

Tsu Fi îşi mângâie barba şi se uită la el cu fermitate.

— Cât o să dureze?

— Asta nu mai ştiu, dar când Rhodes o să moară, acţiunile vor scădea, iar noi trebuie să fim pregătiţi.

— Şi dacă nu punem mâna pe acţiuni?

Cohen zâmbi şi ridică din umeri.

— Atunci presupun că o să fiu într-o mare încurcătură, dar sunt pregătit să-mi asum riscul.

Tsu Fi încuviinţă încet din cap.

— Spune-mi când o să fii gata, spuse el, atunci o să-ţi dau răspunsul.

— Îmi va fi foarte greu să găsesc atunci un alt investitor, spuse Cohen.

— Vrei răspunsul pe loc? întreba bătrânul surprins.

— Dacă nu te interesează, Tsu Fi, trebuie să caut pe altcineva.

Tsu Fi îl privi din nou, studiindu-l cu atenţie pe tânărul îndrăzneţ.

— Atunci, răspunsul meu este nu, zise bătrânul.

Asta îl dezumflă pe Cohen, dar îşi dădu seama că pe bătrân îl interesa propunerea lui. Dacă plec o să se răzgândească sau o să respingă ideea? se gândi. Cohen era hotărât. Renunţarea ar fi un semn de slăbiciune şi el era mai interesat de câştigarea încrederii lui Tsu Fi decât de afacerea propriu zisă.

— Ei bine, domnule, îmi pare rău că v-am răpit timpul, zise Cohen şi dădu să plece.

Tsu Fi îşi întinse din nou mâna la soare şi privi în jos.

— La revedere, zise el.

Cohen se întoarse, porni spre uşă şi deodată auzi că Tsu Fi îl cheamă:

— Domnule Cohen, faţa dumitale începe să se ofilească. Du-te jos, la Ping, şi spune-i din partea mea că ai nevoie de ace.

Cohen îi urmă sfatul. Se instală într-un scaun de frizerie de modă veche, în timp ce Ping îi băga ace lungi şi subţiri de acupunctura în diverse locuri. Cohen se simţi relaxat după ce stătu treizeci de minute cu ochii închişi. După ce

Ping îi scoase acele, Cohen deschise ochii. Tsu Fi stătea în picioare în faţa lui.

— Ţine-mă la curent, spuse el. Banii vor fi disponibili, zise şi ieşi din cameră.

Cohen alergă după el.

— Domnule? strigă el tare, în timp ce Tsu Fi urca scările.

Bătrânul se întoarse şi îl privi de sus. Cohen scoase o hârtie împăturită din buzunar şi i-o întinse bătrânului.

— Eu, ăă, mi-am permis să pregătesc un contract... care să stabilească înţelegerea noastră.

Tsu Fi râse zgomotos, îi smulse hârtia din mână şi se întoarse.

— Vino, rosti el scurt.

Cohen îl urmă sus pe scaii.

Bătrânul luă un chibrit şi arse contractul, fără să-l citească. Ochii îi străluciră în lumina razelor de soare.

— Acum îţi dai seama cât valorează o hârtie, zise el tăios. Să nu semnezi niciodată nimic, semnătura o să te urmărească până în Rai.

Nouă zile după ce Cohen şi Tsu Fi se întâlniră, Charles Rhodes muri într-un accident de maşină. Acţiunile scăzură la cinci înainte ca să se fi hotărât Cohen să cumpere.

După anunţarea reorganizării societăţii, ele urcară la douăzeci şi patru apoi mai mult, până se stabilizară.

Tsu Fi era încântat că îl trăsese pe sfoară pe şacal cu ceva peste două milioane. Cohen se năpusti în biroul din Cat Street ca să-şi încaseze jumătate de milion.

Tsu Fi îi întinse pe masă zece mii de dolari.

— Ce-i asta, plata în numerar? zise Cohen râzând.

— Este o plată cinstită pentru ceea ce ai făcut, răspunse Tsu Fi. Cohen sări în picioare, ca turbat.

— Tu eşti cel care mi-a spus că actele n-au nicio valoare. Am avut încredere în tine!

— O altă lecţie, zise bătrânul. Să n-ai încredere în nimeni. Îşi întinse mâna să verifice ora.

— Lasă mâna în jos, rosti Cohen tăios. Îmi datorezi jumătate de milion de dolari.

Tsu Fi se uită la el.

— Vrei să-ţi câştigi banii sau vrei să ţipi şi să te smiorcăi? zise bătrânul.

Cohen se linişti. Se aşeză şi se uită la escrocul bătrân.

— Ai multe de învăţat despre procedeele noastre, americanule, spuse Tsu Fi. Dar ai talent. Când ai să înveţi lecţia, jumătate de milion o să ţi se pară o joacă.

Astfel, Cohen deveni protejatul lui Tsu Fi. Îşi deschise propriul său birou, o singură cameră la capătul cartierului Wanchai, cu trei telefoane şi un computer. Îşi conducea afacerile singur, altă lecţie pe care o învăţase de la Tsu Fi („Să nu împărtăşeşti secretele tale nimănui”). Sfatul lui Tsu Fi deveni Evanghelie pentru el. Apoi, într-o zi, mentorul lui îl convocă în biroul din strada Cat.

— Este timpul să faci un drum până la Macao, zise Tsu Fi.

Cohen fu surprins de această veste. Nu i se întâmplase niciodată ca Tsu Fi să-l trimită în susul fluviului în Chin Chin land.

— De ce? întrebă el.

— Dacă e nevoie să întrebi, înseamnă că nu eşti persoana potrivită pe care o trimit, zise Tsu Fi. De acum

încolo, eşti noul meu intermediar. Trebuie să-i câştigi pe aceşti piraţi chinezi prin bravadă, să nu le arăţi că ţi-e frică de ei. Aşa se fac afacerile. Îţi plac banii, americanule. Ai să te îmbogăţeşti, dar pentru asta trebuie să ştii să lupţi.

Tsu Fi îi dădu o monedă de aur cu regina Victoria pe avers.

— Cu asta dovedeşti că vorbeşti în numele meu, zise el. În trecut, oamenii mei nu au procedat cum trebuie când au dus tratative. Nu erau prea pricepuţi şi se lăsau păcăliţi. Tu eşti cel mai bun dintre toţi intermediarii, gwai-lo, şi trebuie să închei afaceri mai bune.

— Atunci trebuie să mărim miza, sugeră Cohen.

— Să mărim miza? Ce miză?

— Să le oferim o sumă mai mare decât ceilalţi care fac afaceri pe fluviu.

— Şi cât ar fi asta? întrebă Tsu Fi.

— O să mă gândesc, răspunse Cohen.

— Gândeşte-te repede. Diseară pleci.

În noaptea aceea îl întâlni Cohen pe Hatcher pentru prima oară.

Cohen deveni Tsu Fi-ul cel alb. Avea oamenii lui pe fluviu. Era respectat de Ts'e K'am Men Ti şi temut de taipanii din Hong Kong. Legăturile lui în susul fluviului, în China Roşie, erau fără cusur, dar el făcea, mai ales, schimb de informaţii. Cohen era un birou de informaţii pentru orice zvon care privea o persoană sau o afacere din colonie.

Dacă era vreo problemă importantă, taipanii i se adresau lui.

Ei îl numeau China Cohen.

Cohen era foarte mulţumit.

Când Hatcher ajunse în vârful muntelui, ocoli piscul până la Albany Road, lângă Grădina Botanică. Casa lui Cohen era situată chiar lângă marginea piscului.

Era adâncit în gânduri, dar observă, totuşi, maşina care era parcată în faţa Grădinii Botanice şi pe şoferul care îl privea prin binoclu.

TIMPURI VECHI, TIMPURI NOI

Hatcher se opri în faţa unei porţi mari de fier care ducea la proprietatea lui Cohen din vârful muntelui. Zidul care o înconjura era înalt. Porţile de fier fuseseră pe vremuri intrarea castelului unui mare războinic din Shanghai. Celulele fotoelectrice şi sârma electrificată erau instalate în jurul zidului fără să poată fi văzute din exterior.

Apăsă pe butonul de la intrare şi imediat apăru un paznic care se uită la el printre zăbrele.

— *Hai?* zise paznicul.

— *Ngo hai gli Occhi di Sassi,* răspunse Hatcher, folosind porecla lui, „Bărbatul cu ochii de piatră”, cu care era cunoscut pe fluviu.

— *Deui mju*, spuse paznicul. Dispăru câteva clipe, apoi se întoarse. *Ho,* zise, făcând o plecăciune în timp ce poarta se deschise fără zgomot. *Chengnei.*

Poarta se închise şi Hatcher îl urmă pe paznic pe drumul şerpuit ce ducea spre casa ascunsă printre smochini indieni

şi pini.

China Cohen îşi aranjase sanctuarul cu gust şi pasiune, un amestec ciudat de cultură şi religii orientale, unele din China, altele din Thailanda, Malaysia sau Japonia. Casa albă, cu trecutul ei special, era la marginea prăpastiei şi avea o vedere pitorească asupra portului. Ţiglele chinezeşti de pe acoperiş străluceau ca aurul: doi câini din marmură păzeau faţada casei. Pe o parte a aleii de la intrare era o grădină japoneză care fusese greblată cu mare grijă. Pe partea cealaltă se găsea o grădină splendidă, cu azalee, trandafiri şi orhidee. Un *naga,* şarpele thailandez al norocului, lung de şase picioare îşi scotea capul verde şi galben printre flori, cu un zâmbet răutăcios care lăsa să i se vadă dinţii de fildeş. Palmieri gingaşi, de-abia înfrunziţi, făceau umbră în grădină.

Clopoţei de vânt sunau plăcut de fiecare parte a uşilor lăcuite cu auriu şi negru, iar pe pragurile de sus ale uşii din tek, de la intrarea principală, erau sculptate *ham yon,* „testiculele sacre”, care dovedeau virilitatea stăpânului.

Un ciocan de bronz cu cap de leu îi anunţă sosirea. Uşa fu deschisă de o femeie mică, zbârcită, de parcă ar fi avut o sută de ani şi care părea a fi mai mult thailandeză decât chinezoaică. Era îmbrăcată simplu şi se uită adânc în ochii lui Hatcher câteva clipe, apoi zâmbi şi făcu o plecăciune:

— Bun venit, Occhi di Sassi, zise.

Se dădu înapoi şi îi făcu loc să intre în camera principală a casei, împodobită cu mobilă somptuoasă din Vest; antichităţi orientale şi covoare turceşti, uşi franţuzeşti care se deschideau spre un balcon mare. Dincolo de el, mult mai

jos, era golful, iar de partea cealaltă, Kowloon. În cameră, mirosea a flori proaspete. Parcă nu se schimbase nimic de când fusese ultima oară aici.

O clipă mai târziu, Tiana intră în cameră, îmbrăcată într-o rochie largă de mătase şi părul împodobit cu orhidee. Nu părea să fi îmbătrânit de loc de când o văzuse ultima oară.

— Bună, Christian, zise ea cu o voce ca de clopoţel.

— Ia uită-te, zise Hatcher. Arăţi tot ca la şaisprezece ani. Timpul nu trece peste tine?

— În curând o să am treizeci şi… oh, zise ea.

— Nu mai spune nimănui, n-o să ghicească niciodată, zise el şi îi întinse sticla de vin. Păstreaz-o pentru tine şi Cohen.

— *Mm goi*, rosti ea, strângând sticla la piept. O să ne gândim la tine când o s-o bem.

— Şi eu am să simt când o s-o beţi, răspunse el.

Ea îl studie liniştită, apoi dădu din cap.

— E o zi minunată pentru noi, Christian, zise cu un fel de tristeţe. Robert vorbea despre tine tot timpul. După aceea am auzit că ai murit şi de atunci n-a mai pomenit niciodată numele tău. Apoi, astăzi! Ce emoţie. Toţi anii aceştia a fost necăjit, deoarece credea că ai murit. Mă bucur că te-ai întors, pentru el şi pentru mine.

— Şi pentru mine.

— Nu te-ai schimbat mult. Încă foarte energic. Îmi pare rău de… asta. Atinse uşor cu degetele rana de pe gâtul lui.

— La naiba, asta mă face să par periculos, şopti el râzând.

— Tu *eşti* periculos, zise Tiana serios, privindu-l drept în

ochi. Apoi zâmbi din nou. Bine te-ai întors. Îi lua faţa în mâinile ei delicate şi-l sărută pe buze.

— Asta o să-ţi aducă noroc în următorii douăzeci de ani, se auzi o voce în spatele lui, şi, întorcându-se, îl văzu pe China Cohen în faţa uşii.

Părul şi barba îi albiseră, câteva riduri îi apăruseră pe faţă, atenuând trăsăturile aspre din jurul ochilor, dar altminteri nu se schimbase prea mult. Purta costumul lui obişnuit *cheongsam* împodobit cu pietre preţioase şi o amuletă thailandeză în jurul gâtului. Traversă repede camera şi-l îmbrăţişă.

— Doamne ce cadou, zise China cu blândeţe. Trebuia să-mi închipui că nu s-a născut omul care să te poată doborî.

— Cât pe ce, şopti Hatcher.

Cei doi prieteni stăteau unul lângă altul, privindu-l cu atenţie deşi ochii lor rătăceau întruna spre semnul de pe gât. Hatcher îl atinse jenat şi ridică din umeri.

— Un accident, zise, întinzând mâna după amuleta de alamă de la gâtul lui Cohen. Frumoasă, zise. Thailandeză, nu-i aşa?

Cohen încuviinţă din cap.

— Este talismanul celor zece zeităţi, care se presupune că îţi apără faţa şi spatele, zise China, apoi chicoti. Unul dintre oamenii mei l-a luat de la gâtul unui thailandez mort. Este sigur că lui nu i-a fost de niciun folos.

— O să ai noroc toată viaţa ta, zise Hatcher.

— Eu am treabă, spuse Tiana şi îl sărută pe Hatcher pe obraz. Cohen vrea ca eu să supraveghez servitorii, glumi ea

şi ieşi din cameră.

— Nici nu vreau să mă gândesc cât te-a costat ca s-o cumperi pe Tiana de la Fat Lady Lau, zise Hatcher.

— Nicio leţcaie. A fost un dar din partea ei pentru un client bun, zise Cohen, luându-l pe Hatcher de umăr. Haide, vino.

Îl conduse în camera de oaspeţi care era lângă camera principală a casei. Hatcher îşi petrecuse multe nopţi în această cameră, o cameră mare, pătrată, tapetată în galben şi negru, cu fereastră de la podea până-n tavan, prin care se vedea, jos, portul. Tăblia patului şi mobila erau foarte simple, lăcuite cu negru. Aşternutul era de şaten galben. De fiecare parte a patului se găseau acvarii cu apă sărată în care erau o mulţime de peşti tropicali de toate culorile, iar în spatele patului tot peretele era acoperii cu un paravan japonez de mătase, pe care era pictat un copac cu frunze ca ferigile şi flori mici, roşii. Peretele opus era în întregime acoperit de oglinzi. Obiecte de artă şi statui erau împrăştiate în toate părţile.

Pe una din noptiere se afla un cal de fildeş, mare, cu nările umflate, ochii acoperiţi puţin cu o glugă, stând maiestuos pe picioarele dinapoi, parcă vrând să sară spre cer. Pe spatele calului atârna un şirag de perle negre.

Camera de baie, care se vedea prin deschizătura uşii, în dreapta, era din marmură neagră, cu o cadă enormă şi flori împrăştiate peste tot.

— Cât ai de gând să stai?

— Plec sâmbătă, răspunse Hatcher.

Cohen părea îngrijorat, dar nu spuse nimic, doar dădu din

cap.

— Haide să mergem afară să ne destindem puţin.

Ieşiră pe balcon, se aşezară pe scaune de răchită, îşi sprijiniră picioarele pe parapet şi se lăsară pe spate, încălzindu-se la soare.

— Exact ca în vremurile de altădată, spuse Hatcher.

— Chiar mai bine, adăugă Cohen. Suntem destul de în vârstă acum ca să ne bucurăm de viaţă.

Sung Lo, servitorul şi garda lui de corp, apăru şi pregăti băuturile într-un bar din colţ. Balconul ieşea în afară sprijinit pe stâlpi înalţi; jos, se vedea panta abruptă a muntelui acoperită cu ferigi şi lujeri de bambus. Un uriaş smochin indian îi împiedica să vadă casa de dedesubt. Nu se auzea niciun zgomot în afara clopoţeilor de vânt.

— Am o surpriză pentru tine, spuse Cohen. M-am căsătorit cu Tiana.

Hatcher era încântat.

— Asta-i o veste grozavă, rosti el entuziasmat.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Dar tu? Ai găsit pe cineva care s-o înlocuiască pe Daphne?

Numele îi declanşă imediat lui Hatcher *ch'uang tzu-chi*-ul, o străfulgerare a frumoasei, elegantei, unicei Daphne Chien, care umbla îmbrăcată în haine bărbăteşti, avea propria ei fabrica de blugi şi era fiica unei frumuseţi din Malaysia şi a unui bancher, jumătate francez, jumătate chinez.

— La naiba, încerc să nu mă gândesc la ea, răspunse Hatcher.

O minciună sfruntată, pentru că nu era pregătit să

vorbească despre asta acum. În schimb, vorbiră despre Los Boxes, vremurile trecute şi despre bătrânul Tsu Fi.

— A murit acum trei ani, spuse Cohen. I-a cedat inima. Era dat dracului, Christian. M-a chemai la spital şi mi-a spus ca i-am făcut viaţa frumoasă în ultimii ani. A fost singura dată când l-am văzut cu lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu jumătatea de milion pe care ţi-o datora din afacerea Rhodes? întrebă Hatcher zâmbind.

— Asta e cea mai grozavă poantă dintre toate, Christian, bătrânul a fost un maestru până la sfârşit. În colţul biroului său avea o casă de bani veche. Când m-am dus la spital, în noaptea dinainte de a muri, mi-a dat cheile de la biroul lui, apoi cheia de la casa de bani, spunându-mi că acolo se găseau o mulţime de lucruri personale şi că, după moartea lui, pot să arunc de acolo tot ce nu-mi trebuie. Aşa am şi făcut. Când, ce să vezi, înăuntru era o jumătate de milion în monede de aur – Cohen ridică un deget – şi o piesă de silicon de mărimea unei unghii.

— Silicon?

— Un cip de computer. L-am dus la un prieten care l-a montat pe un computer mare şi, când am activat programul, a apărut ca un carnet de însemnări. Numere de telefon, nume, referinţe despre majoritatea oamenilor de afaceri din insulă şi a multor orientali... erau acolo toate secretele lui Tsu Fi. Christian, pe lângă bucăţica aceea de silicon, jumătatea de milion era ca o găleată cu nisip. Nu-mi închipuiam ca bătrânul Tsu Fi să aibă cunoştinţă despre existenţa computerelor.

— Cum mai stau lucrurile în susul fluviului? întrebă

Hatcher.

— S-au schimbat, spuse Cohen. Eu nu mai merg pe-acolo.

— Oh? De ce?

— Cei mai mulţi din vechea bandă au murit.

— Hiekaya?

— A murit. Şi Ty San. Joe Cockroach. Jimmy Chow. Toţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Au început să se ia la harţă, să se omoare unii pe alţii. Singurul care a scăpat întreg a fost Sam-Sam. Acum are un pistolar care lucrează pentru el, are un nume iranian, Batal. Am auzit ca avea legături cu SAVAK înainte ca şahul să fi fost alungat. Se mai învârte pe acolo un alt ucigaş care a fugit din Haiti cu Baby Doc. A fost cu tontonii. Se numeşte Billy Death.

— Ce naiba caută iranienii şi tontonii pe acolo? întrebă Hatcher.

— Presupun că dolari. Ei sunt noile unelte ale lui Sam-Sam, răspunse China. Sam-Sam trăieşte acum numai din biruri, îi omoară pe chinezii care vin din Shanghai sau din alte provincii, le fură mărfurile, le taie picioarele şi îi spânzură de catarg ca să-i sperie pe ceilalţi.

— Ţi-a fost teamă că o să te ciopârţească şi pe tine? şopti Hatcher.

— Nu prea. De mine au nevoie, spuse Cohen. Încă finanţez o mulţime de activităţi acolo. În plus, am o sumedenie de prieteni, prieteni adevăraţi. Aici nu este Chicago, triadele încearcă să trăiască în armonie unele cu altele – chiar şi cei din Chiu Chao stau în perimetrul lor. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la Tsu Fi a

fost: Nu mânca niciodată toată plăcinta, lasă-le şi altora o bucăţică. Cohen rămase pe gânduri o clipă, apoi adăugă; Tu, însă, Christian, ai lăsat urme peste tot.

— Făcea parte din slujba mea.

— Orice ar fi fost, ţi-ai făcut o mulţime de duşmani, Christian, şi nu-mi fac iluzii că asta-i o vizită de prietenie, oricât de mult ţin eu la tine.

Nu era o dojană. Hatcher ştia ce vroia să spună Cohen. În trecut, întotdeauna, exista *ceva* de care unul avea nevoie de la celălalt.

Conversaţia fu întreruptă de intrarea lui Sing, vânjosul chinez, garda de corp a lui Cohen, care apăru brusc în salon în spatele lor. Îşi drese glasul şi îl rugă pe Cohen să vină cu el. Cohen se duse în camera cealaltă, vorbi cu voce scăzută un minut sau două şi se întoarse. Sung Lo rămase în cameră. Cohen îşi pierduse buna dispoziţie.

— Vreo problemă? întrebă Hatcher.

— Nu sunt sigur, răspunse Cohen serios. Ai necazuri, Christian?

— De ce întrebi?

— Doar din curiozitate.

— Aş avea nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Hatcher, în sfârşit.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva dacă te-ai întors în Hong Kong, zise Cohen. Ştii că Tollie Fong este noul *san wong* la White Palms?

Hatcher încuviinţă din cap.

— Ei toţi cred că ai murit. În clipa când Fong va afla că eşti aici, va încerca să te omoare. Dacă nu va reuşi el, Joe

Lung o să pună toată blestemata aia de Triadă White Palm să umble după fundul tău. O să te urmărească până la Polul Nord dacă vor fi nevoiţi să o facă. Vorbim despre onoarea familiei, jurămintele de sânge, spălarea ruşinii, întreg tacâmul. Ar fi fost mai bine dacă te-ar fi crezut mort.

— Cunosc motivul.

— Tu procedezi ca şi cum ai uitat, zise Cohen. Ăsta este sistemul lor. Atâta timp cât eşti în casa mea, eşti în siguranţă, dar n-aş da nici doi bani pe şansele pe care le ai afară, în colonie. Te iubesc, prietene, şi îmi pare rău că pleci, dar nu poţi rămâne în Hong Kong. Sunt deja pe urmele tale, bătrâne prieten.

— Da, cred că este poliţia din Hong Kong. Un sergent, Varney, din Brigada Triadelor mi-a făcut o vizită azi-dimineaţă. El pretinde că mi-a apărut numele pe computerul lor când am trecut prin vamă.

— *Şi îl crezi?*

— Cred numai o parte, aceea cu computerul. Dar acest Varney pare puţin *cam prea* interesat de mine. M-au urmărit după ce am plecat de la hotel.

— Hm, zise Cohen gânditor. Acest Varney ţi-a făcut o vizită la hotel?

— Da.

— Nu am încredere în nimeni, mai ales când este ceva în legătură cu tine, spuse Cohen. Eu aş uita ce te-a determinat să vii aici. Du-te acasă, Hatcher.

— Nu pot.

— De ce? Ce este aşa de important?

Hatcher îi povesti lui Cohen întreaga întâmplare cu Murph

Cody, terminând cu moartea lui Windy Porter şi dispariţia lui Wol Pot.

— Acum n-am niciun indiciu în afară de acest lagăr fantomă din Laos. Dacă a existat, cineva din susul fluviului trebuie să ştie despre el. Poate reuşesc să aflu vreun nume, vreo urmă înainte de a mă duce la Bangkok.

— Bangkok! Rahat, acolo e mai rău, spuse China, ridicând vocea. Fong îşi petrece jumătate din timp cu disidenţii din Golden Triangle şi cealaltă jumătate la hotelul Orhideea regală. De ce nu te duci direct la Macao să te aşezi în curtea lui şi să citeşti ziarul.

— Sunt cinci milioane de locuitori la Bangkok. Pot să-l evit pe Fong şi banda lui.

— Pe dracu, un blestemat de poliţist ştie deja că eşti aici. Îţi închipui că poţi să te strecori prin Bangkok, fără să-i pui pe toţi în mişcare? Nu mai ai niciun alt indiciu?

— O fotografie de-a lui Cody împreună cu iubita. Cuvintele astea, „Calul Thailandez”, îţi spun ceva?

Cohen îl privi şi zâmbi pentru prima oară de când Sing Lo descoperise că erau supravegheaţi.

— Calul Thailandez? De ce?

— A apărut undeva.

— Vino cu mine, spuse Cohen, ducându-l înapoi în dormitor. Arătă spre statuia calului de fildeş de lângă pat. Acolo este un Cal Thailandez.

— Statuia? întrebă Hatcher surprins.

— Da. Este o adevărată bijuterie. Un Cal Thailandez autentic, cam de prin secolul al treilea. A fost ascuns *mult timp.*

— Ce este Calul Thailandez? întrebă Hatcher. Dumnezeule s-ar putea ca referirea la Calul Thailandez de pe zid să fi însemnat o statuie, un simplu cadou? se întrebă el.

— Calul mitic, răspunse Cohen. Se presupune că ar fi fost furat de la regele Siamului. Legenda spune că ducea eroii thailandezi în rai, după marile războaie. Legenda mai spune că un tâlhar chinez a furat calul şi l-a adus aici primului împărat al Chinei, în schimbul iertării unei pedepse. Ei i-au dat numele de Calul Ceresc, *Tian Ma. Tian Ma* i-a dus pe primii şapte împăraţi ai Chinei, când au *murit*, pe vârful muntelui lângă colonie, apoi Dumnezeu i-a transformat în dragoni. Când domnia lui Han s-a terminat, calul a dispărut şi n-a mai fost niciodată văzut.

— De unde îl ai? întrebă Hatcher în şoaptă.

— De la un muzeu de obiecte de artă din Peking, spuse el cu un semn din ochi. Să nu mă întrebi cât a costat acest minunat lucru furat.

Hatcher atinse cu mâna părţile netede ale inimosului cal. S-ar putea oare să însemne şi altceva decât referirea la o statuie? se întrebă. În fine, îşi spuse el, asta nu adaugă mai nimic la ceea ce ştiu eu, şi ce ştiu e al naibii de puţin.

— Mai ai ceva? întrebă Cohen.

— Am un om la Washington care face investigaţii pentru mine, replică Hatcher. Se uită la ceas. Trebuie să-l sun acum. Dacă se iveşte vreo problemă, trebuie să mă pun pe treabă imediat.

— Sau…

— Las totul baltă şi să mă întorc acasă.

— Atunci, sper ca javra aia să nu descopere nimic, spuse Cohen. Aş prefera să te ştiu plecat decât mort.

FLITCRAFT

Sergentul Flitcraft aştepta în anticamera sălii computerelor de la Pentagon când sergentul Betz sosi la lucru. Betz era un bărbat înalt, burtos, aproape de cincizeci de ani, avea o slujbă comodă şi mai puţin de doi ani până la pensie. Vasele de sânge sparte de pe nasul lui dovedeau că îi plăcea să bea, mai ales scotch Dewar. El şi Flitcraft fuseseră împreună în Bragg, Coreea, Nam. Betz privi încruntat la Flitcraft, sergentul negru, zâmbitor şi inflexibil care aranjase astfel, încât să mai rămână în serviciu, deşi mergea şchiopătând, sprijinindu-se în baston. Flitcraft se apropia, de asemenea, de pensionare. Betz îşi dădu seama că Flitcraft nu venise să-i facă o vizită de curtoazie.

— Ţi-am adus câteva date secrete pentru computer, sergent, zise Flitcraft, când intră Betz.

— Da, bine, spuse Betz. Vino-ncoace. Se întoarse spre secretară. Dă-i sergentului Flitcraft un permis clasa a treia.

Aceasta caută într-un sertar, scoase o plăcuţă albastră, completa numărul şi i-o întinse lui Flitcraft. Îl cunoştea şi ştia că venise să-i aducă date sergentului Betz pentru computerul principal. Plăcuţa albastră îi îngăduia să meargă numai până la birourile generale, câteva gherete fără geam, unde se intra printr-o uşă din stânga secretarei. Uşa din dreapta ducea la computerul special şi era păzită de un

marinar.

Flitcraft îl urmă pe Betz în biroul său, o cameră mică şi posomorâtă, în care încăpea doar un birou, un fişier cu dosare, un computer şi încă un scaun.

— Ai adus câteva date pentru mine, sergent? întrebă Betz, deschizând sertarul biroului.

Ştia că Flitcraft lucrează pentru o unitate cunoscută doar sub numele de Secţia Fantomă şi că era un om de încredere. Deoarece Flitcraft nu avea clasificarea C-1, nu avea acces la dosarele secrete ale computerului. Flitcraft scoase din servietă o parte din materialul adus şi îl strecură în sertarul pe care Betz îl închise cu genunchiul. Întrucât biroul era supravegheat în permanenţă de o cameră video mobilă, vorbiră cifrat.

— Avem nişte rapoarte de mică importanţă, clasate, pe care trebuie să le verificăm, zise Flitcraft, împingând un teanc de rapoarte pe birou spre Betz. Sergentul se uită la ele, deschise la întâmplare un dosar şi citi pe pagina a doua a unei file:

Dosare ale prizonierilor de război, clasate. Betz se uită la Flitcraft vrând parcă să spună: „Cui îi pasă?”

Flitcraft ridică din sprâncene şi dădu din umeri ca şi cum ar fi vrut să răspundă: „Cine ştie? Ştii cum sunt ofiţerii superiori.”

Sergenţii se priviră în tăcere, deoarece lucraseră mult timp împreună la acest sistem şi ştiau că multe informaţii erau, pur şi simplu, clasate, pentru ca mass-media să nu aibă acces la ele.

Betz deschise un sertar al biroului şi verifică o listă cu

coduri de nume şi numere. Notă câteva dintre ele pe o bucată de hârtie şi o prinse deasupra dosarului. O puse alături, la îndemâna lui Flitcraft şi completă o listă pe care o semnă.

Flitcraft memoră lista imediat:

52-767-52116
Sidewinder
9696
Cherry
Monte
Cristo
Zenda.

Betz îi dădu lista falsă lui Flitcraft care o băgă în servietă.

— Pe curând, zise Flitcraft. Îşi strânseră mâinile şi plecă.

Până aici totul fu bine. Flitcraft se îndreptă spre toaletă, care era la acelaşi etaj, intră într-o despărţitură şi scrise conţinutul notei ca să nu-l uite. După aceea părăsi Pentagonul şi luă un taxi.

Biroul Secţiei Fantomă era într-o clădire cu birouri particulare lângă Casa Albă. Pentru un trecător obişnuit, aceasta era o societate particulară de comunicaţii. Foarte putini ştiau că, de fapt, acolo era o secţie a Serviciului Militar de Informaţii.

Înăuntrul biroului, pe a cărei uşă scria doar Interplex, se găsea o reţea de calculatoare şi un sistem de comunicare ce le permitea celor trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine civile să comunice, cu ajutorul computerelor, prin satelit cu restul

lumii.

Flitcraft începu operaţiunea ajutat de alţi doi soldaţi. Toţi trei îl serviseră pe Sloan în trecut şi toţi fuseseră răniţi, iar acum ar fi trebuit să fie la pensie. Dar colonelul Harry Sloan avea grijă de oamenii lui şi ei, în schimb, îi erau foarte devotaţi. Mai degrabă şi-ar fi tăiat limba decât să dezvăluie ceva din secretele cu care lucrau.

Flitcraft îşi luă o ceaşcă de cafea şi se aşeză în faţa unui computer.

Era obişnuit cu procedura complicată de introducere a datelor şi cu codurile de protecţie necesare pentru a intra pe computerul general al guvernului, apoi în dosarele secrete. Exista o serie de numere şi nume care puteau fi introduse numai în urma cererilor adresate de computer. Sistemul mai avea o facilitate de introducere codificată a datelor, fără a se cere permisiunea computerului. Dacă aceste date nu erau introduse, computerul principal declanşa un sistem de alarmă. În câteva secunde, computerul de bază înregistra identitatea computerului care cerea accesul, apoi interzicea orice acces în sistem.

Exista un sistem de protecţie prevăzut pentru a împiedica accesul la dosarele secrete. În plus, fiecare dosar avea propriul său set de coduri, care se schimbau săptămânal, făcând astfel şi mai dificilă posibilitatea de acces.

Flitcraft introduse programul care îi permitea accesul în reţeaua de calculatoare prin liniile telefonice, apoi bătu la claviatură numărul de cod general şi imediat i se ceru pe monitor numărul său de acces. Verifică lista pe care o văzuse la Betz. Numărul de acces era 52-767-52116.

Monitorul afişă imediat a doua întrebare, cerându-i numărul de cod pentru dosarele generale. Flitcraft introduse „Sidewinder”, numărul de cod pentru accesul la toate dosarele secrete.

Acum urmă partea delicată, deoarece computerul nu-i ceruse numărul de identificare a codului de protecţie; acesta aştepta un răspuns la întrebarea „Specificaţi numărul fişierului”.

Dacă n-ar fi ştiut despre existenţa unui sistem antialarmă, ar fi introdus numărul de cod cerut şi imediat s-ar fi declanşat alarma.

Flitcraft introduse numărul pe care i-l dăduse Betz, 9696, apoi cuvântul „Cherry” şi aşteptă. Computerul repetă întrebarea „Specificaţi numărul fişierului” la care Flitcraft introduse cuvântul „Monte” care fu urmat de acelaşi răspuns al calculatorului. Atunci introduse „Cristo”.

Zbang, era în fişierul prizonierilor de război. La următoarea cerere, introduse „Zenda” şi apăru lista cu toate subfişierele urmată de două întrebări: „Subfişier sau subiect”, permiţându-i sau să intre într-un fişier anume sau să caute un subiect general.

Sergentul zâmbi. Acum începea munca de detectiv. În următoarele trei ore, Flitcraft introduse întrebările, căutând răspunsurile pe care Sloan i le ceruse la ora trei în dimineaţa aceea. Verifică lagărele din Vietnamul de Nord, lagărele provizorii, rapoartele neverificate, rapoartele aviatorilor şi pe acelea ale prizonierilor. Flitcraft era expert în descoperirea informaţiilor neclare.

După ce termină, Flitcraft avea o listă a lagărelor

temporare, dar niciunul dintre ele nu părea să semene cu descrierea pe care Sloan i-o făcuse şi cu referirile la lagărul prizonierilor de război.

Doar patru prizonieri eliberaţi făcuseră un raport că fuseseră deţinuţi în diverse lagăre temporare, la date diferite, între anii 1969 şi 1972. Comandantul lagărului, spuneau ei, s-ar fi numit „Thysung”, „Taisung” şi „T’sung” ceea ce ar fi putut însemna că este vorba despre aceeaşi persoană.

Amplasarea lagărelor, pe care Flitcraft o însemnase pe o hartă, era la hotarul cu Laosul şi cam la optzeci de kilometri depărtare unul de altul, deşi localizarea lor era greu de făcut. Niciunul dintre cei patru prizonieri nu stătuse în lagăr mai mult de câteva săptămâni. Era un raport al echipajului B-52 care credea că lagărul se găsea în acelaşi loc. Exista un alt raport al unui aviator care reperase locul cu două săptămâni mai târziu şi spunea că lagărul nu mai exista.

Era semnificativ însă faptul că toţi cei patru prizonieri declaraseră că, atunci când fuseseră aduşi în lagăr, se aflau acolo şase oameni şi rămăseseră tot atâţia când ei plecaseră. Unul dintre ei raportase că „auzise că printre prizonierii din lagăr era şi un VIP”, altul spusese că circulau zvonuri că cel puţin unul dintre prizonierii de acolo „colabora cu Charlie”.

Flitcraft făcuse o verificare a celor patru prizonieri. Unul dintre ei murise, altul era internat într-o casă de nebuni, iar ceilalţi doi fuseseră lăsaţi la vatră. Îi găsise pe toţi, le luase adresele şi numerele de telefon.

Din motive diferite, niciuna dintre informaţii nu era

verosimilă sau semnificativă pentru Armată. Acest lucru era de înţeles, deoarece rapoartele erau izolate şi nu puteau fi verificate atâta timp cât lagărele îşi mutau mereu locul. Dar toţi credeau că ele fuseseră pe partea laoţiană a munţilor Annimitici, şi toţi menţionau satul Muang, la depărtare de o mie de kilometri nord de Saigon.

Flitcraft examina şi cazul Murphy Cody. După cele ce arăta computerul, Cody murise.

Flitcraft răspunse la primul apel.

— Aici este Hatcher, N 3146021, spuse el. Ai nevoie de o amprenta a vocii?

— Va recunosc, domnule, răspunse Flitcraft.

— Ai aliat ceva?

Flitcraft îi răspunse cu mândrie că ceea ce aflase demonstra că lagărul fantomă a existat pe partea laoţiană a muntelui Chaîne Annimitique lângă satul Muang. Trei prizonieri interogaţi stătuseră acolo în diferite perioade între 1971 şi 1973, cea mai mare durată fiind de cinci săptămâni, şi toţi trei scriseseră în rapoarte că numele comandantului sau al supraveghetorului varia între „Thysung”, „Taisung” şi „T’sung”, toate destul de asemănătoare, încât se presupunea că era una şi aceeaşi persoană. Localizarea indica, de asemenea, că era lagărul ce se muta şi pe care Schwartz îl numise Huie-kui. Flitcraft îi telefonase şi unui prizonier din Hanoi care cunoscuse un bărbat ce fusese în lagăr o vreme.

— Acesta, zise Flitcraft, avea impresia că erau câţiva prizonieri ţinuţi în mod permanent acolo.

— S-a pomenit ceva de Murphy Cody? întrebă Hatcher.

— Nu, domnule, răspunse Flitcraft. Numele lui n-a apărut niciodată.

— Menţionează vreunul dintre rapoarte că un VIP a fost prizonier în lagăr?

— Da, domnule. Dar acolo erau mai mulţi prizonieri izolaţi de restul grupului. Ca şi când ar fi făcut parte din alt grup, cam aşa ceva.

— Există vreo explicaţie de ce?

— Ar putea exista numai una, zise Flitcraft. El spune că ar fi putut fi colaboraţionişti, dar asta este numai o părere. În plus, ce importanţă ar putea să aibă? Un lagăr de prizonieri este tot atât de rău ca şi următorul.

Flitcraft avea punctul lui de vedere, deşi posibilitatea de colaboraţionism nu era de neglijat.

— Mă întreb de ce oare comisia MIA nu a cercetat aceste rapoarte? se miră Hatcher cu voce tare.

— Le-am pus cap la cap cu alte rapoarte separate, spuse Flitcraft. Au existat o mulţime de lagăre care se mutau. După război au dispărut.

Poate că nu, gândi Hatcher.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Flitcraft. Poţi să te ocupi de altceva, comunică-i colonelului în Bangkok. Mie îmi este greu să îl caut câteva zile.

— Da, domnule.

— Slujbă uşoară, sergent.

— Mulţumesc, domnule. Noroc.

Hatcher închise telefonul. Nu era prea mult, se gândi el. Dar era necesar să facă o călătorie în susul fluviului. Cineva

de pe acolo o fi avut vreo legătură cu Huie-kui sau măcar o fi auzit ceva despre el. Acum avea un nume... sau trei nume.

Îi spuse lui Cohen noutăţile.

— Unele persoane din susul fluviului au avut legături cu acest lagăr, zise Hatcher, şi mă duc să-i caut.

— Ei bine, eu n-am auzit niciodată despre el, spuse Cohen.

— La naiba, China, Ts'e K'am Men Ti ştiau că-i simpatizezi pe americani. Ei făceau afaceri cu chinezii, cu Vietcong-ul, militarii din Saigon, khmerii roşii, dar nu ar fi vorbit despre asta cu un *mei gwok yahn.*

— Eşti şi pe lista lui Sam-Sam. Ceva în legătură cu o afacere cu arme care n-a mers cum trebuia.

Hatcher sorbi o înghiţitură din băutura lui şi nu răspunse.

— Ei bine, tocmai ai răspuns la *această* întrebare, zise Cohen.

— El avea o afacere cu khmerii roşii. Misiunea era să distrugem acest mic grup.

— S-a jurat să-ţi taie limba şi să ţi-o mănânce.

— Bătrânul Hatcher *gwai* o să mă scoată din încurcătură.

— Sigur, spuse China, am să-ţi spun ceva... când norocul lui Hatcher îl va părăsi o să se simtă cutremurul de pământ din New York.

— O să fie bine, rosti Hatcher. Ai încredere în mine.

— Pfui! mormăi Cohen. Hatcher a trecut prin necazuri mari şi vrea să se întoarcă iar acolo. Încăpăţânat ca de obicei. Nu s-a schimbat deloc.

Sing îi curmă gândurile, apărând pe neaşteptate în faţa

uşii.

— Maşina este a Serviciului de Aprovizionare a insulei, spuse Sing.

Cohen se întoarse spre Hatcher.

— Aceasta societate aparţine Triadei White Palm. Banda lui Fong este pe urmele tale.

— Atunci ar îi mai bine să plec de aici, spuse Hatcher.

— Pe naiba, zise Cohen. Aici eşti în siguranţă. Fong nu va îndrăzni să-mi atace casa. Apoi, după un moment, adăugă: O să punem în mişcare paza şi totul o să meargă bine. Nu-ţi face griji. Scuză-mă o clipă.

Hatcher se ridică şi aruncă o privire din balcon. Era situat la o înălţime de nouă metri de la pământ, deasupra unui povârniş acoperit cu liane şi ferigi. Vârful smochinului indian, ce se găsea la treizeci sau patruzeci de metri de la piciorul balconului, era cu trei metri sub nivelul balconului. Acesta era susţinut de patru piloni rezistenţi. În colţurile balconului erau montate reflectoare puternice. Zidul înalt continua în jos de ambele părţi ale proprietăţii lui Cohen până ce frunzişul îl ascundea vederii.

— Partea din spate pare a fi destul de sigură, şopti Hatcher.

Discuţia le fu întreruptă de soneria telefonului.

Sing răspunse la telefon şi îşi înălţă privirea surprins, acoperind cu mâna receptorul, ca să nu se audă.

— Este pentru Occhi di Sassi, zise el. Un anume sergent Varney.

Faţa lui Cohen se întunecă.

— Ce mai vrea ticălosul ăsta? îl privi pe Hatcher. Vrei să

vorbeşti cu el? întrebă Cohen.

— Să aflăm ce vrea, şopti Hatcher.

Sing îi întinse receptorul.

— Hatcher, şopti el.

— Sergentul Varney de la poliţia din Hong Kong, auzi Hatcher răspunsul scurt. Vă aduceţi aminte de mine, domnule?

— Sigur că da.

— Aţi făcut o treabă bună scăpând de urmărirea oamenilor mei, azi-dimineaţă, zise Varney cu o voce agreabilă. Dar cred că trebuie să vă avertizez. Joe Lung v-a căutat la hotel de dimineaţă. Acum este pe insulă şi are mai mulţi oameni cu el.

— Cum de m-ai găsit? întrebă Hatcher.

— Am ghicit, domnule, răspunse Varney. M-am gândit că ai putea să-i faceţi o vizită lui Tsu Fi, prietenul dumneavoastră. De fapt, noi avem o casă sigură lângă aeroport şi am vrea să vă ducem acolo.

— Ar fi grozav, răspunse Hatcher.

— Ne-am gândit că, poate, aţi prefera să evitaţi o confruntare în casa prietenului. Individul ăsta, Lung, este pornit contra dumneavoastră, domnule Hatcher.

— Sunt sigur că este, replică Hatcher. La ce le-ai gândit?

— O să ne strecurăm acolo într-o oră şi o să vă scoatem afară, îl ţinem pe Lung sub observaţie. Cred că totul o să meargă bine.

— Telefonează când ajungeţi la poartă, zise Hatcher şi închise telefonul.

— Ce-i cu bărbatul de pe deal? îl întrebă Hatcher pe Sing.

— Este tot acolo.

— Bănuieşte că ştim ceva despre el?

— Nu cred, zise Sing.

— Câţi oameni ai? îl întrebă Hatcher.

— Trei în faţă, unul în spate şi noi trei înăuntru, răspunse Cohen.

— Dacă Varney este de-al lor, vor da lovitura aici, China. Lung şi oamenii lui vor veni, probabil, în urma lui Varney. Ei îşi închipuie că ne vor lua prin surprindere.

Hatcher nu-l văzuse pe Cohen niciodată atât de necăjit.

— Nu vor îndrăzni să atace casa asta, zise Cohen cu răceală, dar glasul îi era foarte puţin convingător. Apoi adăugă: Dacă o vor face, vor plăti scump.

WHITE PALMS

Într-un depozit de mărfuri, la poalele muntelui, Joe Lung şedea în spatele unei ferestre, spionând casa de pe pisc printr-un binoclu cu infraroşii. Se întunecase, dar el avea o perspectivă bună ca să poată vedea ce se întâmplă în balconul casei lui Cohen. Deodată îl văzu pe Hatcher apărând un moment la balustrada balconului şi apoi dispărând.

— E acolo, şuieră printre dinţi, cu satisfacţie şi ură.

Lângă Lung mai erau încă şase bărbaţi, toţi îmbrăcaţi cu pantaloni negri de saten şi cămăşi negre.

Toţi, în afara de unul, şedeau sprijiniţi de peretele micului birou, cu braţele încrucişate. Cel care şedea deoparte, se

numea Wan How, descoperise casa lui Cohen şi, în mod evident, nu era în apele lui. Lung se uită insistent la el.

— Ai vreo problemă cu casa, Wan? întrebă Lung.

— Este o fortăreaţă, răspunse Wan. În spate, de la pământ până la balcon sunt nouă metri.

— Pot să văd şi eu asta, rosti scurt şi nervos Lung.

— Zidul din faţă are o înălţime de aproape trei metri, prevăzut pe creastă cu reţea de înaltă tensiune, iar prin grădină sunt răspândite camere de luat vederi. Porţile de fier sunt...

— Voi avea eu grijă ca să pătrundeţi înăuntru, zise Lung. Mai ai şi altceva de care să te vaiţi?

Jignit de insultă, Wan ezită un moment. Era un bărbat înalt, cam de douăzeci de ani, cu degete lungi şi subţiri, o figură deschisă, un atlet cu condiţie fizică excelentă, departe de a fi laş.

— El este ţinta lui Tollie Fong, spuse calm, privindu-l pe Lung.

Buzele lui Lung se subţiară de ciudă.

— Hatcher este ţinta mea. De opt ani aştept ziua asta. A omorât patru dintre fraţii noştri de triadă, pe fraţii *mei.* Ne-a furat marfa. Nu-mi spune mie că el este numai ţinta lui *san wong.*

— El l-a omorât pe *tatăl* lui Tollie Fong, replică Wan. Cred că ar trebui să aşteptăm întoarcerea lui, înainte de...

— Ţie nu ţi s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat mie, aşa-i? zise Lung cu răutate. Vezi asta? Îşi scoase cămaşa de pe el. O cicatrice mare se întindea de-a curmezişul burţii dintr-o parte până la cealaltă. Ticălosul ăsta de *gwai-lo* mi-a

scos maţele, dar mi-au rămas destule ca să pun mâna pe el. E dreptul meu să-l omor, Wan. Eu sunt Numărul Unu al lui *san wong,* aici. Când Tollie lipseşte, eu hotărăsc ceea ce trebuie făcut şi ceea ce nu trebuie, înţelegi acum?

Wan nu răspunse. Încurcat, privea în pământ.

— V-am spus că trebuie să atacăm casa şi să-i omorâm pe toţi.

Wan ridică privirea speriat.

— Vrei să spui că o să-l omorâm pe Tsu Fi?

— Îl dau dracului pe Tsu Fi! zise Lung, ridicând vocea. El este *mei gwok,* un *gwai-lo* exact ca şi Hatcher. Îi protejează pe duşmanii noştri. Am spus că trebuie să scăpăm de acest evreu american.

Ceilalţi bărbaţi nu păreau deloc emoţionaţi. Şedeau liniştiţi, nepăsători în timp ce Lung şi Wan How discutau despre oportunitatea atacului asupra casei lui Cohen.

— Nu sunt de acord, spuse Wan. N-avem nimic de împărţit cu Tsu Fi. Dacă îl vom omorî, o să ne facem mulţi duşmani.

— Duşmanii ne fac mai puternici, zise Lung. Ţi-au slăbit forţele, omule, o duci prea bine. Nava pe aripi portante spre Macao pleacă din jumătate în jumătate de oră.

Îi făcu semn cu mâna să plece.

— Am făcut un jurământ, zise Wan How. Dacă asta este hotărârea ta, am să execut partea care-mi revine.

Lung îl privi câtva timp, apoi încuviinţă încet din cap.

— Bine, zise el.

Lung se întoarse la fereastră şi privi atent casa.

— Khan a păzit casa toată ziua. Femeile au plecat. Sunt

cinci oameni, în afară de Cohen şi de Hatcher. Trei în curtea din faţă, *gwai-lo* şi Sing, înăuntru. Un bărbat patrulează în spate.

Cineva bătu la uşă.

— Keye, vezi cine este, spuse el unuia dintre oameni.

— *Hai,* răspunse bărbatul şi deschise uşa.

Sergentul Varney intră în micul birou. Lung se întoarse spre el cu un zâmbet batjocoritor.

— Ei? îl întrebă pe poliţistul englez.

— I-am telefonat.

— Şi?

— Nu sunt sigur că Hatcher o să vină cu mine, spuse Varney. Este un om foarte prudent.

— Atunci nu putem să riscăm. O să intrăm în urma ta când se va deschide poarta. Este singura cale ca să ajungem în faţă. Patru oameni în faţă… am să-l iau pe Keye şi pe alţi trei şi o să ne căţărăm prin spatele balconului.

— Eu nu pot să iau parte la măcel, spuse Varney în pripă.

— Sigur că nu, răspunse Lung, ridicând din umeri, dar zâmbind.

— Şi am să încerc să joc puţin teatru. Omul care mă însoţeşte nu ştie nimic despre afacerea asta. Trebuie să mă prefac că nici eu nu am habar de nimic, continuă Varney.

— Cred că nu prea ştii să foloseşti o armă, spuse Lung, tărăgănat, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu vreau ca omul meu să păţească ceva.

— Atunci nu-l amesteca, zise Lung înţepat, şuierând printre dinţi dezaprobator şi cu ochii scânteietori. Dacă nu poate fi supravegheat, este un om mort, înţelegi,

englezule?

— Ascultă-mă. N-o să-ţi mai pot fi de niciun folos în viitor, dacă îmi forţezi mâna acum, îi explică Varney.

— Şterge-o când începe! repetă Lung băţos, şi Varney îşi dădu seama că discuţia s-a terminat.

Îşi drese glasul şi zise:

— În regulă.

— O să fim gata când sosiţi şi să faci exact cum ne-am înţeles.

Varney dădu din cap în semn că a înţeles, mai zăbovi puţin şi plecă.

— Ai încredere în englezul ăsta? întrebă Wan.

— Îl plătim de mai bine de un an, nu poate să-şi permită să nu fie de partea noastră acum. În plus, el a dat de urma lui Hatcher. Se întoarse la postul de observaţie şi, fără să se uite la oamenii lui, adăugă: Varney va fi un mare risc după asta. A trăit mai mult decât ne-a fost de folos, oricum.

Se întoarse către chinez.

— Englezul este al tău, Wan. Arătă cu degetul spre doi dintre acoliţii care şedeau liniştiţi, sprijiniţi de perete. Îi iei pe ăştia doi, vă întâlniţi cu Khan în grădină, intraţi pe poartă o dată cu englezul şi atacaţi casa prin faţă. Îl omorâţi pe Varney şi pe omul lui, şi pe oricine se mai găseşte acolo. Echipa mea o să se ocupe de cei dinăuntru. Ţineţi bine minte, Hatcher este un individ periculos... dar este al meu. Dacă puneţi mâna pe el, răniţi-l doar, vreau să-l termin eu.

ASALTUL

Cohen o trimisese pe Tiana să doarmă în noaptea aceea la Fat Lady. Se aşeză pe pat şi se uită la Hatcher cum îşi deschide valiza Halliburton, desface camera video şi scoate husa de plastic. Deşurubă lentilele din teleobiectiv şi scoase telescopul. Luă ţeava scurtă şi cele două cutii de plastic din lăcaşul bateriilor camerei video.

— E grozav, spuse Cohen. Ce-i asta?

— Un Aug austriac, răspunse Hatcher în timp ce asambla arma. Am nevoie de nişte gloanţe.

— Nu-i nicio problemă, zise Cohen. Îi dădu ordin lui Sing care se strecură din cameră şi se întoarse imediat cu patru cutii cu gloanţe. De-ajuns? întrebă Cohen.

Hatcher zâmbi.

— Ajung pentru două sute de împuşcături, şopti el.

Cohen îşi adună echipa în salon, nişte zdrahoni îmbrăcaţi în pantaloni negri, pulovere cu gulere colante şi câte o mască neagră de bumbac pe faţă, ca să nu poată fi recunoscuţi. Toţi aveau puşti mitraliere Mac 10. Li se adresă în limba chineză.

— Probabil că vom fi atacaţi din faţă şi din spate, le spuse. Hatcher şi cu mine vom rămâne înăuntru. O să facem în aşa fel, încât să-i atragem aici. Louie, tu ai grijă de acoperiş, George, Joey Chen şi Lee – în grădină. Sammy, tu ai să stai jos în spate. Mai ai ceva de adăugat, Christian? Hatcher dădu negativ din cap.

Se gândi la ceva, dar ezită să discute cu aceşti oameni.

Joe Lung era ultimul – dintre cei cinci membri din Dragon's Breath, care făcuseră contrabandă cu stupefiante pentru White Powder Mama între Thailanda şi Saigon şi era posibil ca el să ştie despre lagărul Huie-kui.

Nu trebuia să-l omoare pe Lung până când nu afla ceva deja el. Dar era prea mult să le ceară asta oamenilor lui Cohen, care îşi primejduiau vieţile pentru Tsu Fi şi pentru el. În sfârşit, zise:

— Dacă este posibil să nu-l omorâţi pe Lung, aş vrea să-i pun nişte întrebări. Cohen se uită la el şi ridică din sprâncene. Dar fără riscul ca vreunul dintre voi să-şi piardă viaţa, adăugă repede Hatcher.

Începuse să plouă mărunt, dar părea că se va transforma într-o ploaie torenţială. Asta îi convenea lui Lung, pentru că ploaia avea să înăbuşe zgomotul făcut de gangsterii lui.

Şoferul lui parcă maşina pe o stradă cotită, mai jos de casa lui Cohen. Joe Lung şi ceilalţi doi asasini coborâră şi o luară repede, fără să facă nici cel mai mic zgomot, prin verdeaţă, spre zidul care înconjura proprietatea lui Cohen. Drumul era drept aici, apoi urma o pantă de câteva sute de metri până ajungeai la casă. Lung presupunea că trebuie să fie măcar un om, jos în spatele casei, poate chiar mai mulţi, aşa că îşi făcu un plan. Aruncă o coardă cu un cârlig la capăt ca să se caţăre pe zid, ajunse în vârful lui, întinse un cablu izolat peste sârmele electrice lăsându-i un capăt să atârne în jos. Apucă cu cealaltă mână capătul care atârna, trase puternic şi sârma se rupse.

Aprinse lanterna, încăleca pe marginea gardului, sări şi

ateriză în iarba înaltă până la genunchi.

Deasupra lui, printre copaci, putea vedea reflectoarele de pe balcon, luminând verdeaţa de dedesubt. Stătu ghemuit, cu urechile ciulite, să audă vreun zgomot. Ceilalţi doi oameni ai lui coborâră încet, lângă el.

Ploaia se înteţise.

Cei trei gangsteri se aşezară în linie de la un capăt la celălalt al gardului. Încă nu descoperiseră paznicul din spatele casei. Porniră înainte spre casă, strecurându-se printre lianele dese şi prin iarbă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, mergând aplecaţi, căutând să vadă dacă nu este cineva primprejur, fiecare având la ureche o cască ataşată la un pager activat prin baterii.

Lung îl zări pe Sammy, paznicul lui Cohen, chircit la picioarele balconului şi cercetând împrejurimile, sub lumina reflectoarelor. Apăsă de două ori pe butonul pagerului. Ceilalţi doi asasini auziră semnalul şi se opriră. Era sarcina lui Lung să-l ia în primire pe paznic, când omul lor dădea de veste că începuse atacul în faţa casei. Lung era la o depărtare de vreo treizeci de metri de Sammy care şedea chircit, cu o mască neagră pe faţă.

Lung îşi ridică puşca, un Mannlicher, încărcată cu o săgeată tranchilizantă care te făcea să-ţi pierzi imediat cunoştinţa. Era mai bună decât un glonţ care putea să-l rănească doar, dându-i posibilitatea să sune alarma.

Îl privi pe Sammy prin telescopul cu infraroşii, apoi îl îndreptă spre balcon. Luminile din casă erau stinse. Îşi aplecă puşca, ţintind-o spre gâtul lui Sammy şi aşteptă semnalul din stradă.

De pe acoperişul casei, omul lui Cohen văzu prin binoclu cum un bărbat se urcă într-o maşină lângă Grădina Botanică. Comunică încet prin walkie-talkie.

— L-au luat pe omul de pe deal. În maşină, mai sunt încă alţi trei bărbaţi.

În întunericul din casă, Hatcher înjură furios.

— Asta e. Ticălosul ăsta de Varney m-a vândut lui Joe Lung. Sunt în cârdăşie.

Varney şi ajutorul lui, un oriental tânăr şi vânjos cu numele de Henry Dow, ajunseră în vârful muntelui. Caporalul Dow nu prea ştia despre ce este vorba. El credea că trebuie să protejeze un bărbat, asta era tot ceea ce trebuia să ştie. Tânărul şi vânjosul inspector era poliţist de patru ani şi nu pusese niciodată întrebări.

Varney se apropie încet, prin ploaie, de porţile proprietăţii lui Cohen. Văzu maşina gangsterilor din triadă, apărând în urma lui, cu luminile stinse. Caporalul, cu gândul în altă parte, se uită prin parbriz, dar nu observă maşina. Când se apropiară de poartă, Varney stinse faza mare, apoi ceru prin radio-telefon unui poliţist să-i facă legătura cu telefonul lui Cohen.

— Planul lor este să intre în urma lui Varney, când porţile se vor deschide, şopti Hatcher.

Cohen transmise mesajul celorlalţi oameni. El avea un pistol Smith Wesson 357 şi un Colt 45 prinse de cingătoare. Hatcher îl privi şi râse.

— China, zise el, arăţi caraghios.

Cohen zâmbi sinistru.

— Nu mă subestima, Occhi di Sassi, spuse el. Ştiu să le mânuiesc.

— E o uşurare să ştiu asta, mormăi Hatcher şi deschise uşa balconului. Am să verific spatele casei.

Se strecură încet pe uşa din spate, încovoiat, şi se târî până la grilajul balconului. Acum începuse să plouă puternic şi vizibilitatea era redusă. Jos, îl zări pe paznicul Sammy, ghemuit lângă un stâlp al balconului, înfăşurat într-un poncho, ca să-şi apere arma de ploaie. Hatcher reveni înăuntru ca să nu se ude.

Jos, ghemuit în iarba udă, Lung se uită la ceas. Varney trebuia să sosească din minut în minut. De îndată ce acţiunea va începe în faţa casei, va fi floare la ureche pentru oamenii lui să se urce pe balcon şi să dea lovitura în spatele casei.

— Vin, spuse în walkie-talkie omul lui Cohen de pe acoperiş.

Unul dintre asasini care era în maşina din spatele lui Varney îl văzu pe acesta că stinge luminile.

— Porneşte! spuse el în walkie-talkie.

În spatele casei, Lung auzi ordinul şi ţintind prin telescop înfipse săgeata în gâtul lui Sammy. Văzu cum paznicul lui Cohen se prăbuşeşte lângă stâlpul balconului. Ochii i se holbară, umerii îi căzură în jos şi arma îi căzu pe pământ.

Lung apăsă de două ori pe butonul pagerului şi cei doi gangsteri din spatele casei alergară prin ploaie spre stâlpii balconului. Lung scoase un stilet din mânecă, îl apucă de păr pe Sammy, îi dădu capul pe spate şi îi tăie beregata.

— Sunt sergentul Varney, spuse englezul la telefon, când

auzi vocea lui Cohen. Vreţi să deschideţi porţile?

— Imediat, răspunse Cohen, apăsând pe butonul care deschidea poarta.

Când cele două porţi solide de fier se deschiseră, Varney apăsă cu putere pe pedală. Maşina o porni în goană şi intră pe alee. Farurile maşinii prinseră în luminile lor pe unul dintre oamenii lui Cohen înainte ca pistolarul să sară la adăpostul grădinii de trandafiri.

Maşina asasinilor, cu cauciucurile scârţâind, îl urmă prin porţile deschise. Maşina lui Varney se opri derapând în faţa casei, sări peste o bordură şi intră în grădină. El şi caporalul Dow se prăvăliră din maşină, fiecare pe partea uşii lui. În spatele lor, ucigaşii lui Lung se rostogoliră din maşină în grădină şi, în timp ce Dow se ridică în picioare, maşina fără şofer se izbi de maşina lui Varney. Îi lovi aripa din spate, alunecă şi se opri brusc lângă maşina poliţistului. Poliţistul scoase un ţipăt de moarte când fu strivit între cele două maşini. Varney, uluit, fu imediat lichidat de către asasini.

Înăuntru, Sing şi Cohen se feriră în spatele unei canapele de gloanţele care ciuruiseră uşa. Sticlăria şi lămpile se făcuseră ţăndări prin cameră. Privind din uşa dormitorului, Hatcher întrebă în şoaptă:

— Sunteţi teferi?

— Până acum, totul e bine, răspunse Cohen repede.

Auziră răpăitul mitralierelor Uzi folosite de oamenii lui Lung, urmate repede de zgomotul pistoalelor Mac 10. Noaptea era sfâşiată de zgomotul armelor de foc şi de câte un geamăt venit de pe undeva. Luminile focurilor de armă se reflectau în ferestre ca fulgere depărtate. Cohen şi Sing

se postară în faţa uşii, în eventualitatea că oamenii lui Lung ar vrea să pătrundă înăuntru.

În spatele casei, Lung şi cei doi oameni ai săi îşi legară fâşii de piele cu ţinte la glezne. Îşi strânseră bine curelele, ca oamenii care lucrau pe stâlpi la instalarea telefoanelor, îşi încheiară cataramele şi o porniră în sus.

Dinăuntru, Hatcher îl văzu pe primul dintre ucigaşii lui Lung cum urcă pe balcon, sărind peste parapet şi se îndreaptă spre dormitor. Hatcher se ascunse în spatele patului. Prin întuneric, ucigaşul auzi mişcare în cameră şi trase o rafală cu mitraliera Uzi. Gloanţele ricoşară în peretele cu oglinzi şi silueta lui Hatcher erupse în cioburi de sticlă. Hatcher se sprijini cu amândouă mâinile de pat şi trase o rafală scurtă cu Aug-ul. O jumătate de duzină de gloanţe îl atinseră pe pistolar de la bărbie până la burtă. Gangsterul căzu pe spate în timp ce gloanţele îl străpunseră. Se rostogoli peste balustrada balconului şi dispăru în noapte.

Din camera cealaltă, Hatcher auzi alte focuri de pistol Uzi. Se târî pe brânci spre uşa salonului şi văzu un alt gangster din triadă alergând în zig-zag prin cameră şi trăgând cu pistolul prins la şold. Rafturi, vaze, flori, tablouri fuseseră făcute ţăndări înainte ca China să se ridice din spatele canapelei şi să tragă o dată cu 357. Îl nimeri pe pistolar în piept. Cu toate că rana era mortală, acesta continuă să tragă. Fulgi din canapea zburau prin camera. Cohen simţi o zvâcnitură într-o parte a corpului, o durere ascuţită ca un cuţit înfipt în el. Dumnezeule, se gândi el, sunt rănit!

Asasinul simţi cum glonţul fierbinte îi arde adânc în piept şi-i sfâşie inima. Plămânii îi fură inundaţi de sânge, corpul i se încovoie şi căzu cu faţa în jos, în poziţia unui bărbat care se roagă lui Buddha.

În timp ce Hatcher se rostogoli înapoi în dormitor, îl văzu pe Lung sărind peste balcon. Silueta ucigaşului apăru în uşă, cu faţa leoarcă de ploaie şi cu ochii injectaţi de ură. O clipă mai târziu, acesta îl zări pe Hatcher, care trase imediat în el. Lung făcu un salt într-o parte, dar un glonţ îi atinse urechea care se desprinse şi dispăru într-un jet de sânge. Hatcher sări peste pat, se aruncă spre uşă şi întoarse arma.

Îl lovi cu pumnul pe Lung în falcă, zdrobindu-i-o, şi-l azvârli cu putere spre balustradă.

Dar orientalul era mai puternic decât îşi închipuise Hatcher. El îl izbi cu cuţitul şi îi sfâşie mâneca. Hatcher îl apucă de încheietură, i-o răsuci şi cuţitul îi căzu din mână. Lung se întoarse, îşi luă avânt, îl înşfăcă pe Hatcher şi începură să se lupte până ajunseră pe marginea balustradei. Hatcher trecu cotul după bara transversală de lemn şi se prinse. Îl ţinea încă de încheietura mâinii pe Lung când deodată gangsterul se desprinse şi se rostogoli peste balustradă, încercând să cadă pe pământ în picioare. Se prăbuşi în pantă pe iarbă, dar în cădere îşi rupse două coaste. Se întoarse cu mare greutate cu faţa în sus ca să-şi ferească bărbia zdrobită de gloanţele lui Hatcher. Se aşeză în genunchi şi stătu ghemuit sub deal, în întuneric.

În spatele lui, Hatcher încolăci cu picioarele stâlpul şi îşi dădu drumul pe pământ. Ridică cuţitul lui Lung care căzuse

în noroi şi o luă în jos pe pantă.

Lung alerga cu greutate prin iarba înaltă, din cauza durerilor coastelor rupte. Căzu de câteva ori ţipând, dar continuă să meargă prin întuneric. Ieşise aproape din lumina reflectoarelor, când simţi cum mâna lui Hatcher îl înhaţă de gât, îl trage după el şi îi auzi vocea în ureche.

— Ticălosule, şuieră Hatcher, de mult trebuia să mori. Îi puse propriul său cuţit în ceafă şi-l apăsă destul de tare ca să-i zgârie pielea. Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări, scrâşni el.

Lung, umilit şi fără apărare, îşi strânse picioarele sub el şi zvâcni în sus, înfingându-şi cuţitul adânc în gât. Scoase un răcnet ca de animal. Hatcher îşi trase mâna înapoi, dar cuţitul intrase atât de adânc, încât mânerul ud de sânge îi alunecă din mână. Auzi răcnetul sugrumat al lui Lung, auzi horcăitul clar al morţii, îl văzu cum se zbate şi cum moare.

Hatcher se aplecă asupra lui, ţinându-l încă de guler. Capul lui Lung căzu înainte. Hatcher îl lăsă să cadă cu faţa în noroi, la picioarele lui.

— Drum bun în iad, spuse el cu voce dogită, privind corpul ucigaşului mort în ploaia care-i cădea pe faţă.

CONFRUNTAREA

Până să se lumineze de ziuă, casa lui Cohen devenise scena unei activităţi frenetice. Şase ofiţeri terminaseră de fotografiat, luaseră interogatorii, încercând să pună cap la cap tot ceea ce se întâmplase în cursul nopţii.

Fotografiaseră cadavre, maşini şi urmele pe care le lăsaseră. Acum grădinarii lucrau ca să repare stricăciunile făcute în faţa casei.

O maşină oficială intră pe alee. Colonelul Jeffrey Holloway coborî şi făcu încet o întoarcere, pe călcâie, de 360 de grade cercetând grădina deteriorată a casei lui Cohen.

Holloway nu era o persoană plăcută. Bărbatul care era şeful poliţiei din Hong Kong era înalt, cu părul alb, tuns scurt ca naziştii, avea o faţă îngustă triunghiulară, aspră şi ochi de culoare cenuşie nedefinită. Chiar în căldura dimineţii, uniforma lui kaki scrobită era impecabilă.

Se îndreptă cu paşi cadenţaţi, ca soldaţii la paradă, spre intrarea principală, ţeapăn, puţin aplecat spre spate, şfichiuindu-şi cizma cu cravaşa, însemnul rangului său.

Holloway strâmbă din nas când văzu stricăciunile produse, apoi o luă spre camera de oaspeţi. Cohen, care fusese lovit de un glonţ, şedea întins pe pat. Ping, medicul specialist în acupunctura, era aplecat asupra lui, introducându-i ace ici şi colo în corp ca să-i aline durerea rănilor, pe care un alt doctor i le îngrijise.

După ce Ping termină, Holloway intră în dormitor. Ordonă muncitorului, care înlocuia oglinzile sparte, să iasă din cameră. Hatcher şedea sprijinit de perete şi tăcea.

— O luptă între gangsteri, doi ofiţeri de poliţie morţi şi alţi opt oameni, de asemenea, morii. Mare bucluc, rosti spumegând.

— Faci o mică confuzie, domnule colonel, răspunse Cohen, fără să-l privească. Casa mea a fost atacată de gangsterii din triadă. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să spui

că eu am instigat balamucul ăsta.

— O cauţi cu lumânarea de ani de zile, rosti el tăios.

Cohen şedea liniştit, cu acele înfipte în gât, stomac şi genunchi. Se gândea cum s-o sucească pentru a ieşi cu faţa curată. Bătrânul Tsu Fi îl sfătuise odată pe Cohen, „Nu înghesui niciodată pe cineva în colţ. El nu are altă şansă decât să lupte. Lasă-i întotdeauna o portiţă de scăpare”.

Cohen oftă şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Mergi pe o pistă falsă, îi spuse lui Holloway.

— Adevărat? răspunse ofiţerul cu îngâmfare, ridicând din sprâncene.

— Omul dumitale, Varney, era amestecat în toată afacerea asta, spuse Cohen categoric.

— Este ridicol ce spui! rosti scurt Holloway începând să fiarbă de mânie. Era unul dintre cei mai buni ofiţeri din brigadă.

Cohen îi râse în nas.

— Mai întâi, Varney i-a vândut pontul lui Lung că Hatcher este în Hong Kong. Apoi i-a băgat pe oamenii lui Lung în casa mea şi, în final, chiar oamenii lui Lung l-au omorât, ca să-i închidă gura.

— Astea sunt prostii, zbieră colonelul.

— Domnule colonel, Varney i-a făcut o vizită lui Hatcher ieri-dimineaţă la hotel. După două ore, Lung a pătruns cu forţa în cameră ca să-l omoare pe Hatcher. Nu a reuşit, pentru că el plecase. Apoi Varney i-a telefonat lui Hatcher aici, spunându-i că vroia să-l protejeze. Ştiai toate astea?

Holloway se uita calm la Cohen, prin ochii întredeschişi.

Cohen continuă:

— Când a ajuns la poartă, a telefonat din maşină la poliţie ca să i se facă legătura cu numărul meu de telefon. După aceea i-a introdus pe oamenii lui Lung aici. Sunt sigur că puteţi verifica, tot ceea ce vă spun, în înregistrările dumneavoastră. Dar fac pariu că Varney nu a raportat poliţiei sosirea lui Hatcher în Hong Kong, deoarece i-a spus-o în secret lui Lung, iar faptul că i-a spus lui Hatcher că vrea să-l protejeze a fost o farsă. Verifică pe telefoniştii de la poliţie şi vei vedea că a telefonat din maşina lui la numărul meu, care nu este trecut în cartea de telefon, înainte de a ne ataca.

Supărarea lui Holloway începu încet să se transforme în îndoială.

— O presupunere foarte avantajoasă pentru dumneata, spuse el nesigur.

— Nici vorbă, zise Cohen. Hatcher bănuia că îl urmăresc poliţiştii, dar ei erau, de fapt, gangsterii lui Lung din White Palms, care fuseseră înştiinţaţi de Varney sau, mai rău, de cei mai ticăloşi oameni din echipa dumitale, cei amestecaţi în afacerea asta.

— Aduci nişte acuzaţii iresponsabile, zise Holloway ameninţător.

— Ucigaşii aşteptau afară ca să deschidem porţile pentru Varney, zise Cohen oftând. El i-a băgat înăuntru.

— Nu este esenţial ceea ce spui. O să fie interesant ce se va întâmpla când o să îndrugi toată povestea *asta* în faţa tribunalului, zise Holloway.

— N-o să meargă nimeni la tribunal, zise Cohen cu convingere.

— Nu zău!

— Domnule colonel, nu-mi îndruga mie verzi şi uscate. Vrei sau nu să afli adevărul?

— Adevărul? Haida de! râse zgomotos Holloway.

— Ascultă ce-ţi spun, i-o reteză Cohen. Hatcher a scăpat de urmăritorii lui pe strada Cat, dar, când a ajuns aici, oamenii lui Lung supravegheau casa. Aşa l-a reperat Varney pe Hatcher... Lung i-a spus unde se află.

— Şi cum o să ieşim din rahatul ăsta? întrebă Holloway prudent.

— Foarte simplu. Raportează că Varney a venit aici, ca urmare a unui telefon pe care i l-a dat Hatcher ca să-i ceară protecţie, spuse Cohen. El şi cu oamenii lui şi-au pierdut viaţa eroic, încercând să protejeze cetăţeni cinstiţi atacaţi de hoţi. Îi faci lui Varney funeralii ca unui erou, iar eu am să uit tot ce s-a întâmplat. Sau... poţi să faci un lucru împuţit şi atunci noi o să formulam o plângere împotriva dumitale, bazându-ne pe propriile noastre înregistrări. Alege ce-ţi convine.

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi! se răsti Holloway indignat.

— Pe dracu, te-ameninţ, replică Cohen. Este o soluţie la o situaţie foarte neplăcută.

— Mai întâi o să te duci tu la dracu, zise Holloway cu severitate.

— Domnule colonel, vrei să tragi o cacialma, spuse Cohen cu un aer plictisit. Ai de ales, fă cum crezi de cuviinţă.

Holloway îşi supse buzele şi tăcu câteva secunde.

— Cheamă-ţi omul aici, spuse Cohen liniştit, am să-i spun exact ce s-a întâmplat.

Oglinzile fuseseră înlocuite în camera de oaspeţi, iar Ping îi scoase acele de acupunctura şi plecă tocmai când Tiana reveni acasă şi se năpusti spre patul lui Cohen. El se prefăcea cât putu mai bine, dar durerile îl chinuiau şi vocea îi tremura.

— *Ngo jungyi nei*, şopti ea, îmbrăţişându-l şi mângâindu-i faţa.

— Şi eu te iubesc draga mea, zise el, făcându-i cu ochiul peste umărul ei lui Hatcher, care şedea pe marginea patului.

— De ce nu te-ai internat în spital? întrebă ea.

— Nu prea e plăcut acolo, răspunse el şi începu să râdă.

Ea se ridică repede.

— Îţi baţi joc de mine! zise supărată.

— Nu, doar glumesc.

— Asta nu-i ceva de glumă! zise ea pe un ton sever.

— Spune-i, Christian. Am fost curajos? Am arătat sau nu ce sunt în stare să fac?

— El este prietenul tău, n-are să spună nimic rău despre tine, zise ea uitându-se insistent la Hatcher.

— Occhi di Sassi nu minte, rosti Cohen. Nu crezi că am asta în sânge, Christian? întrebă el cu mândrie.

— Cred că felul în care te-ai descurcat cu colonelul a fost mai impresionant.

— Chestie de rutină, strigă Cohen făcând un gest cu mâna. Îşi scoase cămaşa, lăsând să se vadă partea

bandajată. Şi uită-te la asta. Inima de Purpură, draga mea. Am fost rănit în lupta. Încă un milimetru şi lângă patul meu, în loc să staţi voi, ar fi stat Buddha.

— Trebuie să verific toată casa, spuse Tiana, scuzându-se.

După ce ieşi din cameră, Cohen se uită încruntat la Hatcher.

— Ce te frământă? întrebă.

— Cinci dintre oamenii tăi au murit azi-noapte, zise Hatcher. Doar ca să mă apere pe mine. Nu am acceptat însărcinarea asta ca să moară oameni. Istoria începe să se repete. Nu trebuia să mă mai întorc niciodată aici.

Cohen se aplecă spre prietenul său şi îl luă de mână.

— Ascultă-mă, Christian, rosti serios. Într-o vreme, ţi-ai făcut o mulţime de duşmani. Nu poţi scăpa de ei. Dar, înainte de a ţi se rupe inima de mila lor, lasă-mă să-ţi explic ceva. Fiecare om care a fost aici aseară avea motive serioase să-i urască pe cei din triadele Chiu Chao. Toţi aveau nişte socoteli de încheiat cu ei. Fiecare s-a oferit de bună voie şi a fost fericit de şansa care i se acorda. De familiile lor, voi avea eu grijă. Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Bine. Dar acum ai să fii şi tu pe lista neagră a lui Fong, zise Hatcher.

— Nu, răspunse Cohen. Ca să ataci casa unui om este un act de laşitate. Chiar şi cei din triade vor fi dezonoraţi. Lung m-a atacat fără acordul lui Fong, de asta sunt sigur, şi acum Fong îmi datorează scuze. Lung l-a dezonorat… şi a încurcat lucrurile, băgându-l în bucluc. Nu-ţi mai bate capul,

bătrânul Tsu Fi poate să-şi poarte de grijă singur. Tu însă trebuie să te fereşti de Tollie Fong. Tot mai eşti hotărât să te duci în Chin Chin land?

— Mai mult decât oricând. Pentru prima oară am ceva sigur. Un nume, China, am un nume. Wol Pot. Este ceva pentru început. Fără Wol Pot nu aveam nimic.

— Să presupunem că Murph Cody, nu vrea să fie găsit. Să presupunem că întorci totul cu susul în jos şi dai peste ceva neplăcut.

— O să văd ce o să fac, dacă se va întâmpla asta.

— Bine, atunci există numai o singură persoană în care poţi să ai încredere şi care poate să te ducă acolo.

— Cine? întrebă Hatcher.

— Daphne Chien, răspunse Cohen.

CH’U-TIAO

Casa înconjurată de flori era situată pe o stradă liniştită într-unul dintre cele mai elegante cartiere rezidenţiale din Macao, la şaizeci kilometri depărtare cu hidroplanul. Cu tot aspectul lui liniştit, Macao avea secrete ascunse de-a lungul străzilor pietruite şi îndărătul teraselor roşii ale vilelor mediteraneene. Stăruia încă un fel de mister şi de decadenţă; era încă un centru de contrabandă pentru chinezii străini veniţi ilegal, transportaţi noaptea cu bărcile în Hong Kong, un centru de contrabandă cu aur; un protectorat pentru gangsterii chinezi din triadă, care făceau comerţ cu sclavi albi şi contrabandă de droguri între Golden

Triangle din Thailanda şi Amsterdam sau alte porturi din Vest şi ordonau executarea duşmanilor din spatele faţadelor liniştite ale vilelor lor rococo. Smochinii indieni aliniaţi pe Praia Grande ascundeau corupţia de orice fel.

Wang, *san-wong*-ul care se retrăsese din White Palms, avea acum optzeci de ani şi fusese peste cincizeci de ani conducătorul acestei triade ilegale. Acum, îşi hrănea peştii tropicali.

Îl alesese pe Tollie Fong să-i fie Red Pole când acesta abia împlinise douăzeci de ani şi nu se îndoise niciodată de înţelepciunea pe care o avusese de a-l alege. Îl prevenise însă pe Fong că Joe Lung era periculos ca Numărul Unu, că era un ucigaş nesăbuit şi irascibil care, după cum îi spusese el, „gândea cu testiculele”. Acum Wang trebuia să rezolve consecinţele neplăcute ale atacului lui Lung împotriva lui Cohen.

Fong sosi acolo la ora zece fix, călătorind de la Bangkok cu avionul de dimineaţă. Casa era o vilă mediteraneană splendidă, de culoarea mandarinei, pe Avenue Conselheiro care înconjura Guia Hill şi avea aproape cea mai frumoasă perspectivă a oraşului Macao de pe mica peninsulă. Se spunea despre ea că fusese ascunzătoarea lui Sun Yat-sen când acesta complotase să răstoarne dinastia Manchu, o poveste apocrifă, dar posibilă.

Deasupra ei, pe vârful unui deal, era ceea ce mai rămăsese din biserica St. Paul, o ruină măreaţă distrusă de un taifun în 1835, iar de pe veranda însorită a casei, bătrânul putea vedea jos, în depărtare, farurile vechi de pe coasta Chinei, şi mai departe, Marea Chinei de Sud.

Fong se opri la intrare, privindu-şi imaginea în uşa de sticlă înainte de a suna. Era un bărbat atletic, cu pielea de culoare deschisă, bine clădit, înalt pentru un chinez, ochi negri cu pete aurii, părul negru, tuns modern şi căzut peste urechi conturându-i o faţă subţire de şoim.

Îi plăcea să poarte haine occidentale, era îmbrăcat cu un costum de bumbac albastru închis şi avea o cravată stacojie de mătase. Fong era un bărbat arătos, a cărui frumoasă înfăţişare era stricată doar de caracterul său misterios, căci părea un bărbat lipsit de expresie, faţa fiindu-i o mască mobilă. Fu introdus în casă de o gardă de corp de talia unui luptător.

Bătrânul era în camera lui preferată din spatele casei, hrănindu-şi peştii de apă sărată care se găseau în trei acvarii, fiecare de câte patru sute de litri. Peştii erau cea mai extraordinară avere a lui. Îi cunoştea pe fiecare după nume, după obiceiuri şi vorbea cu ei în timp ce le turna apă sărată şi creveţi într-unul din acvarii, când Fong fu introdus în atrium. Fong se apropie de bătrân şi făcu o plecăciune respectuoasă. Wang înclină din cap.

— Bine ai venit, Tollie, spuse bătrânul, fără să-şi ridice privirea. Cum a fost călătoria la Bangkok?

— Mai scurtă decât o planificasem, răspunse Fong. A trebuit să plec înainte de a-mi termina afacerile, dar pot să mă întorc mâine.

— Ce s-a întâmplat în casa lui Tsu Fi? întrebă fostul *san wong*.

— Lung a înnebunit, răspunse Fong.

— Asta-i tot ce ai de spus în legătură cu cele întâmplate?

— Ce altceva ar mai fi? zise Tollie. N-am vorbit niciodată cu Lung. El a aflat că Hatcher este în Hong Kong de la un informator al poliţiei numit Varney şi i-a atacat casa. Acum, toţi au murit, inclusiv poliţistul. N-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Te-am prevenit că într-o zi Lung are să te compromită, spuse bătrânul *san wong.*

Fong încuviinţă din cap. Era stânjenit că bătrânul san wong era nevoit să facă faţă unei situaţii grele din cauza greşelii lui.

— El îndeplinea un *ch'u-tiao* de mulţi ani împotriva americanului, spuse Fong oarecum apărându-se.

Ch'u-tiao era un jurământ de sânge, un jurământ de onoare şi, conform tradiţiei, nu putea fi îndeplinit decât prin moarte.

— Aşa s-a şi întâmplat. Şi tu ai fi acceptat această acţiune? întrebă bătrânul, jucându-se în continuare cu peştii.

— Bineînţeles că nu, răspunse Fong.

— Nu dorim să ne războim cu Tsu Fi, zise bătrânul.

Fong se hotărî să ia taurul de coame.

— Poate că ar fi timpul să scăpăm de acest *mei gwok,* rosti încet.

Bătrânul se uită la el cu ochii aproape închişi. Îl privi câteva secunde, iar tânărul jenat îşi dădu seama că spusese ceea ce nu trebuia.

— Să-ţi arăt ceva.

Îşi băgă mâna într-un bazin, deschise palma şi un peşte mare galben începu să înoate încet în jurul mâinii.

— Vino, Shang, vino la tatăl tău, şopti bătrânul.

Peştele înotă până la mâna lui, ciugulind-o şi căutând mâncare. Wang prinse peştele şi îl aruncă repede în alt acvariu. Aproape imediat, acesta fu atacat de trei dintre peştii din bazin, doi dintre ei mult mai mici decât el. Peştele se zbătu, fugi din calea lor, dar fu lovit în branhii de un peşte alb-negru, mai mic. Peştele cel mare înotă într-o parte, dând din coadă nebuneşte, dar era deja muribund. Cei doi bărbaţi priviră cum jumătate de duzină de peşti îl sfârtecau.

— După fiinţele omeneşti, peştii sunt creaturile cele mai dependente de locul în care trăiesc, spuse bătrânul. Dacă bagi în bazin pe unul care nu este de-al lor, îl omoară. Chiar şi peştele cel mai mic îl atacă, aşa că peştele mare nu are nicio şansă. Bătrânul se uită lung la Fong. Înţelegi ce vreau să spun?

Fong încuviinţă din cap în semn că a înţeles.

— Bine. Tu ai fost cel mai bun Red Pole în triada Chiu Chao, spuse Wang, dar, ca să declari război lui Tsu Fi şi să-l ataci în propria lui casă a fost o sinucidere, aşa cum a descoperit şi Lung.

— Eu n-am să fac aceeaşi greşeală, spuse Fong.

Bătrânul îl privi lung şi continuă:

— Noi facem multe afaceri în Hong Kong. Cohen este respectat şi temut de cei din Sun Lee On. Este puternic în lumea afacerilor. A întreprinde afaceri în Hong Kong înseamnă a trata cu el. Trebuie să-ţi stăpâneşti mândria. Joe Lung te-a compromis. Regulile Societăţii impun să-i ceri scuze ca să fie mulţumit.

— Acesta-i motivul pentru care m-am întors de la Bangkok, azi-dimineaţă.

— *Hai!* Atunci telefonează-i chiar acum şi aranjează o întâlnire cu el astăzi după-amiază. Treci cu vederea ce s-a întâmplat. Este foarte neplăcut şi nu vreau să amâni *întâlnirea* prea *mult.*

— Am să fac asta imediat, spuse Fong.

— *Mm goi,* zise bătrânul. Sunt totuşi îngrijorat că şi tu ai făcut *un ch'u-tiao* împotriva americanului. Dacă l-ai făcut, trebuie să renunţi la el.

Fong se uită la el surprins.

— Nu pot! spuse noul *san wong,* dar bătrânul i-o reteză scurt înainte ca acesta să poată continua.

— Poţi şi trebuie să o faci, dacă este nevoie, zise hotărât şi se întoarse la peştii lui.

Fong îşi dădu seama că discuţia se terminase şi îi făcu o plecăciune stăpânului său.

— *Jo sahn.*

— *Jo sahn*, răspunse bătrânul.

DAFFY

Mirosul de cordită se mai simţea încă în aerul din casă în timp ce o aşteptau pe Daphne. După spusele lui Cohen, Daphne era singura persoană în care putea avea încredere, care mai călătorea în susul fluviului, în regiunea aceea periculoasă şi făcea afaceri cu traficanţii, îndeosebi, cu ţesături, mătase thailandeză şi bumbac, materiale pe care

le transporta în colonie fără taxe vamale. Ea avea două calităţi: nu-i era frică de nimic, ceea ce îi câştigase respectul piraţilor, şi făcea afaceri cu aur. Nici chiar Ts'e K'am Men Ti nu încercase s-o păcălească.

Hatcher însă suspecta motivele lui Cohen. Ar fi fost oare posibil ca el să joace rolul unui mijlocitor în dragoste? Prima întâlnire pe care o avusese cu Daphne fusese rezultatul unei glume de-a lui. Tsu Fi-ul fusese sigur că Hatcher va fi atras de ea şi că ea nu-i va da nicio atenţie înfumuratului yankeu *gwai-lo.*

Cohen îşi aducea şi el aminte de seara aceea. Într-un anumit fel, Daphne Chien cimentase prietenia între Cohen şi Hatcher, deoarece, după prima întâlnire, legăturile lor fuseseră doar un început de prietenie între doi bărbaţi care se studiau şi chiar se testau unul pe celălalt. De la început, Cohen văzuse în noul său prieten un bărbat cu un echilibru ciudat şi uneori înspăimântător - un om cu o mare loialitate şi un simţ excesiv al umorului egalat de o trăsătură de caracter întunecată, periculoasă şi imprevizibilă. Văzuse partea întunecată a personalităţii lui Hatcher care putea să omoare cu promptitudinea şi imparţialitatea unei capcane pentru şoareci. Mai era apoi partea excentrică şi fermecătoare. Dormea pe podea, îi plăcea să citească mai mult chinezeşte decât englezeşte, câteodată nu mânca două trei zile şi avea o memorie ciudată, care nu reţinea decât ceea ce credea el că merită. Ştia, de exemplu, ca Sam-Sam este stângaci, dar n-ar fi putut să descrie niciunul dintre tatuajele făcute pe corpul piratului.

Hatcher supravieţuia ţinând în balanţă cele două aspecte

deosebite ale personalităţii sale, nelăsând niciodată să se strice echilibrul dintre ele.

Pe Cohen îl atrăgeau toate aceste trăsături ale caracterului lui Hatcher, uneori îndrăgindu-l şi considerându-l un posibil prieten de încredere. Abia la prima lor întâlnire cu Daphne îşi dăduse seama de latura blândă, aproape copilărească a personalităţii sale, deşi echilibrul încă se menţinea. Pe de o parte era surprinzător de naiv, pe de alta, excesiv de îndrăzneţ.

Tocmai sosiseră la balul guvernatorului, întâlnirea anuală de la Palatul Chinezesc, la care Cohen îl convinsese pe Hatcher, cu toată împotrivirea acestuia, să vină, ştiind că nu-i plăcea înghesuiala, petrecerile, dansurile şi snobii... motivele pentru care toată lumea se ducea acolo. Hatcher o văzu pe Daphne chiar în momentul când ajunseseră la petrecere. Stătea în partea cealaltă a sălii de bal, ca o statuie frumoasă, uitându-se cu un aer de indiferenţă la mulţimea care se înghesuia umăr lângă umăr. Cohen îşi dădu imediat seama că Hatcher pusese ochii pe ea.

— Las-o baltă, îi zise China. Te uiţi unde nu trebuie.

— Cine este?

— Daphne Chien. Mama ei este malaieză, tatăl, jumătate chinez, jumătate francez.

— Uimitoare colaborare, zise Hatcher cu vocea uşor ridicată, privind-o prin mulţime.

— Toţi guai-lo-ii *din colonie au încercat să ajungă la ea, şopti Cohen, dar ea nu vrea să aibă de-a face cu occidentali.*

— Nici Tsu-Fi nu vrea, dar asta nu te-a împiedicat s-o faci, răspunse Hatcher. O cunoşti?

— Da, o cunosc, răspunse Cohen cu un aer de nelinişte. Întâlnirile mondene, în special, de importanţa uneia ca aceasta, nu-i prea plăceau, aşa că adăugă: Şi îţi mai spun ceva, nu-i poate suferi pe americani.

— De ce?

— Tatăl ei a fost un croitor cu mult succes aici, a pus pe picioare o afacere bună cu câteva magazine de lux în America. Deodată, apare un partener american care îi spune că mica lui întreprindere are posibilităţi mari, îi face o mulţime de promisiuni, apoi îl înlătură şi începe să producă blugi în serie, folosindu-se de numele şi de reputaţia lui. Întreprinderea s-a dezvoltat din ce în ce mai mult, dar bătrânul n-a primit nicio leţcaie.

— Care era numele societăţii?

— Blue Max, probabil că ai auzit de ei?

— Cine n-a auzit?

— Bătrânul a fost atât de nenorocit, încât a încercat să se sinucidă. Ea i-a salvat viaţa...

Hatcher deja se hotărâse. Cohen se grăbi în urma lui.

— Fă-mi cunoştinţă cu ea, spuse Hatcher, croindu-şi drum spre ea prin mulţimea în smoching. Cohen îl urmă, încercând să-i vorbească în timp ce străbăteau cu greu mulţimea invitaţilor care sporovăiau repede şi cu aprindere.

— N-ai auzit restul întâmplării, continuă Cohen, lipind la el cu să poată fi auzit în toată gălăgia de acolo.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Ea a început o afacere nouă. Imitaţii.

Hatcher se opri şi se uită la el cu un zâmbet larg.

— Vrei să spui că face imitaţii de blugi americani?

Cohen dădu din cap în semn de aprobare.

— Face imitaţii de blugi, marca Blue Max... şi-i vinde la jumătate de preţ .

— Nemaipomenit.

Cohen încuviinţă din cap.

— I-a păcălit până a reuşit să impună marca propriei sale fabrici, a devenit cel mai mare concurent al lor; apoi a fuzionat cu ei. A ajuns să deţină controlul şi, în cele din urmă, i-a concediat pe toţi lacomii aceia.

— Frumos, spuse Hatcher.

— Sigur că a fost frumos, dar ei i-a rămas un gust amar în gură faţă de mei gwok.

— Tu cum ai cunoscut-o?

Cohen zâmbi.

— Eu am aranjat fuziunea între cele două societăţi şi i-am dat posibilitatea să preia conducerea. Sunt unul dintre yankeii pe care îi agreează.

Hatcher era mai hotărât ca niciodată să o cunoască. Porni să traverseze camera, cu Cohen alături de el.

— Dă-mi câteva nume, zise el.

— Ale cui?

— Ale indivizilor care i-au făcut neplăceri, spuse Hatcher nerăbdător în timp ce se apropiau de ea. Un nume sau două, hai grăbeşte-te.

— Of... Howard Sylvester... Allen Mitchell... of...

— Destul. Prezintă-mă drept Chris London.

De-aproape era chiar mai frumoasă. Înaltă şi zveltă,

îmbrăcată cu o rochie de mătase de un verde închis, care îi sublinia supleţea corpului şi adăuga senzualitate pielii catifelate de culoarea migdalei. Ochii adânci, ca de copil, erau verzi ca rochia şi străluceau ca smaraldul. Părul negru, ca lignitul, era legat în coadă de cal şi îi atârna peste umăr până la piept. Nu purta niciun inel, singura ei bijuterie fiind o pereche de cercei în formă de pară, din diamante, şi un colier, de asemenea din diamante, cu un smarald şi un rubin, care *îi înconjura gâtul delicat ca al unei lebede. Zâmbi bucuroasă când îl zări pe Cohen.*

— China! strigă, în sfârşit, am cu cine să vorbesc.

Cohen o sărută pe obraz, apoi se întoarse spre Hatcher.

— Domnişoară Chien, Daphne, aş vrea să-ţi prezint un prieten de-al meu, Chris, ăă... se bâlbâi, uitând al doilea nume.

— London, interveni Hatcher, repede.

Zâmbetul îi pieri şi ea dădu din cap.

— Monsieur, zise cu un accent franţuzesc şi cu o voce scăzută, ceea ce putea fi interpretat într-un singur fel, şi se întoarse. Hatcher insistă.

— Sunt avocat, continuă el. De fapt, eu reprezint pe unii dintre foştii dumneavoastră asociaţi.

Ea se întoarse spre el, aplecându-şi bărbia, şi îl privi cu răceală de sub sprâncenele ca de abanos.

— Oh?

— Da. Howard Sylvester şi Allen Mitchell.

Faţa îi rămase neschimbată, dar pe Cohen îl trecură sudorile de emoţie. Vedea cum prietenia lui cu Daphne Chien se destrăma pe măsură ce Hatcher vorbea. Acesta se

apropie mai mult de ea, îi luă braţul cu gentileţe şi o conduse spre terasă.

— Vedeţi, ei au întocmit un dosar despre afacerea dumneavoastră anterior fuziunii societăţilor şi considera că dreptatea este de partea lor, împotriva noii mărci Blue Max...

Cohen îi urmări cu privirea, vocile li se pierdură în mulţime. Ochii ei deveniră cruzi ca ai unui criminal, apoi amândoi se opriră brusc faţă în faţă. Hatcher se aplecă asupra ei şi începu să vorbească foarte repede. Ea deschise gura, parcă vrând să spună ceva, apoi se răzgândi, iar Hatcher îi făcu o plecăciune, îi sărută mâna şi plecă. Hatcher se întoarse la Cohen, zâmbind.

— Mâine luăm masa de prânz împreună, îi spuse el. Numai noi doi. Aşteaptă-mă aici, îţi aduc ceva de băut. Scotch, puţină apă, fără gheaţă, e bine?

Daphne se apropie de Cohen după câteva secunde, privindu-l cu asprime.

— De ce nu mi-ai spus că este Hatcher? zise ea.

— În orice caz n-am nicio scuză, se bâlbâi Cohen.

Ea îl urmări cu privirea pe Hatcher cum se strecura prin mulţime.

— Este adevărat că o să iei masa cu el? întrebă Cohen.

— Da.

— Ce ţi-a mai spus?

Ea zâmbi vag, se uită o secundă la el şi răspunse:

— Întreabă-l pe el.

După aceea, plecă.

— Ce i-ai spus lui Daphne? îl întrebă Cohen când se

întoarse cu băuturile.

Hatcher dădu negativ din cap.

— N-am să-ţi spun niciodată, răspunse el.

Acum, Cohen simţea că Hatcher se schimbase. Pistolarul părea să se simtă în siguranţă. Era mai maleabil, mai melancolic, parcă cele două părţi ale personalităţii sale nu mai atârnau egal în balanţă, dar cu cât îi plăcea mai mult această parte a caracterului său, cu atât era mai îngrijorat pentru el. Dacă Hatcher ar pleca în susul fluviului, nu putea să-şi permită să-şi schimbe firea. În ţara lui Ts'e K'am Men Ti, instinctul preîntâmpina provocarea. „Trage întâi" era legea supravieţuirii.

Clopoţelul de la intrare sună.

Femeia care şedea în faţa uşii avea culoarea cafelei cu lapte şi îl privea pe Cohen cu ochii ei verzi migdalaţi. Era înaltă şi elegantă, îmbrăcată cu o rochie de mătase rubinie peste care purta o jachetă de şantung, roz-pal, de bun gust şi arăta foarte sexy. Avea picioare lungi, frumoase şi de îndată ce intră în casă îşi scoase pantofii.

— Bună, China, toarse ea încet şi îl sărută pe frunte, apoi fără nicio şovăire, îl întrebă. Unde este?

— Afară pe balcon.

— S-a schimbat?

— A îmbătrânit puţin, ca noi toţi, de altfel, şi are câteva cicatrice în plus.

Dar ea nu-l mai ascultă, se duse direct la el.

— Nu m-am gândit niciodată că am să te mai revăd, zise ea, stând în uşă. *Arăţi* la fel ca pe vremuri.

Ch'uang tzu-chi-ul lui Daphne era satisfăcut că îl vedea viu, după atâţia ani. În anul care urmase întâlnirii lor, Hatcher locuise la Daphne ori de câte ori era în Hong Kong. Pleca fără să o prevină şi se întorcea la fel, fără să o anunţe, nediscutând niciodată despre afacerile lui. Ea auzise despre el înainte de a-l fi întâlnit...

Hatcher, îndrăzneţul pirat yankeu, lupul singuratic, temut chiar de puternicul Sam-Sam Sam. Numai după ce plecase, începuseră să circule zvonuri despre el, ba că era un ucigaş plătit, ba că lucra pentru *CIA,* că îşi făcea prieteni şi apoi îi trăda, că era un membru al unei formaţii secrete a Armatei numită *Ying bing,* luptători din umbră.

Cunoscându-l de un an de zile, Daphne nu luase în consideraţie acele zvonuri, pentru că ea cunoscuse ambele laturi ale lui – latura rece care se punea în mişcare noaptea, când făcea ceea ce trebuia să facă, şi cealaltă parte, a iubitului atent, pentru care sexul era o plăcere, nu o cucerire, uneori un joc chinuitor ce se termina cu ceea ce el numea „cel mai pur simţământ", mica moarte, orgasmul, fuga de realitate, oricât de scurtă putea fi.

În inima ei ştia, de asemenea, din experienţa pe care o trăise lângă el, că oricare sau toate aceste zvonuri puteau fi adevărate.

Dar acum nimic nu mai avea importanţă. El trăia, era aici lângă ea şi, ca şi Cohen, îşi aminti noaptea când se întâlniseră, o noapte pe care n-o va uita niciodată.

De-abia putuse să-şi stăpânească furia când acest avocat mei gwok *o condusese pe terasa salonului de bal de la*

Chinese Palace. Era la fel de furioasă pe China, pentru că îi făcuse cunoştinţă cu el. Apoi, el se opri şi zâmbi.

— Numele meu este Hatcher, nu London, spuse într-o perfectă limbă franceză şi cred că ceea ce le-ai făcut americanilor a fost corect. Eu pot să-ţi fac rost de bumbac indian de bună calitate, să ţi-l livrez oriunde doreşti, la jumătate de preţ din cât îl plăteşti acum, ceea ce ar însemna o economie de zece la sută pentru tine. Făcu o mică pauză, apoi adăugă: Şi nu numai atât, dar pot să te fac să râzi cât pofteşti.

Se uitase la el câte va secunde, uimită de îndrăzneala lui şi atrasă de ochii gri. Îşi reveni însă repede.

— Cât? întrebă ea.

— Cât ce?

— Cât bumbac poţi să livrezi, cât de repede şi la ce preţ?

— Trebuie să calculez. Nu pot socoti din cap.

— Nici eu, se auzi ea spunând.

— Mâine luăm masa împreună. Discutăm numai despre afaceri. Voi avea calculele gata şi tu să pregăteşti cecul. Fără directori, contabili sau avocaţi, doar tu şi cu mine.

— Te avertizez că nu fac compromisuri.

— Nici eu, spuse el. Fiecare pierde când face compromisuri. Eu negociez. Când negociezi, fiecare câştigă.

— Da, cum adică?

— Hotărăşti de la început ceea ce te interesează şi te rezumi la ceea ce este important. Tu aşa lucrezi. Aşa voi proceda şi eu. Ai încredere în mine, încheiem afacerea repede şi o să avem destul timp să râdem până terminăm masa.

— De ce este râsul atât de important pentru tine?

El zâmbi.

— Râsul este cheia care deschide raiul, răspunse.

Şi, spre surprinderea ei, masa fusese o încântare.

Nu făcuseră afaceri cu bumbac.

Dar o făcuse să râdă... mult. Avea dreptate, râsul era cheia raiului.

— Mă duc înapoi în camera mea, spuse Cohen din salon. Am început să am iar dureri.

Ei îl ignorară. El ridică din umeri şi se îndreptă spre interiorul casei. Urmă un moment de stânjeneală când nici Daphne, nici Hatcher nu ştiură exact ce să-şi spună. Ea fu aceea care sparse gheaţa.

— Ce s-a întâmplat cu gâtul tău? întrebă privind la cicatrice.

— Am fost într-o închisoare nenorocită şi am vorbit când nu trebuia. Un paznic a hotărât să-mi dea o lecţie ca să nu mai vorbesc şi altădată.

— Te doare?

— Acum, nu.

— Mă bucur, zise ea, apoi ridică o sprânceană şi adăugă: Ai o voce foarte sexy.

— *Merci*. N-a fost întotdeauna aşa?

— Nu chiar ca acum. După o pauză, reluă: Ce s-a întâmplat cu tine? Pur şi simplu, ai dispărut. Toată lumea a crezul că ai murit.

— M-am întors în America unde aveam o însărcinare şi am dat de necaz. Trei ani de necaz. Într-o închisoare unde

era interzis *orice*.

— Dar ceilalţi trei ani?

El ridică din umeri.

— Mi-am închipuit că sunt de domeniul trecutului, Daffy.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse, un râs gutural care declanşa amintiri în mintea lui.

— Daffy, spuse ea. N-am mai auzit numele de Daffy de atâţia ani. Nimeni altcineva nu-mi va mai spune vreodată Daffy. Încetă să mai râdă şi, cu o voce liniştită şi ochi scânteietori, zise: Nu, Hatcher, tu nu ai fost niciodată trecut. Nu pentru mine.

El nu răspunse.

— Cohen a vorbit serios? întrebă Hatcher. Poţi, într-adevăr să mă ajuţi?

— Treci direct la afaceri, spuse ea. Deci asta va fi, nu?

— Îmi pare rău. Mă simt puţin stânjenit. Ştiu că îţi datorez…

Ea îi puse degetul pe buze.

— Nu-mi datorezi nimic. Nu ne-am făcut nicio promisiune, doar am împărţit patul cu tine… cu speranţă. Uneori chiar… nerăbdare.

El îşi aminti cuvintele care evocau momentele de frenezie, dar înlătură iar gândurile.

— Îţi datoram măcar un sincer rămas bun.

— De aceea te-ai întors, ca să spui la revedere prietenilor care credeau că ai murit?

— Poate că da, şopti el cu glasul înecat de emoţie. Apoi, încercând din nou să ocolească ceea ce era inevitabil, spuse în glumă: Pe lângă asta, aş putea face un tratament

la Estoril. Masajul thailandez de acolo…

Ea se întoarse şi se îndepărtă spre uşa dormitorului.

— Nu este nevoie să te deplasezi până la hotelul Estoril pentru masaj, Hatcher. Trebuie să spui *jo sahn* cum trebuie, înainte să spui *joi gin* din nou.

El o urmă în dormitor.

— Cum poţi să mă ajuţi, Daffy?

Ea se duse în cealaltă parte a patului.

— I-am spus lui China că am să te ajut… dar numai în condiţiile mele.

Hatcher o privi cu suspiciune.

— Aha, şi care sunt condiţiile tale? întrebă el cu voce ştearsă.

— Nu trebuie să le arăţi în Macao.

— N-am niciun motiv să mă duc acolo, acum.

— Şi trebuie să facem lucrurile exact aşa cum spun eu.

Hatcher zâmbi.

— Nu te-ai schimbat niciun pic, zise el.

— Ne-am înţeles?

— O să mă mai gândesc.

— Ce este cu lagărul acela de prizonieri? întrebă ea.

— Încerc să găsesc pe cineva. Am fost colegi la Academie. Tatăl lui este erou de război. E posibil ca el să fi fost într-un lagăr de prizonieri în Laos, care se numea Huie-kui. Numele comandantului era Taisung sau cam aşa ceva. Presupun că cineva trebuie să fi făcut afaceri pe acolo în timpul războiului. Poate că îşi vor aminti ceva.

Se întoarse cu spatele la el şi privi spre golf, dând din cap.

— Cauţi un singur bărbat?

— Acesta-i motivul pentru care m-am întors. Restul… tu, China… reprezintă un cadou pe care l-am primit.

— Poate că reuşim să ne furişăm în susul fluviului şi să evităm întâlnirea cu Sam-Sam, s-ar putea să aranjez eu asta. Există un singur om care cred că ar putea să te ajute. Ţi-l aminteşti pe Samuel Anstadt, cel căruia i se spunea Olandezul?

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Olandez.

— Fiindcă el lucra în Laos şi în Vietnamul de Nord. Acum cumpăr ţesături de la el, dar cu zece ani în urmă el vindea droguri, arme, orice pentru Vietcong.

— Putem să-l aducem aici? întrebă Hatcher.

Ea dădu negativ din cap.

— Este căutat de poliţia din Hong Kong şi l-ar recunoaşte imediat. Dar există un local care se numeşte Leathernek John în Tsang, la şaizeci de kilometri în susul fluviului.

— O cârciumă americană? o întrerupse Hatcher.

Ea încuviinţă din cap.

— Acolo se fac o mulţime de afaceri cu băuturi. Se fac schimburi cu droguri, fără să plăteşti vamă. Ne putem întâlni cu Olandezul acolo, dar numai dacă suntem siguri că Sam-Sam nu este prin apropiere.

— Tu nu vei merge, spuse Hatcher.

— Bineînţeles că o să merg. Ei o să vorbească cu tine, numai fiindcă am să-i rog eu. Va trebui să fac un târg cu ei.

Un ciob de oglindă uitat într-un colţ îi aminti de noaptea trecută. Îi primejduise viaţa lui Cohen şi acum era pe cale să facă acelaşi lucru cu viaţa ei. Ca pe vremuri, el

întotdeauna lua şi nu dădea nimic în schimb.

— Poate… începu el.

Ea îl privi aspru cu ochii ei verzi strălucitori.

— Nu *poate.* Da.

Erau foarte aproape unul de celălalt, ochii ei cerându-i răspunsul Se priviră *lung* în ochi.

— Mai este ceva…

Se uită la ea cu zâmbetul lui neruşinat pe care ea şi-l amintea foarte bine.

— Da?

El întinse prudent o mână, se opri la doi centimetri de gura ei, apoi îşi mişcă încet degetele spre ea, atingându-i buza de jos cu vârfurile degetelor, explorând-o cu arătătorul, strângând-o cu policele şi arătătorul până o ţuguie spre el. Limba ei străluci la câţiva milimetri de degetul lui, îl atinse *cu el* şi în cele din urmă, trecu peste el, iar degetul, umezit, aluneca mai uşor peste buze.

— Hai… zise ea…

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, iar el se aplecă asupra ei, strângându-i gura cu a lui. Respiraţia ei deveni năvalnică. Îi muşcă buzele, îi explora gura cu limba şi joaca lor deveni pasiune.

Ea îşi scoase jacheta, o lăsă să cadă pe podea în timp ce se sărutau.

Cu mâna cealaltă, el îi desfăcu bretelele rochiei, dar ea stătea atât de strâns lipită de el, încât rochia nu căzu. Ea îşi vârî mână între ei, apăsă pe pântecul lui. Degetele îi descheiară cu agilitate cămaşa. Îşi strecură mâna înăuntru mângâindu-i muşchii puternici şi ombilicul. Îşi băgă

degetele sub curea, îşi întoarse mâna spre podea, o lasă în jos până îi simţi penisul în ea.

După aceea, se lăsă pe spate. Rochia îi alunecă încet în jos, atârnă o clipă pe sfârcurile tari, apoi alunecă peste sâni până la şolduri. Se sărutară în continuare, cu ochii închişi, mângâindu-se reciproc.

Cu mâna liberă, ea îi desfăcu catarama curelei, îi descheie pantalonii, îşi vârî mâna în jurul feselor până aceştia căzură de pe el. Făcu acelaşi lucru cu chiloţii. El procedă la fel, desfăcându-i rochia până căzu şi ea. Era goală.

Buzele le erau încă împreunate când ea îi luă mâna şi i-o duse încet spre pântecul ei, apoi mai jos, până ajunse între picioare. I-o apăsă tare şi începu să o mişte în sus şi în jos. După aceea, ea îşi mişcă mâna, îşi apăsă dosul mâinii pe dosul mâinii lui până se mângâiară reciproc într-un ritm perfect, buzele mişcându-li-se în acelaşi ritm.

— Dumnezeule, şopti ea în gura lui, mai încet.

El îi simţi încordarea în apăsarea strânsă pe mâna lui.

— *Cheng*... nei, *acu*m, chen*g nei... spuse e*a cu respiraţia întretăiată, mai accelerată. Te rog... te rog...

Începu să se frece de mâna lui, să-l mângâie mai repede, iar el începu să se mişte o dată cu mâna ei. Ea tremura, îşi ţinu răsuflarea şi se ridică în vârful picioarelor. El o simţi contractându-se, apoi ea scoase un ţipăt şi-l trase în ea.

Îşi sprijini capul pe umărul lui, cu muşchii încordaţi, înfiorată toată, în timp ce el continua s-o maseze din ce în ce mai repede, lăsând-o uşor pe pat cu mâinile căzute în lături, iar el deasupra ei, cu ochii închişi, tot corpul

fremătându-i. Se pierdură în neant. Ea îi încolăci gâtul cu amândouă mâinile; îl trase din nou peste ea, frecându-se iar de el. Hatcher îi simţi încordarea din nou.

— *Cheng nei,* Hatcher…

YEN DUI YEN

Cohen nu fu deloc surprins când Tollie Fong îi telefonă. Aşa era obiceiul – o condiţie de onoare pentru oricine făcea parte din societăţile triadelor, fie că era societatea tradiţională Sun Lee On, fie ramificaţia ei interlopă Chiu Chao. Aşa după cum era tradiţia, Fong fu acela care ceru întâlnirea în după-amiaza aceea într-un restaurant neobişnuit, în Wanchai.

Mai întâi se puseră de acord asupra procedurii. Întâlnirea fu stabilită pentru ora patru. Fiecare din ei trebuia să aducă trei persoane din propria triadă, care să-i reprezinte. Fiecare trebuia să aleagă un judecător din Societate, care să arbitreze întâlnirea, şi nimeni nu avea voie să poarte arme. Atacul asupra casei lui Cohen nu fusese menţionat în mod special.

Cohen îşi alese *cheongsam*-ul cel mai modest pentru întâlnire. Plecă de acasă la trei şi patruzeci şi cinci de minute, luându-l pe Sing, care ieşise din spital, şi pe încă alţi doi membri ai „familiei” sale. Hatcher şi Daphne erau încă în dormitor cu uşile închise. Nu era nevoie să le spună încă despre întâlnire.

Rolls-ul alunecă uşor în josul muntelui, trecu de casa

guvernatorului şi de consulatul Statelor Unite, o luă pe gălăgioasa Connaught Street spre Wanchai, se strecură prin furnicarul străzilor, croindu-şi loc printre ricşe şi trecători, până la Lang Fung Alley, o stradă întunecoasă şi pustie. O firmă mică, scrisă de mână, la jumătatea drumului aleii înguste, indica locul micului restaurant Lon Song îndrăgit de localnici. Şoferul parcă Rolls-ul cât mai aproape de intrare şi Cohen intră în urma lui Sing şi a celorlalţi doi consilieri.

Lon Song era un local îngust, slab luminat, în care de-abia încăpeau zece mese. Mirosul de usturoi se simţea puternic în sală. Era patru şi zece, şi înăuntru nu era nimeni în afară de patron, un bărbat în vârstă, dar care se ţinea drept, cu un smoc de păr în bărbie şi mustaţă. Acesta îl privi pe Cohen prin ochelari, zâmbi şi-i făcu o plecăciune.

— Este o onoare pentru noi că aţi venit, Tsu Fi, zise el.

— Ceilalţi au sosit?

— *Hai.* Şi judecătorii.

— *Ho,* zise Cohen.

Împreună cu cei trei oameni ai lui îl urmară pe bătrân printr-un coridor îngust spre o uşă din spate. Le-o deschise proprietarul. Era un palier şi o scară ce ducea într-o cameră în pivniţă, o cameră plină de praf, slab luminată şi evident rar folosită. În mijloc se găsea o masă mică cu două scaune, unul în faţa celuilalt, fiecare de cealaltă parte a mesei. În mijlocul mesei era un serviciu de ceai şi două ceşti.

După tradiţie, Tollie Fong, care produsese incidentul, sosise primul. Se aşezase pe partea mesei din faţa scării. În spatele lui stăteau cei trei consilieri ai săi, cu mâinile

încrucişate pe piept. În cameră mai erau încă alţi doi bărbaţi. Unul din ei era Sam Chin, un bărbat mai în vârstă din comunitatea chineză, bancher respectat, care era *san wong*-ul uneia dintre cele mai onorabile triade din Sun Lee On. Celalalt era Lon Tung, *san wong* la House of Seven Drums, una dintre cele mai periculoase din triadele Chiu Chao. Veniseră ca să supravegheze întâlnirea, să se asigure că nu se va folosi violenţa şi că oricare ar fi fost problema, ea trebuia să fie rezolvată în mod satisfăcător, sau cu acceptarea scuzelor, sau cu o declaraţie formală de război între cele două case. Între triade, un atac brusc şi nedeclarat de către una sau alta era considerat dezonorant. Membrii familiei care insultase erau proscrişi. Promptitudinea lui Fong pentru a cere întâlnirea era obligatorie.

Fong se ridica în picioare când Cohen coborî scările. Zâmbi abia perceptibil. Reputaţia lui de cel mai crud asasin din triada Chin Chao era de necontestat.

El şi Cohen se aşezară unul în faţa celuilalt. Fong turnă, fiecăruia câte o ceaşcă cu ceai. Nimeni nu zise nimic. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Fong sorbi puţin ceai înainte de a începe. Cohen se lăsă pe spate, îşi bău tacticos ceaiul şi se uită pe deasupra mesei la Fong, *yen dui yen*, ochi în ochi. Problema trebuia rezolvată într-un fel sau în altul... fie cu iertare, fie cu război.

După tradiţie, cei doi bărbaţi trebuia să vorbească prin intermediul judecătorilor, un ritual stabilit ca să prevină confruntările directe. În felul acesta, se evitau cuvintele grele sau insultele care puteau interveni în timpul

negocierii. Fong ridică o mână şi Tung se aplecă spre el. Acesta îi şopti la ureche.

— M-am întors din Bangkok de îndată ce am auzit de nefericitul incident care s-a întâmplat în casa ta noaptea trecută, zise Tung, repetând cuvintele şoptite de Fong.

Sam Chin se aplecă spre Cohen, care îi şopti răspunsul său.

— *Mm goi*, repetă Chin, ceea ce spusese Cohen. Sunt încântat că ai reacţionat atât de repede.

— Trebuie să înţelegi că acest atac nu s-a făcut din iniţiativa mea. Eu n-am poruncit să fie adusă o asemenea insultă casei tale.

— Acum ştiu, fiindcă tu spui asta, fu răspunsul lui Cohen.

— Am venit să-ţi cer scuze, zise Fong prin intermediul lui Lon Tung.

Conversaţia continuă în felul acesta – Fong şoptindu-i explicaţiile lui Tung, care le repeta şi Cohen răspunzându-i prin Chin.

— Mi-ai violat casa, răspunse judecătorul lui Cohen. O dezonoare adusă jurământului triadelor.

Fong şopti repede un răspuns lung, ochii începând să-i strălucească în lumina slabă.

— Nu eu am făcut-o, ci Lung, Numărul Unu al meu, care a plătit scump pentru păcatele lui. Am venit aici ca să mă scuz pentru prostia lui şi să-l rog pe Tsu Fi să mă ierte. Făcu o pauză în timp ce Lon Tung îi repetă spusele, apoi, înainte de a-i putea răspunde Cohen, mai şopti ceva. Lon Tung zise: Şi să ofer o compensaţie pentru această insultă.

Cohen se aplecă în faţă şi jucă tare, şoptindu-i repede lui

Chin:

— Îmi pare rău, dar n-am auzit ultimele cuvinte.

Tung repetă:

— Tollie Fong s-a oferit să dea despăgubiri pentru jignirea care i-a fost adusă lui Tsu Fi.

Cohen încuviinţă din cap. Mai luă o înghiţitură de ceai înainte de a-i şopti răspunsul său lui Chin.

— Atunci, îţi accept scuzele, repetă Chin.

— *Mm goi*, spuse Tung cu o înclinare din cap. Şi care este despăgubirea pe care Tsu Fi o pretinde?

Cohen mai sorbi puţin ceai, cu ochii aţintiţi asupra lui Fong. Apoi îi şopti încet lui Chin. Acesta se uită la el surprins dar numai pentru o clipă. Se ridică în picioare şi zise:

— Drept compensaţie trebuie să înceteze vrajba între tine şi *mei gwok* Hatcher.

Toţi bărbaţii din cameră tresăriră de uimire la această cerere. Judecătorii Chin şi Tung se uitară lung unul la celălalt. Ei ştiau că această pretenţie va produce necazuri. Fong fierbea de furie.

Pupilele i se măriseră de ură. După ordinele lui *san wong,* el trebuia să accepte cererea, dar trebuia să protesteze ca să-şi salveze onoarea.

Fong dădu negativ din cap, dar rămase în continuare *yen dui yen* cu Cohen.

— Nu pot să fac asta, îi şopti el lui Tung, cu voce răguşită din cauza urii şi destul de tare ca să poată fi auzit de Cohen. *Mei gwok yahn* mi-a ucis tatăl.

— După câte ştiu eu, *mei gwok* l-a ucis fiind în autoapărare, şopti Cohen cu vocea la fel de tare, fără să

aştepte ca Tung să repete ceea ce spusese.

— El a dezonorat casa Fong, la fel cum a făcut Lung cu casa ta, răspunse Fong aspru, încă *yen dui yen*, dar acum adresându-se direct lui Cohen.

— Asta înseamnă socoteli încheiate, răspunse repede Cohen.

Răspunsul îl dezarmă pe Fong, pe moment. El era ucigaş nu negociator.

— Nu! Până când Hatcher nu ajunge în iad lângă Lung, nu, n-am încheiat socotelile. Ceea ce îmi ceri este lipsit de raţiune.

Cohen îşi ridică mâinile în semn că în acest caz totul era inutil.

— Totuşi, acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru necinstea lui Lung.

Fong dădu încet din cap, cu ochii aţintiţi la Cohen, devenind din ce în ce mai furios.

— Am făcut un jurământ de sânge, jurământul *ch'u-tiao,* spuse Fong încet.

— Onoarea este onoare, rosti Cohen. Am spus, duşmănia s-a terminat.

— Şi eu spun că duşmănia între Hatcher şi mine nu este treaba ta, zise Fong, aplecându-se spre Cohen.

— Atunci nu pot să-ţi accept scuzele, afirmă Cohen autoritar.

Sam Chin făcu un pas înainte şi-şi drese glasul.

— *Deui mju,* spuse făcând o plecăciune, consider că Tsu Fi ar putea să ceară o despăgubire morală mai convenabilă pentru Tsu Fong, astfel încât disputa să poată fi rezolvată

satisfăcător.

Cohen rămase ferm. Conform tradiţiei, Fong era efectiv obligat să accepte orice cerere rezonabilă i s-ar fi făcut.

— Nu, spuse el. Casa mea a fost compromisă. Am dreptul să cer asta, cu atât mai mult cu cât Lung mi-a atacat casa cu scopul precis de a-l ucide pe *mei gwok,* care era oaspetele meu.

— Şi eu spun în continuare, nu, răspunse repede Fong.

— Atunci am să fac cunoscut tuturor că Tollie Fong şi-a călcat jurământul faţă de Sun Lee On.

— Eu nu fac parte din Sun Lee On, ci din Chiu Chao, zise el.

— Toţi suntem rude prin jurământ, rosti Cohen. Dacă trădezi casa lui Tsu Fi, trădezi triadele Chiu Chao şi toate triadele.

— Aşa să fie, zise Fong cu o voce batjocoritoare, forţând nota, după care luă cana cu ceai şi o sparse de masă. Cohen se lăsă pe spate, surprins de izbucnirea lui. Fong dădu violent cu muchia palmei în cioburile de porţelan.

— Îi declari *zhanzheng* lui Tsu Fi, spuse Tung, evident surprins de ieşirea lui Fong. Tsu Fi are dreptate. Vei avea de înfruntat mânia triadelor Chiu Chao, cât şi a celei Sun Lee On.

— Atunci şi eu sunt obligat să declar război… lui Tsu Fong, zise Cohen. Se ridică în picioare şi aruncă cu dispreţ cioburile ceştii pe podea. Ai o oră la dispoziţie ca să pleci din Hong Kong, spuse China.

Fong îşi ridică sprâncenele spre el şi buzele i se ţuguiară.

— Poţi să te mai gândeşti, zise Chin încet.

— Ai mers prea departe, Cohen, ameninţându-l pe noul *san wong* al Triadei White Palm.

— Insula este a mea, rosti Cohen cu fermitate. Dacă ai vreo îndoială în această privinţă, atunci eşti mai prost decât am crezut că eşti.

Fong se ridică încet.

— Eşti nebun, yankeule, spuse el, ca să provoci un război pentru acest spion *mei gwok*. Este un mincinos. Îşi păcăleşte prietenii. Îi omoară pe cei care au încredere în el.

— Este prietenul meu, răspunse Cohen. Ora ta se apropie de sfârşit.

Fong îl mai privi câteva clipe.

— Bine, zise el, în final. Nu voi păta onoarea de *san wong* al Triadelor White Palms. Dar mă umileşti, *mei gwok*, îi spuse lui Cohen.

— O să-ţi treacă, rosti Cohen, dar Fong se zbârli din nou.

Se întoarse cu faţa spre judecători, le făcu o plecăciune şi urca pe scări ca o furtună, însoţit de oamenii săi. Lon Tun îl urmă repede. Umerii lui Cohen căzură. Câştigase. Inima îi bătea puternic în piept, dar evitase o luptă sângeroasă între el şi White Palms.

Sam Chin îl bătu pe umăr.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai să ne faci atâtea greutăţi la aceasta negociere.

Cohen îl privi cercetător pe bătrân.

— Sunt de acord, zise obosit. Din nefericire, San Wong, nu era altceva mai bun.

Tollie Fong aştepta în faţa restaurantului să i se aducă maşina. Nu va fi niciun război între Tsu Fi şi Tsu Fong.

Compromisul făcut cu Cohen îl ardea încă, dar fusese necesar. De acum înainte trebuia să renunţe la *ch'u-tiao*-ul său de a-l omorî pe Hatcher, dar era acceptabil, deoarece se potrivea perfect cu planurile lui. Aşteptase opt ani ca să-l prindă pe Hatcher, putea să mai aştepte câteva săptămâni. În mintea lui Tollie Fong, Hatcher era un om mort. Era doar o chestiune de timp.

Afară se întuneca din ce în ce mai mult. Daphne şedea întinsă lângă Hatcher. Se întoarse şi se strânse până aproape se lipi de el.

— Sper că n-ai să întorci lumea pe dos acolo, spuse ea. Asta ar fi rău pentru afacerile mele.

— O să fie bine pentru afacerile tale. Poate că o să scăpăm chiar de Sam-Sam, mormăi Hatcher, întorcându-se spre ea şi strângând-o la piept.

— Poate o să te silesc să-ţi ţii promisiunea aceea cu bumbacul indian… pe care mi-ai făcut-o acum câţiva ani.

— E mult de atunci, răspunse el. O să văd ce pot face.

— Când pleci înapoi?

— Imediat ce terminăm treaba în susul fluviului.

— Şi nu te mai întorci?

El încercă să spună ceva, dar ea îi puse mâna la gură.

— China mi-a povestit tot, ştiu că este periculos să rămâi în Hong Kong, numai că, de data asta, vreau să ştiu şi aş vrea să-ţi spun *joi gin* aşa cum trebuie.

— Ai spus deja, mormăi el.

Îşi întinse piciorul ei lung peste el şi îl trase mai aproape de ea.

— Nu m-am săturat încă, spuse ea cu o voce răguşită.

OPIUM

Un tânăr palid, dispeptic, foarte nervos, sub-sub-subsecretar cu numele de Lamar Pellingham junior, îl salută pe Sloan când acesta intră în ambasadă şi imediat îi spuse că era primul lui caz de moarte survenită într-o ţară străină.

— Este de neconceput, absolut de neconceput. Formalităţi, formalităţi şi iar formalităţi, îndrugă bărbatul cu faţa bolnăvicioasă. N-am văzut niciodată o asemenea crimă.

— Da, ştiu ce probleme ridică astfel de întâmplări, fu de acord Sloan cu bunăvoinţă. Îţi vine să crezi că ar fi mai bucuroşi să scape de rămăşiţele pământeşti decât să complice lucrurile.

— Da. Aveţi dreptate. Sigur că da, răspunse diplomatul, oarecum surprins de indiferenţa lui Sloan. Ăă, fetele au împachetat totul... adică, tot ceea ce era în birou. Noi am sigilat camera, vreau să spun biroul. Ştiţi, în eventualitatea că acolo s-ar afla, ăă... materiale secrete.

Vorbea repede, de parcă ar fi vrut să scuipe cărbuni fierbinţi din gură. Era evident, îşi dădea seama că era o afacere urâtă.

— Aţi luat o hotărâre foarte înţeleaptă, zise Sloan. Am să cercetez totul.

— Aţi fost la poliţie?

— Nu încă. Am venit direct aici, după ce am reţinut

cameră la hotel. Aveţi rapoartele poliţiei?

— Nu, anchetatorul, un maior, ăă, Ngy, nu mi le-a dat. Este un tip corect, de altfel, dar, spune că are nevoie de ele ca să poată face cercetările, se bâlbâi Pellingham repede. Am însă celelalte lucruri. Veniţi cu mine, vă rog.

Tânărul şi nervosul diplomat îl conduse pe Sloan prin camerele frumos mobilate ale ambasadei în biroul său, o cameră mică, dar plăcută, situată în partea din spate a clădirii. Frunzări un vraf de dosare din dulapul lui şi îi întinse lui Sloan un plic pe care era scris „Porter. Ultimele documente. Confidenţial.”

— Totul este înăuntru, zise Pellingham. Toate actele, poliţele de asigurare, chiar şi lista cu ultimele lui cheltuieli.

— Interesant. Am să le iau pe toate, zise Sloan.

— Poate că ar trebui, ăă, să fac o copie după ele, gângăvi Pellingham, frecându-şi obrazul cu palma transpirată, transformând ceea ce începuse ca o afirmaţie într-o întrebare.

Sloan schiţă un zâmbet liniştitor.

— Dacă îţi ajută la ceva, poţi să faci o copie.

— Ei spun că este, ăă, cazul unui spectator nevinovat, omorât mai mult sau mai puţin din întâmplare, dacă este posibil ca cineva să fie ucis din *întâmplare.* Făcu o mică pauză şi, când văzu că Sloan nu răspunde, adăugă: în orice caz, n-a murit ca un erou. Dar presupun că e mai bine aşa pentru noi. Vreau să spun că este acceptabil, date fiind împrejurările.

— Acceptabil, zise Sloan. Un mod excelent de a spune. Acum înţeleg de ce ţi-ai ales meseria de diplomat.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Pellingham. Am făcut-o pentru familia mea.

— Fireşte. Înţeleg foarte bine ce vrei să spui şi sunt de acord, zise Sloan, încercând să-l liniştească pe tânăr… ascultă ce-ţi spun, continuă el, nu trebuie să-ţi mai faci griji de acum încolo. Acum sunt eu aici. Mă ocup eu de problema asta.

— Dar…

Zâmbind, Sloan îi întinse plicul lui Pellingham.

— Fă-ţi copiile în timp ce eu verific lucrurile lui Porter.

— Da, da, bună idee. Dumneavoastră, ăă, ştiţi unde să transportaţi rămăşiţele lui trupeşti şi obiectele care-i aparţineau?

— Totul este aranjat.

— Oh, slavă Domnului, zise tânărul diplomat cu uşurare.

— Arată-mi biroul lui Porter, după care poţi copia actele.

— Da, da.

Tânărul îl urmări cu privirea pe Sloan în timp ce intra în biroul lui Porter, întrebându-se dacă ar trebui să rămână şi el acolo. Dar Sloan închise uşa în urma sa şi el rămase nemişcat în faţa ei preţ de un minut înainte de a se întoarce la maşina de multiplicat.

După ce scotoci o oră întreagă, Sloan nu găsi decât trei agende, prinse una de alta, legate în piele. Jurnalul intim al lui Porter era o adevărată autobiografie, începând cu luna ianuarie a acelui an. Sloan o băgă în servieta lui diplomat. Căută peste tot, dar nu găsi nimic în legătură cu cazul Cody-Wol Pot. După ce luă copia documentelor lui Porter, se întoarse la hotel.

Îşi scoase de pe el cămaşa udă leoarcă, trase o masă sub ventilatorul din tavan şi îşi petrecu tot restul după-amiezii citind jurnalul lui Porter. Era sigur că acesta fusese tot timpul cu ochii pe micul thailandez. Jurnalul era completat până în ziua morţii sale. În lista de cheltuieli erau înscrise toate sumele, chiar şi cincizeci de cenţi pentru o Coca-Cola într-un local numit American Deli, în Patpong „în timp ce îl supraveghea”. Porter ajunsese un mare birocrat.

Apoi dorinţa începu să-l chinuie pe Sloan. Deveni neatent şi închise dosarul şi agenda. Soarele începuse să apună şi el se uită pe fereastră la clopotniţele şi domurile de aur care străluceau în ultimele raze ale soarelui. Le privi cum se micşorează din ce în ce mai mult până ce pâlpâiră ca lumânările care se sting. Simţea o dorinţă puternică şi noaptea îl ispiti să iasă afară pe aglomerata stradă principală.

O ricşă cu două locuri, cu un băieţaş vioi şi zvelt drept conducător, aştepta lângă intrarea hotelului.

— Domnule, domnule, strigă tânărul mergând la trap pe lângă Sloan, în timp ce el se îndrepta spre şirul de taxiuri din faţa uşii. Luaţi un *tuk-tuk* bun, cel mai mic preţ din oraş. Foarte repede.

De ce nu, gândi Sloan. Erau sute de maşini gălăgioase în oraş. Ar fi imposibil să-l urmărească cineva.

— În regulă, porneşte, zise Sloan.

— Numele meu este foarte complicat, spuse el. Spuneţi-mi Sy, prietenii mei americani îmi spun Sy.

— Bine, spuse Sloan, aşezându-se pe locul oarecum incomod şi dându-i adresa din zona portului.

Drumul prin oraş dură numai cincisprezece minute, dar inima lui Sloan bubuia deja ca o tobă când ajunseră acolo.

Locul nu se schimbase, nu se va schimba niciodată. Mirosul acru al fluviului îl făcea să-şi amintească de alt miros mai dulce. Acesta îi atacă creierul şi-i îmbăta simţurile când coborî scările înguste care scârţâiau şi gemeau sub picioarele lui. Pe măsură ce cobora, mirosul devenea mai tare, mai puternic.

Patronul aştepta ca de obicei la tejghea, lângă uşă. Era unul nou, dar toţi semănau între ei. Bărbaţi bătrâni, zbârciţi, încovoiaţi, cu ochi stinşi şi feţe supte, ei erau stăpânii visurilor, ucigaşii coşmarurilor, asasinii durerilor şi ghizii spre Câmpiile Elizee. În timp ce-l urma pe bătrân printr-un coridor îngust, Sloan începu deja să se simtă uşor zăpăcit. Intrară într-o cameră lungă şi îngustă unde se găseau paturi acoperite cu pânză groasă maronie. Paravane de mătase murdare despărţeau paturile. Un văl cenuşiu de fum atârna din tavan. Parcă mergeai prin iad.

Sloan îl urmă pe bătrân în a treia cămăruţă. Se întinse pe pat, comod, pe o parte, şi îl privi pe bătrânul thailandez care băgă opium în pipa lungă, o aprinse cu o lumânare subţire şi trase din ea până începu să ardă. Bătrânul băgă apoi tija groasă între buzele lui Sloan. Colonelul inspiră adânc şi simţi cum fumul uleios îi intra în plămâni, îi invadează sângele, i se furişează spre creier.

Când opiumul îşi făcu efectul, Sloan se simţi parcă electrizat. Corpul îi vibra, apoi amorţi. Vechile răni se vindecaseră. Durerea dispăru, stresul se evaporă. Camera deveni mai mică. Bătrânul thailandez se micşoră din ce în

ce mai mult, apoi dispăru într-o ceaţă aurie.

Sloan gemu şi se întoarse pe spate.

Ceaţa uşoară îl învălui, îl cuprinse şi îl duse departe.

Într-un loc cu câmpii verzi şi flori.

Un cer albastru era deasupra capului său şi soarele îl încălzea. Undeva, pe aproape, apa mării se izbea de stânci.

El şedea jos în iarba răcoroasă.

Neliniştile fură duse departe de briza mării care-l mângâia.

Aici nu exista moarte. Nu existau strigăte de durere, nici duşmani sau slujbe murdare de îndeplinit. Nici coşmaruri.

Nu era decât linişte.

Era singurul loc rămas, unde Sloan putea să găsească pacea.

TS’E K’AM MEN TI

Hatcher şi tovarăşii lui plecaseră cu două ore înainte de ivirea zorilor, furişându-se printre patrulele portului şi bărcile cu vameşi până la Bujia Ngkou, golful de la gura fluviului Beijiang, care devine portul Hong Kong-ului. De aici se îndreptaseră spre vest, în sudul Chinei, pe unul dintre mulţii tributari ai fluviului Xijiang sufocat de junglă. În zori, se aflau la cincizeci de kilometri în susul fluviului.

Veniseră în două ambarcaţiuni. Prima era o barcă lungă şi îngustă cu acţionare mecanică, având în spate o cabină acoperită cu stuf. În urma lor, venea o barcă Cigarette de 600 de cai putere, care putea să alunece prin apă cu o sută

de kilometri pe oră. Hatcher, Daphne şi Sing, care îl schimba pe cârmaci, şi un alt pistolar, Joey, erau în prima barcă. În a doua, se aflau patru pistolari chinezi „închiriaţi” lui Cohen de o triadă Chiu Chao prietenoasă, cunoscută ca Narrow Blade Gang, drept ajutor în cazul în care Tsu Fi ar fi avut necazuri. Toţi se simţeau bine de când Daphne le spusese că Sam-Sam era departe în susul fluviului şi că nu era aşteptat să se întoarcă în adăpostul Ts’e K’am Men Ti până în ziua următoare.

Încă înainte de a ajunge pe fluviu, toţi membrii echipei fuseseră încordaţi şi foarte precauţi, atenţi ca să evite patrulele portului şi bărcile vameşilor. Acum se relaxaseră, navigând liniştiţi pe fluviu în barca lungă de lemn, mergând pe lângă mal ca să nu fie reperaţi, urmăriţi de impresionanta barcă Cigarette.

Cohen avea o înfăţişare ciudată, îmbrăcat cu obişnuitul său *cheongsam*, încins cu o centură de care atârna un pistol şi şezând ca un prinţ pe scaunul lui din prelată, privind înainte în întuneric, bombănind că nu erau sănătoşi la minte nici el, nici Hatcher şi nici Daphne, de fapt, întreaga echipă, ca să facă această călătorie. El fusese însă acela care obţinuse bărcile şi îi angajase pe pistolari.

În cele din urmă, Hatcher mormăi:

— Ascultă, China, nimeni nu ţi-a pus pistolul la tâmplă ca să te oblige să vii cu noi. A fost ideea ta să strângi armele. Lasă scaunul ăla şi vino aici să stăm de vorbă.

— Tot n-aş putea să te conving să renunţi, zise Cohen.

— Ce legătură are una cu alta?

— Ştii bine ce vreau să spun, zise Cohen. Ce naiba are

tipul ăsta Cody atât de special ca să alergăm după el?

— Ţi-am spus, am fost colegi la Academie.

— Nu ţine, răspunse Cohen în silă.

— La naiba, spuse Hatcher, poate că vreau să îndeplinesc ultima sarcină care are... un anumit sens de umanitate... poate, chiar de onoare.

— „Războiul, truda şi necazurile lui; onoarea nu-i decât o himeră”, psalmodie Cohen.

— Asta-i din Diyden, replică Hatcher. Ce părere ai de „Onoarea mea este viaţa mea; amândouă merg mână-n mână: Dacă nu mai am onoare, viaţa nu mai are niciun rost.”

— Replica lui Richard al doilea, răspunse Cohen şi după un moment de gândire, adăugă: Sper că aceste poezii să aibă vreo valoare pentru acţiunea noastră.

— Toţi sperăm, răspunse Hatcher.

— Să-ţi spun ceva, ce poate nu ştii despre Sam-Sam, zise Cohen începând un monolog cam încâlcit, care avea totuşi un sens. Prima oară l-am întâlnit când te-am văzut şi pe tine, când Tsu Fi m-a trimis în Chin Chin land. Sam-Sam era nou venit în grup, aşa-i? Venise din Peking, pentru că era un adept înfocat al capitalismului, ceea ce nu se potrivea acolo. Asta se întâmpla cu vreo şase luni înainte de a-l fi întâlnit. Nu ştiu ce învârtise la Peking, dar ştiu că avea cea mai blazată atitudine faţă de crimă de care am auzit vreodată. Era în stare să-ţi vâre un glonţ în cap tot atât de uşor cum striveşti o ploşniţă.

Eu făceam afaceri îndeosebi cu Joe Cockroach, un fel de intermediar pentru orice. Dacă încheiai târgul cu Joe, el

făcea totul. Era o modalitate uşoară de a rezolva lucrurile. De asemenea, aveam încredere în el. Îl cunoscusem mai de mult în Hong Kong când lucra în afaceri de import. Când mă duc acolo a treia oară, Sam-Sam vine la mine şi-mi zice că de acum încolo vom face afaceri numai noi doi şi că îmi va propune o ofertă mai bună. Eu îi răspund: „Sam-Sam, nu pot să fac asta, deoarece lucrez cu Joe de foarte mulţi ani şi, în plus, aşa merg lucrurile la Ts'e K'am Men Ti."

Aşa că Sam-Sam iese pe punte – eram în aceeaşi barcă, eu stăteam în biroul lui Joe, Joe nu ştiu ce făcea pe afară – deschide uşa şi imediat aud două împuşcături, *poc*, poc, chiar aşa cum vă spun. Mă reped la uşă şi-l văd pe Sam-Sam, cu arma încă fumegând, cum îl apucă pe Joe de cămaşă, îl ridică cu o mână şi îl aruncă în fluviu. Apoi se uită cu coada ochiului la mine, îmi zâmbeşte şi zice: „Acum nu mai avem probleme." Şi râde. Peste şase luni el controla întregul fluviu.

— Ştiu întreaga poveste, China, spuse Hatcher oftând.

— Da, dar mai este ceva ce nu ştii, rosti Cohen cu mult tact. Joe Cockroach a venit la Hong Kong din China, s-a ocupat ba cu una, ba cu alta, fără să reuşească să realizeze ceva, apoi s-a dus în Chin Chin land şi a început să facă contrabandă. După aceea a trimis pe cineva să-l aducă şi pe fratele lui. Ei bine, fratele lui era Sam-Sam Sam.

— Sam-Sam n-o să fie pe aici, spuse Hatcher ţâfnos.

— Da, aşa-i, toţi sperăm, îi răspunse Cohen, ca Sam-Sam să nu fie prin apropiere.

Tăcură din nou şi Cohen începu să moţăie cu capul căzut într-o parte, apoi se trezi brusc, dar iarăşi adormi. Aşa cum

dormea în lumina zorilor semăna cu un bătrân filosof chinez.

Daphne şi Hatcher şedeau lângă el pe băncile cu spătar tare instalate în barcă. Hatcher stătea răsturnat pe spate cu picioarele lungite. Daphne întinse mâna şi-o strecură într-a lui. El i-o strânse uşor, o trase spre el şi priviră în zare prin întunericul ce se destrăma.

Daphne se lăsă pe umărul lui şi îi şopti la ureche:

— Îţi place viaţa asta, Hatcher, nu-i aşa? Trăieşti tot timpul cu sufletul la gură.

— Asta poate să devină viciu.

— Ai să te însori vreodată, Hatcher? întrebă Daphne.

— Nu.

— Ai vreun motiv?

El se gândi o clipă şi răspunse:

— Poate.

— Te-ai gândit vreodată la asta? întrebă ea.

— Nu, zise el prompt, surprins de propriul său răspuns. Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

— De ce nu?

Hatcher nu răspunse imediat. Se gândi la toate motivele obişnuite.

— *Trăiesc* de pe o zi pe alta, spuse el în final. Căsătoria reprezintă zilele de ieri şi cele de mâine.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Sau poate că am fost prea egoist toată viaţa ca să mă pot gândi şi la altcineva. De ce mă întrebi? Îmi faci o propunere?

Amândoi începură să râdă.

Ea dădu negativ din cap.

— Nu, nici eu nu sunt genul de femeie care vrea să se mărite. Făcu o mică pauză, apoi îl întrebă: îţi este vreodată frică de moarte?

— Nu, răspunse el repede. Am renunţat la asta de multă vreme.

Fluviul se desfăcea într-o duzină de râuri care curgeau prin jungla deasă. Aceasta era marginea de nord a pădurii tropicale din sud-estul Asiei. Câţiva kilometri mai la nord, copacii cedau locul dealurilor şi munţilor, dar aici jungla era încă proaspătă şi verde. Putinele vase de patrulare chinezeşti nu prea treceau prin regiunea aceea, care era ca fortăreaţa piratului Jean Lafitte la începutul anilor 1800, un loc cu vegetaţie luxuriantă deasă, imperiul asasinilor şi al piraţilor ce puteau să dispară imediat într-unul din multele golfuleţe sau să se furişeze în ascunzătorile junglei apărate de mine şi capcane. Era o enormă piaţă neagră, cu bărcile de contrabandă protejate de natură şi de tâlharii care se denumeau Ts’e K’am Men Ti – paznicii misterioşi – conduşi cu autoritate vicioasă de neîndurătorul Sam-Sam Sam şi acoliţii săi, ucigaşul SAVAK Batal şi asasinul tonton Billy Death.

O dată cu apariţia soarelui, creaturile pădurii tropicale începură să se trezească şi lăstărişul se învioră datorită zgomotelor dimineţii. Berzele cârâiau, brotăceii lunecau uşor, apoi săreau din copac în copac, păsări de tot felul îşi făceau drum prin verdeaţă, luptându-se cu ciocurile lor hrăpăreţe pentru hrană. Sus, deasupra lor, vulturii zburau uşor pe cerul roşu ca sângele, căutându-şi prada.

La amiază trecură pe lângă micile sate Jiangmen şi Shunde. Îşi continuară drumul, iar după-amiază pătrunseră adânc în junglă.

— Ne apropiem de drumul spre Ts'e K'am Men Ti, spuse Daphne.

Hatcher studie harta pe care o schiţase înainte de a pleca. Văzu o scurtătură îngustă care ducea de la râul principal spre sud. La şase kilometri în sus de ea era un alt braţ de râu ce se răsucea spre est prin junglă, apoi cotea brusc spre vest formând o mică peninsulă, o meandră a râului, ca o capcană ascunsă şi uşor de închis, în cazul în care cineva ar fi încercat să fugă spre râul principal. Leathernek John se afla în partea depărtată a cotiturii.

Hatcher arătă cu degetul mica peninsulă, plimbându-l de-a curmezişul bazei ei, departe de Leatherneck John.

— Aici suntem? şopti el.

— Cam pe aici, încuviinţă Daphne.

— Dacă dăm de vreun necaz la bar, putem lăsa barca şi ne întoarcem pe uscat înapoi aici, eşti de acord?

— Da, răspunse ea.

— Cât de departe este? întrebă el.

— Mai puţin de doi kilometri, răspunse ea.

— În regulă, hârâi vocea lui Hatcher, acesta poate fi locul în care să ne retragem. O să lăsăm barca Cigarette să ne aştepte aici, iar noi o să plecăm cu cealaltă. Dacă dăm de bucluc, o luăm la sănătoasa ca iepurii, lăsăm barca acolo şi ne întoarcem aici.

— Câţi oameni luăm cu noi? întrebă Cohen.

— Sing merge la bar cu noi şi ne acoperă spatele, zise

Hatcher. Poate că alt trăgător ar trebui să stea în barcă, să caşte ochii în caz că Sam-Sam s-ar arăta. Ceilalţi trei rămân pe Cigarette. Dacă trebuie să fugim, ei ne pot acoperi retragerea. Dacă nu întâmpinăm nicio piedică, ne vor urma.

— Sam-Sam n-o să se întoarcă până mâine, repetă Daphne.

— Ei bine, se întâmplă şi lucruri la care nu te aştepţi, spuse Hatcher destul de tare. Voi înceta să fiu îngrijorat din cauza lui Sam-Sam doar când vom fi înapoi în Hong Kong.

— Eşti foarte prudent, rosti Daphne zâmbind.

— De aceea sunt încă în viaţă, răspunse Hatcher. Hai să punem lucrurile la punct şi să ajungem mai repede acolo.

Când intrară în împărăţia Ts'e K'am Men Ti, zgomotele junglei se amestecară cu altele. Sunete de voci omeneşti. Soarele începu să se ascundă în spatele copacilor, când auziră un cântec ciudat.

— Ce-i asta? întrebă Cohen.

— Femeile cântă un *hanchi,* un fel de cântec care aduce noroc, răspunse Daphne.

— N-am auzit niciodată aşa ceva, spuse Cohen.

— Este un cântec din Cambodgia, cred, afirmă Daphne.

— Sunt khmeri roşii? întrebă Hatcher.

Ea ridică din umeri.

— Khmeri roşii, luptători de gherilă laoţieni, haimanale de pe râu. Cine ştie. Ţine minte însă, femeile sunt tot atât de rele ca şi bărbaţii, poate chiar mai rele decât aceştia.

Râul nu era mai lat de treizeci de metri. După ce trecură de cotitură, văzură primele semne ale Ts'e K'am Men Ti. Trei bărci erau legate de copacii de pe malul din dreapta lor,

intrând mult în micul râu. Sing fu nevoit să schimbe direcţia ca să le ocolească. Pe prima, în spate, se găseau două cabine una lângă alta, ca două posturi de gardă.

O duzină de femei, toate cu sânii goi şi basmale roşii ce le ţinea strâns părul negru şi murdar, cântau monoton în timp ce curăţau puntea. Într-un colţ al bărcii, două cazane mari scoteau aburi în timp ce o femeie pregătea mâncarea. Un bărbat şedea în celălalt colţ şi pescuia.

— O adevărată scenă de familie, mârâi Hatcher.

— Înduioşător, zise Cohen, seamănă cu un picnic de Patru Iulie.

În a doua barcă, se găseau cinci sau şase lăzi cu echipament electronic, puse una peste alta în mijlocul punţii, acoperite cu o prelată jegoasă. Alături, în cea de-a treia, se vedeau vreo zece, cincisprezece cutii cu muniţii. Hatcher le cercetă cu binoclul: erau gloanţe de calibrul 9 mm, 30, 38 şi o ladă de 45.

— O grămada de gloanţe şi foarte puţine lucruri, zise Hatcher.

— Probabil, Sam-Sam îşi ţine grosul ascuns mai departe, în susul râului. Nu aşteaptă musafiri, spuse Cohen.

— Foarte bine, şopti Hatcher.

Dincolo de aceste bărci, la vreo sută de metri mai sus, în golfuleţ, era Leatherneck John, o construcţie urâtă, mare şi pătrată, din stuf, cu acoperişul din tablă ondulată. Ieşea afară din apă cocoţată pe stâlpi înalţi, înconjurată de ambele părţi de debarcadere, ca un mic port. Bărci de diferite tipuri erau legate de debarcader. Una dintre ele, era un Chris Craft, murdară, veche de cel puţin douăzeci de ani,

cu un steag german zdrenţuit, atârnând de antena radio.

— Barca de pescuit albă şi veche este a Olandezului, zise Daphne.

— Bine, şopti Cohen. Poate reuşim s-o ştergem repede de aici.

Îşi îndreptă binoclul mai departe în susul râului.

O barcă plină ochi, acoperită cu foi de cort impermeabile, era trasă la mal, cam la o sută de metri mai departe de bar.

— Iisuse, şopti Cohen.

— Ce?

— Priveşte barca din susul râului, spuse Cohen, şi Hatcher îşi îndreptă binoclul în direcţia aceea.

— Un adevărat oraş, zise Cohen. Acolo este depozitul.

În timp ce ei priveau, un bărbat apăru în partea din faţă a bărcii, se opri şi urină în râu. Era un negru înalt şi slab cu părul unsuros, împletit într-o coadă legată cu o banderolă roşie. Bluza albastră îi era deschisă la piept, pe umăr purta un AK-47 şi în centură avea un pistol H&K de 9 mm. Purta ochelari de soare Porche cu rame de aur.

— Oho, ăsta este haitianul, pe care ei îl numesc Billy Death, spuse Cohen. Acestuia îi place să taie picioarele oamenilor. Uită-te în jos la prova.

Hatcher îşi îndreptă binoclul şi urmări partea din faţă a bărcii. Atârnând de o funie se vedea o pereche de pantofi. Hatcher regla imaginea mai bine şi putu să distingă pielea putrezită a unei glezne, atârnând fâşii peste pantofi. Muştele bâzâiau furioase în jurul ei.

— Dumnezeule, gâfâi Hatcher.

— O să fie bine, spuse Daphne. El nu te cunoaşte şi,

probabil, n-o să ne dea nicio atenţie.

— Da, spuse Cohen. Doar afaceri, ca de obicei.

Barca lui Sam-Sam era un imens apartament plutitor, încărcat cu marfă de contrabandă şi muniţii. Avea cu el o duzină dintre cei mai buni oameni şi şapte femei, unele concubinele lui, altele mai dure decât bărbaţii. Batal era prezent, dar Billy Death nu se vedea nicăieri. Haitianului nu-i plăcea râul.

— Care este problema lui Billy Death? îl întrebă Sam-Sam pe Batal.

— Nu ştie să înoate, răspunse iranianul.

Sam-Sam se gândi că asta-i caraghios.

— Îi este frică să meargă cu barca, fiindcă nu ştie să înoate?

Iranianul încuviinţă din cap.

— Ei pe dracu, nici eu nu ştiu să înot, zise Sam-Sam, bătându-se cu mâna peste piept.

— Nici eu, zise Batal, începând şi el să râdă.

Un bubuit din spatele bărcii le întrerupse distracţia. Cârmaciul se apropie în fugă.

— Ce se întâmplă? întrebă Sam-Sam.

Cârmaciul arătă spre fundul bărcii.

— A făcut explozie generatorul, se bâlbâi el.

— Atunci, schimbă-l. Aruncă-l peste bord şi înlocuieşte-l.

Cârmaciul dădu negativ din cap.

— Nu mai am altul.

— N-avem generator de rezervă?

Cârmaciul negă din nou. Privea fix puntea.

— Numai un generator? se înfurie Sam-Sam. Avem pe nenorocita asta de barcă tot felul de lucruri: aparate TV stereo, mătase thailandeză şi bumbac din India, ţigări din America, din Franţa, Anglia, Turcia şi Egipt. De ce dracu avem un singur generator? De ce? Poate cineva să-mi răspundă?

Se învârti pe punte ca un turbat, lovind cu picioarele tot ce găsea în cale şi blestemându-se, străfulgerându-i cu privirea lui ca de şarpe pe toţi din jurul său. Brusc îşi scoase pistolul. Bărbaţii şi femeile de pe punte îngheţară şi se strânseră într-un grup compact. Sam-Sam se plimba furios pe punte, răsucindu-se pe călcâie, privind când la unul, când la altul, cu asprime.

— Cine îşi ia răspunderea? urlă el.

Toţi se uitau la el înfricoşaţi, temându-se să vorbească.

— Cine vrea să înghită un glonţ? zbieră el. Vocea îi răsună tare în jungla, iar ecoul repeta. Nimeni?

Aştepta câteva momente, încântat de frica întipărită pe feţele lor, apoi deodată îşi descarcă pistolul în pădure. Păsările se împrăştiară, scoţând ţipete de nemulţumire.

Sam-Sam se întoarse spre echipaj şi începu să râdă. Dintr-o dată, toţi se liniştiră şi începură să râdă nervos.

— Deci… ne întoarcem, zise Sam-Sam, ridicând din umeri. N-avem nicio grabă să mergem undeva.

BARUL LUI LEATHERNECK JOHN

Sing dirijă barca spre doc lângă Leatherneck şi apoi o

legă bine.

— Staţi toţi liniştiţi, acţionăm numai dacă dăm de vreun necaz, zise Hatcher.

Sing şi cu Joey, celălalt pistolar, încuviinţară din cap. Sing îi urmă până la bar. Deasupra uşii atârna o firmă mare din lemn de abanos pe care era scris „Leatherneck John’s Last Chance Saloon” şi mai jos „Fondat 1977”.

Când intrară, Hatcher fu surprins. Se aştepta ca barul să fie o oază şubredă, de prost gust, în mijlocul pieţei de contrabandă Ts’e K’am Men Ti. Dar sala mare era curată şi îngrijită. Pe una din laturi se aflau vreo douăzeci de mese şi o masă de biliard care cunoscuse vremuri mai bune. Un negru cu părul des, strâns în coadă de cal, dormea într-o rână pe masa de biliard. Purta pantaloni maronii, o cămaşă havaiană şi-şi sprijinea capul pe o jachetă pufoasă. În partea cealaltă era un bar lung, frumos, din stejar, cu o placă de ardezie deasupra.

— Ultima oară când am văzut un bar atât de elegant a fost la Paris, zise Hatcher.

— A fost adus de la o firmă din Mong Kok, zise Cohen. Gurile rele zic că Leathernek John ar fi câştigat barul la un joc de noroc şi că l-ar fi adus aici cu barca. Dar pe aici circulă tot felul de zvonuri.

În local nu erau decât doi bărbaţi şi cel care dormea pe masa de biliard.

Unul din ei, un tip solid, şedea pe un scaun la bar, sorbind dintr-un pahar de bere. N-avea păr nici cât o minge de biliard, era îmbrăcat în kaki, stomacul proeminent revărsându-se peste o centură militară din pânză. Ăsta

trebuie să fie Olandezul, gândi Hatcher. Era chel complet şi pielea capului era arsă de soare şi cojită. Anii grei petrecuţi în junglă îi răvăşiseră chipul, lăsând în urma lor o faţă brăzdată de vase de sânge sparte şi pungi sub ochi. Nasul era borcănat, plin de negi şi ochii ascunşi sub pleoapele grele, de parcă dormea tot timpul.

Celălalt era chiar Leathernek. Era un zdrahon de bărbat, cu părul roşu tuns scurt şi o barbă deasă şi îngrijită ce îi acoperea jumătate din faţă. Mânecile cămăşii suflecate până aproape de umeri lăsau să i se vadă muşchii enormi ca nişte cauciucuri umflate. Leathernek arăta ca un sergent bătrân. Mătăhălos era cuvântul care îl definea cel mai bine. Nu era gras, dar era mare şi solid. Era formidabil. Părul aspru începuse să încărunţească. Ochii îi străluceau veseli ca şi când tocmai auzise o glumă bună şi era pe punctul de a izbucni în râs. Are înfăţişarea unui sergent ieşit la pensie, gândi Hatcher. Privi pe deasupra capului colosului şi văzu cele şase trese fixate pe perete cu un cuţit marinăresc.

— Nu este voie să intraţi cu arme, băieţi, spuse Leathernek John cu o voce prietenoasă, dar care nu dădea dreptul la replică.

Hatcher şi Cohen dădură armele lui Sing. Chinezul le luă, le băgă la centură şi ieşi afară, unde se sprijini de perete. Celălalt pistolar chinez, din barcă, se deplasase în spate, lângă cârmă, şi şedea jos, cu arma sa Uzi rezemată de un picior.

Hatcher se duse la bar. Peretele din spatele tejghelei era un colaj de lucruri personale din Marină. Medalii atârnau la întâmplare: o Inimă de Purpură, o Cruce a Marinei – pe

Hatcher nu-l mai interesă restul – alături de arme, un M-60, două M-16, o puşcă de vânătoare de 870, un 45 automat şi fotografii, centiroane, o gamelă. Pe tejghea se găsea o grămadă de benzi de cartuşe, cutii cu muniţie şi câteva încărcătoare.

Hatcher îşi strânse pumnul cu degetul mare îndreptat înainte. Acesta era un *dap,* un semn de recunoaştere pentru veteranii ce luptaseră în Vietnam. Acest ritual putea fi continuat de o serie de lovituri cu palma sau pumnul şi puteau indica unitatea în care serviseră. John se uită la pumnul lui Hatcher, apoi ridică ochii spre el şi un fel de zâmbet îi apăru pe buze. Făcu şi el acelaşi gest, apoi se îndreptă spre o ladă frigorifică veche şi scoase două cutii de bere. În timp ce le desfăcea, îl fixă cu ochii lui sclipitori. Puse una din cutii în faţa lui Hatcher.

— Nu uit niciodată o figură, zise el.

— Asta este o calitate, şopti Hatcher.

— Te-am văzut o dată în Nang. Era, ah, să vedem… poate în ’73, sau cam pe atunci.

Hatcher zâmbi, dar nu răspunse.

— Eşti Hatcher, continuă Leathernek. Te-am recunoscut de cum ai intrat pe uşă. Eram cu un prieten în Seals, te cunoştea.

— Dacă zici tu, şopti Hatcher.

— Circulă o mulţime de zvonuri despre tine pe aici, spuse John înclinând uşor capul, schiţând totodată un zâmbet.

— Adevărat? replică Hatcher.

John aprobă din cap.

— Am auzit tot felul de lucruri despre tine, continuă el.

Nu ştiu dacă eşti un băiat de treabă sau un om rău. Juriul încă nu s-a pronunţat.

Bărbatul care dormea pe masa de biliard se trezi, se întoarse încet şi se uită adormit la Hatcher şi la Leathernek John.

— Să nu crezi tot ceea ce auzi, spuse Hatcher.

Ridică cutia de bere în semn de urare şi sorbi o înghiţitură zdravănă.

Se hotărî să-şi încerce norocul cu Leathernek John.

— Caut un tip, spuse Hatcher. Un pilot pe nume Cody, care s-a prăbuşit în Deltă în ’72.

— N-am auzit niciodată de el, spuse John, vrând să curme discuţia.

— Se poate să fi fost într-un lagăr de prizonieri în Cong, pe lângă Muang.

— N-am auzit de el, repetă John. Se aplecă peste bar spre Hatcher. Înţelegi, aici este o situaţie delicată. Vreau să spun că nu există niciun motiv, indiferent care ar fi acesta ca indivizii să se salute, ca să nu mai spunem să se împace bine. Înţelegi? Aici suntem ca în statul liber Danzig, înţelegi? Nu pui întrebări, nu *răspunzi* la întrebări. Te descurci cum poţi. Făcu un cerc cu mâna prin aer şi de jur-împrejurul camerei. Aici eu stabilesc regulile şi nimeni nu mi se împotriveşte. Dacă dai de un fir însă, tratezi cu mine. Aşa stau lucrurile.

— Mulţumesc, zise Hatcher.

Negrul de pe masa de biliard se întoarse spre ei şi îi privea prefăcându-se încă adormit, dar atent la discuţia lor.

— Respectele mele, Miss Chien, strigă John de la bar, în

timp ce Hatcher se întorcea la masă, bine aţi venit la Last Chance. Ce doriţi? Să vă servim masa, nişte băuturică sau facem vreun schimb de mărfuri?

— Aveţi coniac? întrebă Cohen.

— Cel mai bun. Armagnac 1978.

— Ei sunt invitaţii mei, spuse bărbatul de la bar cu o voce cu accent olandez, îndreptându-se spre masa lor. Treci totul în contul meu.

Bărbatul luă mâna lui Daphne în laba lui grea şi păroasă şi i-o strânse puternic în timp cei cântărea din priviri pe Cohen şi pe Hatcher.

— Îmi pare bine să te văd, zise el.

— Şi mie, Olandezule, răspunse ea. Acesta este Tsu Fi şi, arătând spre Hatcher, acesta este prietenul nostru, Tom.

— Tom, mda, spuse el neîncrezător. Am auzit că ai venit să pescuieşti.

Hatcher schiţă un zâmbet rapid, privindu-l şovăitor pe Olandez.

— Caut un vechi prieten, îngână el.

— Te-am văzut când ai vorbit cu John, spuse Olandezul.

— Am făcut schimb de amabilităţi.

— *Ja,* desigur. Păi atunci hai să ne aşezăm şi să stăm de vorbă. Arătă spre o masă şi se aşezară. Hatcher îl privi sever, cântărindu-l pe butucănosul negustor. Ochii bulbucaţi îi erau congestionaţi, iar gura i se strâmbă în ceea ce părea un râs batjocoritor permanent. Olandezul se întinse peste masă şi îi şopti lui Hatcher:

— Ascultă, eu ştiu cine eşti, e-n regulă? Nu-i nicio problemă, pe mine nu mă interesează conflictul tău cu

Sam-Sam.

— Ce ştii despre conflictul dintre mine şi Sam-Sam? întrebă Hatcher nepăsător, cu vocea lui dogită.

— Ei bine, ştii cum circulă zvonurile.

— Nu, zise Hatcher, uitându-se încă la negustor. Cum circulă?

Olandezul o privi pe Daphne întrebător: De ce oare era yankeul ăsta atât de dificil? Ea îi ocoli privirea. Acesta era jocul lui Hatcher şi ea hotărâse să nu se amestece.

— Nu vreau să am neplăceri, spuse Olandezul. Am venit aici pentru că domnişoara Daphne m-a rugat, e clar? Ştiu totul despre tine, *Ying bing.* Vreau să fie totul curat, înţelegi? Nu-mi face greutăţi, fiindcă ei ştiu că vorbesc cu tine.

Ying bing. Luptător din umbră. Nimeni nu-i spusese aşa în faţă până atunci. Hatcher nu comentă.

— Foarte curios, spuse el. Eu am auzit că este o neînţelegere între noi.

Olandezul ridică din sprâncene şi începu să râdă.

— Neînţelegere? *Ja,* asta-i bună. Straşnică neînţelegere. El pretinde că îi datorezi cincizeci de mii de dolari, plus dobânzile.

— E ridicol, şopti Hatcher, scuturând din cap şi râzând pe înfundate. Asta-i o şmecherie de a lui Sam-Sam.

— Nu cred că se datorează banilor, deşi ăsta ar fi un motiv, zise Olandezul. El spune că l-ai făcut de ruşine.

— La naiba, bandiţii mi-au furat armele. Mi-au făcut gaură în pungă.

— El spune că nu aşa s-au petrecut lucrurile, rosti

Olandezul, sorbind o înghiţitură de bere şi ştergându-şi buzele cu dosul palmei.

— Poţi auzi orice doreşti să auzi, şopti Hatcher încheind discuţia cu un semn al mâinii.

Olandezul aruncă o privire pe furiş în jurul camerei goale şi continuă:

— Sam-Sam zice că eraţi asociaţi.

Hatcher chicoti, se lasă pe spate prefăcându-se şocat. Dădu negativ din cap.

— Hai, las-o.

— Spune că l-ai înşelat. Te-ai folosit de banii lui, ai cumpărat arme pe care le-ai vândut luptătorilor de gherilă Chem şi aceştia le-au folosit împotriva oamenilor cărora voia el să le vândă.

— Nu sunt atât de necinstit, zise Hatcher nepăsător, la care Daphne şi Olandezul se uitară în jos ca să nu-l contrazică.

Olandezul îşi puse o ţigară într-un ţigaret de fildeş şi o aprinse cu o brichetă de aur. Se lăsă pe spate, suflând rotocoale de fum spre tavan şi privindu-le cum se împrăştie.

Leathernek John le aduse băuturile la masă.

— Dacă mai doriţi ceva, chemaţi-mă, spuse el şi se întoarse la bar.

— Ce altceva mai zice Sam-Sam? întrebă Hatcher.

— Zice că te-ai culcat cu diavolul. Că îţi face plăcere să frângi gâturi, fără să te mustre conştiinţa, că minţi fără să clipeşti şi ucizi cu sânge rece. Mai zice că ai putea face afaceri cu Dumnezeu şi câştigul ar fi al tău.

— Te cunoaşte bine, interveni Cohen zâmbind.

— Asta pare mai mult propria lui descriere, zise Hatcher.

Olandezul râse şi îşi ridică paharul într-o urare şovăielnică.

— Deci… despre ce este vorba? întrebă el.

— Încerc să aflu dacă Vietcong-ul a avut un lagăr mobil numit Huie-kui, în nord-estul Laosului. Se pare că ei îl numeau lagărul fantomă. Asta s-ar fi întâmplat pe la sfârşitul lui 1971 şi începutul lui 1972.

Olandezul se uită la Daphne, apoi îşi întoarse privirea înapoi la Hatcher.

Daphne luă un plic, îl aşeză pe colţul mesei şi puse mâna peste el.

— Cinci sute de dolari Hong Kong, cum ne-am înţeles… dacă *infor*maţia este demnă de încredere, zise ea.

Era prima oară când Hatcher auzise că Olandezul trebuie plătit, dar nu interveni. Va discuta asta cu Daphne mai târziu. Nu avea acum timp de aşa ceva.

— Au avut mai multe lagăre de prizonieri pe aici, zise Olandezul.

— Acesta se afla, probabil, de cealaltă parte a muntelui, lângă Muang.

— Muang, *ja,* spuse Olandezul aprobând din cap. În partea cealaltă a ţării, pe celălalt versant al Annimitique Mountains.

— Acesta trebuie să fie, spuse Hatcher, cu ochii strălucindu-i. Pulsul i se acceleră. L-au mutat de acolo?

— *Ja,* ca să-l păzească de elicoptere, şi arătă spre tavan.

— Ai făcut afaceri cu ei?

Olandezul ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta?

Hatcher scoase fotografia lui Cody şi a lui Pai pe care i-o dăduse Schwartz.

— Priveşte, spuse el, nu-mi pasă de lagăr sau de ce-au făcut cei din Vietcong. Războiul s-a terminat. Eu îl caut pe prietenul meu.

— Toţi yankeii cred că prietenii lor mai trăiesc încă acolo, zise Olandezul.

Hatcher îi întinse fotografia.

— Acesta-i tipul, zise arătându-l pe Cody.

Olandezul apropie mai mult fotografia de ochi şi se uită la ea. Îi schimbă puţin poziţia, întorcând-o spre lumină, apoi o privi cu mare atenţie aproape un minut. În timp ce o studia, Daphne se uită la uşa din spate şi înţepeni de frică. Hatcher, nepăsător, îi urmări privirea.

Billy Death stătea în uşă cu arma AK-47 în mână. Leathernek se uită urât la el.

— Hei, Billy spuse el, lasă-ţi arma afară, doar ştii regulile de aici.

Negrul se uită spre masa lui Hatcher.

Leathernek John îşi luă arma de vânătoare ţinând-o de închizător şi o încărcă.

— Eşti surd? zise Leathernek, punându-şi arma pe tejghea, îndreptată în direcţia lui Billy. Asta-i casa mea şi astea-s regulile mele. Arma rămâne afară. Billy Death îşi supse un dinte, apoi se retrase afară şi îşi sprijini mitraliera de perete.

— Şi pistolul, urlă Leathernek.

Death îşi scoase pistolul de la centură şi îl puse lângă

mitralieră. Se îndreptă spre bar călcând apăsat, cu mâinile atârnându-i în faţă, ca ale unui boxer.

— Bere japoneză rece, comandă el, cu accent haitian.

Leathernek desfăcu dopul unei sticle de bere şi o puse în faţa haitianului.

— Cine sunt yankeii care stau cu Olandezul? întrebă Billy Death.

Leathernek John îl privi câteva secunde, apoi răspunse:

— Harry Truman, Winston Churchill şi Eleanor Roosevelt.

Sprâncenele haitianului se încruntară.

— Ştii foarte bine că aici nu se pun întrebări, Billy, spuse Leathernek John. Repetă după mine: „Nu este treaba mea”.

De la masa la care şedeau, Olandezul nu-i dădea nicio atenţie lui Billy Death. El se uita la Hatcher.

— Poate, răspunse el, în sfârşit, ca răspuns la întrebarea lui Hatcher.

— Poate?

— *Ja*. Era numai piele şi os, arăta foarte obosit şi avea barbă, dar nu pot fi sigur.

— Era bolnav?

Olandezul îşi ţuguie buzele, apoi dădu din cap.

— Nee, nu era bolnav. Poate… droguri.

— Se droga?

— Aş spune că da.

— Ce fel de droguri?

— Păi, ceva ţigări, poate prafuri.

— Heroină şi marijuana?

— Posibil.

— Ai vândut rahat de ăsta Vietcong-ului?

— Eu nu vindeam droguri, dar…

Lăsă fraza neterminată. La bar, Billy Death îşi coborî ochelarii de soare pe nas şi se uită drept la masa lor. Hatcher îl privi şi el. Ochii li se încrucişară o clipă, apoi Death întoarse privirea.

— Când se întâmpla asta? întrebă Hatcher.

— Cu mult timp în urmă. Aş spune, stai să mă gândesc puţin, când transportam mătase thailandeză la Saigon cu Henrickson, finlandezul, iar el a fost omorât iarna, în ’75. A fost în vara aceea, *Ja.* Ultima oară cam prin iunie, 1974.

— 1974, zise Hatcher aproape cu voce tare. Era prizonier?

— *Ja.*

— Ai spus ultima oară. De câte ori l-ai văzut?

— Dacă este el, *Bing yahn,* poate de trei, patru ori. Dar n-aş putea să jur. Sunt sigur că asta e fata, dar…

— Fata? îl întrerupse Hatcher.

— *Ja.* De fată sunt sigur.

— Ai văzut-o pe fata asta cu acest bărbat? repetă Hatcher, arătând spre Cody şi Pai din fotografie.

— Am văzut-o pe fata asta şi cred că el era tipul. După cum am spus…

— Vrei să spui că cei din Vietcong au lăsat-o să stea cu el?

— I-am văzut stând de vorbă.

— Poate că el era, hâî… ceea ce numim om de încredere, înţelegi ce înseamnă „om de încredere”?

— *Ja,* sigur. Ei aveau încredere în el. Gândea pentru ei, iar ei îl lăsau să iasă dincolo de gardul de sârmă câte puţin în

fiecare zi; îi supraveghea pe ceilalţi prizonieri. Ea cumpăra câte ceva.

— Christoase, bombăni Hatcher, ţinându-şi respiraţia. Ce cumpăra?

— Pastile de chinină, ţigări, penicilină, heroină, pantofi şi cămăşi. Îmbrăcăminte.

— Cu ce plătea?

— Cu arvi.

— Cu dolari nord-vietnamezi?

Olandezul încuviinţă din cap.

Hatcher îl privi pe Cohen, care fluiera încet şi dădu din cap.

— Deci, să recapitulez. Crezi că l-ai văzut pe acest bărbat în iunie 1974 la aproximativ doisprezece kilometri sud de Muang pe partea laoţiană a Annimitique Mountains, într-un lagăr Vietcong, cu fata asta care cumpăra chinină, heroină, lucruri de îmbrăcăminte, penicilină, plătind cu arvi.

— *Ja,* aşa este.

— Cât de mare era lagărul acela? întrebă Hatcher.

— Era mic, răspunse Olandezul. Avea, poate, douăzeci, douăzeci şi cinci de prizonieri, şase paznici şi comandantul.

— Cum se numea comandantul lagărului?

Olandezul se gândi puţin, apoi spuse:

— Taisung.

— Şi acest prizonier era în afara lagărului, aşa-i?

— *Ja.* Erau cam şase sau şapte în afară.

— Făceau curăţenie?

Olandezul aprobă din cap.

— Îi cunoşteai pe toţi indivizii aceia?

— După haine. Purtau haine cumpărate de la mine.

— Cum erau îmbrăcaţi ceilalţi prizonieri?

— Cu haine de lucru de culoare cenuşie. Pe yankei îi ţineau despărţiţi de vietnamezi.

— Vietnamezi? Cum adică vietnamezi?

— Ceilalţi prizonieri erau toţi vietnamezi. Deţinuţi politici, simpatizanţi ai yankeilor.

— Vrei să spui că era o închisoare specială pentru prizonieri politici vietnamezi? întrebă Hatcher surprins.

— *Ja,* până puteau să-i mute în nord la Hanoi.

— Să mă ia naiba, zise Hatcher.

— De ce nu îl întrebi pe John? Umblă vorba că ar fi fost şi el într-un lagăr de prizonieri.

— Unde?

Olandezul ridică din umeri.

— Întreabă-l pe el.

Olandezul ridică o mână şi Leathernek mai deschise o sticlă de bere şi o aduse la masă. Hatcher îi întinse fotografia.

— Cunoşti pe cineva de aici? întrebă el.

John luă fotografia şi se uită la ea.

— De ce ar trebui să cunosc pe cineva?

— Nu ştiu, spuse Hatcher. A fost prizonier de război. Am auzit că şi tu ai fost. M-am gândit că poate…

— Nu s-a născut încă ăla care să mă poată prinde şi ține, zise John fără duşmănie.

— Am pus şi eu o întrebare.

— Îţi spun şi ţie, cowboy, acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Billy. Aici nu există trecut. Viaţa începe când mă scol

de dimineaţă. Uit mai mult decât îmi amintesc.

— Este un prieten de-al meu, spuse Hatcher. Încerc să-l ajut.

— Fără rahaturi de astea. Şi dacă el nu vrea să-l ajuţi?

— Tot ce este posibil. Dacă îl găsesc şi el nu vrea, am întins-o.

— Foarte bine ai să faci. John mai privi o dată fotografia, apoi o puse pe masă. Atrăgătoare femeie, zise şi se duse înapoi la bar.

— Prieteni pe veci, mormăi Hatchen.

John se opri şi se întoarse spre el.

— Ce înseamnă asta?

— Prieten pe veci. Ai fost marinar, trebuie să ştii ce înseamnă. Tipul ăsta şi cu mine am fost camarazi. Poate că are necazuri, poate are nevoie de ceva. Vreau să-l ajut, asta-i tot.

— Atunci găseşte-i şi ajută-l.

— Da, ai dreptate.

Leathernek zâmbi şi se întoarse la bar, dar Hatcher hotărî să mai încerce o dată şi se duse după el. Billy Death îl privi de deasupra barului.

— Ai venit aici ca să cumperi sau să vinzi?

— Niciuna, nici alta. Sunt turist, şopti Hatcher.

Billy Death se uită batjocoritor la el, aruncă nişte mărunţiş pe tejghea şi plecă. Hatcher se întoarse la Leathernek John şi se aplecă spre el.

— Ce ştii despre fată? întrebă Hatchen. Ai văzut-o vreodată?

— Ţi-am mai spus, am amnezie, cowboy, spuse

Leathernek John. Nu-mi aduc aminte nici măcar numele meu de familie.

Hatcher puse pe bar o hârtie de o sută de dolari americani.

— Frumoasă, zise Leathernek John. N-am mai văzut de astea de multa vreme. Pe aici nu circulă decât dolari Hong Kong. Se zgâi la bancnotă câteva clipe. O luă şi o puse în caseta cu banii din încasări. Se întoarse apoi spre Hatcher şi continuă: Eu vând băuturică, mâncare şi tăcere. Dacă vrei marijuana, cocaină, ţigări, pot să-ţi dau. Îi numără nouăzeci şi cinci de dolari Hong Kong şi îi puse pe masă. Asta-i *tot* ce am de vânzare, cowboy.

— *Mm goi*, spuse Hatcher.

— Eşti bine venit, zise John, zâmbind în continuare.

Hatcher îşi strânse restul de bani şi se întoarse la masă.

— Nu-mi place ce întorsătură iau lucrurile, spuse Cohen liniştit Ai aflat ceea ce ai vrut să ştii. Dacă nu mai e altceva…

— Cred că ai dreptate, răspunse Hatcher.

Îi trase scaunul lui Daphne şi se ridică. Olandezul puse mâna lui grasă pe plic şi se uită la Daphne ridicând din sprâncene.

— Sunt ai tăi, spuse Hatcher.

— *Bedankt,* zise Olandezul, vârând plicul în buzunarul dinăuntrul hainei. Să vă întoarceţi cu bine acasă.

Traversă încăperea spre bărbatul de la masa de biliard şi îl scuturã.

— Haide să mergem, Jawnee, zise el.

— Da, da, răspunse adormit negrul cu coadă de cal. Vino

să mă iei mai târziu.

— Ba vii chiar acum, zise Olandezul ţâfnos, şi plecă.

— Billy Death mă îngrijorează, spuse Cohen. Prea se interesa de noi.

— Simplă curiozitate, rosti Hatcher. Ce naiba, nu este…

Se opri şi privi pe fereastră la Olandez, care ajunsese la Chris Craft şi se pregătea să plece.

— Eu m-am gândit la altceva, spuse el. Voi toţi vă duceţi la barcă. Vreau să-i pun Olandezului încă o întrebare.

— Grăbeşte-te. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine, răspunse Cohen nervos.

Bărbatul cu coadă de cal şedea pe marginea mesei de biliard, bălăbănindu-şi picioarele şi uitându-se după Hatcher. Se ridică şi porni spre uşă, indiferent.

Afară era o căldură înăbuşitoare. Olandezul îşi verifica rezerva de combustibil. Îşi ridică privirea când Hatcher se apropie de barcă.

— *Ja?* întrebă el.

— Aş vrea să te mai întreb ceva. Ştii cumva ce s-a întâmplat cu acel Taisung, comandantul lagărului de prizonieri?

— A fugit, răspunse Olandezul, fără să se oprească din lucru.

— A fugit?

— *Ja.* Nu cred că era prea bine văzut în Hanoi.

— De ce?

— Droguri, băutură. Toţi erau corupţi. Ştii asta.

— Dar prizonierii?

— Nu ştiu nimic despre ei, spuse Olandezul, ridicând din

umeri.

— Unde a fugit Taisung?

Olandezul desfăcu capacul rezervorului de benzină şi curăţă conductele gândindu-se ce să răspundă. Se urcă pe punte şi se opri aproape de Hatcher. În timp ce vorbeau, Hatcher văzu o mişcare în josul râului, la cotitură. Era o şalupă care plutea uşor în jurul curbei strânse a râului îngust.

— Bangkok, spuse el.

— Bangkok?

— *Ja*, Bangkok.

— Şi încă o întrebare, spuse Hatcher. Ce înţeles are pentru tine Calul Thailandez? Cohen fu surprins când îl auzi pe Hatcher pomenind despre statueta lui. Olandezul se uită şi el mirat.

— Unde ai auzit despre Calul Thailandez?

Lui Hatcher îi sări inima. Cohen păru chiar mai tulburat.

— Pe undeva. Înseamnă ceva? îl întrebă Hatcher insistent.

— Zvonuri.

— Ce fel de zvonuri? întrebă Hatcher cu nerăbdare.

— Că este o operaţiune de contrabandă cu heroină în Bangkok numită Calul Thailandez. Un grup foarte periculos, cu care nu trebuie să ai de-a face. Cred că sunt vorbe goale.

Cohen încercă să-şi ascundă surpriza. Hatcher stătea în cumpănă. Cu cât afla mai mult, cu atât Cody se înfunda mai rău. Cât de mult ştia Olandezul despre asta?

— Deci, nu crezi că este adevărat? întreba el, încercând

să nu-şi trădeze emoţia prin voce.

— Eu cred numai ceea ce văd şi ce ating, răspunse Olandezul.

— Dar este posibil? stărui Hatcher.

— Ei bine, după cum ştii, în Bangkok totul este posibil, zise Olandezul cu o mişcare a mâinii.

Olandezul privi în josul râului, spre şalupă. Hatcher o ignoră. Avea nevoie de un răspuns. Dar, înainte de a-i pune întrebarea, faţa Olandezului păli. Ochii i se bulbucaseră.

— *Mijn God!* spuse acesta.

Hatcher se întoarse şi privi. Şalupa se apropia de mal. În partea din faţă, stătea în picioare Sam-Sam Sam. Hatcher simţi un şoc de o clipă, un amestec de frică şi surpriză – se aşteptase ca ei să vină a doua zi. Acum Sam-Sam era între ei şi barca Cigarette. Ei erau izolaţi, iar pe şalupă se găseau cel puţin douăzeci de bărbaţi şi femei.

În bar, Leathernek John se văicărea, Iisuse, o să iasă mare scandal.

— Este Sam-Sam, îi şopti Olandezul lui Hatcher cu înfiorare. Pleacă repede de aici, omule! Nici măcar nu te cunosc.

Hatcher îşi luă repede haina, dar îi mai puse o întrebare.

— L-ai văzut cumva pe aici? Pe comandantul lagărului?

— A fost văzut, se bâlbâi repede Olandezul. Acum învârteşte nişte afaceri pe-aici. Se dă drept thailandez.

— Thailandez? Ştii cum îşi zice?

— Wol Pot, strigă Olandezul, smulgându-se din încleştarea mâinii lui Hatcher. Îşi zice Wol Pot.

CEA MAI BUNĂ APĂRARE

Aflând că Wol Pot fusese cândva comandantul lagărului Huie-kui, inima lui Hatcher începu să bată puternic în timp ce alerga în lungul debarcaderului spre barcă. Cohen urmărea şalupa lui Sam-Sam prin binoclu.

— Deocamdată nu cred să ştie că suntem aici, zise Cohen. Lăsă jos binoclul şi se uită la Hatcher. Poate că ar fi mai bine să o ştergem repede spre Cigarette.

Hatcher luă şi el binoclul şi studie şalupa.

— O să ne izoleze imediat ce o să mă recunoască. Cel mai bun lucru este ca voi să plecaţi cu barca, iar eu o s-o iau pe uscat, pe scurtătură, şi ne întâlnim acolo.

— Nu! spuse Daphne. Am venit împreună, o să plecăm împreună.

— Nu este cazul să facem pe eroii, şopti Hatcher, urmărind în continuare şalupa.

— Daphne are dreptate, spuse Cohen.

— Ascultaţi-mă, eu sunt singurul pe care-l vrea. *Ch'u-tiao* este între noi, nu între voi ceilalţi.

În timp ce ei îl priveau prin binocluri, Sam-Sam Sam se plimba tacticos pe punte. Una dintre femei ieşi afară din cabină, încă se îmbrăca şi era tot atât de urâtă ca şi Sam-Sam.

— Îl vezi? întrebă Cohen, fără să-şi lase binoclul.

— Mda.

— S-a distrat puţin, zise Cohen. Pfui, uită-te la femeia aceea, ar reduce la tăcere chiar şi un vierme.

— Acesta nu este concursul pentru Miss Univers, spuse Hatcher.

— Mai degrabă concursul de slute, zise Cohen plimbându-şi binoclul dintr-o parte în alta ca să vadă ce se întâmplă pe şalupă.

Hatcher observă că lui Sam-Sam i se alăturase un bărbat brunet, oacheş, îmbrăcat cu o cămaşă albă de bumbac, deschisă până la talie. De-a curmezişul pieptului erau încrucişate două curele de la arme, iar un M-16 îi atârna neglijent de umăr. Mai avea un pistol la cingătoare şi un cuţit. Cei trei bărbaţi stăteau pe puntea din faţă a şalupei privind apa şi flecărind.

— Ai dreptate, arată de parcă ar aştepta o invazie, spuse Cohen.

— Acela trebuie să fie iranianul, zise Hatcher.

— Da, este Batal, zise Cohen, lăsând în jos binoclul. Ei, acum ce facem?

— Eu o s-o iau prin pădure înapoi spre ambarcaţiunea Cigarette, spuse Hatcher.

— Nu sunt de acord, interveni Daphne, arătând în spatele lui. Departe, la capătul cheiului, Billy Death comunica prin walkie-talkie.

— Crezi că m-a reperat? întrebă Hatcher şi îşi îndreptă binoclul spre haitian, care se uita la el în timp ce vorbea. Da, m-a reperat, adăugă el.

Îşi îndreptă din nou binoclul spre şalupă şi se uită ţintă la faţa lui Sam-Sam Sam. Piratul îşi lăsă binoclul în jos. Gura i se strâmbă într-un rânjet, privi chiorâş, apoi articula cuvântul „Hatcher”. Îşi ridică AK-47 şi o încărcă.

— Dragoste la prima vedere, zise Cohen.

— În spatele nostru, strigă Daphne.

Billy Death şi un alt tâlhar, veneau în josul cheiului spre ei.

— Sing, tu şi cu John aveţi grijă de aceia doi, rosti tăios, Hatcher.

Gangsterul chinez încuviinţă scurt din cap şi împreună cu John îşi luară puştile Uzi, se urcară pe chei şi porniră încet în întâmpinarea lui Billy Death.

Privind din uşa salonului său, Leathernek John zise:

— Christoase, începe să semene cu *High Noon.*

Lângă barcă, Hatcher luă o hotărâre rapidă. Erau depăşiţi numeric, douăzeci sau treizeci la unu. Hatcher îl prinse pe Cohen de braţ şi îl împinse în barcă.

— Daphne, urlă el cât putu de tare, intră în bar, pleacă din bătaia armelor.

Întoarse cheia şi porni motorul bărcii.

— Treci la cârmă, îi ordonă lui Cohen şi, înşfăcându-şi servieta, alergă în partea din faţă a bărcii lungi şi înguste şi se întinse pe podea. Deschise cutia şi scoase un material plastic exploziv pe care îl modelă sub formă de frânghie lungă de treizeci de cm şi groasă de cinci cm.

— Unde naiba ne ducem? întrebă Cohen.

— Ne îndreptăm spre şalupă, îi răspunse Hatcher.

— Ce?

— Ai încredere în mine!

— Eşti nebun, Hatcher, eşti nebun de-a binelea, ţipă Cohen în timp ce îndrepta barca îngustă spre şalupa lui Sam.

Daphne se întoarse încet spre barul lui Leathernek John, urmărind barca şi înfruntarea dintre Sing şi Joey, oamenii lui Cohen, şi Billy Death cu omul lui. Leathernek John o apucă de mână şi o trase în bar.

— O să fii omorâtă dacă stai afară, rosti el.

— Nu poţi să-i ajuţi, te rog? îl imploră Daphne.

— Nu este conflictul meu, doamnă, spuse Leathernek John categoric. Eu trebuie să supravieţuiesc aici.

— Atunci dă-mi *mie o* armă, rosti ea scrâşnind din dinţi, cu ochii plini de furie şi frică.

Negrul cu coadă de cal, stătea afară şi privea cu ochii holbaţi.

Barca lui Hatcher se îndrepta în zig-zag spre şalupa lui Sam-Sam. Şase bărbaţi trăgeau în ea, gloanţele sfârtecau cabina de stuf din spatele bărcii şi cădeau în apă de jur-împrejur. Cohen conducea barca încercând să evite gloanţele în timp ce Hatcher şedea în faţă şi trăgea focuri intermitente spre şalupă, în timp ce înfăşură frânghia de plastic în jurul provei.

— Continuă să-i derutezi, îi spuse el hotărât.

Sing şi Joey ajunseseră pe chei. Erau cam la vreo douăzeci de metri de Billy Death şi omul lui. Cei doi chinezi se opriră.

— Nu mergem mai departe, ordonă Sing. Când îşi ridică mâna, un alt bandit de al lui Sam-Sam făcu un salt de după colţul barului lui Leathernek şi înfipse un cuţit în spatele lui Joey. Acesta urlă de mânie, se întoarse rapid şi îl înşfăcă pe atacator, dar rana lui era mortală. Mâinile îi căzură fără vlagă şi se rostogoli de pe chei în râu.

Sing îl apucă pe bărbat de gât şi i-l răsuci dintr-o singură mişcare. Omul căzu la pământ. Sing se întoarse spre Billy Death şi tovarăşul lui, trase un foc în direcţia lor nimerindu-l pe acesta în fluierul piciorului. Omul se rostogoli urlând. Când Sing trase al doilea glonţ în hoţul căzut, Billy Death trase o rafală. Gloanţele îl sfârtecară pe Sing. Căzu în genunchi, dar încercă să se ridice, trăgând în continuare. Death însă ochi din nou. Sing căzu cu faţa în jos, mort.

— Destul de dur chinezul, spuse Leathernek John.

— Eu cred că s-a ajuns acum la douăzeci la doi, nu sunt chiar şanse egale, zise bărbatul cu coadă de cal.

— Şansa e rahat aici, rosti Leathernek John.

Bărbatul cu coadă de cal se îndreptă decis spre bar şi luă un pistol M-60 ce atârna în spatele acestuia. Mai jos, pe un raft se afla o cartuşieră plină cu muniţii. Şi-o puse pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

— Stai pe loc! striga Leathernek John.

— Nu te speria, spuse omul cu coadă de cal. Mă duc afară.

— Nu cu arma mea.

Bărbatul îndreptă ţeava pistolului spre Leathernek John.

— O împrumut doar, zise cu fermitate, în timp ce ieşea pe uşă.

Leathernek John nu mai scoase niciun cuvânt. Se uită la el cu gura căscată şi mâinile în şold.

Billy Death trecu în fugă prin faţa localului şi o luă în jos pe mal, alergând cu spatele la bărbatul cu coadă de cal.

În barcă, Hatcher înfăşurase materialul exploziv de probă şi se aplecă cu capul în jos în partea din faţă a bărcii ca să

fixeze un fitil. Gloanţele îi şuierau pe la urechi pe deasupra parapetului. Şalupa lui Sam-Sam se apropia din ce în ce mai repede.

Hatcher se întoarse şi se târî până la cabina de stuf de la pupă.

— Hai să mergem! îi spuse lui Cohen.

— Unde?

— Trebuie să ieşim de aici. Bomba poate să explodeze din clipă în clipă.

— De ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci? urlă Cohen.

Gloanţele intrau în parapet lângă el. Îl apucară furiile. Se ridică, lăsă cârma şi începu să tragă cu pistolul lui 357 în direcţia lui Sam-Sam.

— Trebuie să plecăm acum! urlă Hatcher şi îl împinse înapoi în spatele cabinei de stuf care se prăbuşi imediat. Plonjară amândoi printre resturile cabinei în râu, departe de barcă. Barca îşi continua, fără cârmaci, cursa rapidă spre şalupa lui Sam-Sam.

Hatcher şi Cohen loviră apa cu atâta putere, încât pe moment Hatcher îşi pierdu răsuflarea. Văzu corpul lui Cohen rostogolindu-se, apoi dispărând de lângă el. Hatcher se cufundă curajos în apă încercând să-l găsească, ieşi la suprafaţa să ia o gură de aer, apoi se cufundă din nou mai adânc, bătând cu braţele şi mâinile apa din jurul lui.

Nimic.

Ieşi din nou, respiră adânc şi plonjă iar, înotând disperat, căutând cu mâinile în apa întunecată. Tot nimic. Când ieşi din nou, zări capul lui Cohen plutind la mică distanţă de el. Cohen era dezorientat şi aproape inconştient.

Hatcher lovi apa de câteva ori şi-l apucă pe Cohen de mână.

— Te-am prins, prietene, linişteşte-te.

În spatele lor barca se îndrepta direct spre şalupă. Batal se uită la ea şi văzu frânghia de plastic legată de provă. Scoase un ţipăt şi se aruncă peste bord în momentul în care barca se izbi de şalupă. Sam-Sam sări într-o parte când se produse ciocnirea, căzu în apă şi ieşi la suprafaţă nu prea departe de prova şalupei. Carcasa bărcii se sfărâmă şi prova lovi în plin un morman de aparate TV, zdrobind tuburile care explodară ca focurile de artificii, apoi bomba explodă.

Sam-Sam era la câţiva metri depărtare când şalupa sări în aer. Simţi aerul fierbinte înainte ca şocul izbiturii să-l arunce în aer ca pe o creangă ruptă. Puterea exploziei îi sfârtecă măruntaiele şi-i despică trupul. O clipă mai târziu explodă rezervorul cu combustibil; şalupa plesni ca un balon. Flăcările şi bucăţi din ea se răspândiră prin aer. Bărbaţii şi femeile de pe ea fură împrăştiaţi ca bucăţelele de hârtie.

Batal, cu sângele ţâşnindu-i din urechi, nas şi gură, fu scos la suprafaţa apei de explozie, apoi căzu din nou în râu, inconştient, şi se scufundă în adâncuri o dată cu bucăţi şi resturi din şalupă.

— Frumos, spuse omul cu coadă de cal, zâmbind.

— La naiba! fuse tot ceea ce zise Leathernek John.

Ceva mai departe, şocul exploziei îi scufundă pe Hatcher şi Cohen. Hatcher îl pierdu din nou pe ameţitul Tsu Fi. Acesta se ridică la suprafaţă cu respiraţia tăiată şi auzi

răpăitul mitralierei. Gheizere de apă ţâşniră din râu în jurul lui trezindu-l cu totul. Lipăia prin apă ca un peşte prins în undiţă, căutând aer. Imediat o nouă rafală atinse apa la câţiva centimetri de faţa lui Hatcher. De data aceasta, Hatcher văzu din ce parte vin împuşcăturile.

Billy Death stătea pe malul râului, la cincizeci de metri depărtare, şi trăgea cu AK-47.

Hatcher se întoarse îndepărtându-se în zig-zag, strigând la Cohen să îl urmeze, în timp ce altă rafală trecu pe lângă el, *bip, bib, bip*, *bip.*

La aproape un kilometru în josul râului, în spatele şalupei, barca Cigarette se opri la mal. Oamenii din barcă îl văzuseră pe Sam-Sam întorcându-se şi urmăriseră şalupa în susul apei, ţinându-se cât mai aproape de ţărm ca să nu fie văzuţi. Acum tot iadul se deschidea în faţa lor.

— Mergem să vedem, zise şeful celor trei chinezi, arătând spre şalupă.

Şalupa se scufunda cu rapiditate şi cei de la bord erau prea ocupaţi, luptându-se să scape cu viaţă şi transportându-şi răniţii pe mal, ca să mai aibă grija lui Hatcher. O altă explozie sfâşie şalupa, iar din stivele de cutii cu muniţii se înălţă o vâlvătaie atunci când explodară.

Zgomotul îi distrase atenţia lui Billy Death, care îşi lăsă arma în jos şi se întoarse nesigur spre şalupă.

Apoi începură pocniturile cartuşelor de 9 mm pe măsură ce căldura creştea, ricoşând din şalupă în copaci şi căzând înapoi. Şalupa era acum cuprinsă de flăcări în întregime.

Billy Death şovăi, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Hatcher şi Cohen. Îşi ridică AK-47 la umăr şi ochi în silueta

care se zbătea în râu.

Bărbatul cu coadă de cal ieşi din local şi stând sub verandă, încărcă mitraliera M-60. Îşi puse restul benzii pe umăr şi porni spre Billy Death.

— Hei! strigă el. Tu, ăla căruia i se spune Billy Death.

Haitianul se întoarse spre el. Negrul stătea, cu picioarele depărtate unul de celălalt, pe malul râului, cu mitraliera M-60 îndreptată spre asasinul ex-tonton.

— Aruncă arma, îi ordonă acesta.

Billy Death se uită nedecis, apoi se întoarse spre Hatcher. Ezită puţin prea mult înainte de a-şi întoarce AK-ul spre omul cu M-60.

Mitraliera bubui şi şase gloanţe sfâşiară pieptul lui Billy Death. Arma îi căzu din mână, picioarele i se îndoiră. Merse clătinându-se la marginea râului şi se prăbuşi în genunchi. Mâinile i se înmuiară, AK-47 căzu în apă şi bărbia i se lăsă pe piept. Billy Death se rostogoli în râu cu faţa în jos.

Bărbatul cu coadă de cal se întoarse la barul lui Leathernek John, scoţând cartuşele din mitralieră în timp ce străbătea camera. Puse arma la loc pe suport şi centura cu muniţii pe raftul de sub el.

— Ar fi bine să pleci înainte ca ei să fie stăpâni pe situaţie zise Leathernek John.

— Şi eu mă gândeam la fel, replică acesta.

— De ce naiba ai făcut aşa o nebunie? întrebă barmanul.

— Ţi-am spus, nu-mi place când cineva nu are şanse egale.

— Adică, nu-ţi place când cineva nu are şanse egale?

— Ştii ce înseamnă o cădere cu paraşuta? întrebă

bărbatul cu coadă de cal.

— Fireşte, eşti la altitudine mare şi te arunci în jos cu paraşuta, răspunse Leathernek.

— Ei bine, eu am făcut o lansare cu paraşuta în Deltă, în 1974. Era întuneric, vântul şi-a schimbat direcţia şi n-am nimerit exact locul, aşa că am căzut într-un desiş de bambus în spatele liniilor vietnameze. Un lăstar de bambus mi-a străpuns piciorul ieşind pe partea cealaltă, chiar aici.

Îşi ridică cracul pantalonului şi arătă o cicatrice urâtă, chiar în mijlocul pulpei piciorului.

— Şedeam priponit la pământ de lăstarul de bambus şi inamicul mişuna peste tot. Atunci, dintr-o dată apare individul ăsta, nu se ştie de unde, îmi curăţă rana şi mă cară în spinare o jumătate de milă până în zona în care trebuia să aterizez, după care pleacă, aşa cum a venit. Tot drumul n-a scos o vorbă cu mine. Mai târziu, cineva mi-a spus că tipul era Hatcher, căruia toată lumea îi spunea Occhi di Sassi – Ochi de piatră. Acum înţelegi? Se întoarse spre Daphne. Spune-i lui Hatcher că Jonee Ansa îi mulţumeşte… suntem chit acum. Să-i mai spui să caute într-o zonă numită Tombstone în Patpong, un loc care se numeşte Longhorn. O mulţime de foşti combatanţi se învârtesc pe-acolo.

Bărbatul cu coadă de cal se întoarse şi ieşi din bar pe uşa din spate.

Pe râu, barca Cigarette trecu repede prin fumul ce se ridica din şalupă. Cârmaciul îi zări pe Hatcher şi pe Cohen în râu. Îndreptă barca lucioasă şi rapidă spre ei, încetini şi opri. Unul dintre pistolari se aplecă peste bord şi îl apucă pe

Hatcher de încheietura mâinii şi-l trase sus. Un altul se întinse peste parapet şi-l trase pe punte pe Cohen, care mai era încă ameţit.

Barca făcu un ocol pe râu, ajunse la doc, o îmbarcă pe Daphne şi porni prin fumul fierbinte al şalupei distruse, care se înclina cu repeziciune, apoi alunecă în fundul râului.

— Ei bine, Christian, am să-ţi spun un singur lucru, zise Daphne, ştii cum să rişti totul într-o acţiune, fără să priveşti înapoi.

JO SAHN

În timp ce porneau înapoi în josul râului, întunericul se aşternu pe barcă asemeni unui linţoliu. Cohen şi Hatcher îşi scoseseră de pe ei hainele ude şi se înghesuiau unul în celălalt în cabina bărcii, ca să se încălzească. Daphne rămăsese pe punte.

— Nu pot să cred că faci acest lucru ca să-ţi câştigi existenţa, spuse Cohen.

— L-am făcut, îl corectă Hatcher.

— După cum văd, mergi mai departe, zise Cohen. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am avut mai multe emoţii decât în toată viaţa mea.

— Dacă asta te consolează, aşa s-a întâmplat şi cu mine, zise Hatcher zâmbind. Mai avem ceva brandy?

— Tot ce am este nişte Amaretto.

— Da, dar nu pe stomacul gol.

Cohen se înfofoli bine în pătură. Îl privi pe Hatcher o

clipă, apoi zise:

— Renunţă, Hatch.

— La ce să renunţ?

— Nu fi încăpăţânat.

— Ţi-am mai spus asta, China, nu pot să fac aşa ceva.

— Da, ştiu. Onoare, integritate, legăturile vechi de şcoală. Nu este prea târziu pentru asta?

— Nu este prea târziu pentru Murph, dacă are necazuri.

— Ai auzit ce a spus Olandezul. Este un narcoman!

— A spus că ia puţină marijuana, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi că a fost colaboraţionist.

— Toate sunt zvonuri.

— Dumnezeule, îi acorzi, într-adevăr, beneficiul îndoielii. Ştii deja destul ca să…

— Ascultă, iată tot ceea ce *ştiu,* spuse Hatcher tăindu-i scurt vorba. *Ştiu* că Murph Cody a ieşit din avion acum cincisprezece ani. Am motive să *cred* că a fost în lagărul de prizonieri Huie-kui unde Taisung a fost comandantul lui şi că fata era cu el acolo. *Ştiu* că un bărbat pe nume Wol Pot pretinde că l-a văzut pe Cody în Bangkok şi acum Taisung este în Bangkok zicând că este Wol Pot. De asemenea, mai *ştiu* că Windy Porter îl urmărea şi a fost omorât pentru asta, probabil, de un ucigaş din Chiu Chao. Am motive să *cred* că Wol Pot e posibil să fi lucrat pentru Tollie Fong şi a intrat în vreo încurcătură, ceea ce l-a determinat să vină la noi. China, dacă pui cap la cap toate astea, este un motiv destul de bun pentru mine ca să mă duc la Bangkok.

— Mai *ştii,* de asemenea, că Tollie Fong te va omorî

imediat ce te va vedea.

— A făcut o promisiune, *yen dui yen,* să ne lase în pace pe amândoi.

— Şi tu ai încredere în cuvântul lui? Acel *ch'uang tzu-chi* al lui se va termina numai când unul din voi va muri. Este un jurământ de sânge, Christian. Dacă va fi nevoie, va găsi el o scuză să încalce acest *yen dui yen.* Haide, nu fi atât de naiv.

— China, când am acceptat această însărcinare, n-am crezut nicio clipă că Murphy trăieşte. Apoi am avut îndoieli. Acum ecuaţia s-a schimbat, cred că trăieşte şi, dacă este aşa, am să-l găsesc şi-l bag în mă-sa pe Tollie Fong.

— Mai întâi, omoară-l.

Hatcher se ridică şi-i ciufuli părul.

— Şi eu te iubesc, prietene, spuse el. Mi se pare că întotdeauna primesc mai mult de la prietenii mei, fără să dau nimic în schimb.

— Aşa se întâmplă între prieteni.

— Drăguţ din partea ta că spui asta.

— Pe naiba drăguţ, nu face pe sentimentalul, zise Cohen. Te-am pierdut o dată, apoi te-am regăsit. Acum suntem pe cale să te pierdem iar, de data asta pentru totdeauna. Ştiu bine asta, la fel şi Daffy. Făcu semn cu mâna spre punte. De ce nu te duci să-ţi iei rămas bun de la ea?

Îşi lăsă capul în jos, uitându-se în podea şi îşi trase pătura până peste urechi.

— Mulţumesc, China.

— Da. Hatcher ieşi pe uşă. Cohen nu se uită după el, dar adăugă: Mi-ar plăcea să ştiu că te simţi bine acolo pe insula

ta. Ce-ar fi să-mi dai un telefon după ce se termină totul, dacă ai să mai poţi vorbi.

Aceştia erau oamenii care îl iubeau atât de mult, încât erau gata să-şi jertfească viaţa pentru el şi nu ştia cum să-şi ia rămas bun de la ei. Fiecare indiciu îl aducea mai aproape de trecut ca apoi să-l îndepărteze de el. Dar Hatcher nu avea de ales. Sarcina lui era să-l găsească pe Murph Cody, şi în Hong Kong nu mai avea nimic de aflat, răspunsul era la Bangkok. Şi cu cât se apropia mai repede de rezolvarea misterului, cu atât se temea mai mult.

Daffy şedea la provă privind, în lumina lunii, siajul făcut de elice.

— A meritat, Hatcher? întrebă ea.

— Cred ca da, răspunse el. Mi-a confirmat o mulţime de lucruri.

— Dar cu ce preţ!

— Da, nu se întâmplă întotdeauna aşa.

Tăcură câtva timp, apoi ea întrebă:

— Există vreo femeie în viaţa ta?

Hatcher ezită o clipă. Era oare Ginia femeia *lui?* Cu siguranţă n-ar fi fost de acord cu termenul acesta. Dar, în străfundul inimii, Hatcher îşi dădu seama că făcuse un angajament nerostit faţă de ea. Nu-i spusese niciodată, dar ea *era* femeia lui. Ţinea la ea, dorea să aibă grijă de ea, să o facă fericită. Dorea să aibă pe cineva sigur în viaţa lui. Ginia însemna toate aceste lucruri şi chiar mai mult.

— Da, răspunse el în sfârşit.

— Ţi-a trebuit mult timp ca să răspunzi.

— Pentru că nu m-am gândit la asta niciodată până

acum. Am presupus doar.

— Cum se numeşte?

— Ginia.

— Ginia, repetă ea, parcă vrând să-i verifice numele. Şi cum arată?

— Foarte independentă. Foarte deşteaptă.

— Este frumoasă?

— Da. Dar nu este genul tău.

— Nu înţeleg.

Hatcher se gândi în ce fel să-i descrie diferenţa dintre înfăţişarea exotică a lui Daphne şi frumuseţea naturală a Giniei.

— Ea nu scoate sufletul unui bărbat, aşa cum faci tu. Nu era chiar adevărat, dar era o minciună pe care şi-o putea permite.

— Ai devenit mai diplomat, zise ea zâmbind. Te înţelege tot aşa cum te-am înţeles eu?

— Nu ştie nimic despre trecutul meu.

— Nici despre prietenii tăi?

— Nici despre ei.

— Şi ai să-i spui vreodată?

— Cred că da, cândva, dacă mi se pare potrivit.

— O iubeşti, Hatcher?

Asta îl puse pe gânduri. Nu-şi pusese niciodată întrebarea, şi acum Daphne îl forţa să o facă.

— Asta ar însemna ceva nou pentru mine, Daffy, răspunse el, evitând un răspuns precis. Felul de dragoste despre care vorbeşti tu lipseşte din viaţa mea de multă vreme, dacă chiar a existat vreodată.

— A existat, Hatcher. Tu n-ai lăsat pe nimeni să vadă latura asta a ta, dar eu am văzut-o de câteva ori, pe furiş. Şi China spune că în tine sunt două fiinţe. Omul pe care îl vede toată lumea şi celălalt pe care nu-l poate vedea nimeni. Îl vede Ginia vreodată pe celălalt om?

— Cred că îl vede numai pe acela.

— Atunci înseamnă că este foarte norocoasă.

— Mi se pare că fac aceleaşi lucruri ca înainte.

— Există o diferenţă. Era un timp când tu păreai să... Se opri ca să găsească cuvântul potrivit.

— Să-mi placă? termină el fraza în locul ei.

— Da, încuviinţă ea. Să-ţi placă.

— Poate. Dar nu realizezi nimic dacă te uiţi înapoi. Ce-a fost, a fost. El îi întoarse faţa spre el. Te iubesc, Daphne. N-ai lipsit niciodată din gândurile mele. Dar nu m-am gândit niciodată la noi ca la o familie. Pe naiba, cred că niciunul din noi n-a dorit asta.

Ea îi ocoli privirea: *Vorbeşte pentru tine*, se gândi ea, dar nu spuse nimic şi Hatcher îşi dădu seama că, dorind să fie cinstit, o rănise. Pentru el, legătura cu Daphne fusese ca o singură noapte lungă pentru amândoi, o dragoste de război fără viitor şi fără obligaţii. Acum era prea târziu. El îşi făurise o altă lume, atât de diferită de a ei, încât nu mai era loc pentru ea şi nicio speranţă pentru o legătură permanentă între ei. Ea s-ar plictisi de moarte pe insula lui. În plus, el rupsese o dată legăturile cu lumea întunecată şi periculoasă, lumea lui Daphne, a lui China Cohen, Harry Sloan şi a acelora din Ts’e K’am Men Ti, lumea care era viaţa ei. Acum trebuia să întrerupă aceleaşi legături din

nou.

— Ai dreptate, niciunul din noi n-a vrut să împartă viaţa cu celălalt, spuse ea scutindu-l să o mai rănească.

În timp ce navigau încet prin gurile lui Macao Runs, luminile din Hong Kong străluciră în stânga lor. Ea le privea cum se apropiau şi cum zgârie norii se profilau în întuneric.

— Am să cobor eu prima, spuse ea. Ei ştiu unde trebuie să oprească.

— Daphne…

Ea îi puse degetul pe buze.

— Ne-am spus şi am făcut tot ce trebuia, Hatcher, şopti ea. De data asta, n-ai să te mai întorci. Dar inima mea îmi spune că este tot atât de dureros pentru tine ca şi pentru noi. *Choi qui see yong qup haipon.*

Chinezii spun asta foarte bine: „Dacă omori trecutul, răneşti sufletul”.

CARTEA A TREIA

Pune cinstea într-un ochi şi moartea în celălalt,
Şi mă voi uita la amândoi cu indiferenţă.

Shakespeare,
IULIUS CEZAR actul I, scena 2

FLOAREA LUI IUDA

În aprilie, vântul sufla pe coastele munţilor din nordul Thailandei, spulberând ultimii nori ai musonului şi adiind deasupra câmpiilor cu flori roşii, albe şi purpurii. Florile se înalţă ca balerinele şi înfloresc când soarele coboară peste ele, iar coastele munţilor şi câmpiile devin un covor colorat.

Dar aşa cum unele specii de fluturi trăiesc doar o singură zi, tot aşa florile mor repede, lăsând în urma lor o capsulă verde-deschis cu seminţe, ca măciulia unei cepe de însămânţat. Luni întregi înainte de aprilie, plantele trudesc zi şi noapte ca să producă alcaloizi, care se adună în aceste capsule cu seminţe. Când capsula s-a copt, alcaloizii lăptoşi ies la iveală, uscându-se repede şi întunecându-se la culoare.

Când petalele cad, locuitorii dealurilor, cu pălăriile lor de paie, îşi fac apariţia pe pantele abrupte unde cresc florile, merg printre rânduri, tăind capsulele şi strângând sucul gros, cu linguri de fier, înainte ca acesta să se întărească.

Generalul Dao, care era *phu yai ban* în tribul colinar Hsong, urmărise cu grijă, în primăvara trecută, cum ţăranii băteau capsulele. Ca şef al satului, avea obiceiul să stea ca un zeu pe calul lui negru, pe creasta dealului, cu arma M-14 pusă în bandulieră, cu braţele odihnindu-se pe patul ei, supraveghind recoltarea, în timp ce cei doi paznici şedeau în apropiere. Paznicii cercetau pe rând cerul şi valea cu binocluri puternice, să vadă dacă nu apare vreo trupă

federală sau elicoptere, în timp ce jos, pe dealul numit Powder Mountain, muncitorii băteau capsulele.

Dao fusese ales *phu yai ban* de către ţărani. Ca şi tatăl său, el aplana orice fel de conflict, se interesa de necazurile sătenilor şi negocia cu lumea din afară. Locuitorii din Hsong făceau parte dintr-o sectă tribală numită Phui Thong Luang, Spiritele Frunzelor Galbene, un grup mic a cărui izolare le dăduse posibilitatea să-şi păstreze obiceiurile şi tradiţiile vechi de secole.

Dao era un bărbat solid, călit, aşa cum erau toţi cei din Hsong, din cauza vieţii grele de pe munte. Avea treizeci şi şapte de ani, dar arăta de cincizeci şi cinci, cu toate că era încă chipeş, cu o faţă parcă dăltuită în piatră, o gură mare şi nasul plat. Prefera să se îmbrace cu haine militare gri închis, în locul veşmintelor tradiţionale, cum făceau ceilalţi bărbaţi. Părul negru şi-l lega cu o basma roşie. Din când în când îşi lua binoclul şi privea lucrătoarele care purtau bluze viu colorate cu plătci dungate, pantaloni coloraţi strânşi pe coapse, cu ornamente la jumătatea gambei – numiţi *pasin* cu turbane mari strălucitoare ţesute dintr-un material colorat viu şi cu mărgele de argint.

Sucul pe care-l strângeau era opium brut.

Alcaloidul natural era morfina.

Florile mici şi gingaşe, purpurii, albe şi roşii erau *Papaver somniferum,* care se înmulţea ca buruienile în sud-estul Asiei. Nu erau grădini de flori nevinovate, macul somnifer este o metaforă pentru ceea ce este mai bun şi mai rău în om, un simbol al binelui şi al răului. Într-o capsulă albă cât degetul mare al unui om, se afla iadul şi raiul. Ca şi

cântecul mitic al sirenelor, promisiunea este ispititoare, dar realitatea este mortală, deoarece din opium se face morfina care alină durerile, dar şi heroina.

Dao nu ştia nimic despre statisticile folosirii drogurilor. El nu ştia unde mergeau pachetele lui, cine le cumpăra sau cine folosea produsul recoltei sale. Nu auzise niciodată despre seringi hipodermice, despre preţurile exorbitante care se plăteau, despre haşiş, marijuana, cocaină, heroină, pacheţele cu marijuana, furnizare de droguri, toxicomani care îşi fac injecţii intravenoase, despre experienţele plăcute pe care le ai când te injectezi cu ele. El nu ştia că recolta lui putea omori vreun jalnic narcoman de la capătul lumii sau că gangsteri adolescenţi pot muri pe stradă luptându-se pentru câteva grame de praf alb care era extras şi rafinat din sucul florilor mititele. Nu văzuse niciodată un ac hipo dermic. El ştia doar că recolta aducea bani satului şi asta de ani de zile. Pentru Dao şi întreg tribul Hsong nu era nimic rău dacă o vindea.

Dar guvernul spusese că nu este bine ceea ce fac şi începuse un program prin care să-i forţeze pe fermieri să cultive cafea, ciuperci şi porumb, în loc de maci. Fusese mare zarvă pe dealuri. Triburile Leums, Lius şi multe alte triburi de pe dealuri fuseseră atacate de armată care le confiscase şi arsese recolta, dar cei din guvern nu se legaseră niciodată de Dao. Tribul lui era mare şi ocupa o regiune dificilă a muntelui. Dao era un conducător irascibil şi independent, un adversar periculos. El controla doar 250 de hectare de lanuri cu maci – aproape o sută de acri – insuficient să începi un război pentru atâta. În plus, tânărul

general, fiind *phu yan ban*, trebuia să raporteze tot directorului districtual al guvernului, dar cu doi ani în urmă el îl dăduse afară pe *nai amphoe* din Hsong şi guvernul nu mai trimisese pe nimeni în locul lui.

Tânărul general era însă foarte precaut. Când cerul devenea roşu şi fluviul strălucea ca aurul, Dao călărea până la o colibă construită în mijlocul câmpiei şi intra în ea. Înăuntru mirosea a iarbă proaspăt cosită. Pasta de opium era adusă acolo, învelită şi ambalată în calupuri de câte un kilogram şi jumătate, numite *joi*. Aşa ea îşi menţinea tăria pe timp nelimitat, dacă nu era rafinată.

Pachetele cu pastă de culoare maronie erau puse în coburi de şa. Pe masă era aşezat un pachet de pastă de zece kilograme şi altul de un kilogram. Dao scoase un cuţit şi-şi vârî vârful într-unul din pachete, scoţând un strat subţire şi vâscos, pe care îl răsuci între degete până făcu din el un cocoloş numit *goli*. Îl puse sub limbă, închise ochii şi începu să-l sugă învârtindu-l în gură. După aceea zâmbi mulţumit. Excelent.

În acea noapte, pachetele fură încărcate pe spinarea măgarilor şi, înainte de ivirea zorilor, Dao şi patru dintre cei mai de încredere oameni ai săi conduseră măgarii prin pădure spre Casa Doamnei Blonde. Călărea de două ore prin tufişul des, printre ţepuşe drepte de bambus înalte cât pinii, printre porni de tek enormi, încolăciţi de liane. Mergeau pe cărări pe care numai ochi bine antrenaţi puteau să vadă, pe unde umblau pantere negre şi tigri.

Se opriră când auziră huruitul cunoscut prin lăstărişul de dinaintea lor, îşi priponiră caii şi merseră pe jos ultimul

kilometru, parcă vrăjiţi de zgomotul care creştea ca un muget. Când, în sfârşit, ieşiră din junglă, se pomeniră la o trecătoare stâncoasă învăluită în ceaţa care se ridica în jurul lor din asurzitoarea cădere de apă numită Doamna Blondă, la capătul îndepărtat al văii. Luptându-se cu stâncile alunecoase de la marginea fluviului, până le tremură pământul sub picioare, găsiră, în sfârşit, intrarea peşterii cunoscute sub numele de Casa Doamnei Blonde.

Conducătorii Hsong îşi ascundeau aici pasta de opium, de secole. Acum locul era mai bun ca oricând, pentru că ar fi fost nu numai o sinucidere să ajungi pe jos până aici, dar locul era inaccesibil şi pentru elicopterele guvernului. Stocau pachetele de pastă de opium *joi* adânc în peşteră, le acopereau cu hârtie, lăsându-le acolo până venea timpul să le vândă.

Acum era toamnă şi, cu o zi înainte, şeful triadei Chiu Chao trimisese un mesager în satul Hsong ca să stabilească o întâlnire. Dao îl trimisese pe Straw Sandal înapoi la şeful lor cu un kilogram de pastă, ca un gest de curtoazie şi ca acesta să verifice calitatea.

Multe dintre triburile de pe dealuri vindeau pasta de opium în stare brută, dar tribul Hsong avea propria lui rafinărie, o făbricuţă simplă, dar eficientă, într-o cameră nu prea mare. Triadele Chiu Chao ar fi dorit să-şi rafineze singure heroina, dar cei din tribul Hsong îşi preparau ei praful. Era o chestiune de mândrie pentru Dao, dar se gândea şi la partea materială. Era nevoie de două mii de capsule de maci ca să facă un kilogram de pastă de opium.

Un kilogram de pastă se vindea pe dealuri cu şaptezeci de dolari, un kilogram de praf chinezesc se vindea cu nouă sute de dolari. Pentru Dao diferenţa merita efortul făcut. Asta însemna mai multe puşti pentru bărbaţi, mai mulţi porci şi tauri, poate chiar un camion nou pentru sat, cupoane de mătase thailandeză pentru femei, iar pentru el un radio cu unde scurte. El nu ştia că o jumătate de kilogram de heroină se vindea cu o jumătate de milion de dolari la New York sau că preţul urca de şase sau şapte ori mai mult după aceea, ajungând să se vândă pe stradă la patru milioane de dolari.

În noaptea aceea, cei din Hsong avură de lucru în micul cuptor. Amestecară zece kilograme de pastă cu apă şi-o puseră la fiert într-un cazan enorm de alamă până când deveni o masă neagră, groasă, care semăna cu melasa. După aceea o turnară într-o presă de lemn şi stoarseră apa din ea. Ceea ce rămase era un kilogram de esenţă de heroină în granule. Amestecată cu apă şi cu anhidridă acetică, într-un mic alambic, uscată sub lămpi puternice şi presată din nou, se transforma într-un calup de praf alb pur, pe care îl marcau cu o ştampilă: 999, marca celor din Hsong şi garanţia că un calup de un kilogram de alb de China era 99,9 la sută heroină pură.

Imediat după răsăritul soarelui, elicopterul decolă de la Chang Mai şi se îndreptă spre Hsong, la o sută zece kilometri depărtare. Cu o zi înainte, Tollie Fong îl trimisese pe Straw Sandal la generalul Dao ca să aranjeze întâlnirea. Ritualul afacerii era o formalitate, dar aşa procedaseră cu

toate satele din nordul Thailandei, în ultimele câteva luni. Munţii verzi ca smaraldul fugeau sub ei şi deveneau mai aspri, de nepătruns. Drumurile muntoase se întortocheau pe coastele vârfurilor luxuriante şi se terminau brusc cu alunecări de teren sau, pur şi simplu, erau înghiţite de verdeaţă. De sus, era uşor de observat de ce armata era împiedicată în încercările de a descuraja sau distruge recolta de maci de aici.

Fong şedea pe locul co-pilotului elicopterului, având în spate trei ajutoare – White Fan, care era însărcinat să încheie afacerea şi în această călătorie îi servea de secretar şi de consilier financiar, şi de doi pistolari, Billy Kot şi Soon. Mesagerul îşi îndeplinise însărcinarea şi se întorsese la Bangkok.

White Fan, un bătrân clarvăzător care mergea pe optzeci de ani, avea părul alb şi subţire, şi o rămăşiţă de cioc. Purta tradiţionalul *cheongsam* chinezesc de mătase şi îşi închinase viaţa tradiţiilor şi ritualurilor. Nu-i plăcea să meargă cu elicopterul, dar faţa lui inexpresivă nu lăsa să se vadă aşa ceva. Stătea cu ochii închişi ţinându-şi între picioare geanta cu şiretlicuri. Soon, un călău demn de încredere, moţăia lângă el fără să-şi facă griji că mergea cu elicopterul.

Afacerile, ca şi omorurile, erau îndeletnicirile lui Tollie Fong, Să obţină heroină de pe dealuri şi să o vândă pe piaţa neagră ori la Singapore, ori la Marsilia, la New York, ori Grand Rapids era tot sarcina lui. Fong învăţase să facă comerţ de foarte tânăr, de la tatăl său, care îşi făcuse studiile într-un colegiu în Statele Unite şi îi cunoştea bine pe

americani. Fong îşi aducea bine aminte de noaptea aceea.

1962. Ajunul Anului Nou chinez, Anul Tigrului.

Afară, pe stradă, erau dansatori şi dragoni. Focuri de artificii cădeau pe trotuare şi stelele de deasupra Hong Kong-ului nu se vedeau din cauza rachetelor strălucitoare.

Tânărul Fong nu avea încă paisprezece ani şi dorea să plece în oraş cu prietenii săi, dar tatăl său insistă să rămână acasă. El îi convocase pe *bing yahn*-i, soldaţii lui, la o întâlnire, şi călăul triadelor White Palms se aplecă spre cei cinci ofiţeri şi-şi puse mâna pe genunchiul fiului său.

— Am stat mai multe ore de vorbă cu *san wong* şi este important ca să cunoaşteţi noile noastre planuri.

Mai întâi, trebuie să-i înţelegeţi pe americani. Ei au multe slăbiciuni. Sunt dornici să încerce lucruri noi. Sunt foarte sociabili şi fac orice ca să-şi impresioneze prietenii; în plus, fac lucrurile pe scară mare. Trăiesc din bani împrumutaţi şi scopul lor în viaţă este siguranţa… şi plăcerea.

Acum sunt încurcaţi într-o harababură cu luptele din Vietnam şi în ţară la ei există un protest revoluţionar al tinerilor. Şi – ochii i se aprinseră – au descoperit drogurile, marijuana, un preparat chimic care se cheama acid. Acesta este doar începutul. *San wong* crede că aceşti tineri sunt dornici să cunoască şi alte droguri.

Până acum, clienţii de praf alb au fost în cea mai mare parte cerşetori, oameni de pe stradă, hoţi şi bătăuşi. Există un comerţ cu cei foarte bogaţi, dar printre ei sunt foarte puţini care le folosesc. Sicilienii controlează comerţul.

Aşa că noi avem trei planuri. Mai întâi, trebuie să ne îndreptăm către sicilieni. Asta nu va fi uşor, dar trebuie să

ne străduim să-i aprovizionăm şi să folosim oamenii lor, ca să le distribuim propria noastră marfă.

— Putem să avem încredere în ei? întrebă unul dintre *bing yahn-i.*

— Niciodată! Întotdeauna trebuie să fim prudenţi cu ei. Când va fi cazul, le vom declara război şi îi vom distruge, dar mai este mult până atunci. De acum înainte trebuie să creăm cererea şi să încheiem afaceri, aşa că avem nevoie de sicilieni. În al doilea rând, soldaţii americani din Vietnam şi din Thailanda sunt chiar la uşa noastră şi războiul se înteţeşte, deci vor mai veni mulţi soldaţi. Războiul acesta va dura mult, aşa cum s-a întâmplat şi cu francezii, şi o să le vindem heroină la preţul de cost plus zece la sută.

— La preţul de cost? întrebă surprins, unul dintre *bing yahn-i.*

— Plus zece la sută, ca să obţinem o cerere cât mai mare, îl corectă Fong. Ei vor pleca în Statele Unite şi le vor spune prietenilor lor, şi cererea va creşte al dracului de mult. Aceştia vor fi clienţii *noştri.* Ei se vor obişnui cu heroina pură alb de China şi nu vor mai fi mulţumiţi de rahatul ăla de heroină maro, turcească şi mexicană pe care le-o vând sicilienii. În sfârşit, va trebui să-i încurajăm pe oamenii de pe deal să cultive mai mulţi maci, pentru că cererea va fi mult mai mare decât putem să le oferim.

Toate celelalte afaceri cu care se ocupă White Palms trebuie să treacă pe locul al doilea.

Aceasta se întâmpla în noaptea când el îi convocase pe cei cinci căpitani ai săi, care se autointitulau Dragon’s Breath, ca să deschidă pieţe în Saigon şi să le

aprovizioneze.

— Trebuie să planificăm această acţiune cu cea mai mare grijă, apoi să aşteptăm, zise el, deoarece vor trece doi sau trei ani înainte de a întreprinde ceva, dar este un plan bun şi va merge.

După ce plecară căpitanii, bătrânul Fong se întoarse spre fiul său.

— Trebuie să deprinzi partea economică a acestei afaceri, zise el calm, dar hotărât. Sunt milioane, poate chiar miliarde de dolari în joc. Acum, rolul tău este să fii urmaşul meu ca Red Pole la White Palms Chiu Chao, şi această afacere îţi va deschide mari perspective. Cu cât ai să ştii mai mult, cu atât ai să devii mai puternic. Cine ştie cât de departe poţi să ajungi... Red Pole îl pregătise bine pe fiul său. Mentorul lui Tollie Fong era Joe Lung, mai târziu singurul membru din Dragon’s Breath care va supravieţui masacrului brutal al lui Hatcher în Delta Mekong. Lung avea un program de antrenament foarte strict. Fusese un an la Ninja în Tokio, şase luni la SAVA*K în* iran, alte şase luni cu tâlharii şi asasinii Sikhs în Bombay. Un alt an îl petrecuse cu un maestru de taichi şi karate în Okinawa.

Dar trebuia învăţate dedesubturile comerţului şi Fong le deprinse de la experţii care lucrau în birourile triadei Chiu Chao în Hong Kong, Bangkok, Singapore şi Seattle. Înainte de a împlini douăzeci de ani, era la New York ca să înveţe afacerile străzii şi ucisese deja de trei ori, deoarece principalul lui rol în ierarhia White Palms era să ia locul tatălui său, adică să devină călăul Red Pole.

Ca nou *san wong* în White Palms, Fong l-ar fi făcut pe

tatăl său să fie mândru de el, deoarece devenise expert în afaceri. Acum, profiturile erau atât de mari, încât puteau cumpăra poliţia şi puteau corupe pe toată lumea. Comerţul cu droguri devenise afacerea cea mai profitabilă din lume şi o cincime din toată heroina vândută în Statele Unite provenea de la Golden Triangle din nordul Thailandei. În ciuda *ch'u-tiao,* jurământul său de sânge de a-l ucide pe Hatcher – omul care-l executase pe tatăl său şi acum pe Joe Lung – afacerile cu heroina trebuia să fie pe primul plan, deoarece el îşi extinsese puterea, încheind contracte pentru Golden Triangle cu cele mai productive triburi de pe deal.

Cu fiecare an ce trecea, îşi mărea mai mult imperiul, asumându-şi riscuri periculoase cu imprevizibilii şi nestatornicii bandiţi de pe munte. De câte ori guvernul le ardea câte o recoltă sau obliga tribul de pe deal să planteze cafea sau ciuperci, Fong se interesa în alte părţi şi găsea noi triburi care doreau să cultive macii care le aduceau profit.

Acţiunea lui adusese beneficii frumoase. Fong controla acum tot fluxul heroinei thailandeze al tuturor familiilor Chiu Chao, ceea ce însemna cinci la sută din toată heroina produsă în Thailanda. Într-o adunare secretă, membrii din Chiu Chao îl confirmaseră *san wong,* stăpânul tuturor familiilor.

Fong avea nevoie de un om care să-i ia locul şi să ştie să se impună, de cineva în care să aibă încredere, şi hotărî ca acesta să fie Billy Kot.

Ales dintre numeroşii asasini care lucrau pentru White Palms, Kot era isteţ, deştept, necruţător şi, după părerea lui

Fong, cel mai eficient ucigaş din lume, după el, bineînţeles. Avea numai douăzeci şi şase de ani, dar absolvise un colegiu şi acum era timpul să-l înainteze în grad.

Sprijinit de spătarul scaunului, Fong începu o discuţie cu Billy Kot care se aplecă să-l asculte cu atenţie.

— Trebuie să înveţi să faci afacerile astea, fiindcă tu vei fi noul Red Pole.

Kot înălţă capul surprins de ştirea la care nu se aştepta.

— Asta înseamnă mai mult decât sarcinile unui Red Pole, zise Fong. Trebuie nu numai să impui regulile societăţii ci şi să duci tratative aici.

— Înţeleg, spuse Billy Kot, încercând să-şi stăpânească emoţia la aflarea veştii. Promit să fiu demn de încrederea pe care mi-o acorzi.

— Trebuie să cunoşti obiceiurile fiecăruia dintre conducătorii de pe deal. Ei sunt pentru noi ca arterele pentru inimă. Trebuie să înveţe să aibă încredere în tine. Şi nu seamănă unul cu altul.

— Ce poţi să-mi spui despre generalul Dao?

— Generalul Dao este conducătorul tribului Hsong de paisprezece ani, de când avea douăzeci şi doi de ani, începu Fong. Toate triburile din jur se tem de tribul Hsong.

— Este războinic?

— El nu atacă niciodată, dar nici nu se pleacă în faţa cuiva. Nu au declarat război nimănui de cel puţin zece ani.

— Deci e un tip dur, zise Billy Kot.

— Foarte dur. Armata se teme de el. Acum doi ani l-a alungat pe *nai amphoe* şi cei din Bangkok n-au mai trimis pe nimeni în locul lui. El nu este ca alţii, să se vaite că

federalii îi ard recolta sau să încerce să mai stoarcă ceva dolari pentru fiecare *joi.*

— Este prietenos? întrebă Kot.

— Zâmbeşte, răspunse Fong ridicând din umeri, dar este prudent. Secretul este să-l respecţi şi să nu-l ameninţi niciodată. O insultă sau o ameninţare, chiar una nevinovată, ar fi o greşeală şi s-ar declanşa un război. *Bing yahn-ul* lui ne-ar reduce afacerile sau ar putea chiar să pună capăt angajamentelor cu noi, aşa că ai grijă.

— De data asta, am să ascult doar.

— Nu, să spui ce crezi că trebuie spus. Dacă faci vreo greşeală, White Fan te va avertiza. El va sta în picioare sau jos între noi şi Dao, lateral, aproape cu faţa spre noi. Dacă dă din cap, nu mai spui nimic şi îl laşi pe el să vorbească.

— Câtă heroină se fabrică în Hsong?

— Nu este un producător prea mare, dar praful este de cea mai bună calitate şi este rafinat de ei. Şi-a mărit producţia în fiecare an. Anul acesta, nu ştiu cât va fi de mare.

De sus, din elicopter, văzură un sat nu prea mare, poate, o sută de case care formau un model regulat pe un platou cu vegetaţie luxuriantă. Dincolo de platou, se înălţa Powder Mountain, de pe care recolta fusese culeasă. Pilotul ateriză pe un drum de ţară, la picioarele muntelui.

— Acesta este satul principal, spuse Fong în timp ce coborâră din elicopter. Mai sunt încă trei sau patru în jur. *Bing yahn-ii* din Hsong locuiesc în junglă. Ei sunt pretutindeni, aşa că nu-i subestima.

— Câţi soldaţi sunt? întrebă Kot.

— Habar n-am, răspunse Fong. Poate trei sute.

— Au arme?

— De toate felurile. Puşti mitraliere, M-uri 14, lansatoare de grenade şi multe arme uşoare. Sunt foarte bine înarmaţi.

Un autocamion militar prăpădit îi aştepta. Se aşezară în spate, unul în faţa celuilalt, după care porniră pe drumul abia accesibil, spre sat, la o mie de metri deasupra văii.

— Ar putea să-şi cumpere un camion sau două, zise Fong, făcând o socoteală în gând; el nu nota niciodată nimic.

Kot urmări cum camionul urcă pe drumul plin de praf. Zări o strălucire momentană de soare pe otel, într-un copac, şi mişcare într-altul.

— *Bing yahn-ii* lui sunt peste tot, zise el.

— *Hai*. Adevărate maimuţe, răspunse Fong, încuviinţând din cap.

Când ajunseră în vârful dealului, camionul se opri în faţa unei case mici cu o singură fereastră, care era mai departe de restul locuinţelor. Un paznic înarmat şedea în picioare în faţa uşii.

— Priveşte cât sunt de prevăzători, zise Fong. Învoielile se făceau de aproape o sută cincizeci de ani, din timpul Războaielor Opiului din China. Fong îl postă pe Soon de partea cealaltă a uşii şi intră în casă cu Fan şi Billy Kot.

Era o cameră mică cu patru rogojini pe podea, formând un pătrat în mijlocul încăperii. Dao stătea în faţa uneia dintre ele, cu doi dintre soldaţii lui postaţi în fiecare colţ al camerei, în spatele lui. Lângă Dao, stătea *fai thaan*-ul, un bărbat a cărui faţă era brăzdată de ani şi ai cărui dinţi erau îngălbeniţi din cauza mestecatului betelului. *Fai thaan*-ul

era bucătarul şi şeful rafinor al tribului Hsong. La picioarele lui se afla un mic pachet învelit în frunze verzi.

Fong se îndreptă spre centrul camerei, se aşeză în faţa lui Dao, îşi lipi palmele una de alta şi făcu o plecăciune *wai* ca să-şi arate respectul faţă de conducătorul tribului şi fabricantul prafului magic. Dao răspunse salutului *wai,* apoi Fan luă loc în faţa bătrânului rafinor şi îşi puse geanta neagră lângă picioare. Kot stătea în spatele lui Fong.

Vorbiră într-un dialect special, un amestec de thailandeză şi birmaneză.

— Aş vrea să vă fac cunoştinţă cu *bing yahn*-ul meu, Billy Kot, spuse Fong generalului. În curând, el va fi Red Pole la White Palms, în locul meu.

O umbră de îngrijorare se întipări pe faţa generalului.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse Fong repede. Eu voi deveni *san wong* în Chiu Chao, iar de acum înainte Billy Kot va fi purtătorul meu de cuvânt. El va vorbi în locul meu şi va negocia corect cu toate triburile care ne furnizează heroină.

Dao îl privi pe Kot câteva secunde, studiindu-i trăsăturile regulate ale feţei. Avea ochii la fel ca ai şefului său, duri şi ameninţători.

— Deci, învaţă? zise Dao.

— *Hai,* răspunse Fong.

Generalul îl mai privi o dată pe Kot şi dădu scurt din cap, zâmbind.

— *Ho,* răspunse Dao, vârându-şi pumnul drept în palma mâinii stângi în semn că este de acord.

Nu-şi strânseră mâna pentru că în Thailanda atingerea

mâinilor este considerată o jignire. Şedea cu picioarele încrucişate pe rogojina din faţa lui. Fong, White Fan, noul Red Pole şi *fai thaan*-ul se aşezară în aceeaşi poziţie. Numai după ce se aşeză, Dao îl salută pe Fan.

— Te simţi bine, Phat Lom? întrebă el.

Bătrânul încuviinţă din cap şi zâmbi cu sfială în timp ce-şi deschise servieta din care scoase un abac pe care şi-l puse în faţă.

— *Hai, hai,* zise Dao, dând energic din cap. Apoi îşi lipi palmele una de alta şi zâmbi binevoitor. Deci, a venit timpul să încheiem afacerea, zise, aprobând din cap spre *fai thaan,* care desfăcea cu grijă frunzele în care era înfăşurat calupul. Bucata albă marcată „999” strălucea pe rogojina din faţa lor. Ridică cu amândouă mâinile calupul alb ca zăpada şi i-l întinse lui White Fan care îl luă într-o mână, îl cântări din ochi, apoi îl întoarse pe partea cealaltă. Încuviinţă scurt din cap, lăsând să se înţeleagă că greutatea era corectă. Se ridică, se duse la fereastră, îl privi la lumina soarelui câteva minute, suflând uşor deasupra bucăţii albe. Zgârie uşor cu unghia câteva firişoare şi inhală mirosul. Aşteptă un minut sau două, ca să-şi facă efectul, mai răzui câteva firişoare, le băgă în gură şi le gustă, apoi se întoarse către generalul Dao şi îi puse calupul de heroină în faţă.

Ridică trei degete în direcţia lui Fong.

— *Khuna-phaap di thi soot.* Calitatea întâi.

— Excelentă ca întotdeauna, zise Fong. Cât ai obţinut anul acesta?

— Nouă sute şi treizeci şi cinci de *joi,* răspunse Dao, foarte mândru de recolta sa.

Fong era şi el foarte încântat. Aproape o mie cinci sute de kilograme de pastă însemna o sută cincizeci de kilograme de heroină.

— Adică cincizeci de kilograme mai mult decât anul trecut, zise el.

— Am avut un an bun, răspunse generalul.

La tranzacţia anterioară, Fong plătise nouă sute de dolari kilogramul. Îl cercetă cu privirea pe Fan care mişca întruna bilele colorate ale abacului în stânga şi în dreapta, socotind. Fan ridică două degete, apoi trei, apoi unul şi, în sfârşit, ridică pumnul. Era un cod pe care numai ei doi îl înţelegeau.

Deşi Kot nu cunoştea codul, îşi făcu repede nişte calcule în minte. Nu-i deloc rău, gândi el. Cam o sută treizeci şi cinci de mii de dolari pentru o sută cincizeci de kilograme de heroină pură.

Fong se întoarse spre el şi-l întrebă cam cât ar fi preţul. Era o încercare la care nu se aştepta. De fapt, preţul era neimportant. Luând în considerare profitul sigur, îşi puteau uşor permite să-i plătească lui Dao de patru sau chiar de cinci ori preţul obişnuit, fără să fie în pierdere, dar astea erau afaceri şi banii erau bani.

Kot încercă să gândească asemeni unui Red Pole. El trebuia să cântărească două lucruri: mai întâi, dacă trebuia să mărească preţul şi în al doilea rând, cât de mult să o facă, încât să nu-l răsfeţe prea mult pe Dao. Urcând preţul cu cincizeci de dolari la un *joi,* n-ar fi în mare pierdere, dar i-ar face o impresie bună şefului de pe deal şi nu ar fi nici excesiv de generos.

— Cincizeci în plus pentru un *joi,* răspunse Kot.

Kot îşi dădu seama din privirea lui Fang că fixase un preţ bun. Acesta îşi întoarse privirea spre general.

— Oferta mea ar fi fost de douăzeci şi cinci, spuse el zâmbind. Noul Red Pole este mai darnic decât mine.

Generalul Dao era încântat. Expresia feţei Fan-ului nu se schimbă, era ocupat să facă socoteli pe abacul lui.

Întreaga cantitate i-ar costa o sută patruzeci şi două de mii de dolari, adică două milioane opt sute cincizeci de mii de bahţi.

— Ce-ai zice de două milioane opt sute? întrebă Fang.

— Este foarte bine, spuse Dao, îndoindu-şi pumnul în palmă.

Afacerea era încheiată. Fang scoase din servieta neagră mai multe teancuri de bancnote roşii baht şi le puse unul peste altul în faţa lui Dao, apoi făcu o plecăciune.

— Suma întreagă, aşa cum ne-am înţeles. Când va putea domnul Kot să primească marfa?

— În trei zile vă convine? întrebă Dao.

— E perfect, răspunse Fong îndoindu-şi şi el pumnul în palmă. Şi, dacă nu îl jignesc pe general, aş vrea să le fac cadou oamenilor Hsong două camioane noi, ca să celebrăm învestitura noului Red Pole.

Dao fu plăcut surprins. Două camioane noi peste suma obţinută.

— Eşti foarte generos, prietene, spuse el. Concetăţenii mei vor fi foarte încântaţi să lucreze cu domnul Kot.

— *Mai,* zise Fong, cu o înclinare a capului, şi se ridică.

Ieşiră din căsuţă, îl luară pe Soon care rămăsese la uşă şi

se întoarseră la camion.

Fong era încântat de alegerea lui şi îl bătu pe noul Red Pole pe umăr.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise el optimist. Nu cred că vei avea probleme.

— *Mm goi*, spuse Billy Kot, făcând o plecăciune.

— O sută cincizeci de kilograme de heroină pură pentru o sută patruzeci de mii de dolari şi două camioane, zise Fong. Cât face asta White Fan?

Fan calculă imediat beneficiul, ţinând cont de preţul străzii din Manhattan, din dimineaţa aceea. Îşi ridică degetele şi îi spuse suma prin codul lor.

— Trei milioane şapte sute de mii de dolari, spuse Fong radios. Bună treabă pentru o singură zi.

Pe oriunde se găseau oameni erau şi traficanţi de droguri gata să-i vâneze. La hotelul Vitoşa din Sofia sau la hotelul Pique în Marsilia, ori la hotelul Garden din Amsterdam, sirieni, turci şi libanezi se întâlneau cu gangsteri chinezi, sicilieni şi americani ca să facă trafic de heroină, cocaină şi marijuana. Ei erau puternicii şefi ai comerţului cu droguri. Ei extinseseră rutele navale din Orient spre Amsterdam, Londra şi Roma, şi de aici către majoritatea porturilor din America de Nord, unde o mie de kilograme de heroină ajungea până la două miliarde de dolari, iar preţul se schimba când se vindea pe stradă.

Partenerii lor erau sicilienii, deoarece în anii de când se terminase războiul în Vietnam făcuseră afaceri cu gangsterii americani şi îşi extinseseră puterea lor mortală

asupra celor mai multe oraşe din Statele Unite.

Stăpânii drogurilor făceau contrabandă într-un fel neobişnuit, un joc de-a v-aţi ascunselea mortal între „catâri”, curierii care făceau traficul de heroină şi droguri, şi agenţii cumpărători. Praful mortal era introdus în cavităţile pietrelor preţioase, statui şi icoane, în vată, păpuşi, cărţi, în valize diplomatice, dar cea mai mare cantitate era transportată în încărcăturile de cafea, soia şi bambus. Heroina era dizolvată în apă, apoi valize, covoare, tablouri şi lucruri de îmbrăcăminte erau impregnate cu acest lichid şi transportate pe apă sau pe uscat în Statele Unite. Traficanţii ascundeau drogurile în deşert până încheiau afacerile, apoi le trimiteau peste graniţă, îndopând cămilele cu ele, dresându-le şi antrenându-le să meargă pe anumite drumuri.

De câte ori se pierdea o cantitate de droguri, se făcea o nouă schemă de transport. Pentru fiecare cantitate confiscată măreau de zece ori transportul următor.

În Bangkok şi Hong Kong, Tollie Fong şi triada sa White Palms aveau cea mai dezgustătoare şi îngrozitoare metodă dintre toate. Acum era timpul să întreprindă o acţiune masivă în Statele Unite. Aveau aproape trei tone de heroină pură 99,9 la sută, alb de China, ascunsă la Bangkok, gata să fie încărcată pe vase spre America.

Prezicerea făcută de tatăl lui Tollie Fong, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, devenise, în sfârşit, realitate. În toţi aceşti ani avuseseră rezultate bune şi Fong avea un plan perfect cu care bătrânul *san wong* fusese de acord.

Tollie Fong avea posibilitatea să declare război Mafiei – La

Cosa Nostra, duşmanul jurat al celor din Chiu Chao.

O SUGESTIE

Earp ieşi din biroul lui Sweets Wilkie, urcă scările, dădu la o parte draperia din mărgele de sticlă şi intră în camera secretă din Longhorn Saloon. Onorabilul şedea pe scaunul tapiţat şi cu aspectul lui impunător dădea impresia că stă pe un tron. Ca de obicei, citea. Singura lampă aprinsă din încăpere era cea cu franjuri, celelalte două de deasupra mesei de pocher şi a celei de biliard erau stinse. Earl îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

— Cam târziu pentru tine, nu-i aşa? zise.

— Mă captivează, răspunse Onorabilul fără să ridice ochii de pe carte.

— Am primit un telefon de la omul meu din Hong Kong.

— Mda, zise Onorabilul, citind în continuare.

— Un bărbat numit Hatcher soseşte cu avionul de mâine dimineaţă. Hatcher este asasin şi lucrează pentru Sloan.

— Poate că este doar o coincidenţă?

— Nici gând. Mai întâi a venit Sloan şi, imediat după el, Hatcher. Nu, nu vine el să ardă gazul pe aici.

— Zici că Hatcher ăsta este periculos?

— În ultimele patruzeci şi opt de ore a scotocit jumătate din Hong Kong. Individul ăsta este o pacoste.

— Vrei să-ţi dau un sfat?

— N-am ascultat întotdeauna?

Onorabilul îşi muie degetul în paharul cu vin, întoarse

pagina cărţii şi îşi linse degetul.

— Aranjează să vină aici, spuse el. Urmăreşte-l pas cu pas.

— Nu este cam periculos? întrebă Earp. Să-l aducem chiar în bârlogul nostru?

— Dacă este atât de periculos după cum spui şi a venit aici ca să-l ucidă pe Calul Thailandez, înseamnă că este şi foarte deştept. În orice caz, o să apară el pe aici, mai devreme sau mai târziu.

Onorabilul ridică privirea şi zâmbi.

— Thailandezii au o vorbă: „Este mai uşor să omori un tigru prietenos decât un câine rău”.

KRUNG THEP

Hatcher se trezi când avionul 747 viră brusc trecând pe deasupra oraşului Bangkok, şi îl auzi pe însoţitor anunţând că se apropiau de aeroportul Don Muang. Pe jumătate adormit, Hatcher îşi amintea oraşul cu temple de aur şi argint, cu cupole impunătoare, cu femei frumoase şi gingaşe, ca porţelanurile chinezeşti, înfăşurate în mătăsuri strălucitoare.

Dădu perdeaua la o parte şi văzu parcă un tablou frumos pictat. Chiar în lumina cenuşie a începutului de zori, când soarele promitea să se arate la orizont, Bangkok-ul strălucea ca o bijuterie în mâna lui Buddha, iar fluviul Chao Phraya era ca o linie fără sfârşit. Sute de cupole şi clopotniţe de aur se zăreau prin ceaţa dimineţii, ca florile

căutând soarele. Aceste locuri sfinte şi canalele care traversau oraşul erau caracteristica oraşului. Cu sute de ani în urmă, în Bangkok nu existau străzi; erau numai duzini de canale care îl străbăteau, pe malul cărora creşteau flori şi copaci. Acum totul se schimbase. Câteva artere mari de apă deserveau încă oraşul, restul fuseseră umplute, devenind bulevarde şi străzi, dar florile rămăseseră şi străzile erau demarcate atât de orhidee, plante agăţătoare şi palmieri, cât şi de rigole şi trotuare. Prin ceaţa dimineţii, Hatcher zări canalele în jurul cărora erau aşezate *hang yao*-uri pline cu fructe proaspete, flori şi mărfuri de toate felurile, pieţe pe malurile braţului principal unde oamenii îşi făceau cumpărăturile.

Când avionul începu să coboare, soarele strălucea la orizont şi ceaţa dimineţii se împrăştiase lăsând să se vadă, în toată splendoarea, scânteietorul oraş de aur.

Priveliştea era atât de uluitoare pentru cei ce veneau din Occident, încât parcă zburau pe altă planetă. Turiştii nu se mai săturau să o admire. Totul li se părea extraordinar. Dar el ştia că sub toate aceste frumuseţi se găsea suferinţa marii sărăcii, copii care se bălăceau în propria murdărie şi erau vânduţi pe străzi, că heroina făcea parte din rata de schimb, că erau şaizeci sau şaptezeci de omoruri pe lună, că blocurile de oţel cu geamuri ca oglinzile, ale celor veniţi din Vest, deformau încetul cu încetul vechea frumuseţe a Bangkok-ului şi că automobilele poluau aerul oraşului. Poate, se gândea el, thailandezii se vor plictisi de străini şi îi vor alunga, aşa cum făcuseră strămoşii lor, cu două sute de ani în urmă, când *farang* încercase să înlocuiască îndurarea

lui Buddha cu trufia arogantă a Creştinismului.

Ca să supravieţuiască în Bangkok ca *farang*-i, cei veniţi din Occident trebuiau să-i accepte înţelepciunea, chiar dacă nu o înţelegeau. Aici Buddha era sfântul mărinimos. Thailandezii bogaţi cumpărau butoni cu frunze de aur şi îi lipeau pe temple şi icoane. Săracii acopereau statuile cu cioburi de ceşti. Fiecare îşi aducea tributul şi venea să se roage, să-i ceară ceva lui Buddha, deoarece thailandezii nu se gândeau să-l roage decât să prindă un peşte mare, să ia un bilet câştigător la loterie, să aibă o femeie frumoasă pentru noapte sau un bărbat chipeş cu care să se distreze după apusul soarelui. Celelalte dorinţe erau lăsate pe seama occidentalilor, al căror Dumnezeu, reprezentat prin intermediari încrezuţi, trufaşi şi autoproclamaţi, era un Dumnezeu ameninţător, mai puţin milos, mai puţin iertător şi lipsii de simţul umorului. Pentru thailandezi, care credeau că zâmbetul se născuse în ţara lor, Buddha era un Dumnezeu generos, capabil să-i facă să râdă şi să le aducă o nemărginită bucurie, un Dumnezeu care nu cerea nimic şi le zâmbea celor ce depuneau daruri la picioarele lui.

Poate că de aceea pentru thailandezi era un păcat să te cerţi, o jignire să ridici vocea, iar mânia era intolerabilă. Trebuia să iubeşti un popor a cărui filosofie de viaţă se rezuma la: *Mai pen rai* – „Nu-i nimic”. La început, Hatcher nu înţelesese complexitatea budismului Hinayana, doar un singur lucru: budiştii credeau că existenţa noastră temporară pe pământ este nesigură; grija este o absurditate, supărarea – inutilă, confruntarea – o complicaţie, neliniştea – păcat, iar viaţa – o continuă

iertare. Era o filosofie pe care încercase să şi-o însuşească, dar occidentalii aveau reacţii atât de puternice, încât era foarte greu pentru un *farang* să nu ţină seama de ele. În trecut, Hatcher înţelesese şi încercase să pună în practică filosofia thailandeză, dar acum era altceva. Era copleşit de nelinişte şi se temea cel mai mult de ceea ce va afla despre Cody în Bangkok. Cu cât avionul se apropia de aeroport, cu atât neliniştea lui creştea. Chiar identificarea fostului său prieten va fi o problemă grea. Îl va mai recunoaşte oare pe Cody? Trecuseră aproape douăzeci de ani de când îl văzuse ultima oară şi, probabil, îşi schimbase şi numele.

Dar teama cea mai mare a lui Hatcher îl privea pe Cody însuşi. Ce făcea el aici şi de ce stătuse ascuns toţi aceşti ani? Fusese colaboraţionist? Era toxicoman? Traficant de droguri? Dacă se ocupa de traficul de droguri, era în combinaţie cu Tollie Fong şi cu triadele Chiu Chao? Sau era vreun alt secret mai ascuns pe care Hatcher nu şi-l putea imagina?

Murise sau nu Cody? Chiar dacă ar fi ieşit din avion după prăbuşirea lui, cu cincisprezece ani în urmă, Cody ar fi putut să moară în lagărul de prizonieri sau în zeci de alte feluri. Cincisprezece ani era mult timp.

Hatcher îşi mai amintea că în Thailanda numai faptele contau. Adevărul era un amestec de ceea ce era realitate cu ceea ce îţi închipuiai, de ceea ce era real şi ceea ce era spiritual. În cel mai bun caz, un fapt în Bangkok era o teorie a realităţii, o percepţie personala. Adevărul era adesea o iluzie şi lucrurile nu erau întotdeauna aşa cum păreau că sunt.

Oricât ar fi încercat să se gândească, Hatcher nu putea să-şi explice de ce Cody se ascunsese.

În sfârşit, întrebarea care îl rodea cel mai mult era: Dacă Murph Cody era implicat în vreo afacere murdară, ce va face el, Hatcher? O va ignora şi se va întoarce acasă? Să încerce, în orice caz, să stabilească o întâlnire cu tatăl său? Poate că sfatul lui Cohen era cel mai bun dintre toate – să întoarcă spatele la tot şi să se ducă acasă. Dar el nu avea libertatea să aleagă.

Avea o obligaţie faţă de Buffalo Bill Cody, îi făcuse o promisiune şi înţelegea să o respecte.

Oricum, era agăţat, trebuia să-şi ia rolul în serios, indiferent de ce se va întâmpla.

Trecu vama fără probleme şi găsi un taxi. Drumul spre oraş fu un joc al închipuirii, o călătorie minunată printre culturile bogate, privelişti care l-ar fi vrăjit şi pe Sinbad. Frumuseţea oraşului îl fascinase întotdeauna şi acum, întorcându-se după cinci ani, era uluit din nou de misterele şi de făgăduielile lui ascunse.

Cele douăzeci de mile până în oraş le parcurse repede. Câmpiile verzi cu vegetaţie luxuriantă înconjurau oraşul. Trecu pe lângă impunătorul Palat Chitralada, reşedinţa regelui Bhumibol, bunul şi iubitul conducător al cărui stră-străbunic, Rama al IV-lea, cunoscut mai bine ca regele Mongkut, o adusese pe profesoara englezoaică Anna Leonowens în Siam după 1860 ca să-i lumineze copiii. Cu toate că autobiografia ei, *Regele şi cu mine*, împreună cu piesa şi filmul bazate pe ea, aduseseră faimă Thailandei, ele fuseseră interzise ca fiind neadevărate.

Taxiul trecu mai departe de hipodromul Royal Turf Club, peste terenuri unde, în fiecare seară, aveau loc întreceri cu zmeie, şi peste Phadung Klong, canalul principal al oraşului. Peste două ore, bulevardul va fi plin de maşini, de triciclete cu motor numite *samlor* şi *tuk-tuk,* ciudate mijloace de locomoţie cu două locuri, care se strecoară prin traficul dens al oraşului.

Dar în zorii zilei, oraşul arăta cum, probabil, fusese cu o sută de ani în urmă. O luară în jos pe Bamrung Muang Road, unde orhideele, iasomia şi trandafirii crescuseră peste garduri, peste faţadele caselor, şi unde femei tinere în costume brodate dansau dansuri ceremoniale, cochetând cu umbrele dimineţii pe pajişti de catifea ca smaraldul. Briza răcoroasă a dimineţii pătrundea prin geamurile deschise ale taxiului, aducând cu ea sunetul constant al dangătului clopotelor mănăstirilor budiste care se găseau pretutindeni, cu acoperişurile lor un mozaic de spirale colorate şi cupole de aur, cu streşinile împodobite cu împletituri galbene numite *chofas*.

O femeie de afaceri thailandeză îmbrăcată în haine occidentale, cu Mercedes-ul parcat la bordura trotuarului, punea o ghirlandă de iasomie într-o casă de rugăciune mică, dar lucrată cu grijă, şi îşi strângea mâinile la piept în semn de *wai*, rugându-se, poate, pentru o zi bună în afaceri. Templele mici se găseau peste tot, ca nişte case de păpuşi frumos pictate şi ridicate pe pilaştri. Acestea erau întotdeauna împodobite cu daruri: vaze pictate de mână, pline cu flori, amulete, salbe din orhidee, scrisori adresate spiritelor, bucăţi dungate de mătase strălucitor colorate şi

chiar mâncare. Văzând micile temple, Hatcher îşi aminti de un mercenar numit Nickle Knowles, care oferea întotdeauna spiritelor un glonţ înainte de a pleca într-o acţiune.

Şase călugări în rase de culoarea şofranului ieşeau dintr-o mănăstire din apropiere, cu castronaşele lor de alamă, căutându-şi prima masă a zilei. Mai departe, o femeie de la ţară, cu capul înfăşurat într-un turban strălucitor şi cu buzele maronii din cauza betelului pe care îl mesteca, şedea în mijlocul trotuarului şi înşira boboci de iasomie. Un băcan îşi aranja vitrina prăvăliei cu ananas, banane, manghieri şi duriane, fructe mari şi ţepoase care nu le plăceau străinilor.

Trecură de impozantul stadion Phatpu, unde pe vremuri atleţii îşi arătau măiestria pentru plăcerea regelui, până când aceste practici fuseseră interzise ca fiind prea periculoase, apoi de străzile străjuite de flori pe amândouă părţile şi intrară în aglomeraţia vechiului oraş. Ciudăţeniile continuau: un palat în stil victorian, abandonat, cu turnuri ornamentate extravagant, era situat în spatele unui cinematograf; o imensă statuie a lui Buddha plasată între două blocuri de sticlă şi beton; un grup de copii ai străzii jucau fotbal pe trotuar cu o minge de cârpă, alungând rândunelele care băteau din aripi speriate, căutându-şi loc pe crăcile copacilor dintre statui şi temple. Şi mai erau încă multe alte ciudăţenii thailandeze: o frizerie numită Darling, un restaurant Puberty, un hotel care închiria camere cu ora şi se numea Bungalow Home Fun.

Strada se termina brusc în Yawaraj Road, care marca începutul lui Yawaraj sau Cartierul Chinezesc. Cum traficul

începuse să crească, apărură agenţii de circulaţie, poliţişti îmbrăcaţi în costume kaki, cu căşti albe strălucitoare. Şoferul începu să claxoneze ca să-şi facă drum prin aleile *aglomerate*. Străzile erau înguste şi înghesuite, cu case şubrede din lemn vârâte una într-alta. Din loc în loc, câte o pagodă chinezească depăşea acoperişul diferitelor magazine înşirate unul lângă altul, în care se vindeau delicatese, afrodisiace, vitamine şi ierburi miraculoase. Străzile se îngustau mai mult, apoi o coteau prin Nakom Kasem, piaţa chinezească cunoscută ca Piaţa Hoţilor, nume impropriu, deoarece cele mai multe magazine vindeau articole neromantice, cum ar fi closete de porţelan, pompe de apă şi accesorii electrice. Adevăratele atracţii în Yawaraj erau magazinele prăfuite şi slab luminate, cu antichităţi. Vânzătorii îşi scoteau deja afară comorile lor şi le aşezau pe trotuare, unele peste altele: porţelanuri, mobilă de tek încrustată cu sidef, paravane din lemn de trandafir, lămpi de alamă şi de cupru.

Şoferul intră pe New Road, trecu pe lângă ultimele blocuri şi ajunse la capătul lui Yawaraj unde opri în faţă la Muang House, un hotel de mâna a doua, pe care Hatcher îl prefera hotelurilor luxoase din Bangkok. Avea aer condiţionat, aşa că ţânţarii nu erau o problemă. Taxiul o porni apoi prin piaţă spre Oriental.

Restaurantul era în spatele hotelului pe o terasă plină cu flori, deasupra fluviului Chao Phraya. Dedesubt, bărci lungi se îndreptau către pieţele de pe fluviu, iar în depărtare se vedeau strălucind clopotniţele zecilor de mănăstiri. Nu era încă şapte dimineaţa. În restaurant, nu era decât Sloan care

stătea sprijinit de balustradă, bându-şi cafeaua şi privind în josul fluviului. Briza dimineţii îi flutura haina costumului său alb de mătase naturală. Aşa cum era îmbrăcat, şi cu cămaşa albastru deschis, putea uşor fi luat drept un mare comerciant sau un om de afaceri. Se aşeză la o masă lângă balustradă, îşi puse ochelarii Ben Franklin, deschise ziarul *Bangkok Post*, unul dintre cele trei ziare englezeşti care apăreau în ţară, ţinându-l îndoit aşa cum fac călătorii în metrourile din New York.

Întorcându-se în Bangkok, Hatcher mai avea un motiv de îngrijorare. Harry Sloan. Oportunitatea era cel de-al doilea nume al lui Harry.

Înainte de a-şi termina misiunea, Hatcher se temea că o să fie băgat la mijloc între Murph Cody şi Harry Sloan.

Cât de mult ar trebui să-i spun? se întrebă Hatcher. Este oare necesar să ştie totul?

— *Sawat-dii*, spuse şeful ospătar, făcând o plecăciune. Să vă servesc micul dejun?

Hatcher arătă cu degetul către Sloan şi îl urmă pe tânărul frumos îmbrăcat, la masă.

— Exact la timp, spuse el. Punctualitatea este caracteristică omului de nădejde.

Hatcher comandă suc de portocale, cafea şi o brioşă englezească. După ce chelnerul plecă de la masă, îşi scoase ochelarii şi îi puse cu grijă pe colţul mesei.

Sloan nu mai zâmbea, cu toate că avea vocea liniştită ca de obicei.

— Ai avut ceva de lucru în colonie, spuse el.

— Ce vrei să spui?

Sloan zâmbi binevoitor.

— Ceea ce înţelegi. Am dat de necaz în Madrango. N-am nevoie de schimburi de focuri pe Victoria Peak, de poliţişti ucişi şi de un afurisit de război între Cohen şi Tollie Fong sau o încăierare în susul râului cu jumătate din Ts'e K'am Men Ti lichidaţi. Vreau să spun că priorităţile s-au schimbat brusc. Acum cel mai important lucru este Madrango.

— Nu prea vorbeşti clar, Harry, răspunse tot atât de liniştit Hatcher cu vocea lui dogită. N-am trasat o linie pe pământ şi le-am interzis să treacă peste ea. Au încercat să mă omoare. Ce trebuia să fac, să-i ocolesc?

— Nimeni nu se aşteaptă la asta.

— Atunci lasă-mă să-mi fac treaba.

— Ştii cât este de important ca în brigadă să fie linişte, în special acum. Miza este prea mare. Aici, în America Centrală, în Orientul Mijlociu. La naiba, am toate cărţile pe masă.

Hatcher îl privi pe Sloan pe deasupra mesei. Îşi desfăcu şervetul şi-l puse în poală când chelnerul îi aduse cafeaua.

— Ştiai ce riscuri sunt când m-ai băgat în toată afacerea asta, zise Hatcher, punându-şi zahăr şi multă frişcă în cafea. Ştiam amândoi că o să am necazuri din clipa în care ticălosul ăla de Varney a apărut la uşă. Aşa după cum spui tu mereu, e de-ajuns să ştie unul, că află toţi. Fireşte, nu a fost de niciun ajutor că ticălosul era pe stalul de plată al lui Fong.

— Am auzit că jigodia a murit, zise Sloan cu o voce şireată, începând să zâmbească din nou. Ţine minte ce-ţi spun, în viitor pentru astfel de lucruri se pot duce tratative.

— Nu era timp pentru asta. N-au sunat la uşa lui Cohen ca să propună o mică discuţie mai întâi… Vocea lui Sloan se domoli brusc, iar Hatcher se opri o clipă, privindu-l fix. Ce vrei cu asta? Nu poţi să duci niciun fel de tratative cu cei din Chiu Chao.

Sloan se aplecă peste masă.

— Eu pot să discut cu ei, spuse el, afişând o oarecare nepăsare.

— În ce fel?

— Noi facem afaceri cu aceste ţări. Când vrem să punem la punct pe unii ca Fong, putem s-o facem.

— Harry, *nimeni* nu poate să-l pună la punct pe unul ca Fong.

Chelnerul aduse micul dejun. Sloan comandase ouă, şuncă, pâine prăjită şi fructe. Alţi clienţi începură să intre în restaurant.

— Ce dracu s-a întâmplat în susul fluviului? întrebă Sloan punându-şi sare şi piper pe ouă.

— Căutam informaţii, răspunse Hatcher.

— Sper că ceea ce ai obţinut a meritat numărul morţilor.

— De când ai început să-ţi faci griji de numărul morţilor? zise Hatcher sarcastic.

Sloan se aplecă din nou peste masă.

— Ai aflat ceva sau nu?

— Am dat de nişte fire.

— Adică? Tot ce mi-ai spus până acum este că ai dat de nişte fire.

— O să vorbim despre asta, dacă iese ceva.

Sloan se sprijini de spătarul scaunului şi oftă. Îşi întoarse

faţa spre fluviu, ca să-şi limpezească gândurile.

Hatcher îi spuse direct:

— Harry, am venit până aici ca să-l găsesc pe Murph Cody şi asta am de gând să fac. Şi am s-o fac cum cred eu de cuviinţă, ceea ce nu înseamnă că am să-ţi dau raportul la fiecare treizeci de secunde. Am promis să vin aici să luăm micul dejun împreună şi am venit. Ce te interesează dacă am de-a face cu Ts'e K'am sau cu Fong, sau cu oricine altcineva? Asta-i treaba mea. Nici măcar nu mai lucrez în brigadă, acum sunt un cetăţean oarecare în căutarea unui vechi prieten.

— Te admir pentru talentul tău de a simplifica lucrurile, spuse Sloan şi râse pe înfundate. Uite, am nişte veşti proaste pentru tine, apoi altele mai proaste. Pe care vrei să fi le servesc mai întâi?

Hatcher oftă.

— De ce zâmbeşti când îmi spui asta?

— Pot şi eu să fiu tot atât de perfid ca şi tine, răspunse. Vestea mai proastă este că am găsit actele de identitate ale lui Cody la locul unde s-a prăbuşit avionul.

Hatcher se încruntă la el şi se gândi puţin.

— Când ai aflat asta?

— Noaptea trecută. S-au întors acolo în '76, când locul a fost cercetat din nou. N-a fost trecut în raport, pentru că el fusese deja declarat mort şi dosarul oficial era închis când au descoperit asta.

— Cum ai aflat toate astea?

— Îl ştii pe Flitcraft, el nu greşeşte ţinta niciodată. S-a interesat la Comisia Prizonierilor de Război şi la Societatea

de Asigurări, după ce am primit raportul lui Windy. Informaţia despre actele de identitate fusese băgată printre actele de asigurare şi n-a mai fost pusă în fişierul oficial. După asta nimeni nu s-a mai interesat de el.

Hatcher se gândi o clipă. De fapt, vestea era bună pentru el. Ea rezolva problema identificării lui Cody în lagărul de prizonieri.

— Asta ar putea explica de ce Vietcong-ul nu l-a exploatat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse Sloan.

— Până acum, lucrul acesta m-a obsedat, spuse Hatcher. Nu-mi ieşeau socotelile. Dacă Vietcong-ul îl avea pe fiul generalului, putea face un schimb avantajos pentru el, dar nu l-a făcut, acum ştim de ce. Cody i-a păcălit, Harry, aşa că n-au ştiut cine era el.

Sloan ridică din sprâncene. Era evident că lui nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

— Ai un adevărat talent să descurci lucrurile, zise el.

— Am reperat şi lagărul de prizonieri numit Huie-kui care se muta mereu. Era situat pe partea laoţiană a Annimitique Mountains, pe lângă oraşul Muang. Era un lagăr de tranziţie pentru vietnamezii colaboraţionişti…

— Rahat, fornăi Sloan în silă.

— Lasă-mă să termin! În lagărul acela mai erau încă opt sau zece americani prizonieri de război, care făceau munci grele. Am dat de un martor ocular care crede că l-a văzut pe Cody acolo.

— Crede?

— Vorbim despre ceea ce s-a întâmplat acum zece sau

unsprezece ani.

Sloan îşi scărpina bărbia cu dosul mâinii.

— Ce s-a întâmplat cu lagărul acela după război?

Hatcher dădu negativ din cap.

— Nu ştiu. Dar ştiu că şeful lagărului era atât de corupt, că n-a putut să se mai întoarcă la Hanoi. A fugit ca un iepure.

— Putem deci presupune că, dacă Murph Cody era în lagăr, putea şi el să fugă, zise Sloan.

Hatcher încuviinţă din cap.

— Ai nimerit.

— Unde ai aflat toate astea?

— În Chin Chin land, de la un negustor căruia i se spune Olandezul. De aceea m-am dus acolo, n-aveam nimic de împărţit cu Ts'e K'am.

Sloan tăcu câteva clipe, apoi se uită peste masă la Hatcher mult timp înainte de a vorbi.

— Până acum totul este poate sau ar putea fi.

— Da.

— Aşa că n-avem nimic precis în afară de Wol Pot.

— Ai dreptate, spuse Hatcher.

— Atunci, e un rahat, Hatch, zise Sloan. Am să-ţi spun ceea ce eu nu cred... nu cred că cei două mii patru sute de americani daţi dispăruţi trăiesc în Hanoi, învăţându-i pe vietnamezi să joace Monopol sau orice naiba altceva. Poate câţiva rătăcesc pe undeva prin Laos sau prin Vietnamul de Nord. Poate câţiva sunt renegaţi. Ceilalţi care au rămas acolo au fost, probabil, torturaţi până au murit sau au fost împuşcaţi, sau au murit de foame, sau de vreo boală. Aceia

sunt cei care n-au murit în lupte. La naiba Hatch, o mulţime de oameni buni au pierit inutil în Vietnam. De ce să-i mai chinuim pe cei de acasă dându-le speranţe. În plus, pe lumea asta poţi să mori otrăvit cu un hap pe care-l cumperi de la farmacie sau să fii călcat de maşina unui beţivan pe şosea. Poţi să mori mai rău decât servindu-ţi ţara.

— De ce n-ai spus toate astea când eram în Georgia şi-mi băteai capul să fac drumul ăsta?

— N-am spus niciodată că trăieşte.

— Dar ai insistat destul ca să vin aici.

— Am să-ţi spun un lucru, atitudinea ta este mult mai bună acum decât era în Georgia… sau chiar în Hong Kong.

— Haide, mai bine să spunem că am pornit de la o himeră şi-am ajuns la un punct de plecare.

— Asta-i o prostie. Te cunosc foarte bine şi pot să-ţi spun când nasul tău începe să miroasă ceva. Ai dat de o urmă.

— Corect, zise Hatcher, dând din cap.

— Crezi că Murph Cody trăieşte?

— Să spunem doar că acum cred mai mult decât credeam când eram în Hong Kong.

— De ce?

— Lucruri fără importanţă. Intuiţie.

— Dar nimic sigur?

— Nu.

— Mda. În regulă.

Hatcher lăsase la o parte câteva piese importante ale jocului de puzzle: că comandantul care fugise la Bangkok era Wol Pot şi că Olandezul credea că bărbatul care putea fi Cody lua droguri. Nu-i vorbi lui Sloan despre Pai, fata lui

Cody, şi încă nu-i pomenise nimic despre Calul Thailandez. *De ce oare?* se întrebă el. Răspunsul era *că nu avea încredere în Sloan.*

— Problema este, trăieşte Cody? Şi dacă trăieşte, în ce este băgat? zise Sloan, asta este problema.

— Când eram în Georgia, mi-ai spus că, dacă îl găsesc pe Cody, nu se vor pune întrebări. Bătrânul vrea doar să-şi ia rămas bun de la el, aşa spuneai. Asta era *singura* problemă.

Sloan îşi aprinse o havană, scutură scrumul şi privi cum vântul îl duce în vârtejuri. Se uită peste fluviu.

Amândoi se gândeau la alte vremuri, vremuri în care aveau încredere şi se bazau unul pe celălalt, când exista o legătură nescrisă şi nevorbită între ei, ce mergea dincolo de datorie şi de ordine, şi era aproape o relaţie psihică între gând şi acţiune. Los Boxes rupsese această legătură şi o distrusese.

Acum ocoleau problema, niciunul nevoind să o prezinte direct, fără ocolişuri. Sloan nu voia să-şi ia vreun angajament verbal, el nu procedase niciodată astfel. În trecut, lăsase întotdeauna vorbele grele nespuse.

— Important este să apărăm reputaţia generalului şi să nu-l băgăm în vreo încurcătură? repetă Hatcher.

Sloan ridică din sprâncene.

— Ar putea fi mai mult decât atât.

— Adică, ce-a făcut Cody în ultimii cincisprezece ani? întrebă Hatcher.

— Asta face parte din problema noastră.

— Dar nu era vorba de aşa ceva când am făcut înţelegerea.

— Christoase, Hatch, ai făcut astfel de lucruri aproape douăzeci de ani. Eu trebuie să-ţi sugerez răspunsul?

— Da, sugerează-mi nişte răspunsuri, şopti Hatcher.

— Mie mi se pare foarte simplu.

— Îmi ceri să iau o hotărâre grea.

— Ai mai luat şi înainte. Care-i problema? Am impresia că te bazezi pe trecut şi vrei să-i acorzi colegului tău de şcoală beneficiul îndoielii.

— Acum nu vorbim despre fostul meu coleg, vorbim despre fiul lui Buffalo Bill.

— Asta-i problema, zise Sloan.

— De ce nu intri direct în subiect? întrebă Hatcher cu vocea chinuită. Vrei să-l lichidez pe Cody, nu-i aşa?

Iar începe, gândi Hatcher, ticălosul ăsta şmecher o ia de la capăt.

— Vreau să afli dacă trăieşte şi dacă da, de ce nu s-a întors, rosti Sloan clar şi răspicat. Şi dacă este amestecat în ceva… dubios…

Sloan lăsă fraza neterminată.

— Dubios? Dubios? Deştepţi mai suntem, zise repede Hatcher.

— Nu trebuia să vorbim despre astfel de lucruri înainte, zise Sloan, închizând ochii.

Senzaţia de iritare pe care o simţea în măruntaiele lui crescu. Ce s-a întâmplat cu Hatcher? se întrebă.

— De ce nu-mi explici care-i situaţia? zise Hatcher.

Sloan nu vroia să se lege la cap şi să-şi asume vreo responsabilitate. Privi aiurea, pufăind din havană.

— Îmi spui că vrei să-l omor pe Cody, zise Hatcher cu

reală surprindere în voce.

— Eu îţi spun că ai libertatea de a alege, aşa cum ai avut întotdeauna.

— Păi, mârâi ameninţător Hatcher, eu nu vreau libertate de alegere. Nu am venit aici ca să omor pe cineva. Am venit să aflu dacă Murphy Cody este viu sau mort, punct. Acum tu îmi pui în cârcă alte obligaţii.

— Nicio obligaţie… spuse Sloan.

— Nu voi lua aceasta hotărâre, şopti Hatcher.

— Atunci apelează la mine, rosti Sloan categoric. Am s-o iau eu în locul tău.

— Băiatul ăsta a fost un erou de război, Harry.

— Aşa a fost şi Benedict Arnold.

— Ce ştii tu mai mult decât mine? întrebă Hatcher.

— Să mă ia naiba dacă ştiu ceva în plus, îi răspunse Sloan.

— Atunci mi se pare că tragi concluzii destul de aspre.

— Pe naiba, ce fel de concluzie ai trage tu? întrebă Sloan. Tu singur ai prezentat situaţia acum un minut. Tipul lipseşte de cincisprezece ani şi dintr-o dată învie la Bangkok şi nu vrea să fie recunoscut de nimeni, iar Windy Porter a murit şi Wol Pot a dispărut. Dacă cei doi chinezi care l-au omorât pe Porter sunt în legătură cu Wol Pot? Dacă el şi Cody sunt amestecaţi în ceva?

— Dacă, dacă, dacă, zise Hatcher enervat. Ce naiba, nici nu suntem siguri că Murph Cody trăieşte. Individul ăsta Wol Pot ar putea să ne înşele pe toţi.

— Oho, asta-i bună, fu de acord Sloan. Apoi spuse direct: Dacă aşa stau lucrurile, lichidează-l şi pe ticălosul ăla.

— Este atât de uşor pentru tine, Harry? întrebă Hatcher. Să-l omor pe Cody, să-l omor pe thailandez.

Sloan oftă. Umerii îi căzură şi dintr-o dată păru că îmbătrânise cu zece ani.

— Am luptat din umbră în războiul acesta prea mulţi ani ca să ne putem schimba acum, zise Sloan plictisit.

— Şi dacă Murph este curat?

— Atunci aranjează întâlnirea cu Buffalo Bill. Ascultă, oftă el, tu îţi faci treaba ta, eu mi-o fac pe a mea. Dacă începi să cauţi răspunsuri la tot felul de întrebări, ai să fii mort, Hatch. Asta-i principal, tu o ştii, şi nu ai timp. Noi nu avem decât instincte şi reflexe. În orice zi, ai două alegeri de făcut... să faci asta sau să nu o faci. Dacă nu ştii în ce direcţie să o iei, dacă nu ai luat hotărârea, plăteşti. Ţi-am spus eu vreodată altceva? Te-ai gândit vreodată la asta?

— Până acum nu, răspunse Hatcher, fără să-l privească pe Sloan.

— Atunci nu eşti omul potrivit.

— Poate că nu sunt.

— Vrei să ieşi din combinaţie?

Hatcher se gândi la această posibilitate. Avea sentimente amestecate faţă de Murph Cody. Unii îl considerau erou, alţii – maniac. Acum sarcina pe care şi-o asumase lua o nouă întorsătură. Nu mai era vorba dacă trăieşte sau nu, ci dacă rămâne în viaţă sau nu. Hatcher îşi dădea seama că, dacă ar renunţa, Sloan ar aduce pe altcineva în locul lui, pe cineva care ar executa ordinul fără să se gândească, vreun călău eficient.

Şi tu ce eşti, Hatcher, gândi el, *eşti un călău ineficient?*

După părerea lui Hatcher, el era singurul în situaţia de a lua această hotărâre. Deşi nu-i plăcea, Sloan o făcuse din nou. El îl băgase pe Hatcher la mijloc, deci pentru el nu exista decât o alternativă.

Încuviinţă uşor din cap.

— Rămân, spuse el. Dacă trăieşte, am să-l găsesc.

— Cum?

— Am să cânt după ureche.

Sloan se uită la el pe deasupra mesei, câteva momente.

— Foarte bine, zise el, şi îi strecură pe sub masă un plic.

— Ce-i asta? întrebă Hatcher.

— Este tot ce avea ambasada despre Windy Porter. În jurnalul lui sunt notate câteva locuri care s-ar putea să-ţi fie de folos.

— Dar rapoartele poliţiei?

Sloan râse uşor satisfăcut, bucurându-se parcă să-i dea veşti proaste lui Hatcher. Îşi termină de băut cafeaua şi îşi şterse buzele cu şervetul.

— Mai am şi alte veşti proaste. Am avut ceva necazuri cu poliţiştii de acolo.

— Ce fel de necazuri?

— Se ţin băţoşi. I-au spus secretarului de la ambasadă că păstrează tot materialul privitor la Windy până termină toate cercetările şi nu mai discută despre asta.

— Probabil că n-au încotro.

— Tu vei trata cu un maior care se numeşte Ngy. Eu voi fi ocupat cu transportarea rămăşiţelor lui Windy în Statele Unite. Dacă o să ai nevoie de mine, sună-l pe Flitcraft, el ştie întotdeauna unde să mă găsească.

— Ngy ăsta o să-mi facă greutăţi? întrebă Hatcher.

— Nu-i spun ei degeaba Mangusta, răspunse Sloan.

MANGUSTA

Hatcher plecă de la hotelul Oriental şi se uită la toate taxiurile şi limuzinele din faţa hotelului. Avea obiceiul să închirieze de la început o maşină pe timp de o săptămână, pentru că preţul era mai mic. Căuta un şofer isteţ care să ştie să se descurce.

Mai întâi erau parcate limuzinele Mercedes şi Rolls-Royce, urmate de maşinile mai obişnuite, Plymouth şi Toyota. Toţi şoferii zâmbeau, ţineau uşile maşinilor deschise şi îl invitau să urce. Erau toţi curaţi, civilizaţi şi purtau uniforme. La capătul şirului de limuzine şi taxiuri văzu un thailandez mic, slab şi muşchiulos stând lângă un *tuk-tuk* cu trei roţi. Omuleţul părea că face exerciţii. Sări brusc înapoi, îşi răsuci mâinile într-o serie de lovituri puternice, luptându-se cu un adversar imaginar, alergă puţin înainte, ridică piciorul până aproape de umăr şi se întoarse sărind pe loc.

Îl observă pe Hatcher că se uită la el şi îi zâmbi.

Omuleţul sări printre maşinile scumpe, se îndreptă spre Hatcher şi-i făcu o plecăciune. Purta pantaloni scurţi şi un tricou sport, alb, cu o inscripţie în faţă „Echipa de băutori de la Harvard”, cu litere de culoare albastru închis.

— *Sawat-dii,* spuse el, un salut care în Thailanda putea să însemne orice, începând cu „Bună” sau cu „La revedere” şi-i făcu o altă plecăciune lui Hatcher.

— *Sawat-dii, Khrap,* răspunse Hatcher. *Phom maa jaak Muang Saharat*.

Băiatul avea vreo douăzeci şi cinci de ani, înalt de un metru şi şaizeci şi cinci, cu nasul plat şi faţa lată. Un amestec de thailandez şi chinez, gândi Hatcher. Ca majoritatea bărbaţilor thailandezi, avea un tatuaj pe umăr. Hatcher recunoscu tatuajul ca fiind Kinnari, zeiţa jumătate femeie, jumătate pasăre, vestitoarea norocului.

— Ştiu că eşti american, eu vorbesc englezeşte, spuse flăcăul mândru.

— *Sabai-dii.* Cum te cheamă?

— Tsi Tei Nyk, dar toată lumea îmi spune Sy, zise el, şi îşi arătă două rânduri de dinţi stricaţi. Pe tine cum te cheamă?

— Hatch.

Sy arătă cu degetul spre el, apoi spre Hatcher.

— Sy, Hatch.

— Corect.

— Am stofă.

— Da, ai, zise Hatcher. Faci multe exerciţii de astea, nu-i aşa?

Aruncă şi el în joacă câţiva pumni ca să glumească.

— Sunt boxer, zise Sy cu mândrie, îmbăţoşându-şi pieptul. Conduc *tuk-tuk*-ul până când fac rost de bani, apoi nu mă mai ocup cu asta.

Sări înapoi şi mai făcu câteva mişcări, ridică iar piciorul şi alergă pe loc. Fac exerciţii în fiecare dimineaţă, în zori, timp de două ore, şi în fiecare după-amiază treizeci de minute.

— Ai vrea să lucrezi pentru mine cam o săptămână?

— O săptămână? Ce trebuie să fac?

— Să faci pe translatorul.

— Păi aici toată lumea vorbeşte englezeşte, şi tu vorbeşti thailandeza.

Hatcher încuviinţă din cap.

— Da, dar nu *Sabai-dii.* Mergi cu mine pe unde mă duc eu, îmi povesteşti despre oameni, mă ajuţi. Fără probleme.

— Ah. Fără probleme, spuse Sy şi imediat înţelese pentru ce era angajat. *Mai pen rai.*

— Aşa este, *mai pen rai*, fu de acord Hatcher. Cât ceri?

— În fiecare zi? Tot timpul?

— Eu mă culc târziu, spuse Hatcher zâmbind.

Sy chicoti şi dădu uşor din cap.

— Am înţeles. Te culci târziu, te scoli târziu.

Cu mâinile la spate, Sy făcu câţiva paşi în dreapta şi în stânga în faţa lui Hatcher, se încruntă puţin şi zise:

— Mâine seară am un meci, aşa că nu pot lucra.

— În regulă.

— Şi trebuie să-mi fac exerciţiile în fiecare după-amiază.

— Înţeleg. Unde boxezi?

— Peste tot. Mâine la Parcul Royal, lângă templul Phat, răspunse cu mândrie. Dacă am să reuşesc, într-o zi am să devin membru în garda regală.

— Asta îţi doreşti, să fii în garda regelui?

— Da. Mă rog lui Buddha pentru darul ăsta în fiecare zi, de doisprezece ani. Port *hai-huang* şi am tatuaj ca să mă ajute să obţin slujba asta.

Îşi băgă mâna în cămaşă şi scoase o amuletă rotundă de alamă pusă pe un lanţ de argint, care avea gravat în mijloc un Buddha. Thailandezii erau renumiţi în amulete pe care le

numeau *hai-huang*, adică „lasă grijile deoparte”. Unii purtau amulete pentru orice ocazie. Existau dughene şi prăvălii specializate în amulete, pe lângă cele patru sute de mănăstiri din Bangkok.

— E frumos acest *hai-huang,* zise Hatcher. Nu-i nimic, cred că putem rezolva să ai treizeci de minute libere pe zi ca să-ţi faci antrenamentul. Poate că am să merg şi eu cu tine la meci.

— Am să-ţi fac rost de bilet, spuse băiatul emoţionat, aruncându-şi un picior într-o parte şi ridicându-l de două ori în sus.

— Ei, atunci cât îmi ceri? întrebă Hatcher din nou.

Sy se opri, ridică mâna şi-şi răsfiră cele cinci degete.

— Cinci dolari, dolari americani.

— Pe oră?

— Pe zi.

— Cinci dolari pe zi? întrebă Hatcher surprins.

— Şi mâncare.

— În regulă. Cinci dolari pe zi şi mâncare.

— *Chai,* spuse micul thailandez.

— Dar tu meriţi mai mult.

— Mai mult?

— Douăzeci de dolari pe zi.

— Pe zi! spuse Sy, cu ochii mari cât cepele.

Hatcher încuviinţă din cap.

— Sunt un om bogat, spuse încântat Sy. O să închiriez o maşină.

— Ştii să conduci o maşină?

— Sigur că da.

— S-a făcut, o să mă arunc într-o maşină, zise Hatcher.
— Să te arunci?
— Am să închiriez o maşină.
— Un jeep? întrebă Sy emoţionat.
— Nu, ceva mai bun.
— Jeep-ul este bun, trece uşor peste hârtoape.
— Prea tare pentru fund, şopti Hatcher şi e prea cald afară.
— Merkedes? zise Sy accentuând tare pe e.
— Ce-ai spune de un Chevy?
— Chevy? ah, Chevrolet?
— *Chai,* răspunse Hatcher.
— Foarte bine, rosti Sy ridicând din umeri.
— Bine, iată ce o să facem. O să mergem la poliţie. După aceea ne întoarcem la hotelul meu, închiriem o maşină şi eu mă duc să studiez nişte rapoarte o oră sau două. În timpul acesta, poţi să-ţi faci antrenamentul. Vizavi de hotel se găseşte un părculeţ. După aceea o să facem un tur prin Bangkok.

Maiorul Tan Ngy stătea în spatele biroului său, cu mâinile la spate, cu faţa ca o mască, privind la nota diplomatică din faţa lui. Era plictisit, plictisit că şeful îi ordonase să coopereze cu americanii, plictisit că americanii aveau pretenţii să se amestece în treburile poliţiei din Bangkok. Pentru asta veneau americanii aici.

De ce oare credeau întotdeauna americanii că pot veni acolo să ia totul în primire? Peste tot, în lumea întreagă, ei aşteptau să li se dea informaţii – să aibă *autoritate* – să li se

cedeze tot, chiar aşa. Moartea ofiţerului american, Porter, de la biroul de informaţii, era o afacere a poliţiei locale, o crimă care avusese loc pe străzile Bangkok-ului, nu era problema Armatei Statelor Unite sau a Biroului de Informaţii Militar, sau a lui Hatcher. Era problema lui. Ngy era şeful diviziei omucideri din Bangkok şi nu avea nimic împotriva americanilor, în general, dar nu-i plăcea ca ei să se amestece în treburile lui.

Ngy era un excelent ofiţer de poliţie, inflexibil, energic, intransigent şi cinstit; toate acestea îi aduseseră porecla de Mangusta. El nu admitea ca americanii să-şi bage nasul peste tot, lăsând să se înţeleagă că posibilităţile lui de a face investigaţii erau inferioare sau necorespunzătoare.

Partea cea mai proastă era că el nu progresase cu nimic în ancheta lui. Investigaţiile pe care le făcuse nu dăduseră niciun rezultat. Filajul mergea prost şi Ngy îşi dădea seama că cu cât treceau zilele, cu atât mai greu putea să-i prindă pe criminali. Acum venea şi yankeul ăsta să-i ofere ajutorul. El mai avusese de-a face cu americanii şi înainte. Erau vanitoşi. Trufaşi. Înfumuraţi. Superiori. Şi totuşi, el trebuia să se poarte aproape slugarnic. Şeful lui fusese clar în privinţa asta. Fii prietenos, nu doar prevenitor, *prietenos!*

Nu se anunţa o zi bună.

Se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute. Americanul va sosi peste cincisprezece minute. Oh, va fi punctual. Dumnezeule, oamenii ăştia nu întârzie *niciodată?* Îşi va prezenta saluturile de rigoare, mă va trata de sus, va zâmbi puţin şi apoi se va oferi să ajute poliţia locală. Aşa fac ei întotdeauna, *ajută.*

Cu două minute înainte de ora fixată, ajutorul lui Ngy bătu la uşă şi foarte respectuos anunţă sosirea lui Hatcher.

Ngy se apropie de sergent.

— Este ofiţer al Armatei Americane, nu preşedintele Statelor Unite, rosti el dezaprobator printre dinţi.

— D... D... da, domnule, se bâlbâi sergentul, surprins de ieşirea violentă a maiorului.

— Să intre, spuse Ngy, îndreptându-se spre biroul lui.

Hatcher se gândea la această întâlnire cu aceeaşi nelinişte ca şi Ngy. Nu voia să stârnească vreo gâlceavă între ei. Nu voia să preia americanii cazul, ci dorea copii după rapoartele poliţiei şi să afle ce progrese se făcuseră. Nu ştia cum o să se descurce, ca Ngy să nu devină bănuitor. Dar era sigur că nu va pomeni nimic despre Wol Pot, Cody, Calul Thailandez sau vreun alt aspect al cazului.

Hatcher fu surprins cât de mare era biroul. La urma urmei, acesta era biroul unui poliţist de criminalistică, nu al primului ministru. Era o cameră înaltă, cu rezonanţă, cu ghivece de faianţă pline cu flori, mobilă lustruită frumos şi curată. Hârtiile se mişcau uşor pe masă, stârnite de ventilatorul din tavan. Prin obloanele închise, zgomotele străzii şi dangătul clopotelor se auzeau ca un murmur.

Maiorul era un bărbat scund şi îngrijit, bine îmbrăcat, într-o uniformă kaki, cu cămaşă albastru închis şi cravată galbenă. Mustaţa şi părul erau tunse cu mare grijă, avea manichiură şi ghetele de piele luceau. Avea faţa ca o mască, nelăsând să se întrevadă nici supărare, surpriză sau plictiseală, nici prietenie sau duşmănie.

Crimă la o masă de pocher, gândi Hatcher.

Hatcher ştia totul despre el. Lucrase pe linia frontului ajutându-i pe americanii din FBI să-şi facă stagiul, lucrase şase luni cu poliţia din New York City, făcuse parte dintr-o echipă care urmărea transporturile de heroină de la Golden Triangle în Malaysia, o echipă în care erau cei mai buni agenţi ai Statelor Unite pentru depistarea traficanţilor de droguri. Toţi şefii de departamente îl invidiau pentru recordurile arestărilor sale.

Ngy era un bărbat pedant, nu era greu de văzut asta. Totul în jurul lui era perfect. Felul cum era îmbrăcat. Biroul. Masa de lucru. Totul era aranjat cu grijă, scrisorile, tocurile, sugativele, telefonul, toate puse pe sortimente.

Pedant, pedant, pedant. Un bărbat cu o mare personalitate, pe care totuşi cineva putea să i-o rănească uşor. Hatcher trebuia să fie foarte atent cu acest poliţist pe care subalternii îl numeau, pe la spate, Mangusta.

— Domnule maior, zise Hatcher pe un ton foarte sincer, eu sunt Hatcher. Nu pot să vă spun cât de mult regret că vă răpesc timpul.

Ngy zâmbi încercând să nu se arate dispreţuitor.

— Plăcerea este de partea mea, domnule colonel, spuse cu toată seriozitatea. Mă simt foarte stingherit că un astfel de lucru s-a întâmplat aici. Am crezut că oraşul Bangkok este mai civilizat.

Oho, gândi Hatcher, are neplăceri.

— Se mai întâmplă şi lucruri ca acestea, zise Hatcher. Credeţi că motivul a fost jaful?

Aha, aruncă nada, gândi Ngy, încearcă să fie dibaci. Ei bine, n-o să-i strice să-i spun vreo două.

— Nu, răspunse Ngy. N-a dispărut nimic. Se pare că s-a amestecat într-un scandal şi pentru asta a fost omorât. Există martori care au văzut întreaga scenă.

E un poliţist inteligent, reflectă Hatcher. Dacă există martori, i-a ales el să fie nepătaţi, nu este nevoie să mă arăt prea interesat. Asta o să-l facă să-şi dea drumul. Hatcher hotărî să-i dea un răspuns potrivit.

— Acesta era genul lui Windy – ăsta era diminutivul lui, Windy – ce mai, acesta era felul lui de a fi, întotdeauna gata să ajute pe cineva dacă avea vreun necaz. Ngy încuviinţă din cap încă zâmbind.

— Înţeleg, spuse el.

Pare să mă îndrume în direcţia asta, gândi poliţistul thailandez, o crimă din întâmplare. Oare nu ştia că Ngy aflase că Porter era ofiţer de informaţii? Ofiţerii de informaţii nu sunt omorâţi din întâmplare.

— Ironia sorţii, nu-i aşa? continuă Hatcher, un ofiţer să fie omorât în felul acesta. El… merita… nu ştiu, oricum… o altfel de moarte.

Deştept! gândi Ngy. Asta lămureşte problema despre slujba lui Porter. El pune întrebarea şi tot el răspunde. *Ce fel de joc face?*

— Ei bine, noi n-am exclus şi alte motive, spuse Ngy. După toate aparenţele însă se pare că a fost un bun, dar nefericit samaritean.

O fi venit aici oare fiindcă ştie ceva ce noi nu ştim? gândi Ngy. Poate că Porter era pe urmele unei afaceri suspecte şi Hatcher a venit să afle cât ştim noi despre asta. Ngy hotărî să arunce undiţa mai adânc.

— Era… îi, implicat în ceva ce ar putea avea vreo legătură cu întâmplarea asta? întrebă Ngy.

Hatcher dădu negativ din cap. Dumnezeule, habar n-are de nimic, aruncă o vorbă să afle ceva de la mine şi vrea să mă agaţe.

— Nu, de fapt, slujba lui se limita numai la securitatea ambasadei, nu era agent de teren. Windy era aproape de pensionare şi asta era considerată o slujbă uşoară, înainte de a se retrage.

Ngy se gândi. *Să am încredere în el?* Dacă ceea ce spune este adevărat, atunci cazul Porter *ar fi* ca un conflict întâmplător care s-a terminat cu un omor. Asta ar însemna că nu trebuie să mai fac arestări, ceea ce ar fi acceptabil şi pentru superiori.

— Fiţi sigur că facem tot ce stă în puterea noastră ca să-i găsim pe ucigaşi. Avem semnalmentele amândurora, şi al aceluia din cealaltă barcă.

— Cealaltă barcă?

Păi, e clar ca nu prea s-a ocupat de problema asta, gândi Ngy. În toate documentele este scris că mai era un bărbat într-o altă barcă. Am să-i mai dau nişte informaţii gratuite, să-l văd cum reacţionează.

— Acela care părea să fie adevărata ţintă, zise Ngy. A sărit în râu când a început totul. Ar putea foarte bine să fi fost un fel de răfuială între gangsteri, şi maiorul Porter a picat între ei. Mai era amestecată şi o prostituată… dar asta nu are niciun amestec cu maiorul care nici măcar nu o cunoştea. Vă asigur că nu facem nicio legătură cu asta.

— Slavă Domnului. Ar fi fost foarte neplăcut pentru soţia

lui.

Ngy se gândi că, poate, hârtia pe care o avea îl va ajuta la ceva. Căută în mapă şi scoase o coală de hârtie ruptă dintr-un blocnotes, decolorată şi cu pete de cerneală.

— Am găsit asta, zise Ngy, şi îi întinse hârtia. Să ştiţi că nici experţii noştri n-au putut să descifreze ce este scris pe ea.

Hatcher se uită atent la ea, o întoarse şi o privi pe partea cealaltă. Era pagina din jurnalul lui Porter, din ziua când murise. O puse pe biroul lui Ngy, nedorind să pară prea interesat.

— Probabil, nota de la băcan, zise Hatcher râzând.

— Probabil, zise Ngy râzând şi el forţat.

— Poate că ar trebui să o arăt unora dintre colegii săi şi, cine ştie, am da de un fir care v-ar fi de folos.

Ngy deveni din nou bănuitor. Dar până la urmă îşi dădu seama că temerile îi erau nefondate. Hatcher ăsta părea că nu are un alt interes în acest caz decât de a raporta oficial că l-a studiat. Până acum nu încercase să se amestece în treburile lui. Ngy hotărî să-i facă unele concesii.

— Nu e nicio problemă, zise Ngy zâmbind.

În regulă, gândi Hatcher, am progresat ceva.

— Bine, zise el. Ştiu că sunteţi foarte ocupat. Am venit aici numai să mă ocup de transportul rămăşiţelor pământeşti ale lui Windy şi să comunic familiei că poliţia se interesează de acest caz. Ştiţi ce înseamnă asta, ei sunt de partea cealaltă a lumii…

Ngy dădu din cap în semn de înţelegere. De ce să nu-l fac să se simtă bine, gândi, şi să scap de el o dată pentru

totdeauna.

— Poate, zise Ngy, v-ar ajuta dacă aţi lua o copie după raportul de cercetări, ca să-l duceţi familiei. Spuneţi-le că facem tot ceea ce este posibil ca să lămurim cazul.

Hatcher abia îşi putea stăpâni bucuria. Punct, ghem, set, meci.

— Excelentă idee, domnule maior. Sunt sigur că va fi de folos.

Nu este primejdios, gândi Ngy, după ce Hatcher plecă. Era limpede că americanii aveau încredere cum conducea Ngy cazul.

Sy şi Hatcher se întoarseră la hotel, unde Hatcher închinase o berlină Chevy cu două uşi, de culoare albastru închis. Apoi, el urcă în camera lui, comandă o sticlă de Jack Daniel şi o cană cu ceai thailandez. Deschise aerul condiţionat, puse în funcţiune ventilatorul din tavan, îşi scoase cămaşa, îşi turnă o ceaşcă cu ceai pe care o amestecă cu whisky şi se aşeză pe canapeaua de trestie, cu toate dosarele împrăştiate pe o masă.

Raportul era scurt şi simplu, şi nu spunea mare lucru. Martorii declarau că un bărbat făcuse un aranjament cu o prostituată numită Sukhaii care lucra în Phadung Klong lângă piaţa New Road. În timp ce erau în cabina bărcii ei, s-a apropiat o *hang-yao,* din care au ieşit doi bărbaţi şi au început să urce în barca vecină cu cea a lui Sukhaii. Se pare că americanul Windy Porter ar fi sărit în ajutorul prostituatei şi a fost înjunghiat de unul din aceşti bărbaţi. El a căzut peste bord, iar corpul i-a fost repede recuperat de câţiva

oameni de pe bărci. Bărbatul care era cu Sukhaii a sărit în apă şi a fugit. Ucigaşii s-au urcat repede în *hang-yao* care a fost găsită mai târziu cu proprietarul înjunghiat în ea. Autopsia a arătat că fuseseră două lovituri mortale, una în partea de jos a pieptului, cealaltă drept în ceafă, cu un cuţit cu lamă subţire, care intrase adânc şi îi străpunsese inima.

S-ar putea să fie o coincidenţă, gândi Hatcher, ca ucigaşii să folosească acelaşi fel de a ucide prin înjunghiere, specialitatea celor din triada Chiu Chao.

Ofiţerii care întocmiseră raportul presupuneau că cei doi indivizi încercau să o jefuiască pe prostituată şi pe bărbatul care era cu ea şi că Porter, din nefericire, intervenise. Semnalmentele erau vagi. Unul din ucigaşi era descris ca fiind „un chinez cu o cicatrice în partea de jos a feţei şi fără un ochi”.

Poliţia nu reuşise să dea de urmele bărbatului care se aruncase în apă ca să-şi salveze viaţa. Sukhaii le dăduse câteva semnalmente foarte puţin semnificative, ochi negri, păr negru, faţă îngustă şi niciun nume. Conform raportului, ucigaşii nu vorbiseră nimic cu ea.

Să fi fost Wol Pot? Dacă era aşa, de ce se amestecase Porter cu cei doi bărbaţi, care, evident, erau pe urmele fostului comandant al lagărului din Vietnam? Poate că din cavalerism. Mai probabil, Porter îşi dădea seama că dacă îl pierdeau pe Wol Pot, îl vor pierde şi pe Cody, aşa că a vrut să-l ajute să iasă din încurcătură.

Hatcher studie cu atenţie fiecare foaie de hârtie şi notă ceea ce i se părea semnificativ. Găsi mai mult de o duzină de adrese menţionate în jurnalul lui, din care reieşea însă

că Porter doar supraveghea şi nu punea nimănui nicio întrebare despre Wol Pot sau Taisung, sau cum naiba îl chema.

Adăugă pe lista lui fiecare adresă menţionată de mai multe ori, inclusiv localul American Deli. Porter fusese acolo de trei ori şi o dată notase: „Luat masa în timp ce observam subiectul de vizavi”. Menţionase, de asemenea, câteva competiţii sportive, curse de cai şi meciuri de box.

Hatcher mai adăugă pe listă Tombstone şi Longhorn, cele două locuri pe care i le pomenise lui Daphne fostul luptător, în bătălia cu Ts’e K’am Men Ti. Când termină, avu o listă cu cincisprezece sau douăzeci de adrese. Le verifică cu mare atenţie, încercând să-şi formuleze în minte un fel de schiţă biografică a acestui Wol Pot.

Imediat după plecarea lui Hatcher, Sloan părăsi hotelul şi luă o limuzină, cu aer condiţionat, până la ambasadă. Semnă hârtiile necesare şi făcu pregătirile pentru transportul rămăşiţelor pământeşti ale lui Porter la San Francisco, cu un vas al Armatei care pleca a doua zi. Toate treburile în legătură cu Porter îi luară câteva ore. Mâncă de prânz cu Harvey Kendall, un diplomat familiarizat cu operaţiunile din regiune, şi statură la taclale timp de o oră.

Luă apoi un *tuk-tuk* până în Yawaraj. Când intrai în Cartierul Chinezesc era ca şi cum ai fi intrat în capătul larg al unei pâlnii. Merseră pe o stradă întortocheată, din ea într-alta, apoi intrară într-o alee ticsită cu magazine, şi din nou în altă alee mult mai îngustă care se termina în fluviu.

Bărbatul care îl introduse pe Sloan prin uşa cu aspect

banal era tot atât de bătrân şi de dărâmat ca şi uşierul din seara precedentă. Avea ochii stinşi, faţa zbârcită ca o prună uscată şi era slab ca un schelet.

Pe grinzi şi jaluzele atârnau pânze de păianjen. Casa veche trosnea şi gemea de bătrâneţe. Sub el, Sloan văzu masa de lucru şi, dincolo de ea, nişă după nişă. Auzi pe cineva tuşind din când în când, iar în fundul sălii o voce de tenor fredona un cântec de leagăn irlandez. Bătrânul îl conduse, pe o scară şubredă din lemn, jos, într-o cămăruţă, unde fumul se ridica subţire în vârtejuri ce se învolburau sub un ventilator mare, agăţat pe o prăjină ce dispărea în întuneric, sub tavan. Mirosul dulceag de iarbă cosită al opiului se ridica până sus spre casa scării, şi lui Sloan începu deja să i se usuce gura.

Plăti pentru pipă şi îl urmă pe bătrânul cu faţa ca pruna uscată într-o nişă cu două paturi înguste. Se întinse pe pat. În încăpere era cald, aşa că îşi descheie cămaşa până la brâu. Era deja ameţit de fumul opiului care se depusese ca o ceaţă pe podeaua camerei. Ochii îi scăpărară de excitaţie când îl privi pe bătrân răsucind între degete un *gob* de opiu vâscos, maro-închis, îndesându-l în pipă şi aprinzând-o.

În timp ce aştepta, gândul îi zbură la Hatcher şi la atitudinea lui faţă de brigadă. *Să te ia dracu Hatcher, să fii blestemat,* gândi Sloan. Nu poţi să te lepezi de toţi băieţii buni care au făcut parte din brigadă. Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat cu ei. Eddie Conlan, mort în Libia. Ike Greenbaum, făcut scrum într-un accident de avion în Chile. Dick Mazzetti, conducând o tâmpenie de acţiune de apărare în Florida şi bând până a murit într-un scaun cu rotile. Jack

Burbank, orbit în urma exploziei de la ambasada libaneză puse la cale de terorişti. Molly McGuire, fără un picior, făcându-şi stagiul la Serviciul de Imigrări. Pentru numele lui Dumnezeu, Serviciul de *Imigrări.* De câte ori nu i-a salvat el fundul lui Hatcher. Dar pe al meu? Îşi puseseră toţi fundul la bătaie, chiar şi Hatcher. Au fost ei mai puţin eroi, pentru că nu purtau uniformă? Cine ar putea să spună că nu au fost eroi?

Bătrânul trase un fum adânc şi îi întinse pipa lui Sloan, care inspiră puternic, simţi cum îi pătrunde fumul în gât şi îi umple plămânii. Uită imediat de Hatcher şi de brigadă. Lăsă trecutul deoparte şi deveni euforic, cu gândurile în alt timp şi alt loc, îndepărtând grijile şi necazurile din minte. Închise ochii şi văzu câmpii verzi bătute de vânt. Nu auzi persoana care intră în încăpere, nici scârţâitul celuilalt pat.

— L-ai văzut pe Hatcher? întrebă o voce.

Sloan răspunse fără să deschidă ochii.

— Da.

— Şi?

— Se apropie. Ţi-am spus că îl va găsi. E doar o chestiune de timp.

— A dat de urma lui Wol Pot?

— Nu.

— Ştie cine este, de fapt, Wol Pot?

— Nu mi-a spus nimic.

— Şi Calul Thailandez?

Sloan obosise să vorbească, să se gândească la întrebări şi să formuleze răspunsuri. Era acum departe, la uşa Pământului Făgăduinţei, şi, în timp ce intra acolo, spuse ca

prin vis:

— N-a pomenit nimic despre Calul Thailandez, nici despre Wol Pot. N-a spus nimic despre brăţări, bibelouri, mărgele sau despre trandafiri şi lumina lunii. Privighetori în parcul Berkeley. Porumbei pe statui şi panglici galbene strălucitoare. N-a pomenit nimic despre toate astea. Ascultă, Hatcher îl va găsi pe Cody. Are câteva indicii, asta pot să spun. Îl cunosc pe Hatcher tot atât de bine cum mă cunosc pe mine însumi. Este cel mai bun din câţi există.

O ÎNTÂLNIRE ÎN PARIS

Ismala Hadif, căruia Interpolul şi CIA îi dăduseră numele de cod, Hyena, era poate cel mai căutat terorist din lume. CIA îl identificase clar ca fiind cel ce provocase exploziile de la aeroporturile din Viena şi Roma, unde muriseră şaizeci şi şapte de oameni, majoritatea femei şi copii, optsprezece dintre ei copii americani într-o excursie de vară, toţi sub şaisprezece ani. Tot el era suspectul numărul unu al exploziei dintr-un club de noapte de la Berlin, unde pieriseră treisprezece persoane, dintre care nouă femei. De asemenea, se presupunea că ucisese pe soţia unui ambasador în Tunisia în timpul unei încercări nereuşite de a-l asasina pe ambasador. Actele lui de terorism şi asasinatele fuseseră dovedite de patru ani, dar el încă se plimba liber prin toată lumea, liber cum adie vântul, deghizat şi plin de îndrăzneală.

Pentru experţii în terorism, Hyena era cel mai odios om

de pe o listă lungă. Ingenios şi recunoscut ca fanatic, Hyena se antrenase în Libia şi trăia la Teheran. Plecase de acasă cu o săptămână în urmă şi sursele de informaţii secrete îl localizaseră şi îl urmăriseră la Cairo, unde îl pierduseră.

Nimeni altcineva nu mai era pe urmele lui.

Hyena fusese urmărit în taină pe un drum ocolit care se termina la Paris, unde călătorea acum cu un paşaport turcesc fals, cărţi de credit şi documente care îl identificau ca fiind un om de afaceri al unei societăţi din Ankara. Hyena, care vorbea curent mai multe limbi, inclusiv limba turcă, îşi răsese barba, îşi vopsise părul, părând cu douăzeci de ani mai în vârstă. Îşi pusese lentile de contact care-i schimbaseră culoarea ochilor, din căprui închis în albaştri şi purta tocuri înalte. Se instalase într-un hotel elegant şi scump aproape de centrul oraşului, ceea ce nu făcea parte din obiceiurile lui.

Ţinta lui era generalul Karl Shustig, geniul militar american, care era şi expert în probleme de securitate. Shustig fusese principalul responsabil al unor recente măsuri speciale de securitate, măsuri care îi răsturnaseră planurile lui Hyena în două ocazii anterioare. Dar Shustig îşi încălca singur propriile reguli de securitate. Era un bărbat cu obiceiuri fixe, de la care nu se abătea niciodată; pleca de acasă la aceeaşi oră, era condus la serviciu pe aceleaşi străzi şi se întorcea acasă pe acelaşi drum. O maşină mergea înaintea maşinii lui şi alta îl urma, dar asta nu însemna că era bine păzit. După patru luni, în Paris, Shustig devenise încrezut. Excludea posibilitatea vreunui atac terorist împotriva lui.

Pentru Hyena, el era o ţintă perfectă. Prieten personal al preşedintelui american şi omul despre care se zvonea că va fi următorul membru al Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, el era de asemenea, o lovitură uşoară. O bombă capabilă să distrugă un bloc întreg avea să fie pusă într-un canal colector principal pe drumul lui Shustig spre biroul său. Hyena urma s-o acţioneze de la două blocuri depărtare, prin telecomandă, în momentul în care maşina lui Shustig atingea gura canalului. Explozia avea să distrugă cea mai mare parte a blocului, iar maşina generalului avea să fie pulverizată.

Cu două zile înainte, Hyena cercetase şirul de canale, stabilise locul şi găsise printre cărămizile şi noroiul tunelului îngust un loc perfect unde să ascundă bomba. Chiar un control de ultimă oră al canalelor, n-ar fi putut descoperi prezenţa explozivului.

Hyena era mulţumit de cum îşi pregătise lovitura. Va pune bomba în seara aceea şi va acţiona în dimineaţa următoare. O înregistrare care asuma responsabilitatea asasinatului fusese deja pregătită şi avea să fie predată staţiilor de radio la zece minute după ce totul era gata. Se întorcea prin tunelul larg, auzind zgomotele Parisului deasupra lui. Motivul acţiunilor lui Hyena era ura; asasinatul îl satisfăcea. Dacă el ar muri, cei doi fii ai săi ar continua să facă la fel. Drumul către Rai era un râu de sânge occidental.

Nu-l observă pe bărbatul cu barbă din spatele său, prin întunecimea tunelurilor. Deşi Hyena era deştept şi prudent, urmăritorul lui era mai bun decât el.

Mai devreme, în cursul zilei, acelaşi bărbat cu barbă

intrase în ambasada Germaniei de Vest, îmbrăcat în salopetă, ducând cu el o lădiţă cu scule de electrician, folosind o legitimaţie falsă din care reieşea că este electrician. Paznicul îi ceruse să deschidă lădiţa şi el ridicase sertarul ca paznicul să poată vedea ce era înăuntru. Acesta îi făcu semn cu mâna că poate să treacă. O dată intrat înăuntru, bărbatul cercetă fiecare colţişor al imobilului. El studiase etajele zile întregi. Se duse direct la camera de serviciu de la etajul de jos, găsi o scară mobilă de aluminiu depozitată acolo şi o duse în debaraua de lângă salonul de recepţie de la etajul întâi, apoi intră în salon şi trase cu ochiul primprejur. Era o cameră impozantă, spaţioasă şi înaltă. Un candelabru de cristal enorm, cu sute de mici ornamente în formă de lacrimă atârnau din rozetele de oglinzi, aruncând o lumină strălucitoare asupra întregii camere.

Încăperea era plină de oamenii care pregăteau recepţia ce avea să aibă loc în noaptea aceea. În învălmăşeala care era acolo, bărbosul trecu neobservat. Studie timp de câteva minute camera, dând mare atenţie, în special, candelabrului, apoi plecă.

Acum, omul cu barbă pândea din restaurantul de la mezaninul hotelului când Hyena se întoarse. Se ridică, se duse repede la lift, urcă la etajul al patrulea, merse pe jos un etaj şi aşteptă până auzi uşile liftului deschizându-se. Crăpă uşor uşa, îl privi pe Hyena cum trece, aşteptă până când îşi scoase cheia, apoi se strecură pe uşă şi merse direct spre el. Teroristul se întoarse tresărind, apoi se linişti. Bărbatul era încovoiat şi arăta cam de şaizeci de ani, avea

o barbă căruntă şi părul alb. Omul cu barbă zâmbi şi Hyena salută scurt din cap, înainte de a deschide uşa. Bărbatul făcu trei paşi şi îl lovi cu furie la baza craniului. Hyena căzu în genunchi şi îşi pierdu cunoştinţa imediat. Bărbosul îl apucă de guler ca să nu cadă, îl împinse în cameră şi încuie uşa. Îl aruncă pe Hyena pe pat, îşi puse o pereche de mănuşi de plastic, îl dezbrăcă, îi băgă un căluş în gură, apoi îl legă strâns de un scaun. Puse la uşă o plăcuţă pe care scria NU DERANJAŢI, deschise televizorul la maxim, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

Hyena avea legată de încheietura mâinii o curea de piele cu o cheie agăţată de ea. Bărbosul scoase din mânecă un cuţit, tăie banda de piele şi scoase cheia.

Îl plezni peste faţă pe Hyena de câteva ori. Ochii arabului clipiră, şi, când reuşiră să se concentreze, Hyena se uită înfricoşat la bărbos. Încercă să vorbească, dar căluşul era aşa de mare, încât îi tăia colţurile gurii. Bărbosul îşi duse un deget la gură.

— Sst, sâsâi el foarte încet.

Se repezi apoi, brusc, îi luă faţa într-o mâna şi i-o strânse ca într-o menghină. Acesta nu-şi putea mişca deloc capul; degetele bărbosului se întindeau aproape de la o ureche la alta. Cealaltă mână apăru în faţa ochilor lui Hyena ţinând un pumnal îngust, cu o lamă strălucitoare şi ascuţită, lungă de vreo douăzeci de centimetri. Îi puse vârful pumnalului sub ochiul stâng şi imediat apăru un strop de sânge.

Ochii arabului clipiră. Bărbosul îşi dădu seama că-i era teamă.

— Unde este bomba? şopti bărbosul într-o perfectă limbă

arabă. Îşi luă mâna de pe faţa lui şi-i ţinu cheia în faţa ochilor. Unde este caseta la care se potriveşte cheia asta?

Hyena dădu din cap furios. Bărbosul îl apucă din nou de faţă şi i-o strânse puternic.

— Te mai întreb o dată şi, dacă nu răspunzi, îţi scot ochiul. Până la urmă, tot am s-o găsesc, aşa că mai bine spune şi scapi de durere, iar eu nu-mi mai irosesc timpul.

Hyena negă din nou din cap.

Bărbosul îi înfipse cuţitul în ochi, îl răsuci şi, cu multă dexteritate, îi scoase ochiul stâng. Geamătul lui Hyena fu înăbuşit de căluş. Bărbosul îi puse o oglindă în faţa ochiului drept, iar ucigaşul arab se uită îngrozit la gaura sângerândă din faţa lui.

Tâmplele îi zvâcneau puternic. Îi venea să vomite, iar camera se învârtea cu el. Bărbosul deşurubă partea de sus a mânerului cuţitului şi scoase o bucăţică rotundă de gresie. Începu să ascută cuţitul. Lama răsuna prin aer ca un clopoţel când o freca în sus şi în jos pe gresie.

O să-mi taie gâtul? se întrebă Hyena. Dumnezeule, cine o fi ăsta? O să mor fără să ştiu cine m-a omorât?

Bărbosul se uită la el rânjind şi spuse încet:

— N-ai să mai procreezi un nou copil ucigaş.

Îşi vârî genunchii între ai arabului desfăcându-i picioarele. Puse cuţitul între picioarele acestuia cu lama rezemată pe penis.

— Bomba? şopti bărbosul în urechea lui.

Învârti cuţitul uşor şi îi prinse carnea. Ochiul bun al lui Hyena se închise de durere.

— Repede, şopti bărbosul. Îmi pierd timpul şi răbdarea.

Spune-mi şi-o să-ţi tai gâtul, de-abia o să simţi, o să mori foarte repede. Altminteri o să mori umilit. Hyena o să meargă în cer ca un eunuc. Hyena înghiţi. Transpiraţia îi curgea pe faţă şi pe piept. Ochiul i se zbătea de durere. Simţi cum lama cuţitului intră într-o parte a bărbăţiei sale. Deschise ochiul care-i mai rămăsese şi se uită către pat.

Bărbosul dădu salteaua la o parte. O servietă mică, neagră era aşezată între saltea şi somieră. Luă cheia care fusese legată la încheietura mâinii arabului şi deschise caseta.

Bomba era impresionantă şi extraordinară. Din plastic şi suficient de mare ca să spulbere turnul Eiffel. În casetă mai era un radio de control şi un ceas cronometru. Bărbosul se întoarse spre Hyena şi zâmbi.

— Eu sunt un om de cuvânt, spuse el liniştit.

Îl apucă de păr pe Hyena şi-i întoarse capul. Mărul lui Adam al arabului se mişca aidoma unei plute de undiţă.

Bărbosul îi tăie vena jugulară.

Închise caseta, puse salteaua la loc, îl dezlegă pe Hyena şi îl lăsă să cadă grămadă pe podea. Scoase cu grijă bomba din casetă, lăsând aparatul de radio, apoi întinse pe pat planurile etajului ambasadei Germaniei de Vest. Deschise uşa şi privi prudent pe hol. Nu era nimeni.

Lăsă pe uşă tăbliţa cu NU DERANJAŢI, alergă două şiruri de trepte până în camera lui şi intră înăuntru. Totul era deja împachetat şi camera fusese plătită dinainte cu un cec cu adresa din Geneva. Când plecă de la hotel, nu avea asupra lui decât o valiză mică şi lădiţa neagră cu scule. Se duse direct la aeroport, îşi lăsă valiza la bagajele de mână, ea

intră în cabinetul de toaletă pentru bărbaţi, deschise lădiţa cu scule, scoase o salopetă şi o îmbrăcă, luă un alt taxi şi se îndreptă spre ambasada Germaniei de Vest.

Îi arătă paznicului legitimaţia falsă care îl identifica drept electrician, deschise lădiţa, ridică sertarul ca paznicul să vadă sculele din compartimentul de sub el, şi acesta îi făcu semn cu mâna că poate să treacă. Intră pe uşa laterală, se duse direct la debara, luă scara mobilă şi se repezi în sala de recepţie, plină până la refuz, şi aşeză scara. Un neamţ băţos se apropie de bărbos când acesta începu să se urce pe scară ca să ajungă la candelabru. Bărbosul scoase un bec şi arătă spre candelabru; neamţul ridică din umeri şi plecă.

Trase sertarul lădiţei cu scule, băgă mâna dedesubt şi desprinse bomba care era ataşată cu ventuze pe fundul sertarului, apoi o legă cu grijă de tija ce susţinea candelabrul mare de cristal. Puse ceasul cronometru la ora 6,30 seara.

Cinci minute mai târziu duse scara la loc şi plecă. Merse o mică distanţă pe jos, apoi luă un taxi şi se întoarse la aeroport, unde îşi recuperă valiza şi lăsă lădiţa în acelaşi dulăpior pentru care plătise. Intră într-o despărţitură a toaletei pentru bărbaţi şi îşi deschise valiza în care se găsea o trusă de machiaj. Îşi scoase peruca, îşi şterse machiajul, dezbrăcă salopeta şi le înghesui într-o sacoşă maro. Îmbrăcă o cămaşă albă, o haină sport, îşi legă o cravată albastră şi închise valiza. Când ieşi din toaletă, aruncă sacoşa cu lucrurile într-un coş de gunoi.

Ambasadorul american era un bărbat înalt, foarte bronzat care, cu toate că avea şaizeci de ani, era într-o condiţie fizică excelentă şi părea de patruzeci şi cinci de ani. Era un bărbat foarte perseverent. În seara aceea trebuia să meargă la o recepţie extrem de importantă, pentru că avea sarcina de a-i convinge pe reprezentanţii mai multor ţări europene că terorismul luase proporţii epidemice. De fapt, se punea problema să se declare război teroriştilor, deşi ştia că multe dintre ţări fuseseră cruţate de atacuri teroriste şi evitau să-şi atragă furia ucigaşilor arabi, luând măsuri făţişe împotriva lor.

La şase şi cinci, când era gata să plece la recepţie, primi un telefon urgent pe linia telefonului roşu. I se făcu cunoscut că existau dovezi că un terorist libanez foarte periculos, cunoscut sub numele de Hyena, se afla la Paris. Aceasta era o informaţie secretă, dar securitatea lui era în pericol, de aceea trebuiau luate măsuri deosebite de pază, imediat. Informaţia telefonică fusese primită cu zece minute în urmă şi un subsecretar de la departamentul de stat îi explică cu detalii plictisitoare ce măsuri trebuia luate.

— Ascultă ce-ţi spun, zise ambasadorul nervos, am să întârzii la o recepţie foarte importantă. Nu putem discuta despre asta mâine dimineaţă la prima oră?

Iritatul secretar se scuză şi închise telefonul.

— Dumnezeule, aceste nulităţi care nu ştiu să dea decât sfaturi mă înnebunesc, se plânse el soţiei sale. Acum o să întârziem.

— Mână serios în seara asta, Geofrey, îi spuse şoferului când se urcă în maşină. O să întârziem la recepţie.

Un accident care avu loc la mică distanţă îi mai întârzie cu zece minute. Ambasadorul se uită furios la ceas.

— Fir-ar să fie, îi spuse soţiei, o să ajungem mai târziu cu aproape jumătate de oră. Fir-ar al naibii să fie!

Când bomba explodă, la recepţie erau ambasadori din Finlanda, Franţa şi Olanda. Se auzi un zgomot asurzitor, izbucniră flăcări în salonul înţesat de lume. Bubuitul bombei fu urmat imediat de ţipete stridente de durere şi de spaimă. Când candelabrul se sfărâmă, sutele de ornamente prefăcute în mii de cioburi sclipitoare, proiectate de puterea exploziei, căzură ca şrapnele de diamant peste demnitarii şi lumea din încăpere. Femei îngrozite, îmbrăcate în rochii scumpe, cu feţele sfâşiate de bucăţile de cristal şi de metal, se înghesuiau una într-alta. Ambasadori în fracuri căzură la podea, omorâţi de cioburile strălucitoare. Şi în liniştea de o clipă, care urmează unui şoc înainte să izbucnească haosul, suportul candelabrului trosni, candelabrul se clătină şi căzu deasupra morţilor şi răniţilor, într-o avalanşă de cioburi de cristal.

— Dumnezeule, urlă ambasadorul american, când ieşiră de pe strada principală şi intrară pe drumul de acces spre ambasadă. În faţa lor, în lumina farurilor, oameni îmbrăcaţi în haine de gală, sângerând şi orbiţi, ieşeau în stradă, clătinându-se, din sala de recepţie distrusă.

FATA DE PE KLONG

Sy îşi făcea antrenamentul în micul parc de cealaltă parte

a străzii. Arăta grozav, lovea puternic şi avea iuţeală de picioare.

Hatcher băgă mâna prin geamul maşinii, claxona şi şoferul se prezentă imediat.

— Caut o fată care se numeşte Sukhaii şi lucrează în Phadung Klong, lângă New Road, îi spuse Hatcher.

— Este prostituată?

— Da, răspunse Hatcher, făcând descrierea fetei după raportul poliţiei. Şaisprezece ani, înaltă şi slabă. Se spune că este o adevărată prinţesă.

— Cred şi eu că este o adevărată prinţesă, spuse Sy dând din umeri. Cine s-ar culca cu o târfă urâtă?

— Este foarte raţional ceea ce spui, zise Hatcher.

— O să ne ia ceva timp până s-o găsim, spuse Sy, fetele de pe apă nu stau întotdeauna în acelaşi loc pe canal.

— În acelaşi timp, îi caut şi pe aceştia doi.

Îi arătă lui Sy fotografia lui Cody cu Pai făcută în Vietnam, cu cincisprezece ani în urmă.

— Este o fotografie veche? întrebă Sy.

Hatcher aprobă din cap.

— De cincisprezece ani, mormăi el.

— Cred că s-au schimbat mult.

Hatcher aprobă iar.

— Sunt sigur de asta.

— El este american, iar fata, thailandeză? întrebă Sy.

— Nu. Bărbatul era aviator american dar fata era vietnameză.

— Aha, zise Sy. Se uită la fotografie preţ de un minut, apoi dădu din cap şi i-o înapoie lui Hatcher.

În timp ce străbăteau străzile aglomerate, Hatcher reflecta la planul lui. Mai întâi trebuia să încerce să o găsească pe fată, deoarece ea era singura persoană care îi văzuse pe Wol Pot şi pe ucigaşii lui Windy Porter. După aceea, va începe să verifice locurile de unde supraveghea Porter, să vadă dacă iese ceva la iveală. În capul listei era cartierul numit Tombstone şi barul Longhorn. Subiectul Calul Thailandez era delicat, deoarece acesta implica bârfa străzii.

Exista oare într-adevăr Calul Thailandez şi dacă da, era o organizaţie de gangsteri? Un bărbat? Wol Pot sau Cody? Ori altcineva? Deoarece Hatcher nu putea face legătura direct între toate aceste presupuneri şi Cody, va folosi inspiraţia.

Drumul până la Phadung Klong dură câteva minute; locul era ceva mai departe, chiar după piaţă, acum aproape pustie şi peste un pod arcuit al canalului.

Sy se opri de trei ori şi stătu aproape o oră de vorbă cu oamenii de pe râu ca să dea de urma fetei.

— Am aflat că lucrează aproape de Rama Four Road, spuse el, întorcându-se în maşină. O s-o găsim, *mai pen rai.*

O luară paralel cu canalul mărginit de smochini indieni groşi, orhidee înflorite şi barăci construite pe piloni pe malurile fluviului. Ajunşi la Rama Four, Sy parcă maşina şi dispăru în jos pe malul canalului, cam cincisprezece minute.

— S-a mutat la Klong Mahachai, spuse el când se întoarse. O să fie greu să o localizăm până diseară. Cred că o s-o găsim lângă Maharaj Road care traversează Piaţa Hoţilor în Cartierul Chinezesc.

La căderea nopţii porniră spre Maharaj şi Sy începu iar să

iscodească malurile canalului. De data asta, se întoarse în câteva minute.

— Avem noroc, spuse el cu mândrie. Vino.

Îl conduse pe Hatcher de-a lungul canalului şi trecură peste câteva bărci.

— Să fii atent, bine, *pheuan?* zise Sy. Câteodată, patronul fetei umblă să-ţi fure banii, ceasul, ştii cum e? Dar eu mă voi ţine după tine, spuse el, arătând în jos şirul de bărci şi case plutitoare legate de mal şi între ele. Multe tinere şedeau la prova bărcilor, zâmbind, cântărind din ochi şi invitând clienţi din mulţimea de pe mal. Hatcher îl urmă pe Sy strecurându-se prin înghesuiala de turişti gură cască, ce începuseră deja să se adune pe mal. Trecură pe lângă câteva bărci, când micul thailandez opri un bărbat care mergea în susul râului ţinând în mână o vargă de undiţă.

— Sukhaii? întrebă Sy. Ştii care este barca ei?

Bătrânul râse voios, dând puternic din cap şi arătând peste umărul lui Sy spre o barcă lungă chiar lângă ei.

— Mă duc singur, zise Hatcher şi trecu nesigur peste prima *hang yao* şi îl depăşi pe muşchiulosul thailandez care se uită la pieptul lui când trecu, dar nu-i privi faţa. Se urcă la bordul celei de-a doua bărci când o fată, care nu avea mai mult de şaisprezece ani, ieşi din spatele cabinei acoperite cu stuf. Plecându-şi uşor capul, se uită la el printre gene. Avea ochii căprui închis şi se purta cu îndemânarea unei prostituate.

— Sukhaii? întrebă Hatcher.

— Ştii cum mă cheamă? spuse ea surprinsă.

Hatcher aprobă din cap.

— *Chai,* spuse el.

— Vrei să facem *sanuk?* întrebă ea într-o englezească stâlcită.

Îl trase aproape de ea şi începu să se frece de el, zâmbind.

Era caldă şi catifelată la pipăit, şi purta o crenguţă de iasomie după ureche. O clipă, Hatcher se gândi că putea să facă *sanuk* cu ea. O luă uşor de mână, ca să nu poată fugi, şi îi arătă o hârtie de cincizeci de dolari americani.

— N-am venit aici pentru distracţie, spuse el în thailandeză.

Fata se uită speriată şi încercă să se îndepărteze de el.

— Priveşte, spuse el, *cincizeci* de dolari americani. Asta înseamnă o mie de bahţi, două hârtii roşii. Îi vrei?

Fata se uită la bancnotă şi Hatcher îi dădu drumul la mână.

Thailandezul muşchiulos din cealaltă barcă se uita ca din întâmplare la ei, peste punte, dar nu spuse nimic.

— Pentru ce? întrebă ea cu prudenţă.

— Noaptea trecută când s-a întâmplat crima în barca cealaltă, a fost aici un bărbat care a sărit peste bord.

— *Chai*...

— Cum arăta?

Fata se gândi o clipă şi ridică mâna la un metru şi şaizeci şi cinci deasupra punţii.

— De înălţimea asta. Ochi căprui. Păr negru. Faţă îngustă. Greutatea cam ca a ta.

— Mai scund decât mine?

— *Chai.*

— Avea vreo cicatrice… vreun semn pe faţă sau pe corp?

Sukhaii ridică din sprâncene.

— Ah, *chai, chai*… el a*re* dragon. Aici.

Îşi puse mâna pe piept.

— Un tatuaj cu un dragon?

Ea aprobă din cap.

— Acum, ia spune-mi, tipul ăsta se grăbea foarte tare, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap cu vigoare.

— Îi era frică.

— Sunt sigur că-i era. După cum cred eu, nu prea a avut timp să se îmbrace înainte de a se arunca în apă, şopti Hatcher.

Ea îl privi bănuitoare, dar nu răspunse.

— Probabil nu şi-a luat hainele cu el…

— *Chai, chai,* a luat hainele…

— *Mai,* spuse Hatcher negând din cap. N-a avut timp.

— Am spus poliţiei…

— Eu nu sunt de la poliţie şi nu-mi pasă ce le-ai spus. Şi n-am să spun poliţiei nimic.

— Am spus poliţiei *tot,* zise ea neîncrezătoare.

— M-am gândit că, poate, şi-a lăsat pantalonii…

Ea negă din cap cu frenezie.

— *Mai, mai*. Niciun portofel.

— Eu n-am pomenit nimic de vreun portofel, spuse Hatcher cu blândeţe.

Fata intră în panică. Se uită pe deasupra lui Hatcher la thailandezul din barca cealaltă.

— Ascultă-mă, eu nu sunt de la poliţie, sunt *amehricaan*.

Tot ceea ce vreau sunt actele de identitate care erau în portofel. Nu-mi pasă de nimic altceva, poţi să păstrezi banii sau orice lucru de valoare din el. Eu vreau numai actele, înţelegi?

Fata îşi îndreptă ochii din nou în spatele lui. Hatcher se întoarse. Thailandezul stătea la marginea bărcii, dar nu urcă la bord. Era îmbrăcat într-un *pakoma* purpuriu, un fel de pantaloni-sarong, şi o cămaşă albă de bumbac. Pe antebraţul drept avea un tatuaj mare, o orhidee cu un şarpe încolăcit în jurul ei. Îi zâmbi lui Hatcher, apoi o privi pe fată.

— Ce vrea? o întrebă bărbatul pe Sukhaii, în thailandeză.

Hatcher interveni.

— Îi ofeream acestei tinere cincizeci de dolari americani pentru actele de identitate din portofelul care a rămas aici noaptea trecută. Nu pun nicio întrebare şi am să uit că am fost vreodată aici, în regulă? Fără poliţie, este ceva personal. Tot ceea ce doresc sunt actele.

Thailandezul se urcă la bord şi se apropie de Hatcher. Era mai scund decât el, dar era solid şi venele i se vedeau prin muşchi. Îl studie pe Hatcher un minut, cu ochii lui de culoarea noroiului. În spatele lui, Sy se urcă pe altă barcă, făcând semne cu mâna fetelor de pe apă şi vânzătorilor care strigau la el.

Bărbatul cu tatuaj lăsă ochii în jos şi întrebă:

— Portofelul tău?

Hatcher negă din cap.

— *Mai.*

— Este portofelul prietenului tău?

Hatcher negă iar din cap.

— *Chai.*

— Bine, zise thailandezul.

Îi întoarse spatele lui Hatcher şi îi şopti ceva tinerei prostituate. Ea îl privi câteva momente şi aprobă din cap.

— Cât? întrebă el.

— Zece mii de bahţi, zise ea.

Cinci sute de dolari, gândi Hatcher, *şi, probabil, fata şi-a mai păstrat o sută sau două. Wol Pot a făcut-o de oaie.*

— De ce nu l-ai dat poliţiei? şopti thailandezul.

— Credeam că, poate, se mai întoarce, minţi ea.

— Atunci dă-i portofelul şi mă înţeleg eu cu *farang.*

Nu rosti cuvântul *farang* în loc de străin cu vreo nuanţă de dispreţ şi părea destul de natural şi de degajat, ca şi cum el şi Hatcher ar fi fost prieteni vechi. Dacă faptul că târfa lui şterpelise portofelul îl scosese din fire, nu lăsă să se vadă. Îl conduse pe Hatcher înăuntrul cabinei, ca să nu-i vadă oamenii de pe fluviu. Sy, neliniştit, se apropie mai mult.

Sukhaii se duse la un cufăr, luă din el un portofel din piele de şarpe şi i-l întinse thailandezul ui, care îl deschise, scoase din el o mână plină de bahţi purpurii şi îi îndesă în buzunar.

— Îmi pare rău, zise ea plină de căinţă.

El ridică din umeri şi răspunse nepăsător:

— *Mai pen rai.*

Îi făcu fetei semn să plece, apoi scotoci prin portofel şi găsi într-unul din buzunare o amuletă mică de aur pe care o puse lângă bani. Se uită la Hatcher.

— Şaizeci de dolari americani, spuse el.

Zâmbetul i se lărgi. Hatcher uitase că în Thailanda primul preţ nu era niciodată ultimul.

— *Khit waa phaeng pai,* răspunse Hatcher. Cincizeci şi cinci, se tocmi el.

Zâmbetul thailandezului deveni şi mai larg, ridică din umeri.

— Cincizeci şi şapte, dacă îl vrei, zise el hotărât, şi îi întinse portofelul ca să-l controleze. Hatcher îl desfăcu repede şi se uită înăuntru.

— Bine, zise el, înmânându-i thailandezului cei cincizeci şi şapte de dolari. *Khopkun. Sawat-dii.*

— Acum, încă ceva, îi spuse Hatcher fetei, scoţând o bancnotă, încă douăzeci de dolari americani dacă îmi spui ce ţi-a spus bărbatul cu cuţitul.

— Nu mi-a spus nimic, se tângui ea repede.

Thailandezul se uita la bancnotă. Se mai uită o dată, apoi privi câteva secunde la fluviu.

— Spune-i.

— Da, dar ei au spus...

— *Spune-i!*

Fata aproape că îşi pierduse răsuflarea de frică.

— Au spus că o să-mi pocească faţa până când am să arăt ca o hârcă, spuse ea speriată, uitându-se în podea.

— De ce ar face asta?

— Dacă aş spune poliţiei ceva despre ei.

— Şi ce altceva?

— M-au întrebat dacă ştiu o adresă.

— Adresa cui?

— N-avea niciun sens. Era vorba despre calul din

mitologie.

— Calul Thailandez? întrebă Hatcher cu nerăbdare.

Fata încuviinţă din cap. Thailandezul întinse mâna şi smulse bancnota din mâna lui Hatcher. Puse cei şaptezeci şi şapte de dolari lângă banii pe care îi luase din portofelul lui Porter, apoi scoase de la spate o măciucă de tek, lungă de treizeci de centimetri, se postă la vreun metru şi ceva în faţa lui Hatcher şi începu să-şi pleznească palma cu ea.

— Poate că îmi dai şi restul de bani sau Rolex-ul de aur, zise thailandezul zâmbind.

Hatcher se dădu puţin înapoi. Corpul începu să i se încordeze şi ochii i se micşorară.

— Nu-ţi mai dau niciun *salehng*, şopti Hatcher răguşit.

Thailandezul continuă să zâmbească, dar avea o privire de om nebun. Îşi îndepărtă picioarele, ţinându-şi măciuca pe lângă corp.

— Te pocnesc, spuse proxenetul thailandez.

Abia rosti aceste cuvinte că Sy sări în barcă în spatele lui. Thailandezul se întoarse şi încercă să-l lovească cu dosul palmei, dar Sy fu mai departe şi nu-l ajunse. Înainte de a încerca din nou, Sy îi trase două lovituri puternice cu piciorul, una în piept şi alta în falcă. Thailandezul căzu peste Hatcher, dar îl lovi cu măciuca în burtă. Deşi lovitura îl atinse într-o parte pe Hatcher, totuşi îl luă pe nepregătite. Thailandezul se redresă şi îl atacă pe Sy. Acesta îi trase trei lovituri puternice. Corpul thailandezului se bălăbăni, dar loviturile nu-l opriră. Îşi reveni. Îl apucă pe Sy şi îl strânse puternic în braţe ridicându-l de pe punte. Înainte însă de a apuca să-l arunce peste bord, Hatcher interveni. Îşi înfipse

degetele de fier în umărul thailandezului. Îl strânse tare, îi găsi nervul pe care îl căuta şi apăsă cu putere.

Thailandezul rămase temporar paralizat. Braţele îi căzură în jos, măciuca pe punte. Sy se eliberă din strânsoare. Se dădu un pas înapoi şi îl lovi în faţă cu o combinaţie dublă: *poc, poc, poc, poc.*

Thailandezul se clătină pe spate, îşi duse mâna la nas care sângera, şi căzu pe cabină. Aceasta se prăbuşi, iar el se rostogoli pe puntea acoperită cu bucăţi de bambus şi rămase năucit o clipă. Hatcher se aplecă peste el, luă măciuca şi o azvârli în fluviu.

Thailandezul îşi şterse sângele de pe faţă.

— Eu sunt boxer, spuse Sy, făcându-i semn lui Hatcher să-l urmeze afară de pe *hang yao.*

Hatcher se uită în jos la thailandezul lovit şi zâmbi.

— *Sawat-dii,* spuse pe un ton batjocoritor.

Se întoarseră pe malul canalului, Sy ţanţoş înaintea lui, ocolind vânzătorii şi prostituatele. Când ajunseră la maşină, Sy îi deschise portiera lui Hatcher.

— Te-ai descurcat foarte bine, *pheuan,* zise Hatcher şi intră în limuzină. Căută printre hârtiile din portofel şi găsi paşaportul. După datele care erau înscrise în el, Wol Pot avea cincizeci şi şase de ani, cântărea şaizeci şi nouă de kilograme şi locuia pe Raiwong Road în Cartierul Chinezesc. Dar Hatcher găsise ceva mai bun decât o descriere.

Se uita la fotografia de pe paşaport a lui Wol Pot, vietnamezul al cărui nume adevărat era Taisung, comandantul lagărului de prizonieri, Huie-kui.

TIGRUL SOLITAR

Era cunoscut sub numele de Old Scar. Şedea în iarba înaltă la marginea heleşteului privind cum cerbul chital se împerechea în noroi, nu prea departe de el. Pândea turma câte trei ore stând, câteodată, nemişcat treizeci sau patruzeci de minute, uitându-se cum căprioarele se duceau în jos prin albia râului, apoi treceau prin viroagă şi ieşeau în câmpie, îndreptându-se spre apă prin păduricea de bambus înaltă de nouă metri.

Pe timpuri, Old Scar fusese o splendoare de tigru, cântărind peste două sute cincizeci de kilograme, mai rapid decât orice mascul pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, crud şi atât de puternic, încât o dată doborâse un bivol de trei sute cincizeci de kilograme şi îl târâse cu fălcile aproape jumătate de kilometru până la familia lui, apoi îi ascunsese hoitul într-un copac la aproape şase metri înălţime. Fusese un adevărat tigru.

Acum era bătrân şi neputincios din cauza reumatismului, iar vechile răni îl chinuiau când se târa. Avea dinţii galbeni şi un colţ i se rupsese. O cicatrice mare îi străbătea faţa de sub ochi în jos spre gură până la falcă, urmă lăsată de un mascul mai tânăr şi mai bătăios, care ar fi putut să omoare pe orice alt tigru bătrân şi bolnav ca el. Totuşi, Old Scar fusese mai tare decât tânărul mascul şi dovedise destulă înţelepciune, smulgându-se din luptă şi scăpând doar cu o singură rană.

Old Scar se târî încet pe labele lui enorme spre o

căprioară, fără să foşnească o frunză în urma lui. În toţi cei douăzeci şi doi de ani, vânase întotdeauna la fel, pe furiş, cu răbdarea şi iuţeala pe care o învăţase observând-o pe mama sa. Acum se mişca din instinct, pentru că nu mai izbutea să folosească şiretlicurile de altădată.

Cerbul ridică brusc capul şi adulmecă aerul. Nu era vânt, aşa că nu simţi mirosul tigrului, dar era prudent. Turma se împrăştiase şi toate animalele erau în apă, până la genunchi. Ele ştiau că nu trebuie să intre prea adânc, deoarece în apă erau crocodili care le puteau ataca; masculul care era şeful lor le ocrotea.

Old Scar era prea ţeapăn ca să poată sări. Picioarele lui, altădată puternice, erau strânse sub burtă, gata să sară, urechile stăteau ciulite, coada ridicată. Dar pierduse obişnuinţa şi o frunză trosni sub picioarele lui; cerbul o zbughi ca o nălucă şi turma se împrăştie imediat. Old Scar se repezi după cerb, dar acesta fugi încoace şi-ncolo, apoi se întoarse spre apă. Old Scar se ţinu după el cât pe ce să-l ajungă, dar cerbul îl lovi cu picioarele dinapoi. O copită îl pocni în ochiul drept şi pupila plesni ca o bilă care se sfărâmă. Tigrul scoase un muget de durere, lovi cu laba puternică, dar rată lovitura.

Cerbul şi turma erau departe.

Old Scar se prăbuşi în apă urlând de durerea pe care o simţea în picioare, în umeri şi în ochiul pe care îl pierduse. Se odihni, respirând anevoie în apa caldă timp de o oră, apoi se târî cu greutate pe malul noroios şi se lăsă pe pământul moale şi umed ca să-şi înzdrăvenească corpul care îl durea. Situaţia devenea disperată. Era a douăzecea

încercare în două zile şi tot atâtea nereuşite. Cu o zi înainte, un lemur neatent îi ieşise în cale la mică distanţă, dar, văzându-l, alergase mai repede decât el şi se căţărase într-un copac. Fusese o vreme când Old Scar ar fi putut ajunge în vârful copacului din trei sărituri. Dar acum renunţase, obosit şi înfrânt, îndepărtându-se pe furiş de insultele stridente ale maimuţei. Old Scar era foarte flămând.

Turma nu se întorsese, şi el se hotărî să pornească spre altă baltă. Se întorcea pe domeniul unui alt mascul tânăr, dar nu avea de ales, era prea obosit ca să meargă mai departe. Cum mergea atent prin desiş, simţi în nări un miros pătrunzător. Era un miros care-i trezi vechile pofte. Mirosul unei tigroaice în călduri. Îi auzi apoi mârâitul, o ciudată şi stăruitoare chemare. Auzi şi răspunsul masculului din apropiere. Old Scar se ghemui la pământ şi se târî înainte, privind atent prin iarba înaltă. Văzu femela apropiindu-se de mascul, vârându-şi botul în el ca să-i stârnească poftele, apoi se întinse jos şi el o încălecă.

Old Scar se uită atent, amintindu-şi zilele tinereţii sale, când femelele îl doreau şi cochetau cu el.

Plecă mai departe, simţind un alt miros. De căprioară. Simţi mirosul proaspăt de sânge şi îşi dădu seama că femela ademenise masculul de la ospăţ. Se târî înainte după mirosul căprioarei moarte de curând până o găsi ascunsă adânc într-o pădurice deasă de bambus, unde nici vulturii nu o puteau vedea.

Old Scar se lăsă pe burta-i goală şi, cu toate că era foarte flămând, desprinse cu încetineală bucăţile din animalul mort, aşa cum făceau toţi tigrii. Începu cu partea din spate,

lingând sângele, spintecând-o apoi cu colţii lui tociţi, scoţându-i maţele cu incisivii şi curăţindu-i oasele cu limba ca de şmirghel.

Old Scar putea înfuleca o cantitate mare de hrană într-o zi. Nu mâncase de trei zile şi, în mod deliberat, se abţinea să toarcă pentru a nu-l atrage pe mascul. Auzea scâncetul de desfătare al celor doi şi era sigur că din partea lor nu era nicio primejdie. Dar apoi îl auzi pe celălalt mascul rostogolindu-se şi gâfâind. Flămând încă, bătrânul uriaş se furişă prin iarba înaltă. Ştia că nu putea supravieţui unei noi lupte cu un tigru tânăr. Se întuneca, aşa că găsi un copac cu scorbură şi dormi în el peste noapte.

Hoinărea de două zile fără nicio ţintă, căutând fără succes ceva de mâncare, şi foamea i se transforma în mânie. Apoi, se pomeni într-un loc care i se părea oarecum familiar. Începu să recunoască anumite semne şi îşi aminti întâmplări din tinereţe. Aici se născuse, aici îl învăţase mama lui toate trucurile înainte de a-l trimite să-şi găsească propriul teritoriu.

Înconjură bucata de pământ, căutând urme de alţi tigri, dar nu găsi nimic. Observă însă că era puţină iarbă şi că de o parte a lacului erau clădite case. Acolo unde pe vremuri fusese un golf mărginit de bambus, acum creşteau legume. Pădurea era la o depărtare de o sută de metri de lac şi doar trestiile îl puteau adăposti.

Cei doi duşmani ai tigrului, progresul şi omul îi furaseră cea mai mare parte din domeniu, dar Old Scar era prea obosit ca să meargă mai departe. Pe partea îndepărtată a lacului vedea oameni mergând. Se târî pe burtă, intră în lac

şi se ghemui liniştit să se răcorească, spălându-şi rănile şi bând apă rece.

Era în amurg când zări copilul: o fetiţă nu mai mare de trei ani, un ţânc gol care de-abia putea să umble şi care scăpase de sub supravegherea mamei. Se plimba de-a lungul apei jucându-se în ea şi împroşcând-o în jurul ei.

Old Scar o privi cu singurul ochi pe care-l mai avea. Arăta ca o maimuţă, poate cu mai multă carne, dar nu părea la fel de rapidă şi nu avea coadă. Se propti pe picioare să fie gata. Îşi ridică urechile şi îşi dezgoli dinţii.

Fetiţa merse direct spre el şi când fu la o distanţă de aproape un metru îl văzu cufundat în apă până la umeri cu ochii lacomi, cu colţii stricaţi strălucind. Înainte de a putea scoate un strigăt, tigrul sări. Un salt uriaş şi Old Scar o strânse între fălci. Aşa cum ar fi procedat cu orice animal, îi dădu capul pe spate ca pe al unei căprioare şi o muşcă puternic de gât, sufocând-o. Apoi se întoarse şi se strecură în siguranţa junglei cu prada sa. O aşeză jos şi începu să-i lingă sângele.

Mâncase carne mai bună. Din ochi îi curgea puroi, era nervos şi tulburat, dar prada fusese uşoară şi carnea, hrănitoare. Ziua următoare se strecură iar în josul lacului. De data aceasta, se apropie mai mult de case, destul de aproape ca să vadă alt copil jucându-se în praf la marginea satului.

În săptămâna ce urmă, Old Scar mai omorî doi copii, un călugăr bătrân invalid şi o femeie matură care spăla rufele în lac.

Atunci fu chemat Max Early. Începu vânătoarea şi tot

atunci Hatcher începu, în sfârşit, să dezlege enigma lui Murphy Cody.

CÂINII

La început, portofelul lui Wol Pot nu păru să-i ofere ceva în plus în afară de paşaport. Mai era în el un carnet de conducere cu adresa pe Rajwang Road în Cartierul Chinezesc, două bilete de pariuri la cursele de cai, desigur necâştigătoare, şi un bilet de intrare la un meci de box care avusese loc. După documentele lui Wol Pot el era „comerciant”.

Nu mai era nimic altceva interesant în portofel.

La micul dejun, Hatcher îi arătă lui Sy cele două fotografii, a lui Wol Pot şi a lui Cody cu Pai.

— Îl caut şi pe tipul ăsta, se destăinui Hatcher bătând uşor cu palma fotografia lui Wol Pot.

Sy le studie câteva momente.

— Mă gândesc de ieri la fata asta, spuse el. Este foarte frumoasă. Poate că am văzut-o dar... cred asta aproape despre toate femeile frumoase.

— Îţi aduci aminte unde? întrebă Hatcher.

Sy dădu negativ din cap.

— Este iubitul ei? întrebă el, arătând cu degetul spre fotografia lui Cody.

— Poate că da, poate că nu. Nu ştiu. Eu îl caut pe el.

— În regulă, spuse Sy. Unde mergem mai întâi?

Hatcher scoase lista cu adresele notate în jurnalul lui

Porter. Din păcate, în el erau consemnate numai localuri şi ore, fără nici o adresă sau vreo explicaţie. Mai avea şi adresa de pe paşaportul lui Wol Pot, o stradă în Yarawad. Scoase hârtia pe care i-o dăduse Mangusta, o coală pătată de apă din jurnalul lui Porter, datată cu ultima zi a vieţii lui, şi o puse pe masă. Asta era tot ce avea pentru început, plus o notiţă să verifice un bar numit Longhorn din cartierul Tombstone, precum şi o altă notă: „Calul Thailandez?”. Întinse cu grijă pe masă coala distrusă de apă şi o examină cu atenţie încă o dată, dar singurul lucru citeţ era începutul: „... try, ora 4,15 după...”

— Adresa de pe paşaport este în Cartierul Chinezesc, zise Sy. Rajwang Road. Poate că ar fi bine să începem cu asta, ce părere ai?

— Este o idee foarte bună, zise Hatcher.

Dar nu fu. Adresa era falsă – nu exista niciun număr de casă de-a lungul fluviului până la capătul Cartierului Chinezesc. Cel mai apropiat număr îl avea o clădire veche în stare foarte proastă, gata să se dărâme. Pereţii de lemn nu mai aveau nicio culoare, erau scorojiţi de soare şi de ploaie, ferestrele erau acoperite cu scânduri şi păreau că se prăbuşesc în interior, ca şi când tavanul şi podelele obosiseră. O vechitură de casă părăsită, înghesuită între alte două relicve părăsite. Hatcher încercă uşile celor trei magazii, dar erau bătute în cuie. Clădiri părăsite. Era clar că nimeni nu locuia în ele. Adresa lui Wol Pot era fictivă.

Ce putea să facă Wol Pot acolo? Era evident că Porter îl urmărise pe Wol Pot şi îşi notase fiecare loc pe unde acesta trecea. Primele două locuri de pe listă erau restaurante din

Cartierul Chinezesc, dar asta nu lămurea nimic. Hatcher presupuse că Wol Pot mânca acolo. Patronii ambelor restaurante se uitară cu atenţie la fotografia lui Wol Pot, apoi ridicară din umeri. „Poate”, era răspunsul stereotip.

— Unde mergem acum? întrebă Sy.

— Cunoşti un loc care se numeşte Stagecoach Deli?

— Da, spuse Sy. Nu e departe de aici.

— O să încercăm acolo.

Merseră cu maşina pe strada Patpong, gălăgioasă şi de prost gust, cu zgomotoasele ei difuzoare montate în faţa barurilor ordinare şi lumini de neon orbitoare. Ajunseră la localurile American Star şi San Francisco Bar, ce anunţau că dansatoare cu sâni goi executau „numere speciale”.

Ajunseră apoi pe o stradă care aparţinea trecutului, fără lumini de neon, fără difuzoare suspendate şi fără negustori ambulanţi. Ar fi putut fi o stradă oarecare din orice oraş vest- american, chiar şi în lumina zilei avea o înfăţişare nefirească. Razele soarelui, ca nişte reflectoare, străbăteau prin ceaţa de după-amiază venită de la fluviul din apropiere. Liniştea era stranie, ca într-un oraş bântuit de stafii.

— Opreşte aici! spuse Hatcher când intrară pe stradă.

Se dădu jos din maşină şi cercetă atent ciudatul drum întortocheat. Un indicator din lemn fusese bătut în cuie peste cel vechi. CLEMENTINE WAY, scria pe el.

— Asta trebuie să fie zona căreia i se spune Tombstone, nu-i aşa? îl întrebă Hatcher pe Sy.

— Ai ghicit. Am văzut-o o dată într-un film la Palace. *The O. K. Gunfight*.

— *Gunfight at the OK. Corral*, îl corectă Hatcher.

— Da, aşa-i. Cu Burt Reynolds.

— Lancaster.

— *Chai,* zise Sy râzând şi arătându-şi dinţii stricaţi. Hatcher merse prin ceaţă, trecu de Hitching Post care avea expuse în vitrină ghete elegante western şi pălării înalte de cowboy. Citi meniul afişat în vitrina lui Yosemite Sam şi îşi aduse aminte de acasă: carne înăbuşită Brunswick, chilii, costiţă şi friptură de porc la grătar. Stagecoach Deli era la câteva case mai departe, în josul străzii. Avea uşi batante şi o imitaţie de vitrină Tiffany, ce te făcea să te simţi ca în partea de est a New York-ului. Puţin mai departe, era Langtry Music Hall. Fotografiile din cele două panouri ale vitrinei erau ale unor dansatoare thailandeze şi chineze goale, în acelaşi ton western cu întreaga stradă. Erau, de asemenea, expuse postere vechi ale comicilor din veselii ani nouăzeci: Lillian Russell, Houdini, Lillie Langtry şi Eddie Foy. Spectacolul începea la ora şase după-amiază.

Coborî pe o parte a străzii, traversă şi se întoarse pe cealaltă, observând alte ciudăţenii. O cofetărie numită Pike’s Peak, o cârciumă, Roundup, unde se mâncau ouă cu şuncă, iar în vitrină se zărea reclama gogoşilor americane. Un cinematograf, Palace, unde, după afişul de afară, rulau două filme americane de succes.

Şi, în sfârşit, barul Longhorn, cu acoperişul plat, dominat de cupola unei mănăstiri aflată în spate. Firma localului era în formă de spirală, mare, fixată deasupra intrării, dintr-o parte în cealaltă. La intrare, se găsea o statuie veche de lemn ce reprezenta un indian, iar de fiecare parte a uşii

erau bănci de lemn. Deasupra trotuarului era un balcon sprijinit pe patru piloni nefinisaţi.

Cineva îşi bătuse mult capul să facă autentică această zonă mică şi izolată.

Un bărbat negru, voinic şedea pe o bancă în faţa barului cu vitrina înclinată, bând o halbă de bere japoneză. Şedea sprijinit cu spatele de vitrină, cu ochii închişi, prăjindu-se la soarele după-amiezii. Din când în când sorbea câte o înghiţitură de bere.

Hatcher traversă înapoi la Stagecoach Deli şi cercetă strada scurtă. Se auzeau muzică şi frânturi de conversaţie în dosul uşilor închise din Tombstone, dar nu era vacarmul şi difuzoarele asurzitoare din Patpong, care era ceva mai departe.

Însemnările din notele lui Porter spuneau: „Stagecoach Deli, taxi, 10 dim, o oră”; ziua următoare, „Stagecoach Deli, prânz, 45 minute”, şi o zi după aceea, „Palace Theater, ora 14,30, 35 minute”.

Asta însemna că Wol Pot venise în locurile acelea cu taxiul sau că el le supraveghease *din* taxi? Ar fi putut să ia masa la Stagecoach Deli în patruzeci şi cinci de minute, dar la Cinematograful Palace nu stătuse decât treizeci şi cinci de minute, destul de puţin pentru un film întreg.

Cele două localuri formau un triunghi cu barul Longhorn în vârf. Scoase din nou hârtia distrusă de apă pe care i-o dăduse Mangusta şi examină atent începutul vizibil.

„… try, ora 16,15 după…” era tot ceea ce putea descifra. Aceste cuvinte se puteau referi la Langtry Music Hall: „Langtry, ora 16,15”. Se potrivea. Era oare posibil ca Wol

Pot să fi spionat barul Longhorn patru zile la rând, în fiecare zi puţin mai târziu decât în ziua anterioară? Îşi aminti ceea ce fostul soldat din susul râului îi spusese lui Daphne. „Du-te la barul Longhorn în Tombstone, acolo îşi pierd vremea o mulţime de americani care locuiesc în Bangkok.”

Îi trecu prin minte un scenariu caraghios. Poate că Wol Pot îi pierduse urma lui Cody. Wol Pot îl căuta pe Cody, iar Porter îl urmărea pe Wol Pot.

— Mă duc să arunc o privire la Longhorn, îi spuse Hatcher lui Sy.

Înainte ca Hatcher să traverseze strada, un alt bărbat venea pe trotuar spre bar. Purta pantaloni scurţi de vânătoare de culoare cafenie, o tunică roşie decolorată şi pantofi de tenis roşii cu alb şi albastru. O legătură roşie îi ţinea părul blond nepieptănat, să nu-i intre în ochi.

Ţinea un câine legat de o lesă lungă, de piele. Câinele era mare, urât, cu aspect de animal tâmpit, un fel de corcitură între un câine danez, un prepelicar şi un câine de vânătoare. Avea ochi galbeni, adormiţi, din botul lung îi curgeau bale, şi îşi ţinea coada lungă şi subţire în jos. Blana era lucioasă, maro închis, dar avea o pată albă pe umăr, de parcă cineva ar fi turnat nişte vopsea peste el. Pata albă nu avea nicio simetrie; îi acoperea jumătate din faţă, apoi se micşora uşor pe piept unde se împestriţa cu culori maronii. Câinele nu mergea, ţopăia şi părea că nu este în stare nici măcar să zgârie pe cineva.

Negrul deschise un ochi, văzu câinele şi începu să râdă pe înfundate. În cele din urmă, izbucni în hohote, împroşcând un şuvoi de bere.

— Dumnezeule, zise, neputându-şi stăpâni râsul, priveşte la câinele ăsta, urât, puturos, tâmpit, cu coada asta caraghioasă.

— Scuză-mă, vorbeşti despre câinele meu Otis? întrebă furios bărbatul cu pantofi de tenis roşii cu alb şi albastru.

— Vorbesc despre acest câine mare, puturos, urât, tâmpit şi cu coada caraghioasă. S-ar putea să-l cheme Otis?

— Ce vrei să spui cu „s-ar putea”? Numele lui *este* Otis.

— Atunci despre el vorbesc.

— Mă superi, frăţioare. Ţi-am spus, acesta este câinele *meu*.

— Dacă nu spui, de unde vrei să ştiu.

— Sunt mândru de acest câine, omule.

— Atunci eşti mai tâmpit decât el.

— Poate că ţi-ar plăcea să-ţi molfăi masa de seară. Poate că ţi-ar face plăcere să-ţi strângi dinţii de pe jos şi să-i duci acasă în batistă.

— Da, şi, poate, ţie ţi-ar plăcea să-ţi trag limba din gură şi să ţi-o leg de daravelă.

— Doamne Atotputernic, trebuie că ai avut o zi norocoasă azi. Cred că gândeşti că este cea mai norocoasă zi din toată *viaţa* ta păduchioasă şi ticăloasă.

— N-am nevoie de noroc ca să te zdrobesc în mijlocul străzii şi să fac din tine doar o pată urâtă.

— Sper că te-ai împăcat cu Dumnezeu. Sper că ai pupat mutra aia grasă şi împuţită de târfă bătrână a maică-ti, pentru că n-are să mai rămână din tine decât un cârnat terciuit.

— Rahat, nu ştiu cum de ai trăit până acum de nu ţi-a

băgat nimeni un camion în gura aia mare, scârboasă şi afurisită.

— O să te ţin numai în şuturi la întoarcere până la tribunalul King Tut. O să-ţi trag şuturi până la sfârşitul secolului.

— Păi, atunci, de ce nu începi imediat, gură spartă.

— Ia-ţi adio de la viaţă, incestuos nenorocit.

— Asta o să se întâmple atunci când ai să vii şi tu cu mine, rahat împuţit.

— De ce nu termini cu trăncăneala şi nu începi lupta?

— Dar tu ce dracu aştepţi, tâmpitule, o gaşcă de nenorociţi sau altceva? Poate nişte *focuri* de artificii. Sau o blestemată de invitaţie de la ticălosul de preşedinte.

— Ascultă, de obicei, se înţeleg bine, îi spuse Sy lui Hatcher. Eu aduc turişti americani mereu aici, sunt prieteni.

— *Prieteni!* răspunse Hatcher surprins.

— Cea mai mare parte a timpului.

Bărbatul alb îşi legă câinele de un stâlp din faţa barului şi luă o poziţie clasică de box, ţinându-şi un pumn în faţă, lovindu-şi nasul cu degetul mare şi aruncându-şi înainte mâna cealaltă cu hotărâre.

— Fii serios, Potter, zise negrul, zâmbind. O să te cotonogesc în stradă, că n-o să ţi se vadă decât vârful capului ăluia nenorocit.

— Haide, dă-i drumul, Corkscrew, dă-i drumul, zise bărbatul numit Potter, jucând din picioare.

Un bărbat solid, cu umerii laţi, ca ai unui bivol, ieşi din bar şi-şi puse mâinile în talie. Avea părul alb, o mustaţă pe oală, purta cizme de cowboy, blugi şi avea un toc de pistol

cu un Python 357 îndesat în el.

Hatcher urmări toată scena cu gura căscată. Parcă este o întoarcere în timp, gândi el.

Bărbatul cu părul alb se băgă între Potter şi Corkscrew şi puse uşor mâna pe umerii lor.

— Ce naiba se întâmplă cu voi? întrebă el.

— Îşi bate joc de câinele meu, rosti energic Potter.

Bărbatul cu părul alb se uită la câine şi îşi înăbuşi râsul.

— Ştii cum îl cheamă pe câine? întrebă bărbatul negru, străduindu-se să nu izbucnească din nou în râs. Otis. Otis, pentru numele lui Dumnezeu. E de-ajuns doar să-i auzi numele şi-ţi vine să-ţi iei lumea în cap.

Potter se luptă să ajungă la el, dar bărbatul spătos îl împinse uşor înapoi.

— Ia-o uşurel, Benny, zise bărbatul cu părul alb. Haide să mergem înăuntru, vă fac cinste cu o băuturică. Poţi să-l laşi pe Otis afară, legat de stâlp.

Benny păru şocat.

— O să-l fure cineva, zise el cu vocea înspăimântată.

Corkscrew izbucni în hohote de râs, dar bărbatul cu păr alb, îl luă cu binişorul.

— Nu cred, rosti el liniştit. Nu cred că cineva îţi va fura câinele.

— Numai dacă nu le-o fi foarte, foarte foame, interveni Corkscrew râzând tare, aproape cu lacrimi.

— Du-te dracului, Corkscrew. Am suportat destul! răcni Benny.

— Potoleşte-te, haide să intrăm, zise Corkscrew. Fac *eu* cinste.

Bărbatul cu părul alb îi împinse pe amândoi în local. Otis se uită după ei cum pleacă, se trânti pe trotuar, adormi adânc şi începu să sforăie.

— Cine este tipul acela solid cu… zise Hatcher, arătând cu degetele spre colţurile gurii.

— Domnul Mustaţă? Ăla este Earp, răspunse Sy.

— Earp?

Sy încuviinţă din cap imediat, sigur pe el.

— Nu cumva *Wyatt* Earp? întrebă Hatcher, aproape sarcastic.

S arătă surprins.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar am ghicit, oftă Hatcher.

— Asta-i grozav, răspunse Sy, vădit impresionat.

— Cred că o să dau o raită pe acolo, zise Hatcher traversând strada şi îndreptându-se spre Longhorn.

— Eu te aştept aici, zise Sy şi începu să exerseze câteva mişcări, pe trotuar.

— Fă ce vrei, răspunse Hatcher.

Când intră înăuntru, impresia de întoarcere în timp era perfectă. Aşteptă câteva secunde ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul dinăuntru, apoi îşi fixă în minte toate amănuntele localului, ca să nu le uite. Totul în interior părea autentic: o cameră mare, cu feţe de masă verzi şi rumeguş pe podea; de tavan atârnau ventilatoare mişcând aerul care mirosea a băutură şi hamburgheri; aşezat de-a latul camerei se afla un bar antic, cu siguranţă adus din America. În spatele lui, o oglindă aplicată făcea ca salonul să pară mai mare; pe oglindă era gravat cu litere mari „Tom

Skoohanie” şi sub nume „The Galway Roost, 1877”; un cap de bizon cu un singur ochi şi un petec negru pe celălalt; pe un perete erau expuse fotografii decolorate ale unor indivizi renumiţi, căutaţi de poliţie, oameni ai legii şi ale unor indieni; un tonomat de modă veche Wurlitzer, aşezat într-un colţ, cânta o veche melodie a lui Tony Bennett „Younger Than Springtime”; în alt colţ, se afla o masă birou acoperită cu note, carnete şi amintiri din unităţile Armatei şi ale Marinei; într-o parte a camerei erau câteva trepte ce duceau într-o cameră mai mică, despărţită cu o perdea de mărgele din sticlă.

Bărbatul care se numea Wyatt Earp şedea la un capăt al barului şi discuta cu Corkscrew şi Benny, care păreau că uitaseră de cearta lor.

Barmanul era un bărbat negru, înalt şi elegant, cu un tricou negru sport, o vestă de velur pe deasupra, blugi şi cizme de cowboy. Pe cap avea o pălărie de cowboy atât de mare, că puteai să faci baie în ea, cu o pană de papagal roşie cu galben şi verde înfiptă în panglică. În camera principală se mai găsea un bărbat cu părul blond, lung, care şedea aplecat peste bar.

Nimeni nu se uită la Hatcher când intră înăuntru, dar el simţi că-l trec răcorile, ca şi cum un vânt rece i-ar fi suflat în spate, şi i se făcu pielea de găină. Se simţi stânjenit, de parcă ar fi intrat într-un club exclusiv. De ce venea Wol Pot zi de zi la Tombstone doar pentru perioade de timp scurte? Avea intenţia să supravegheze barul Longhorn? Îl urmărea pe Cody? Pe Calul Thailandez?

Era oare răspunsul la enigma lui Murph Cody în această

cameră?

TOMBSTONE

Hatcher ştia că trebuia să fie prudent. Dacă Murph Cody trăia şi locuia la Bangkok, era clar că nu voia să fie recunoscut, aşa că era lesne de presupus, că oricine îl cunoştea îi proteja identitatea. Ştia oare cineva de aici despre lagărul fantomă de prizonieri Huie-kui? Ori despre Wol Pot, Cody sau Calul Thailandez? Ştia că trebuie să fie precaut… cu cine vorbea şi despre ce.

— Care-i otrava ta? întrebă barmanul, cu o voce plăcută, de parcă ar fi fost cântăreţ de operă.

— *Singha,* răspunse Hatcher.

— Halbă, sticlă sau cutie?

— Halbă. Barmanul umplu o halbă rece cu bere thailandeză, ţinându-şi tot timpul ochii aţintiţi asupra lui Hatcher.

— Primul rând este din partea casei, spuse el, punând-o pe tejghea.

Hatcher întinse mâna şi simţi răceala sticlei în palmă.

— *Khawp khun*, zise.

— Cu plăcere.

Figura bărbatului negru era prietenoasă, dar ochii scăpărători erau bănuitori.

— Nu arăţi ca un turist obişnuit care vine pe aici, spuse el ca din întâmplare, ştergând de zor cu o cârpă barul lustruit. Ai mai degrabă înfăţişarea unuia care a stat ceva pe aici.

— Am făcut parte din Serviciul de Informaţii Militar din Cam Ranh, răspunse Hatcher.

— Forţele Speciale, spuse barmanul. Niciodată n-am ştiut unde naiba erau. De unde eşti?

Bărbatul care era aplecat peste bar se îndreptă, se propti în mâini uitându-se la Hatcher cu ochii cenuşii pierduţi; ochi injectaţi şi adormiţi. Proaspăt bărbierit, cu părul blond ondulat, strâns la spate în coadă de cal, purta o jachetă safari kaki, descheiată, cu pete de transpiraţie la subsuori, un şort de tenis, alb, demodat, fără cămaşă. Hatcher nu putea să-i aprecieze vârsta, care putea fi între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani. Bărbatul tăcea. Îl privi pe Hatcher câtva timp, apoi se întoarse la paharul pe jumătate gol şi se uită în el.

— Îmi place să circul, nu stau niciodată mult timp în acelaşi loc, răspunse Hatcher în şoaptă.

— Ce te-a adus la Bangkok?

— Sunt în vacanţă. Şoferul mi-a spus că acesta e un local care merită să fie vizitat. Cine ştie, poate dau şi de vreun prieten vechi.

— Cine ştie? răspunse barmanul, cu indiferenţă.

Hatcher bătu uşor tejgheaua cu palma, încercând să menţină conversaţia, şi zise:

— Cred că barul ăsta nu-i de prin împrejurimile Thailandei.

— Cunoşti barurile noastre, zise barmanul mângâindu-i cu dragoste suprafaţa uzată. Barul ăsta, oglinda şi John Ford de acolo de sus, spuse el, arătând cu degetul peste umăr capul bizonului cu un sigur ochi, au venit aici de la

unul dintre cele mai elegante baruri din Statele Unite.

— Asta aşa este, zise Hatcher.

— Bătrânul Skoohanie era un cowboy din Texas... şi un irlandez norocos. Într-o noapte a intrat într-un bar din Abilene – când Abilene nu era mai mult decât o idee trecătoare – şi a jucat patruzeci de dolari contra şase mii. A câştigat barul, mesele, a spart banca, totul. Aşa a pus pe picioare Galway Roost.

Se opri o vreme ca să bea jumătate de pahar de bere.

— Da, dar asta nu explică cum a ajuns barul aici, zise Hatcher.

— În expediţia din Nam, am fost camarad cu Edgar Skoohanie, care se tot fălea cu barul lui, continuă barmanul. I-am spus că, dacă vreodată ar vrea să-l vândă, să mă înştiinţeze. Într-o zi primesc un telefon, iar vocea de la capătul firului îmi spune: „Aici este Edgar Skoohanie, îţi mai aduci aminte de mine?” Şi eu zic sigur că da, iar el îmi spune că treburile nu merg prea bine la vechiul Roost şi că vrea să deschidă o discotecă. O nenorocită de *discotecă*, pentru numele lui Dumnezeu. Ne-am tocmit noi cât ne-am tocmit şi am obţinut barul şi oglinda. Edgar mi l-a cedat pe John Ford şi toate celelalte lucruri, şi iată-mă în afaceri. Douăsprezece mii de bancnote roşii pentru tot şi încă patru mii ca să mi le transporte aici.

Barmanul nu calcula niciodată în bani americani, el vorbea despre bahţi, un baht fiind echivalent cu cinci centi americani; bancnotele purpurii reprezentau cinci sute de bahţi, cele maro, zece bahţi, cele verzi, douăzeci, iar cele roşii, o sută. Făcu din nou o pauză, de data asta ca să-i

punã lui Hatcher o altă bere, apoi zise:

— Ce aveam altceva mai bun de făcut decât să deschid barul Longhorn?

— Pariez că o poveste interesantă se potriveşte cu gaura de glonţ din oglinda aceea, spuse Hatcher.

— Nu atât de interesantă ca aceea care se potriveşte cu vocea ta, răspunse barmanul.

— Am vorbit când ar fi trebuit să ascult, mormăi Hatcher.

Barmanul izbucni în hohote de râs. Doi dinţi de aur îi luciră în gură. În centrul unuia din ei străluci un diamant de preţ.

— Îmi place un om care poate glumi de greşelile proprii, spuse el, întinzându-i o mână puternică în stare să turtească o minge de baschet. Numele meu este Sweets Wilkie, şi localul ăsta este al meu.

— Hatch, răspunse Hatcher.

În timp ce Wilkie şi Hatcher vorbeau, pe uşa din dos intrară două fete thailandeze. Erau două tinere frumoase, cu părul lung care le ajungea aproape până la talie, îmbrăcate cu fuste scurte, cizme de cowboy, din piele de şarpe şi veste din imitaţie de piele de ponei, desfăcute, prin care se ghiceau bobocii sânilor. Niciuna dintre ele nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Ele îl îmboldiră pe Sweets Wilkie din ambele părţi, îl înconjurară cu braţele şi îl sărutară pe amândoi obrajii.

— Ea este Jasmine, noi îi spunem Jazz, iar ea Orchid, spuse Wilkie, bucuros de purtarea fetelor. Suntem căsătoriţi cam de un an.

— Tu şi Orchid? întrebă Hatcher.

Wilkie păru mirat şi zise:

— Pe dracu, cu amândouă.

— Cu amândouă!

— Am fost căsătorit şi am divorţat de şase ori de când sunt aici, şi încă pun deoparte câte un baht pentru pensia alimentară. Cred că de data asta am terminat... poate o să fiu mai norocos.

Strălucirea zâmbetului lui lumină încăperea. Le lovi uşor pe fete peste fund şi ele se apropiară de bar.

— Bun venit în Tombstone, mormăi, pe neaşteptate, bărbatul blond dând din cap, de parcă era gata să adoarmă şi continuând să se uite la conţinutul paharului său.

— Fă cunoştinţă cu Johnny Prophett, poetul laureat oficial din Tombstone, zise Wilkie.

— Sunt încântat, spuse Hatcher.

Prophett se uită la Hatcher, zâmbi uşor şi-i întinse şovăielnic o mână rece şi fără vlagă.

— Câţi americani locuiesc în Bangkok? întrebă Hatcher.

Prophett se ridică nesigur, ţopăind doi, trei paşi pe piciorul drept. Ochii începură să-i lăcrimeze, ridică din umeri şi îşi scărpină braţele. Privindu-l în picioare, Hatcher îşi dădu seama că era foarte slab, aproape emaciat. Prophett îşi ţinea mâinile desfăcute de corp, ca un evanghelist care ţine o predică.

— Patru, poate, cinci sute, spuse el. De toate tipurile şi mărimile. Ingineri, negustori, jucători de tenis fără valoare, gangsteri, cartofori, cinici, criminali, deportaţi, anarhişti.

Bine, gândi Hatcher, *asta măreşte şansele de a-l găsi pe*

Cody, de la cinci milioane la unu, la patru sute la unu.

Wilkie zise nepăsător:

— O mână de yankei veniţi pentru afaceri.

— Fir-ar a naibii să fie, omule, vorbi Prophett aiurea. Probabil, ai murit în partea cealaltă a fluviului. Afurisitul de barcagiu n-a ştiut ce s-a întâmplat. Chiar pentru un poet e greu să-şi dea seama de asta.

— Ai dreptate, fu Wilkie de acord şi Hatcher aprobă din cap, cu toate că niciunul din ei nu ştia despre ce vorbea Prophett. Johnny scrie o carte, îi explică el, făcându-i cu ochiul lui Hatcher.

— Bombay şi tonic, îi ceru Hatcher lui Wilkie.

Wilkie luă două pahare, puse câteva cuburi de gheaţă şi le umplu cu sifon.

În timp ce Prophett bătea câmpii, de după perdeaua de mărgele apăru un bărbat care mergea scuturând mâinile de parcă avea cârcei. Era o apariţie ciudată, o matahală de bărbat mergând ţanţoş şi legănându-şi umerii când într-o parte când în alta. Purta blugi şi un tricou sport alb, fără mâneci, ce avea desenat pe piept o tigvă cu un trandafir între dinţi, iar pe spate avea o inscripţie *Grateful Dead.* Braţele erau groase şi muşchiuloase, dar mâinile, deşi erau mari, aveau degete subţiri, aproape fine. Părul negru, des şi ondulat îi cădea pe umeri şi îi acoperea fruntea. Ceea ce era mai ciudat la el era o linie subţire roşie, care mergea în jos de la frunte, trecea pe la baza nasului şi cobora până la bărbie. Faţa îi era vopsită negru de o parte a liniei şi alb de cealaltă parte.

— Acesta este Wonderboy, rapsodul nostru, zise

Prophett.

Wonderboy se apropie de bar şi întinse mâna spre Sweets Wilkie.

— Norocul meu este în concediu, spuse el. Cutia, maestre.

Wilkie îi întinse o chitară cu patru coarde, lustruită, dar veche, un instrument la care se vedea că ţine foarte mult. Bărbatul cu înfăţişare ciudată se duse la tonomat, scoase fişa din priză cu cizma şi se aşeză jos lângă el.

Închise ochii, se sprijini de perete şi începu să cânte: „Hei, Jude, n-o lăsa să plece…”

Avea o voce frumoasă, limpede, adâncă, uşor influenţată de whisky. Îi dădea cântecului o notă jalnică, încât îţi venea să-i dai una lui Jude şi să-i bagi minţile în cap.

Prophett se apropie de Hatcher şi îi şopti:

— Era la un metru şi ceva de un aruncător de flăcări când l-a atins o bombă. Nimeni nu vrea să vadă ce se ascunde sub machiajul lui.

Când se înseră, barul începu să se umple. Wilkie îl rugă pe Benny Potter să-l ajute. Prophett, cu ochii înlăcrimaţi şi încovoiat, începu, fără să-şi dea seama, să-şi scarpine braţele. Un bărbat intră în bar cu un mers săltat, caraghios, de parcă tocmai ar fi căzut de la etaj şi ar fi aterizat într-un picior. Avea trupul şi mâinile unui halterofil, dar picioarele îi erau slabe ca nişte fuse. Se duse ţopăind la Earp şi îi spuse ceva la ureche. Earp se ridică, trecu prin spatele barului şi ieşi printr-o uşă în dosul clădirii. Bărbatul cu mersul caraghios urcă scările, dădu la o parte perdeaua de mărgele şi intră în micul alcov.

— Acesta-i Gallagher, zise Prophett. Gerald Gallagher din Hobart, Indiana, proprietarul clubului Langtry de vizavi. Numai cu fete goale. Nu femei, fete. Gallagher nu le angajează dacă au peste doisprezece ani. După mintea lui, orice femeie care a trecut de doisprezece ani este la menopauză. În Statele Unite ar fi ucis cu pietre în piaţa publică.

— De ce merge atât de caraghios? întrebă Hatcher.

— Jeep-ul lui s-a lovit de o mină. A sărit în sus o dată cu podeaua maşinii, zise Prophett. De atunci n-a mai putut să meargă bine.

— Presupun că ai fost şi tu în Nam, îi spuse Hatcher lui Prophett.

Prophett se uită iar în paharul lui.

— Drace, eram cu Gallagher când a explodat bomba şi mi-a rămas un picior în jeep-ul ăla.

Îşi întinse piciorul drept şi lovi în el cu articulaţia degetului. Se auzi un zgomot metalic, *ping,* ca şi cum ai fi lovit o ţeavă goală.

Prophett, îşi spuse Hatcher, *numele ăsta parcă îmi este cunoscut.*

Earp se întoarse în bar, dădu draperia la o parte şi intră în camera din spatele ei. Se aşează alături de Onorabil, care se uita la doi bărbaţi cum jucau biliard.

— Jos este Hatcher şi vorbeşte cu Johnny, zise el.

— Deci, mi-ai urmat sfatul.

— Nu Sy l-a adus aici, a venit singur.

— Aşa după cum am prevăzut.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Nu sunt atât de sigur că

este bine să ne jucăm cu individul ăsta.

— Am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, va veni aici, zise Onorabilul, mândru de intuiţia pe care o avusese.

Earp scoase din buzunarul vestei un trabuc lung şi îl aprinse, răsucindu-l între degete ca să ardă egal.

— Arată la toată lumea o fotografie a lui Wol Pot şi a lui Cody. Lucrează pentru Sloan.

Onorabilul îşi împreună mâinile şi îşi propti bărbia în ele.

— I-a spus lui Sweets că este aici în vacanţă, dar Sy l-a contactat după ce luase micul dejun cu Sloan, continuă Earp. N-a venit aici din întâmplare.

— Nu lăsa nebunia să-ţi întunece mintea.

— Eu presupun că urmăreşte ceva.

— Un raţionament înţelept. Poate reuşeşti să descoperi ce anume.

— Cred că a venit aici pentru Calul Thailandez.

— Îl *omorâm?*

— Nu înţelegi că este un om foarte periculos. Îl cunosc după faima pe care o are. Era un asasin recunoscut în Nam. L-au trimis aici cu o listă. După ce l-a lichidat pe ultimul, a primit o altă listă. Nu este un galoş tâmpit din San Francisco.

— Cu atât mai mult trebuie să fim prudenţi. Fă ce ţi-am sugerat. Apropie-te de el. Împrieteneşte-te cu el. Află ce învârteşte pe aici. Nu poţi să acţionezi necugetat şi să omori oameni, domnule Earp. Indiferent cum ar fi, nu suntem în filmul O.K. Corral.

Earp aruncă o privire la bar. Hatcher şi Prophett stăteau de vorbă. Bărbatul care vorbea în şoaptă nu părea să fie

interesat de ceea ce se petrecea în spatele perdelei de mărgele.

— Îţi amintesc că şi Porter a fost omorât aici.

— Şi ce-i cu asta?

— Înseamnă că, dacă te hotărăşti să acţionezi repede, să nu o faci în Bangkok. Momeşte-l undeva pe la ţară. Doi morţi unul după altul ar atrage atenţia americanilor.

— Grozavă idee, spuse Earp hotărât. Am să-l invit la un picnic.

— Trebuie să le descurci. Parcă ai intrat în panică. Tu ai încă avantajul, Wyatt. Noi ştim mai multe despre el decât ştie el despre noi, aşa că trebuie să afli de ce a venit aici.

— Nu cred că poţi afla asta prin tortură.

— Ştii cum se spune: „Vorba dulce mult aduce”.

— Individul ăsta se mişcă foarte repede. Este modul lui de acţiune.

— Dacă este în combinaţie cu Sloan şi îl omori, vor trimite pe altcineva.

— Nu, dacă treaba este făcută cum trebuie.

Onorabilul se sprijini de scaun şi zâmbi.

— Păi, tocmai asta îţi sugerez, dragă prietene, spuse el cu o mişcare a mâinii. Orice ai de gând să faci, fă-o curat. Aşa după cum ai subliniat, ăsta este un joc periculos şi el se pricepe al dracului de bine.

— Se pricepe, nu este cuvântul potrivit. Este expert.

În timp ce Earp vorbea, un bărbat masiv cu pantaloni de tenis şi tricou alb de sport se sculă de la masa de pocher şi se apropie de domnul impozant îmbrăcat în alb. Îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa domnului cu părul alb, care îşi

puse alături cartea şi luă o înghiţitură de vin din pahar pe când bărbatul cu păr negru se aplecă spre el şi îi vorbi în şoaptă. Bărbatul mai în vârstă încuviinţă din cap cu înţelegere în timp ce celălalt vorbea, arătând spre masa de joc din spatele draperiei de mărgele.

Earp se răsuci pe scaunul de bar cu faţa spre camera principală, îşi scoase arma 357 cu ţeavă specială şi o puse neglijent pe colţul barului. Hatcher observă mişcarea cu mult interes.

— Proprietarul cofetăriei, Eddie Riker, vorbeşte cu Onorabilul, divagă Prophett, arătându-i-l lui Hatcher pe bătrân. Onorabilul este bancherul oficial din Tombstone. Nasul începu să-i curgă şi se smârcâi, apoi începu să se scarpine într-o parte. Îşi face interesele acordând împrumuturi, câţiva bani pentru mâncare până în ziua lefii, ca băieţii să poată juca o mână la pocher, în camera de sus.

— Şi tipul cu tunul este omul cu paza?

Prophett râse.

— Omul cu paza, asta-i nostim. Acela este Wyatt T. Earp, noi îi zicem W.T. El este, chipurile, cel ce stă cu ochii în patru pe casa de bani, în caz că cineva ar intenţiona să o jefuiască. El spune că asta-i nava lui specială.

— Pare că se descurcă bine.

— Poliţia din Thailanda ne lasă în pace, îi permite bătrânului W.T. să păstreze ordinea.

— Are o armă straşnică, zise Hatcher, arătând spre Magnum. Ai putea să ajungi până în Milwaukee mergând pe ţeava ei.

Prophett începu să râdă din nou. În camera de sus,

Onorabilul deschise casa de bani şi scoase o hârtie ce părea o chitanţă de împrumut, scrise în grabă ceva şi i-o înmână lui Riker, care mâzgăli ceva pe ea, apoi Onorabilul îi numără cinci hârtii purpurii şi i le puse pe masă. Riker îi mulţumi şi se întoarse la masa de joc.

— Riker are ghinion azi, zise Prophett.

Wilkie plecă agale de la bar.

— Cum vă descurcaţi? întrebă el.

— Aş vrea încă o bere, zise Hatcher. Ce zici, aş putea să joc şi eu câteva mâini?

Wilkie se uită câteva clipe la el, apoi spuse:

— Ei sunt cam ciudaţi cu cei care joacă. Dar, dacă stai pe aici ceva mai mult timp, încât să te cunoască, te vor invita singuri.

— Este un fel de societate închisă, sugeră Hatcher.

— Cam aşa.

Wilkie se întoarse la bar şi începu să vorbească cu un client.

— Sweets a fost primul care a demarat în Tombstone, zise Prophett şi începu să sporovăie. Sweets şi Wyatt. Sweets era profesor de engleză la Institutul Tuskegee, şi-a luat diploma cu brio la Atlanta University, şi ce i-au făcut? L-au înrolat. Un profesor, un *profesor*, omule, şi l-au trimis în Nam, unde profesorul a devenit sergentul Wilkie care s-a uitat de jur-împrejurul lui la ce se întâmplă şi nu s-a mai întors niciodată acasă. A deschis barul Longhorn, apoi Eddie Riker a deschis Pike’s Peak…

Ochii lui Wilkie se îndreptară spre Prophett. Îşi vedea de treburile lui la bar zâmbind, dar Hatcher îşi dădu seama că

asculta tot ce îndruga Prophett despre Tombstone şi Longhorn. Deodată se întoarse, merse până la capătul barului şi îi spuse ceva lui Corkscrew. Negrul se ridică, fără să arunce nicio privire în direcţia barului, şi se duse în camera de după perdeaua de mărgele.

— ... iar Corkscrew şi Potter au deschis Yosemite Sam's. Wonderboy a deschis Stagecoach, vorbi în continuare Prophett, uitându-se în jos la bar. Max, el nu putea să suporte un loc întunecos sau închis, aşa că a plecat în sud să facă pe fermierul. Şi Kilhanney, nenorocitul de Kil... Blestematul ăla de Taisung...

Hatcher, care aproape adormise datorită sporovăielii lui Prophett, tresări brusc. Încercă să nu se arate surprins când Prophett pomeni numele. *Taisung!* Numele adevărat al lui Wol Pot.

Înainte de a mai putea spune ceva, Prophett fu întrerupt.

— Hei! strigă Wilkie de la bar, şi Prophett privi în sus, surprins. Wilkie se duse repede la ei. Încet, băiete, zise el aspru. Păstrează astea pentru cartea ta.

Hatcher privi în direcţia camerei de sus. Prin perdeaua de mărgele, i se păru că vede o femeie printre cei şapte bărbaţi de la masa de joc.

Femeia care juca pocher se ridică şi părăsi jocul, se opri o vreme în spatele perdelei ca să numere un teanc de bahţi, apoi intră în camera principală. Era o femeie frumoasă, dar ciolănoasă, lată în umeri şi cu sâni foarte mici. Părul blond îi albise, dar nu părea să aibă peste patruzeci de ani. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac, albă, o fustă de mătase thailandeză de culoare turcoaz şi sandale cu barete.

Hatcher şi-o amintea din fotografii ca fiind mai mică, mai delicată, o femeie micşorată de aparatul de fotografiat, cu o geantă de pânză atârnată pe umăr. Asta era în Saigon, către sfârşit. Melinda Prewett câştigase premiul Pulitzer pentru fotografiile ei care arătau distrugeri, frică, oroare şi durere. Când războiul s-a terminat, a părăsit slujba bună pe care o avea la revista *Life* şi a dispărut. Aparatul meu de fotografiat nu mai are nimic de spus, a fost cântecul ei de lebădă.

Veni direct spre el, înghesuindu-şi banii în buzunarul fustei şi se opri în faţa lui Johnny Prophett, îşi puse braţul după umărul lui şi-i şopti la ureche:

— Bună.

Acesta se lumină la faţă şi îşi puse obrazul pe dosul palmei ei.

— Ce mai faci? întrebă el.

— I-am curăţat pe toţi, îi răspunse ea încet la ureche. Este timpul să-ţi iei medicamentul.

— Ai dreptate, spuse el încet, vorbind din ce în ce mai greu. Fă cunoştinţă cu Hatch. Este în vacanţă în jurul lumii.

— Interesant, rosti ea. Se uită insistent la Hatcher câteva clipe, apoi zâmbi şi adăugă: Bine-ai venit la Tombstone, domnule Hatch. Vacantă plăcută.

MUNCĂ DE TEREN

Taisung!

Menţionarea numelui comandantului lagărului de

prizonieri era o portiţă, dar cum să pătrunzi prin ea? Era evident că Prophett îl cunoştea pe comandantul lagărului de prizonieri Huie-kui înainte ca acesta să-şi fi schimbat numele în Wol Pot. Asta putea să însemne numai un singur lucru pentru Hatcher – Prophett fusese în lagăr sau cunoştea pe cei care fuseseră acolo.

Pe Hatcher îl tulburau mai multe întrebări. Ştia oare Prophett unde era acum Taisung/Wol Pot? îl cunoştea vreunul dintre obişnuiţii localului? Dar pe Cody? Cine sau ce era Calul Thailandez şi ce amestec avea în toate astea?

Hatcher făcu un duş rece ca să şteargă efectele băuturii din după-amiaza aceea. Gândul îl duse la Ron Pelletier. Lucraseră de multe ori împreună în brigadă. Sloan îi spusese că Pelletier lucra la imigrări în Chuang Mai, o localitate de munte, la 700 de kilometri nord de Bangkok. El fusese în Thailanda timp de doi ani şi poate ştia ceva, *orice* ce ar putea să-l ajute să dezlege enigma lui Murphy Cody. Pelletier era un prieten bun în care putea avea încredere. Făcu o comandă telefonică la numărul de noapte al Serviciului de Imigrări şi lăsă un mesaj pentru Pelletier.

Se întinse gol pe podea sub ventilatorul din tavan, urmărind umbrele învârtejindu-se deasupra lui, aşa cum i se derulau imaginile în minte: faţa pictată a lui Wonderboy care şedea în colţ şi cânta; Johnny Prophett cu un singur picior, mergând clătinându-se în jurul barului; Gallagher ţopăind prin cameră; Onorabilul stând în colţ şi muindu-şi degetele în vin ca să întoarcă paginile cărţii în timp ce Earp, cu arma lui, supraveghea pe toată lumea.

Gândul i se întoarse la Prophett şi făcu apel la *ch'uang*

tzu-chi, încercând să-şi aducă aminte unde auzise numele scriitorului sleit de puteri. Tot ceea ce ştia despre el era că era scriitor şi că îşi pierduse un picior într-un accident cu jeep-ul.

Apoi, brusc, se ridică în capul oaselor.

Paget!

Nu îi era cunoscut *numele,* ci *figura*, iar numele nu era Johnny Prophett, ci James Paget. Îi văzuse fotografia şi semnătura de multe ori în timpul războiului.

De ce şi-o fi schimbat numele în Prophett? Dacă el şi-l schimbase, şi-l schimbaseră oare şi ceilalţi obişnuiţi ai localului? Şi de ce? Hatcher hotărî să mai facă o încercare. Aici era ora 9 seara, deci ora 9 dimineaţa la Washington. Flitcraft ar trebui să fie deja la birou. Făcu comanda şi ceru serviciul de securitate.

— Am câteva nume care aş vrea să fie verificate, spuse el celui cu care luase legătura la Washington. Nu am prea multe informaţii, dar să vedem cât eşti de bun. Unul dintre ei este civil. James Paget. Un ziarist…

Dictă şi celelalte nume, care-i veniră în minte, ale foştilor combatanţi. Max Early, care fusese atacat de lilieci într-un tunel şi acum locuia la o fermă, pentru că nu mai suporta locurile închise; Potter, care împreună cu Corkscrew, ţinuse piept unei întregi companii de vietnamezi, iar fratele lui Corkscrew murise în bătălia aceea; Eddie Riker care fusese cel mai bun pilot din Nam; Gerald Gallagher, care mergea pe cărbuni aprinşi şi Wyatt Earp, un strănepot al adevăratului Wyatt Earp, colonel plin în Nam ce parcursese ţara de patru ori la rând. Bucăţică cu bucăţică.

— Mai am şi două porecle, şi Hatcher îi numise pe Wonderboy şi Corkscrew.

— Am să vă comunic răspunsul, zise Flitcraft nederanjat de puţinele informaţii pe care i le dăduse Hatcher despre aceşti bărbaţi.

Hatcher comandă salată şi cafea în cameră. În timp ce mânca, sună telefonul. Ridică receptorul crezând că poate era Flitcraft.

— Alo?

— Hatch?

— Da?

— Pelletier…

Bărbatul masiv şedea aplecat pe colţul barului. Avea peste şaizeci şi cinci de ani, umeri vânjoşi şi pieptul ca al unui fotbalist profesionist. Mâneca dreaptă era băgată în buzunarul hainei cazone. Mâna stângă, care-i mai rămăsese, era enormă, iar încheietura era cât un odgon. Anii şi îndatoririle din timpul războiului îi brăzdaseră faţa. Mustaţa căruntă îi atârna puţin pe colţurile gurii, iar părul negru începuse să se rărească pe la tâmple şi să albească. Din spatele ochelarilor cu rame de aur, i se vedeau ochii căprui închis, hotărâţi. Un bărbat ce părea rău şi periculos, care zâmbea greu şi nu prea era înclinat să vorbească. Dacă avea ceva de spus, o spunea pe un ton monoton, grav şi direct.

Hatcher lucrase cu Pelletier de multe ori şi în diverse locuri de-a lungul timpului şi îl cunoştea ca fiind un aliat ferm şi loial, dar şi un inamic de temut. Înainte de a intra în brigadă, Pelletier fusese ofiţer de marină şi o dată cărase în

spate doi bărbaţi răniţi, cam un kilometru, prin jungla Asiei de Sud. Bărbaţi masivi.

Pelletier îşi ridică privirea când Hatcher intră în bar, îi zâmbi şi îi întinse mâna enormă.

— Tot aşa cum te ştiu, zise. Îmi pare bine că te văd, camarade.

— Şi mie la fel, răspunse Hatcher sincer, cu vocea lui hârşâită.

— Mă bucur că trăieşti. Am auzit o groază de zvonuri, spuse Pelletier, sfredelindu-l cu privirea din spatele ochelarilor.

— Ce fel de zvonuri?

— Că ai fi murit, zise Pelletier. Ştiam că erau prostii.

— Şi ce altceva?

— Că Sloan te-a abandonat. Ai dus-o greu în Los Boxes. Erai ca şi pierdut.

— Asta este adevărat, încuviinţă Hatcher din cap.

— Ticălosul ăsta. Mai ai vreo legătură cu el?

— Nu cine ştie ce. Lucrez pe cont propriu în căutarea unui vechi prieten.

— Este cineva pe care îl cunosc?

— Nu cred, răspunse Hatcher şi bărbatul corpolent nu mai insistă. În toţi anii în care lucraseră împreună în brigadă învăţaseră să nu se intereseze prea mult despre misiunea celuilalt decât dacă îi privea personal. Nu arăţi prea bine, Ron. Ce s-a întâmplat cu braţul tău? întrebă Hatcher.

— Cangrenă. Am fost rănit şi n-am putut găsi niciun chirurg.

— Unde?

— Afgo… Dar tu te-ai încăierat cu cineva? întrebă, arătând spre gâtul lui Hatcher.

— La Los Boxes n-aveai voie să vorbeşti. Mi-am dres glasul la momentul nepotrivit.

— Iisuse.

— Orice ai auzit despre locul acela, n-ai auzit destul.

Pelletier îşi goli paharul şi îl întinse chelneriţei.

— Au pierit o mulţime de băieţi buni, Hatch.

— Da.

Tăcură câteva momente până când fata le aduse băutura.

— Ai treburi pe aici? întrebă Pelletier pe ton de conversaţie.

Hatcher ridică din umeri.

— Mă învârtesc printr-un local numit Longhorn.

— Îl ştiu, jos în Tombstone, spuse Pelletier.

— Ce crezi despre localul acela?

Pelletier ridică din umeri.

— Se găseşte mâncare americană bună. Un grup de americani expatriaţi învârtesc dolari acolo.

— Cunoşti pe vreunul dintre ei?

Pelletier negă din cap.

— N-am mai fost pe acolo de câteva luni. Mai este un local numit Yosemite Sam, care are friptură bună.

— Ce te-au pus să faci? întrebă Hatcher.

— Sloan mi-a făcut rost de o slujbă la Imigrări. Mai am şase luni ca să fac treizeci de ani de muncă. Termin treaba şi ies la pensie.

— Are şi el momentele lui bune.

— Şi eu cred la fel. O slujbă curată, să verific localurile şi să-mi arunc un ochi asupra emigraţilor.

— Şi ce altceva? întrebă Hatcher ca din întâmplare.

Pelletier ezită suficient de mult ca să bea jumătate din băutură şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Îl privi pe Hatcher câteva clipe, gândindu-se la întrebare, apoi chicoti.

— Sunt cu ochii-n patru pe triburile de pe dealuri ca să văd cine este cel mai mare în 999.

— Ce vrei să spui?

— Vechiul tău prieten Tollie Fong este foarte ocupat. Mai este pe urmele tale?

Hatcher încuviinţă din cap.

— Îţi aduci aminte de Joe Lung?

— Măcelarul ăla.

— Acum câteva nopţi a încercat să mă lichideze în Hong Kong. N-o să mai înjunghie niciun porc de-acum înainte.

Pelletier zâmbi.

— Bine că ai scăpat de el.

— Sunt sigur că Fong îşi menţine *ch'u-tiao*-ul împotriva mea.

— Poate că este prea ocupat acum. Cei din Chiu Chao au pus mâna pe cea mai mare parte a recoltei din anul acesta.

— Ce cantitate?

Pelletier ridică din umeri.

— Se presupune că Fong are ascunse două sau trei tone de heroină pură.

— În Bangkok?

Pelletier aprobă din cap, îşi termină băutura, mai comandă una, apoi zise:

— Au greutăţi cu transportul. Agenţii Biroului Federal de Investigaţii urmăresc un transport mare. Unul cu adevărat. mare.

— Când o să se întâmple asta?

— Oricând, nu se ştie. Te interesează?

— Nu sunt sigur, răspunse Hatcher. Ai auzit ceva despre o acţiune numită Calul Thailandez?

Pelletier ridică din sprincene.

— Şi de asta ai auzit, nu-i aşa? Nu-ţi scapă nimic.

— Ce vrei să spui?

— Zvonuri. Jerry Cramer de la DEA spune că circulă zvonul că o bandă numită Calul Thailandez îi ucide pe cei care transportă marfa lui Fong. Asta-i tot, zvonuri.

— Mai ştii şi altceva despre ei, ceva amănunte? întrebă Hatcher.

Pelletier negă din cap.

— Doar că este o bandă mârşavă. A omorât pe trei dintre curierii lui Fong. După cum am aflat, acum câteva luni au cumpărat copii mici, aici pe stradă, i-au omorât şi i-au îndopat cu droguri.

— Dumnezeule!

— Au fost prinşi la graniţa cu Malaysia, dar şoferul a fugit.

— Sunt mai răi decât cei din Chiu Chao.

— Cred că da. Fong a păţit-o mai rău. Ridică din umeri. Până acum l-au păgubit de aproape o sută de kilograme. O picătură dintr-o găleată.

Hatcher făcu repede în minte o socoteală.

— Asta înseamnă heroină în valoare de patru milioane

înainte de a se vinde pe stradă, spuse el.

— Ce înseamnă o sută de kilograme faţă de trei tone?

— Urâtă figură pentru Fong, asta îi strică socotelile. Ar mai putea încerca şi alţii.

De data asta zâmbetul lui Pelletier se lărgi.

— E o ruşine, aşa-i? Lichidează-l pe ticălosul ăla, Hatch, şi vei fi un om mare.

— Eu îmi caut un prieten, nu vreau necazuri.

— Te-ai schimbat, spuse Pelletier.

— Timpul ne schimbă pe toţi.

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor... spuse Pelletier, lăsând fraza neterminată.

— Mulţumesc, zise Hatcher. Dacă dau de bucluc, nu voi apela decât la tine.

— Da, spuse Pelletier fără nicio urmă de sentimentalism, acelaşi lucru este valabil şi pentru mine.

Când peste o oră Hatcher părăsi barul, nu observă prin întuneric o mişcare într-un magazin închis pe partea cealaltă a străzii. Ochi strălucitori îl urmăriră când se urcă în taxi. După ce se îndepărtă, un chinez înalt ieşi din umbră şi se sui într-o maşină care îl aştepta în apropiere. Îl urmări pe Hatcher până ajunse la hotel.

INVITAŢIA

A doua zi dimineaţă, Hatcher citi în ziarul *Bangkok Nation* că, în afară de concursurile zilnice de la Phat, meciul de box al lui Sy era singura competiţie sportivă a zilei.

Pe prima pagină era anunţată cu titluri mari aruncarea în aer a ambasadei Germaniei de Vest de la Paris. Fuseseră omorâte şapte persoane, inclusiv ambasadorul Finlandei şi cel al Elveţiei, împreună cu soţiile lor. Ambasadorul american sosise mai târziu şi scăpase.

Într-un amplu articol, oficialităţile franceze declarau că mârşavul terorist cunoscut sub numele de Hyena, al cărui trup a fost descoperit în cursul zilei într-o cameră a unui hotel, era considerat responsabil de acest atac terorist. Ipoteza lor era că Hyena fusese omorât ulterior în urma unei neînţelegeri, chiar de către unul dintre oamenii lui.

Hatcher puse ziarul alături şi începu să studieze fotografia lui Wol Pot, reţinând expresia ochilor, forma feţei şi a urechilor, aspectul nasului şi al buzelor, fixându-le în *ch'uang tzu-chi,* fereastra minţii sale. Încercă să îşi închipuie cum ar arăta Wol Pot ras în cap, cu mustaţă sau barbă. Indiciile principale erau ochii lui Wol Pot, sălbatici şi nemiloşi, urechile mari, clăpăuge şi nasul lung, subţire, altfel decât le aveau cei mai mulţi indo-chinezi, ale căror trăsături erau mai grosolane.

Concentrându-se asupra feţei lui Wol Pot, Hatcher îşi fixă în *ch'uang tzu-chi* porţiunea cuprinsă între frunte şi bărbie.

Îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii verificând înghesuita şi gălăgioasa piaţă Sanam Luang, arătând fotografia lui Wol Pot proprietarilor de prăvălii, oamenilor de pe bărci, sperând că poate cineva îl va recunoaşte pe bărbatul care fusese trecut în paşaport ca fiind american. Nimic. Se duse la biroul de paşapoarte în speranţa că poate acolo va fi recunoscut. Cu siguranţă, trebuie să fi cerut un

alt paşaport. Dar şi aici se lovi de muţenia oamenilor. Era foarte probabil ca şmecherul de Wol Pot să fi obţinut un paşaport fals, ceea ce nu era deloc greu la Bangkok.

Verificarea celorlalte adrese din agenda lui Porter se dovedi lipsită de interes. Cel mai bun fir care să-l ducă la Wol Pot părea să fie slăbiciunea acestuia pentru sport, deşi depistarea micului vietnamez în mulţimea care asista la cursele de cai şi meciurile de box părea improbabilă. Drumul până la cursele de cai nu-i oferi decât vederea unor jucători pătimaşi, deoarece thailandezilor începuseră să le placă mai mult pariurile decât sportul propriu-zis.

Se întoarse la Longhorn târziu, după-amiază, şi îi dădu liber lui Sy restul zilei să se pregătească pentru meciul de box din seara aceea. Va fi lume mai puţină decât la curse şi întrucât biletele din portofelul lui Wol Pot fuseseră pentru un meci de box anterior, era evident că îi plăcea acest sport.

Wilkie păru încântat că îl vede. În camera de sus era mare vânzoleală printre obişnuiţii localului. Jocul de pocher fusese suspendat şi câţiva dintre ei şedeau în jurul mesei vorbind foarte agitaţi. W.T. se sprijinea pe spate în scaunul lui, verificând cătarea puştii sale de calibrul 30, care avea ţeava încrustată cu aur şi al cărei pat era de lemn de tek, lucrat de mână. Era o armă foarte bună şi foarte frumoasă.

— Ţie îţi place să pariezi, strigă Wilkie când Hatcher intră în Longhorn. Urcă în camera de sus şi ia parte la distracţie.

— Ce se întâmplă? întrebă Hatcher intrând în sanctuarul din Tombstone.

— Tigrii! exclamă Prophett, cu o urmă de teamă în glas.

— *Tigrii?* întrebă Hatcher surprins.

— Mai precis un tigru, spuse Earp, lustruindu-şi arma cu o piele de căprioară. Un tigru solitar care rătăceşte ca nebunul prin peninsulă. A omorât câţiva copii şi un om bătrân. Max Early a pus la cale o vânătoare.

Părea parcă mai prietenos decât fusese cu o zi înainte şi, evident, era emoţionat, cu gândul la vânătoare.

— Ceva neobişnuit, nu-i aşa? spuse Hatcher.

— Mănâncă oameni, zise Potter, nu-şi pierde vremea să ne aştepte pe noi să ne pregătim pentru vânătoare.

— Vine mâine dimineaţă prin locurile astea, chiar dacă noi suntem sau nu acolo, zise Earp. Dar noi o să fim acolo. Este un animal feroce.

— Fiecare contribuie cu două bancnote purpurii şi cine îl omoară ia toţi banii, zise Wonderboy.

Erau toţi ca nişte copii care se pregăteau pentru vacanţă.

— Sweets o să ţină banii care s-au strâns pentru pariu. El trebuie să rămână aici, ca să aibă grijă de local, zise Corkscrew.

— Dar voi ceilalţi? întrebă Hatcher.

— Ne-am luat vacanţă, spuse Gallagher spiritual.

— O să luăm avionul de dimineaţă spre Surat Thani, zise Earp. Pleacă la cinci şi face o oră. O să ne ducă Max cu maşina până acolo, un drum cam tot de o oră. Pe la opt o să-i luăm urma ticălosului. Dacă avem puţin noroc, o să fim înapoi mâine seară, cu avionul de ora şapte. Îţi va înveseli cu siguranţă vacanţa. Te interesează?

— Este o invitaţie oficială? întrebă Hatcher.

— De ce nu? zise Riker. Cu cât este mai mare potul, cu

atât este mai bine.

— Dar nu am puşcă, spuse Hatcher.

— Asta o să aranjeze Max, zise Corkscrew, dând din mână.

Max Early era singurul dintre obişnuiţii barului pe care Hatcher nu-l cunoscuse încă. Vânătoarea tigrului era o ocazie foarte potrivită ca să se apropie de oamenii aceştia, în special de Prophett. Până acum singurul lui licăr de speranţă ca să dea de un fir era că Prophett pomenise numele lui Taisung.

— *Pai-tio,* ostaş, *sanuk* grozav, zise Corkscrew zâmbind.

Thailandezii obişnuiau să împartă totul în viaţă în două categorii: *mai-tio,* care era un lucru serios, ca munca, de exemplu, şi *pai-tio,* care era *sanuk* – distracţie.

— O să-ţi placă, Hatch, zise Potter. O să ai ce povesti când o să te întorci în lume.

— De ce nu, poate că o să am noroc şi o să-mi scot o parte din banii cheltuiţi cu călătoria.

— Grozav! Câţi suntem acum? întrebă Wonderboy.

— Păi, eşti tu, Melinda, Johnny, W.T., Corkscrew şi Potter, Gallagher, Ed Riker, Hatch şi Max, fireşte... asta înseamnă nouă, zise Onorabilul care ţinea o listă în mână.

— Eşti arbitrul oficial al acestei operaţiuni? întrebă Hatcher zâmbind.

— Eu sunt administratorul şi şeful aprovizionării acestui mic club, îi răspunse Onorabilul. O să-ţi iau o bancnotă purpurie pentru avion şi restul îl trec în registru.

— Mi se pare corect, zise Hatcher, întinzându-i bancnota purpurie.

Riker îşi frecă mâinile nerăbdător şi zise:

— Nu este de lepădat potul. Cinci mii de bahţi.

— Mai dă-i lui Sweets încă două bancnote pentru pariu şi faci parte oficial din afacerea asta, spuse Earp. Şi să fii la aeroport la patru şi patruzeci şi cinci de minute, altfel nu mai găseşti loc. Acesta este un joc pe care nu trebuie să-l pierzi.

Şi unul cu adevărat ciudat, gândi Earp. Noi o să-l supraveghem pe el şi el pe noi. Înciudat, recunoscu în sinea lui că Onorabilul avea dreptate... trebuiau să-l izoleze pe Hatcher şi să afle cam ce urmărea. Şi acum, Max găsise soluţia perfectă a problemei. Dacă Hatcher era aşa de periculos cum presupunea Earp, cea mai bună cale de a muri era urmărirea unui tigru ucigaş.

UN JOC DUR

Hatcher ajunse la mica arenă de box puţin după ora şapte. Arena era în centrul oraşului, în spatele unuia dintre uluitoarele temple. Deşi meciul principal nu începea înainte de ora zece, Sy era programat să boxeze la ora opt, în preliminarii.

Acesta nu era un meci important *Muay Thai,* era ca un meci dintr-un orăşel din Statele Unite, un test pentru tinerii boxeri thailandezi care tindeau să ocupe un loc în programele sportive importante ce aveau loc de patru ori pe săptămână pe stadioanele Lumpini şi Rajadamnem.

Când Hatcher pătrunse în arenă, fu întâmpinat de

zgomot, căldură sufocantă şi o înghesuială de nedescris. În jurul arenei se aflau ghişeele de pariuri şi organizatorii de pariuri. Era încă ziuă şi foarte cald, iar thailandezii care pariau plini de pasiune erau zgomotoşi, frenetici şi transpiraţi, strigând şi fluturându-şi banii pe deasupra capetelor.

La zăpăceala generală se mai adăuga zgomotul muzicii, o combinaţie tradiţională dar distonantă de suflători, instrumente cu coarde ca banjourile, gonguri şi diferite tipuri de tobe. Efectul general făcea ca mieunatul pisicilor care se bat, să pară, prin comparaţie, melodios. De când doi thailandezi câştigaseră, cu doi ani înainte, titlul de campioni mondiali la categoria muscă, erau prezente în program atât stilul tradiţional *Muay Thai* cât şi cel occidental. Suporterii stăteau în spatele arenei, într-o grădină mare ca padocul la cursele de cai, urmărindu-i pe boxeri cum îşi fac încălzirea şi cum îşi aleg adversarii. Adepţii stilului *Muay Thai* făceau mişcări încete ca balerinii, în timp ce boxerii în stil occidental alergau prin iarba padocului, aşa cum se încălzeau boxerii americani. Dar, cu toate că mişcările boxerilor *Muay* erau graţioase şi elegante, ei erau cei mai sălbatici bătăuşi. Pe vremuri, boxerii thailandezi îşi bandajau mâinile cu pânză de cânepă, peste care era presărată sticlă pisată, şi boxau până când unul din ei se prăbuşea. Acum purtau mănuşi uşoare – fără sticlă – şi boxau cinci runde a câte trei minute fiecare. Arbitrul putea să oprească lupta dacă unul din ei se rănea.

Era bine cunoscut în cercurile artelor marţiale că un boxer thailandez bun era un adversar cumplit, aproape de

neînvins.

Sy purta un halat albastru închis, cu o cobră roşu cu verde aplicată pe spate, cu gura deschisă ameninţător. Îşi scoase halatul şi i-l dădu antrenorului, un bărbat cu aspect de boxer dur, cu nas turtit şi pleoape grele. Sub halat, Sy avea pantaloni scurţi de box, din mătase roşie, cu numele lui imprimat vertical în sanscrită, cu litere de culoare albastră. În jurul capului avea o bentiţă, iar pe braţul stâng, semnul distinctiv tradiţional al boxerilor thailandezi. Bentiţa din jurul capului era maro cu alb şi se termina în spate într-o coadă de cal ţeapănă, din care ieşea o fâşie de mătase albastră. De cureaua legată strâns în jurul braţului stâng, atârna amuleta care îi purta noroc. Era în picioarele goale.

Sy se mişca cu o graţie de necrezut, cu privirea concentrată, stând când într-un picior, când în altul, rotindu-se încet în timp ce muzica din spatele arenei cânta într-un tempo rapid. Deodată, se răsuci brusc lovind puternic cu piciorul în dreapta şi în stânga, trimise câteva lovituri de pumn în aer, după care se roti din nou, terminând într-o piruetă lentă.

Hatcher era impresionat. Se întoarse la locul unde se făceau pariurile, croindu-şi drum prin mulţimea care gesticula şi ţipa, căutându-l pe Wol Pot, deşi îşi dădea seama că probabilitatea de a-l zări în mulţimea aceea era chiar mai mare decât şansa lui Sy de a câştiga meciul. Parie o bancnotă purpurie pe şoferul său, ceea ce i-ar fi adus un câştig de cinci la doi. Dacă micul thailandez câştiga, Hatcher încasa 750 de bahţi, cam treizeci şi şapte de dolari, pe care hotărâse să-i dea lui Sy ca premiu.

În primele runde, Hatcher străbătu mulţimea aflată în faţa ghişeelor de pariuri şi cercetă cu atenţie galeria înfierbântată, fără să se uite la ce se întâmpla pe ring.

Nici urmă de Wol Pot.

La şase şi jumătate, Sy fu adus în ringul situat în aer liber. La marginea oraşului, pe cer licăreau fulgere şi în depărtare se auzea bubuitul tunetelor, dar nimeni nu lua în seamă furtuna ameninţătoare.

Arbitrul, la fel ca la meciurile de box din occident, îi prezentă pe cei doi boxeri, pe Sy şi pe adversarul său, o matahală pe nume Ta Tan.

Îi avertiză în thailandeză, amintindu-le regulile jocului: fără înjurături, fără luptă corp la corp, judo, scuipături, fără lovituri cu capul sau lovituri cu piciorul când adversarul este la podea, explicându-le că vor fi cinci runde a câte trei minute. Îi preveni că lupta va fi întreruptă dacă unul din ei va fi rănit. La ultimul anunţ, se auzi din tribună un cor de huiduieli.

Ritualul luptei începu. Muzica se opri, iar mulţimea amuţi. Sy făcu o plecăciune cu capul şi îşi încrucişă mâinile în tradiţionalul salut *wan*, mulţumindu-i antrenorului său şi rugându-se lui Buddha, spunându-i Dumnezeului său că socotea „drept” să câştige acest meci. Gautama Buddha propovăduise patru adevăruri nobile: primul, existenţa înseamnă suferinţă; al doilea, suferinţa se datorează dorinţei; al treilea, dacă îndepărtezi dorinţa, elimini suferinţa şi, în cele din urmă, cele opt precepte „drepte” prin care înlături suferinţa – înţelegere adevărată, gândire curată, vorbire înţeleaptă, comportare trupească corectă,

fel de viaţă onorabil, muncă cinstită, atenţie perfectă şi concentrare adâncă. Sy îi repetă toate acestea lui Buddha, promiţându-i că le va urma întocmai şi că va duce o viaţă „cinstită”.

După aceste rugăciuni, muzica începu în surdină, asigurând fundalul luptei în timp ce boxerii se rotiră unul în jurul celuilalt pe ring arătându-şi măiestria prin gesturi. Sy părea a fi un boxer mai clasic decât Tan, al cărui stil nu dovedea multă imaginaţie. Semăna mai degrabă cu un bătăuş, mai puţin rapid decât micul său adversar.

Prima rundă trecu fără niciun incident, un schimb de pumni şi lovituri de picior, multe dintre ele fără ţintă precisă, deoarece adversarii îşi studiau unul altuia stilul de luptă.

În runda a doua, Tan se deplasă repede din colţul său şi lovi primul, sărind pe un picior, în timp ce cu celălalt îl atacă cu lovituri scurte pe Sy. Acesta evită cu uşurinţă primele atacuri, îndepărtându-se, răsucindu-se şi parând loviturile cu piciorul. Tan schimbă tactica, mişcându-şi picioarele rapid, parând, lăsându-se într-o parte şi lovindu-l cu piciorul, puternic, între picioare. Micul thailandez icni, se încovoie puţin şi se trase înapoi, dar Tan nu-l slăbi, pistonându-l cu dreapta şi cu stânga. Sy pară din nou, ferindu-şi capul, dar, până la urmă, Tan îl lovi puternic cu pumnul în tâmplă. Sy se răsuci şi îl lovi într-o parte pe Tan, cu piciorul drept. Matahala suportă uşor lovitura, se năpusti asupra lui Sy şi îi plasă o serie de pumni necruţători în faţă şi în bărbie. Publicul se ridică în picioare urlând la Tan să-l facă knock-out.

Tan, bătăuşul, deşi era mai încet şi mai neîndemânatic decât Sy, avea avantajul înălţimii şi al greutăţii. Lovea neîntrerupt în timp ce micul thailandez se ferea şi sărea, încercând să evite loviturile. Dar nu le putea evita pe toate. Pumnii curgeau în capul lui, loviturile de picioare îşi atingeau ţinta: stomacul şi coapsele, încercă să scape din încleştare, dar Tan părea să aibă controlul asupra meciului şi numai sunetul gongului îl scăpă.

Din colţul în care şedea, îi aruncă o privire lui Hatcher şi îi zâmbi.

Nasul îi sângera şi transpiraţia îi curgea şiroaie pe corpul lui slab.

Sy era însă mai tare decât credea mulţimea. Runda a treia începu ca şi a doua. Tan atacă cu lovituri de picioare şi pumni, apoi schimbă tactica răsucindu-se pe picioare şi lovind. Dar Sy intui stilul adversarului, schimbându-şi imediat tactica. Începu să arate ce poate. Se eschivă de combinaţiile lui Tan şi îi plasă un upercut puternic care îi şterse falca şi îl făcu să-şi piardă echilibrul. Sări înapoi, apoi îi plasă două lovituri rapide de picior în stomac, se răsuci pe picioare şi-i trase încă două lovituri necruţătoare. Tan se clătină, pe spate, ameţit de brusca revenire a micului luptător. Sy profită de avantaj. Atacă într-un picior, schimbă repede poziţia şi îl pocni puternic la rădăcina nasului. Sângele ţâşni ca sucul dintr-o portocală coaptă. Tan se dădu înapoi, scuturând din cap şi încercând să se apere.

Acum Sy era cel care îl hărţuia. Simulă un atac cu două lovituri de picior. Brusc, se răsuci din nou pe picioare, aducându-şi partea de sus a corpului aproape paralel cu

podeaua şi-i trimise o lovitură puternică în vintre. Tan urlă de durere, se răsuci şi căzu pe un genunchi. Arbitrul numără până la şase, după care, mugind ca un bivol, Tan îl atacă pe Sy din această poziţie.

Sy se aştepta la acest atac. Se răsuci, îi aplică o lovitură dură de picior în gât şi-i plasă trei combinaţii dreapta-stânga în faţă. Nasul rănit începu să sângereze mai tare. Îl lovi cu piciorul, de data asta, cu mai multă precizie. Lovitura îi dădu capul lui Tan pe spate. Se împletici, evident la ananghie. Un ochi începea să se închidă din cauza umflăturii.

Disperat, se repezi spre micul boxer, îl cuprinse cu braţele şi începu să-l lovească cu capul în frunte.

Mulţimea reacţionă cu huiduieli, simpatia ei se îndreptă acum spre Sy. Arbitrul se repezi şi îi despărţi, dându-i un avertisment lui Tan care făcu un pas înapoi. Nasul micului boxer sângera de la lovitura cu capul. Îşi şterse nasul, îi făcu semn arbitrului să se dea ia o parte, apoi se repezi spre matahală. Gongul anunţă sfârşitul reprizei.

Antrenorul îi şoptea ceva la ureche lui Sy, iar micul luptător asculta şi încuviinţa din cap. În timpul meciului, Hatcher continuă să arunce priviri printre spectatori în speranţa că îl va vedea pe Wol Pot, deşi şansele erau foarte reduse ca să fie acolo, în definitiv acesta nu era un meci important.

În runda a patra, Tan schimbă iar tactica. Se mişcă cu mai multă precizie, ca un boxer american, pândindu-l pe Sy ca să-l găsească cu garda deschisă. Sy se mişca cu graţie şi pricepere în jurul adversarului său greoi.

Deodată, cu sălbăticie, Tan îi trase o lovitură de picior în vintre. Micul thailandez se îndoi de durere şi căzu în corzi.

Mulţimea nu mai ştia cu cine să ţină acum.

Tan se năpusti ca un tigru şi îi plasă trei pumni puternici în figură. Sy alunecă şi căzu pe un genunchi, scuturând din cap, sângele îi păta pieptul amestecându-se cu sudoarea. Ridică privirea spre Tan şi Hatcher văzu ură în ochii lui. Avea privirea unui ucigaş. Sy îşi şterse cu mănuşa sângele de pe faţă şi când arbitrul se aplecă asupra lui şi îi spuse ceva, el negă din cap.

Se ridică de la podea încurajat de strigătele publicului. Tan atacă din nou cu lovituri de picior, ca să deschidă apărarea lui Sy. Imediat însă, micul thailandez îi surprinse pe toţi. Făcu o tumbă, ateriză pe picioare în spatele lui Tan şi în timp ce acesta se răsucea să-l înfrunte, sări scurt de trei ori şi, pe neaşteptate, lovi cu piciorul de două ori faţa lui Tan, după care reveni pe ambele picioare.

În timp ce Tan încă se clătina din cauza loviturilor, Sy sări din nou simulând o lovitură cu piciorul, apoi îi trimise două combinaţii dreapta-stânga în bărbie.

Toate cele patru lovituri îşi atinseră ţinta. Tan se dădu înapoi, dar Sy schimbă iar piciorul, sări, se răsuci brusc şi lovi iar de două ori la rând înainte de a cădea pe ambele picioare.

Hatcher se ridicase în picioare şi urla împreună cu tot publicul.

Năucit, rănit, ameţit de ferocitatea atacului, Tan încercă disperat un swing care trecu pe lângă bărbia lui Sy.

Sy îi trase două lovituri cu stânga şi-i plasă o directă în

marginea bărbiei, chiar sub ureche. „Trosc”!

Tan se răsuci, căzu cu faţa în corzi, năucit, apoi se lăsă jos, privind în jurul ringului cu ochi sticloşi.

Arbitrul începu să numere. Când ajunse la şase, Tan era culcat pe o parte. La opt avea picioarele sub el şi la nouă se ridică.

Arbitrul făcu un pas înapoi.

Sy se mişcă rapid. Ţopăi în zig-zag în mijlocul ringului în timp ce Tan încerca să-l localizeze, dar nu mai văzu ultimele două lovituri.

Prima fu o lovitură năpraznică de picior în stomac, care îl îndoi pe Tan.

A doua, o directă necruţătoare. Capul lui Tan plesni ca un sac de box. Căzu întâi pe genunchi, apoi se răsturnă pe podea cu faţa în jos, inconştient.

Nici Dumnezeu n-ar fi putut să-l trezească.

Sy sărea în ring, ţinându-şi mâinile ridicate deasupra capului, o imagine a bucuriei pure. Antrenorul lui urcă pe ring, îl ridică în braţele-i imense şi dansă cu el.

Publicul parcă înnebunise, arunca în ring programe, pălării, amulete şi sticle.

Hatcher începu să râdă şi să aplaude. Fusese un meci al naibii de frumos, îşi spuse el.

Îşi agită biletele câştigătoare deasupra capului, urlând cât îl ţinea gura, arătându-i-le lui Sy în timp ce antrenorul ţopăia în ring împreună cu el.

— Şapte sute cincizeci de bahţi, prietene, *şapte sute cincizeci* de bahţi.

În acel moment, lui Sy nu-i păsa deloc. Buddha îl crezuse,

îl învinsese pe zdrahon şi publicul se bucura pentru *el.*

În emoţia sa, Hatcher nu-l observă pe chinezul bătrân care îl urmărea. Bărbatul era înalt, dar gârbovit. Avea un smoc de păr sur, barbă albă şi purta un *cheongsam* de mătase. Când Hatcher părăsi arena, bătrânul se luă după el.

Hatcher traversă arena şi se duse la unul dintre cele cinci ghişee care plăteau pariurile. Atunci simţi primele picături reci de ploaie. Tunetele şi fulgerele se succedau la fiecare secundă dar el stătu la rând, iscodind prin mulţime.

Văzu mai întâi urechile mari şi clăpăuge, apoi nasul. În profil, nasul bărbatului era lung şi subţire, aproape ca ciocul unui şoim.

Bărbatul, care era cu două rânduri mai departe şi puţin în spatele lui, avea statura potrivită. Înălţimea de 1,65 în şi 69 kilograme. Era ras în cap, dar, pe naiba, gândi Hatcher, oricine poate să se radă în cap. Pe Hatcher îl interesau însă numai trăsăturile de la frunte până la buza de sus. Făcu apel la *ch'uang tzu-chi*, amintindu-şi toate detaliile din fotografia lui Wol Pot. Nasul şi urechile se potriveau cu poza. Ochii însă, gândi Hatcher, puteau să-i joace o festă, deoarece bărbatul scurt şi îndesat purta ochelari de soare, şi din profil Hatcher nu-i putea observa bine.

Începu să plouă puţin mai tare. Tunetele şi fulgerele se înteţiră. Bărbatul îşi dădu seama că era privit. Hatcher se întoarse urmărindu-l pe furiş. Acesta se uită insistent la Hatcher, fără să-şi scoată ochelarii.

Bătrânul chinez zăbovi sub streaşina arenei ferindu-se de ploaie, urmărindu-l pe Hatcher.

Hatcher ajunse la ghişeu, îşi încasă câştigul, îşi făcu loc prin mulţime şi se postă în spatele arenei, uitându-se la bărbatul cu urechi clăpăuge cum îşi încasa banii.

Hatcher îl privi drept în faţă până când se asigură că bărbatul îl văzuse, apoi porni încet spre partea neluminată a arenei, începu să plouă mai tare. Bărbatul purta pantaloni negri şi cămaşă albă. Strânse din umeri, parcă vrând să se ferească de ploaie, se aplecă în faţă privind atent spre Hatcher.

Îşi scoase ochelarii şi trase cu coada ochiului prin întuneric.

Hatcher îi desluşi limpede privirea. Ochi lipsiţi de viaţă, reci, cruzi. Urechi mari. Nas acvilin.

Era Wol Pot.

Un fulger străbătu cerul şi lovi undeva prin apropiere, urmat de o ploaie torenţială. Hatcher ieşi din întuneric şi porni prin mulţime spre Wol Pot, care îşi schimbă imediat direcţia, îndreptându-se către ieşire. Hatcher o luă la goană, făcându-şi loc cu coatele printre oamenii care stăteau la coadă pentru pariurile următorului meci.

Alergă după vietnamezul trădător, atât de surprins că îl găsise pe comandantul lagărului prizonierilor de război, încât nu-şi dădu seama că bătrânul gârbov îl urmărea.

Ploaia cădea ca o perdea Mulţimea fugea să se adăpostească de ploaie şi în înghesuiala aceea bătrânul chinez îi pierdu urma lui Hatcher; alerga ca nebunul prin ploaie căutându-l cu privirea. Alergă spre intrarea principală şi ieşi în Thi Phatt Road. Puhoiul de oameni căuta un loc ferit de ploaie. Firmele de neon străluceau în întuneric.

Disperat, bătrânul chinez se întoarse şi o luă spre aleea care mergea paralel pe lângă arenă.

Hatcher nu-l scăpase din ochi pe Wol Pot, croindu-şi drum prin mulţime în timp ce îl urmărea. Vietnamezul se întoarse brusc şi ţâşni prin intrarea laterală a zidului de piatră, care înconjura locul de antrenament, iar de acolo intră pe o alee care dădea în Thi Phatt Road. Se ghemui lângă zidul de piatră în timp ce furtuna se înteţea şi fulgerele luminau cerul.

Auzi poarta deschizându-se în spatele lui şi o rupse la fugă.

Hatcher era la câţiva paşi în urma lui când Wol Pot ţâşni spre Thi Phatt Road. Se hotărî să încerce un şiretlic.

— Stai pe loc, Wol Pot, îi strigă cu vocea lui răguşită, destul de tare ca să poată acoperi zgomotul ploii. Nu mă obliga să te împuşc.

Păcăleala îi reuşi. Wol Pot încetini mersul, apoi se opri, trăgându-se din nou înspre zid şi căutând adăpost printre florile de iasomie şi orhidee care atârnau în josul zidului. Ridică mâinile în sus, de frica celui ce se afla în spatele lui. Cine putea să fie acest *farang?* se gândi el, dar nu se întoarse. Era într-adevăr laş. Dacă urma să fie omorât, nu voia să ştie de cine.

Hatcher înaintă spre el şi îi înfipse degetul în spate.

— Bang, şopti el în urechea lui Wol Pot.

Bărbatul scurt şi îndesat se răsuci, îşi dădu seama că fusese păcălit şi încercă să o ia la fugă, dar Hatcher îl înhăţă de gât şi îl propti de zidul de piatră, printre bobocii uzi de iasomie. Ploaia îl udase pe Hatcher până la piele.

Apoi tot atât de repede pe cât se pornise, ploaia încetă brusc şi din pavajul fierbinte începură să iasă aburi.

— Am venit de la capătul pământului ca să stau de vorbă cu tine, şopti el. Acum o să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Nu ştiu englezeşte, bâlbâi Wol Pot în thailandeză.

— Vom vorbi în thailandeză, răspunse scurt Hatcher.

— C... e... ce vrei?

— Îl vreau pe Murph Cody.

Bătrânul chinez se întoarse pe aleea paralelă cu arena şi merse prin aburii ce se învârtejeau, provocaţi de furtuna scurtă şi puternică. În lumina roşie a firmelor de neon din apropiere, semănau cu flăcările iadului. Bătrânul chinez privi cu atenţie. Undeva în faţă auzi voci. Scoase de sub veşmânt un pistol 38 cu surdină.

— Cody! bâigui Wol Pot în engleză. Cine eşti?

— Un prieten al lui Windy Porter, bărbatul care a fost omorât încercând să te salveze când te ascundeai pe canal.

— Nu ştiu... începu Wol Pot, dar Hatcher scoase paşaportul din buzunar şi i-l puse în faţă.

— Nu mă minţi, ticălos nenorocit, erai acolo cu fata aceea.

Ochii ca de şarpe ai lui Wol Pot îl priviră pe furiş, cu frică. Deveni servil, ghemuindu-se printre florile ude. Becurile de neon de pe strada vecină îi aruncau o lumină roşie pe faţă.

— De ce îl vrei pe Cody? scânci el.

— Ai vrut să i-l vinzi lui Porter în schimbul unei vize, nu-i aşa?

Ochii lui Wol Pot se luminară.

— Eşti de la ambasadă? întrebă el plin de speranţă.

— Eu pun întrebări.

— N-am ştiut nimic despre Porter până când am citit în ziare. Nu ştiam că despre el este vorba, se smiorcăi Wol Pot.

— Am o afacere pentru tine, rosti Hatcher printre dinţi. Tu mi-l dai pe Cody şi eu nu te predau armatei americane pentru crimele tale de război.

Fostul comandant al lagărului de prizonieri scutură din cap şi apa de pe scăfârlia-i chelă i se scurse în ochi.

— Unde este Cody? întrebă Hatcher.

— Nu ştiu.

— Nu minţi, calmar nenorocit, am să…

— Nu ştiu, jur că nu ştiu, a dispărut. În orice caz, ce nevoie ai de el?

— Poate că şi el este un prieten de-al meu.

— E o lepădătură!

— Nu ai dreptul să vorbeşti aşa.

— Cody este traficant de heroină. Este hoţ şi ucigaş. Şi mai rău decât asta, omoară copii.

— Despre ce naiba tot vorbeşti?

— Omoară copii şi le îndoapă trupurile cu heroină pură chinezească. De aceea se autonumeşte Calul Thailandez.

— Cody este Calul Thailandez?

— Da, aşa îşi spune el.

Informaţia asta îl zdruncină pe Hatcher. Se dădu un pas înapoi şi îl privi pe fostul comandant al lagărului.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care Wol Pot/Taisung apucă să le spună.

Hatcher nu auzi împuşcătura până când nu-l văzu pe Wol

Pot lovit în piept. Veni pe neaşteptate şi bărbatul scund şi îndesat horcăi, se ridică, parcă stând în vârful picioarelor, apoi căzu pe zid. Alte două împuşcături urma că la mic interval una de alta. *Pff, pff.*

Hatcher se răsuci pe călcâie, se lăsă într-un genunchi la timp ca să-l vadă pe bătrânul chinez cum îndreaptă arma spre el. Îl privi pe Hatcher ţinând pistolul în fata lui cu amândouă mâinile. Hatcher făcu o săritură în stânga, apoi schimbă repede direcţia spre dreapta, dar bătrânul gârbov nu-i mai urmări mişcările. El ridică brusc pistolul şi se retrase încet spre Thi Phatt Road, trecând prin vârtejurile aburilor luminate de neon şi dispăru în aglomeraţia străzii.

Wol Pot oftă jalnic şi alunecă de-a lungul zidului, cu gura deschisă şi respiraţia întretăiată. O pată roşie se întinse împrejurul celor trei găuri de pe partea din faţă a cămăşii. Ochii i se dădură peste cap, capul îi căzu într-o parte, se prăbuşi.

Hatcher îi pipăi gâtul cu degetele ca să-i simtă pulsul, privind în acelaşi timp în sus şi în jos pe alee. Bărbatul era mort. Aburii continuau să se ridice din trotuarul fierbinte şi ud. Bubuitul tunetelor se auzea de cealaltă parte a oraşului, întrucât furtuna se îndrepta spre coastă.

Hatcher hotărî să plece de acolo. Se întoarse şi îl urmă pe bătrânul chinez. Făcu semn unui taxi şi se întoarse la hotel. *Tuk-tuk-vai* treceau în goană în sus şi în jos în timp ce taxiul se strecura prin traficul aglomerat spre zona portului. Hatcher nu păţise nimic, dar avea nevoie de timp ca să pună cap la cap tot ceea ce se întâmplase în ultimele cincisprezece minute.

Era evident că bătrânul chinez îl urmărise pe Wol Pot.

Sau pe el.

Se gândi la bătrânul chinez cum stătea în aburii care se învârtejeau pe alee, cu pistolul aţintit asupra lui, gata să-l omoare până când ceva îl făcuse să se răzgândească. Ce se întâmplase? Cine era bătrânul şi de ce îl omorâse pe Wol Pot? Nu că ticălosul nu ar fi meritat să fie ucis sau că nu s-ar fi găsit alţi oameni dornici să facă asta.

Ceea ce îl interesa cel mai mult era afirmaţia lui Wol Pot că Murph Cody şi Calul Thailandez erau una şi aceeaşi persoană şi că era traficant de droguri. Lucra oare pentru Tollie Fong şi pentru triadele Chiu Chao? Obişnuiţii barului Longhorn îl cunoşteau oare pe Cody? Când ajunse la hotel întrebările îi sunau încă în creier.

— Am câteva informaţii pentru dumneavoastră, domnule, se auzi vocea clară a lui Flitcraft.

— Să te auzim, sergent, spuse Hatcher.

— Veştile proaste sunt că n-am făcut nimic cu poreclele Wonderboy şi Corkscrew. Wilkie a fost sergent în trupele motorizate şi a avut pieptul plin de medalii. De când a fost demobilizat, nu are adresă fixă. Earp a fost colonel plin în CRIP. A fost de patru ori în Nam şi a ieşit la pensie în 1976. Nu are nicio adresă fixă.

— Pfui. Ce-ai aflat despre ceilalţi?

— Ei, asta-i partea interesantă.

— Ce înţelegi prin „interesantă”? întrebă Hatcher.

— Riker, Gallagher, Potter şi Early apar ca dispăruţi în misiune şi se presupune că sunt morţi.

— Toţi *patru?*

— Da, domnule. Toţi au fost daţi lipsă în 1972. Şi mai este ceva: ziaristul Paget? El a dispărut în aceeaşi zi şi în acelaşi loc cu Gallagher.

— Altceva?

— Da, mai este ceva. Atât Gallagher cât şi Riker aveau neplăceri când au dispărut.

— Ce fel de neplăceri?

— Riker, pentru lovirea unui ofiţer, iar Gallagher, pentru furt. Conducea un club în Saigon şi fura băuturi alcoolice şi ţigări pe care le vindea pe piaţa neagră.

— Flitcraft, meriţi o medalie.

— Mulţumesc, domnule. Îi verific în continuare pe Wonderboy şi Corkscrew.

— Nu mai este nevoie. Asta este tot ce-mi trebuie.

— Poate că aflu ceva despre ei.

— Nu-mi mai trebuie, şopti Hatcher.

— Mulţumesc, domnule.

Hatcher se întinse pe podea cu mâinile încrucişate pe piept. Inima i-o luase razna. Dintr-o dată, piesele jocului de puzzle începeau să-şi ocupe locul. I se contura o imagine în minte, dar încă îl chinuiau două întrebări majore.

Unde erau locul lui Murph Cody şi al Calului Thailandez în jocul de puzzle?

Încă nu era sigur dacă Murph Cody trăia sau nu.

Poate că va găsi răspunsul ia aceste două întrebări, la sfârşitul excursiei cu avionul la Surat Thani.

FONG

Daphne Chien locuia într-unul din apartamentele luxoase de la poalele lui Victoria Peak, cu o sufragerie imensă ce dădea spre port către Kowloon. Balconul era ca o junglă, plin de plante şi ferigi.

De obicei, stătea până târziu la birou, două blocuri mai departe, la etajul de sus al unuia dintre turnurile din beton şi sticlă cu activitate bancară, plecând acasă în jur de ora şapte. În seara asta era chiar mai târziu. Soarele trecuse dincolo de munţi, iar străzile erau deja luminate când luă liftul ca să ajungă în stradă unde o aştepta limuzina. Era îmbrăcată ca de obicei la serviciu, cu un costum bărbătesc gri, de mătase, la două rânduri, cu o bluză albastru deschis, desfăcută la gât şi cu o eşarfă roşie legată în jurul gâtului.

De cum se urcă în maşină, fu urmărită de un Ford de la o jumătate de cvartal distanţă. Acesta era echipat cu telefon celular. Înainte ca limuzina să părăsească bordura, bărbatul care o urmărea telefonă acasă la ea.

Telefonul din apartamentul ei sună de două ori şi se opri, un semnal înainte ca robotul să înregistreze. Un moment mai târziu sună din nou, de data aceasta, o singură dată.

Tollie Fong stătea în întunericul apartamentului. Zâmbi. Ea venea acasă. El urcă în dormitor şi făcu o mică verificare. În fiecare colţ al patului era legată câte o fâşie de mătase. Scoase un stilet din mânecă şi îl puse pe măsuţa de toaletă lângă o pereche de chiloţi. Mută magnetofonul pe noptiera de lângă pat.

După aceea, se întoarse jos şi se postă în spatele uşii de la intrarea în apartament şi aşteptă.

Când Daphne intră, Fong se mişcă atât de repede, încât ea încă încerca să aprindă lumina când mâinile lui puternice îi cuprinseră gâtul şi degetele apăsară adânc, căutându-i nervul. O simţi că înţepeneşte şi nu mai are vlagă. O prinse înainte de a cădea pe podea şi o cără în braţe sus pe scări, în dormitor. O aşeză pe pat cu mâinile şi picioarele desfăcute şi o legă cu fâşiile de mătase. Dădu drumul la magnetofon, luă stiletul şi aşteptă să-şi recapete cunoştinţa.

VÂNĂTORII

Old Scar moţăia într-o mlaştină la piciorul unui smochin indian când auzi camionul venind. Mai devreme auzise elefanţii mugind, sforăind şi împroşcându-se cu noroi, dar îi ignorase. În momentul în care auzi camioneta venind şi sunete de voci omeneşti, se ridică brusc, puţin speriat, îşi ridică nasul şi adulmecă vântul, dar acesta bătea din spatele lui şi nu simţi mirosul grupului care era la vreo două sute de metri depărtare.

Old Scar ştia că avea de înfruntat duşmani puternici. Nu era vorba de un tigru mascul tânăr, ci de o armată întreagă. Ochii lui galben-verzui scânteiară fioros; îşi trase buzele înapoi şi îşi arătă colţii rânjind în timp ce mergea încet şi trufaş printre copaci, departe de camionetă şi de oameni, îndreptându-se spre desişul de bambus şi de iarba înaltă la

vest de lac, la vreo doi kilometri depărtare, unde credea că i se va pierde urma.

Nu era grăbit. Umerii şi picioarele îl dureau. Artrita era mai dureroasă în această dimineaţă decât de obicei şi era flămând. Era prea bătrân şi dur ca să se sperie de ceva.

Cu puţin timp în urmă, ghidul thailandez, Quat, găsise urmele proaspete ce duceau către lac, măsurase mărimea labelor care erau mai mari decât mâna lui.

— Animalul umblă după pradă, le spuse Early vânătorilor. Am trimis un om în sat să le spună oamenilor să stea în case până se termină totul.

— Ce părere ai? întrebă Earp.

— Direcţia vântului se schimbă, spuse Early, adulmecând aerul ca un animal. Dacă vântul vine dinspre noi, s-ar putea să nu reuşim.

Max Early privea pe sub borurile lăsate în jos ale pălăriei lui kaki, gen safari. Nu era prea înalt, avea păr des castaniu şi o barbă stufoasă. Haina kaki era bine strânsă pe corpul lui muşchiulos, avea picioare puternice şi groase, şi purta pantaloni scurţi de tenis. Era bronzat, iar barba i se decolorase din cauza soarelui necruţător.

Se aşeză pe vine şi cu un băţ schiţă pe pământ o hartă rudimentară. Grupul de bărbaţi se strânse în jurul lui, bând bere, fumând şi privind peste umărul lui la mâzgăleala din nisip, ascultând explicaţiile.

În partea de sus a hărţii se găsea tabăra lor, iar în partea stângă la sudul şi estul ei erau lacul şi satul. Între tabără şi lac erau vreo trei kilometri de junglă, care se întindea de la

est la vest cam un kilometru şi jumătate. În josul hărţii şi la vest de lac se întindea o câmpie cam de un kilometru pătrat. Un loc periculos, le explică Early. La capătul ei se afla un desiş de bambus lat de şaptezeci de metri care o cotea de la lac spre câmpie. Pădurea de bambus era foarte înaltă şi deasă. Între ea şi junglă se găsea o zonă cu iarba bivolilor apoi, ceva mai departe, alta cu iarba elefanţilor care, spunea Early, avea cam doi, trei metri înălţime. Iarba mică a bivolilor, cea înaltă a elefanţilor şi desişul de bambus erau locuri foarte potrivite unde tigrul se putea ascunde. Dincolo de sat şi la vest de tufişuri se întindeau terenuri cultivate.

— Noi căutăm pe o suprafaţă de aproximativ şase kilometri pătraţi de hăţiş şi lanuri, spuse Early. Fiţi atenţi însă, el poate să se caţăre într-un pom, să se ascundă în vreo vizuină sau să stea ore întregi nemişcat în iarba înaltă…

— S-ar putea să atace un bărbat? îl întrerupse nervos Wonderboy.

— A mâncat până acum trei… nu ţine cont de greutatea omului.

— Cam cât de mare este? întrebă Gallagher.

— Cred că are peste două sute de kilograme, dacă ţinem seama de urmele pe care le-a lăsat, răspunse Early. Dar nu vede cu ochiul drept şi este puţin artritic, ceea ce înseamnă că devine furios când este urmărit.

— Grozav, mormăi Riker, scoţându-şi cămaşa.

Era un bărbat bine făcut, păros, cu câteva cicatrice de la burtă până la coaste. Îşi puse o pereche de ochelari de

soare Ray-Ban.

— Şi ce naiba înseamnă toate astea? întrebă el.

— O pisică rea de două sute de kilograme, răspunse Earp râzând. Dacă pune o labă pe tine, Riker, picnicul ăsta s-ar putea transforma într-o înmormântare.

După cum Early le explicase planul atacului, grupuri de doi vânători aveau să călărească pe câte unul dintre cei trei elefanţi şi să stea la o distanţă de o sută de metri unul de celălalt. „Băieţii gălăgioşi”, cum îi numea Early, urmau să meargă printre *chamg-i,* ţipând, bătând în tigăi, enervându-l pe bătrânul tigru şi hărţuindu-l, în speranţa că acesta va alerga spre vânătorii de la sol, care urmau să tragă numai dacă ţinta era precisă şi nu era nimeni altcineva în bătaia focului. Cei care erau călare pe elefanţi trebuia să tragă numai în caz de necesitate.

— Când ajungeţi în partea de sud, împrăştiaţi-vă pe o distantă de aproape trei sute de metri, dar în aşa fel, încât să vă vedeţi unul pe celălalt, îi sfătui Early. Când vom începe goana spre sud, către sat, urmaţi-ne. Intraţi în tufişul de bambus, dar rămâneţi în iarba scurtă. Nu intraţi în iarba *chaang,* că vă puteţi pierde în desişuri, ajungând astfel prânz pentru tigru. Sau unul dintre noi ar putea să vă împuşte din greşeală. Când ochiţi, trageţi direct în corp. Va fi în mişcare, deci atacaţi volumul.

— Elefanţii nu vor speria tigrul? întrebă Riker.

— Elefanţii nu-i sperie pe tigri, răspunse Early. În junglă ei se tolerează unii pe alţii, dar am văzut o dată un tigru care a sărit la un elefant mascul şi i-a rupt jumătate din ureche.

— Tigrii se sperie de ceva? întrebă Corkscrew.

Early se gândi o clipă, apoi spuse, foarte serios:

— Nu ştiu să existe aşa ceva. Ăsta este bătrân. Pare să fie orb de un ochi, este flămând, se mişcă încet, de aceea mănâncă acum oameni. Dar este inteligent, nu vă amăgiţi, şi este mai iute decât o cobră însărcinată.

— Cu alte cuvinte, este imprevizibil.

— Absolut.

Trăseseră la sorţi să vadă cine avea să încalece elefanţii şi cine să tragă de jos. Melinda şi Johnny Prophett împreună cu un şofer erau pe primul elefant, W.T, şi Early, pe al doilea, iar Gallagher cu Riker, pe al treilea. Potter, Wonderboy, Corkscrew şi Hatch urmau să meargă pe jos.

Când se înghesuiră în camionetă, Earp îi aruncă un zâmbet lui Hatcher.

— Noroc, ostaş, zise el.

— Şi ţie la fel.

Vechea camionetă traversă, zdrăngănind, peisajul fertil şi cu vegetaţie luxuriantă din sudul Thailandei. Pe ambele părţi ale drumului, se vedeau câmpii verzi înflorite, uluitor de frumoase şi pomii fructiferi smălţuiau terenul accidentat. Se vedea că se munceşte din greu în aceste locuri, probabil, datorită animalelor puternice. Elefanţii domesticiţi erau la fel de mulţi ca şi bivolii.

De asemenea, existau o mulţime de locuri unde tigrul se putea ascunde.

Hatcher îşi verifică arma, un 375 H&K pe care i-o împrumutase Early, spunându-i:

— Are un recul ca o lovitură de catâr, dar doboară un

elefant de la două sute de metri.

Merseră cu maşina aproape doi kilometri peste câmpuri. În soarele dimineţii satul părea pustiu. Uşile căsuţelor şi ale colibelor acoperite cu stuf erau închise. Wonderboy se ghemui într-o parte a camionetei, strângându-şi puşca în mână, ca şi cum se temea să nu-i zboare. Transpiraţia îi şterse culorile alb şi negru de pe faţă, şi Hatcher văzu, sub machiaj, pielea arsă şi plină de cicatrice. De asemenea, îi simţi teama.

— Nu-ţi face griji, puştiule, zise Hatcher. O să fiu cu ochii pe tine.

— Dar n-am nimic, îngăimă cântăreţul.

Cei patru bărbaţi se împrăştiară de-a lungul întinderii mari cu iarbă, în partea de vest a lacului, dar nu prea departe unul de altul, ca să nu se piardă din ochi. Corkscrew şi cu Potter stăteau la un capăt al zonei, Wonderboy şi Hatcher, la celălalt. Erau în câmp deschis şi soarele îşi arunca razele puternice asupra lor. Hatcher transpiră îndată ce coborî din camionetă.

În faţa lui Hatcher se întindea o suprafaţă mare şi deasă de bambuşi înalţi de patru metri şi jumătate. Printre tulpinile înghesuite abia putea vedea iarba înaltă până la brâu, dincolo de crângul de bambus.

Singurul zgomot care se auzea era bâzâitul muştelor şi al insectelor. Nicio pasăre nu se vedea, şi vântul nu mişca niciun fir de iarbă. Hatcher îşi puse ochelarii şi merse prudent pe marginea desişului de bambus, oprindu-se din loc în loc ca să asculte şi să pândească.

Nu ajunse prea departe în câmpie când îi auzi pe băieţii gălăgioşi strigând. Din când în când unul dintre elefanţi se alătura corului.

Hatcher privi în stânga sa la Wonderboy, o figură măruntă furişându-se cu prudenţă, paralel cu desişul de bambus. Zgomotul se înteţea cu cât se apropia mai mult de locul unde erau bambuşii. Privi înapoi la Wonderboy. Puştiul stătea în faţa tulpinilor impozante de bambus, privindu-le cu mirare.

Nu este atent deloc, gândi Hatcher, şi instinctiv începu să se apropie de Wonderboy.

Old Scar era flămând, dar mergea pe drumul lui obişnuit, agale, printre copaci, spre iarba elefanţilor. Se găsea la celălalt capăt al crângului când simţi mirosul oamenilor. Se aflau între el şi lac. Se furişă în iarba înaltă ca stuful. Zgomotul din spatele lui deveni mai puternic. Simţi prin pământ paşii grei ai elefanţilor care se apropiau.

Dacă ar părăsi iarba, ar fi în câmp deschis, ceea ce ar însemna să alerge pe câmpurile de orez.

Dădu furios din coadă. Şuieră, se întoarse şi se strecură prin iarbă spre lac, ţinându-şi burta lipită de pământ ca să nu poată fi văzut. Găsi un copac doborât şi se ascunse după el, spionând cu ochiul cel bun printre ramurile despuiate, şi aşteptă. Acesta era teritoriul lui. Nu avea unde să se mai ducă.

Wonderboy stătea la marginea desişului de bambuşi, minunându-se cât de înalţi şi de chipeşi pot creşte. Inima îi

bătea atât de puternic, încât îi auzea bătăile în urechi. Îşi aminti că Max le spusese să fie foarte prudenţi în tufişurile de bambuşi şi în iarba înaltă, iar el abia putea vedea printre tulpini. Intră cu frică în desiş, făcându-şi loc cu coatele şi începu să cânte încet. Apoi începu să cânte mai tare, dar rar, improvizând din cântecul, Judy Blue Eyes": *„Da, da, da, da, de... dat dat de da da de.."*

Cântecul îl linişti puţin. Se hotărî să meargă prin desişul de bambus spre marginea zonei cu iarbă mică şi să aştepte. Putea vedea numai la câţiva metri în faţa lui. Wonderboy crezuse că terminase cu riscurile, dar iată-l, pândind un tigru furios, jumătate orb, care mânca oameni, o pisică de două sute de kilograme care putea sări de undeva în orice clipă. Aspectul sportiv al vânătorii i se păru brusc o prostie. Ar fi fost mult mai uşor, gândi el, să localizezi tigrul, stând călare pe elefanţi, şi să-l omori.

Hatcher se mişca şi el precaut, printre bambuşi. Băieţii gălăgioşi şi elefanţii erau mult mai aproape de el acum. Zgomotul era asurzitor. Dacă bătrânul tigru se găsea pe acolo, se va mişca în curând.

Hatcher se gândea la Wonderboy, întrebându-se dacă puştiul era în siguranţă. Atât de speriat cum era, ar fi putut să se împiedice prin iarbă şi iarba putea fi înşelătoare. Puştiul putea să meargă drept înainte şi să calce tigrul pe coadă înainte de a-l vedea. Hatcher merse printre bambuşi şi ieşi în locul cu iarba mică a bivolilor. La cincizeci de metri pe partea cealaltă era iarba înaltă care se mişca încet sub adierea uşoară.

Hatcher porni de-a lungul păduricii de bambus spre

Wonderboy trecând prin iarba înaltă până la piept, urmărit de insectele care roiau în jurul lui. Merse, se opri şi ascultă, după care porni mai departe.

Deveni încordat. Zgomotul băieţilor şi al elefanţilor se auzea în partea cealaltă o ierburilor înalte.

Printre crengile copacului doborât, Old Scar văzu unul dintre elefanţi apărând prin stuful înalt şi auzi oamenii ce băteau în tigăi şi ţipau, deşi nu-i putea vedea. Îi era sete şi foame. Îşi pierduse răbdarea.

Unul dintre elefanţii mari intră în iarba înaltă. Cu auzul lui ascuţit, tigrul deosebi şi alte sunete decât bătăile în tigăi şi ţipetele. Ieşi de după buştean, târându-se pe burtă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, şi porni prin iarbă spre lac.

De pe spinarea elefantului, Max Early scrută marea de iarbă înaltă a elefanţilor, o fâşie lată şi întinsă pe trei sute de metri, care ocupa aproape un kilometru de la lac până la câmpurile de manioca. Dincolo de ea, era fâşia de iarbă mică şi de bambuşi înalţi. Jos, pe pământ, Quat, ghidul thailandez, căuta urmele tigrului ucigaş. Găsi semnele care duceau în iarbă şi arătă cu mâna spre ele.

— *Anta rai*, zise Quat încet. *Seua, thaleh saap*.

— Spune că urmele duc către lac, ceea ce este periculos, zise Early. Speram că o să iasă din iarba asta în câmp deschis şi-o să fugă ca să scape.

Early suflă o dată dintr-un fluier de crom. Sunetul străbătu aerul şi acoperi zgomotul pe care îl făceau băieţii gălăgioşi. Totul se opri.

Elefanţii, la o distanţă de o sută de metri unii de alţii, se opriră şi începură să smulgă cu trompele smocuri de iarbă şi să le mănânce. Nimeni nu mişca. Nu se auzea niciun sunet. Dintr-o dată, lui Early i se păru că aude ceva. Se aplecă înainte, ascultând cu urechile lui fine.

— Ce naiba-i asta? zise destul de tare.

— Vezi ceva? întrebă Earp.

— *Aud* ceva. Ascultaţi.

Ascultară cu toţii. Earp îşi înălţă capul într-o parte.

— *Cântă* cineva? întrebă Early.

— Cântă?

— Jur pe Dumnezeu că aud pe cineva cântând. Se pare că melodia vine din tufişul de bambus.

— Trebuie să fie Wonderboy, zise Earp.

— E nebun?

— Este speriat. Strigă într-acolo şi spune-i să înceteze.

— Nu! Dacă puştiul răspunde, se dă de gol unde este.

— Tigrul nu este pe urmele lui.

— Noi nu ştim ce gândeşte tigrul.

— S-a întâmplat ceva? strigă Riker.

Early ridică mâna şi-şi puse degetele la gură. Arătă spre Riker, apoi întinse mâna arătând dincolo de zona cu iarba elefanţilor şi stuf către fâşia lată de bambus. Îşi mână elefantul drept înainte, uitându-se prin binoclu în direcţia din care auzise sunetul.

— Fiţi gata, îi spuse încet lui Earp. S-ar putea să avem o situaţie de rezolvat.

Hatcher mergea repede pe marginea fâşiei de bambus

spre Wonderboy când auzi fluierul. Băieţii gălăgioşi încetară bătutul în tigăi. Se opri şi aşteptă un moment. Era o linişte de mormânt.

Apoi, auzi şi el cântecul. Wonderboy era mai aproape decât îşi închipuise. Se găsea undeva prin tufişul de bambus, un loc periculos. Iuţi pasul, mergând pe partea exterioară a tufişului până când auzi, undeva în apropiere, cântecul plăcut al lui Wonderboy. Intră în tufiş cât putu de încet, îndreptându-se spre el. Tulpinile bambuşilor înalţi şi uscaţi trosniră când Hatcher trecu printre ele.

Old Scar se sperie, de asemenea, când auzi fluierul. Apoi zgomotul încetă şi liniştea îl zăpăci. Se opri şi ascultă cum elefanţii smulgeau iarba.

Auzi în faţa lui sunetele: *„Do do do do do da... dat dat do da do...”*

Mai auzi pe cineva venind prin iarbă în urma lui. Aşteptă cu muşchii încordaţi. Elefanţii începură să se mişte iar; el mări pasul.

Old Scar era ca o nălucă. Hotărî să treacă printre bambuşi spre câmpul deschis şi să se arunce asupra prăzii. Instinctul îi spunea să se mişte cât mai atent posibil până va ajunge în câmp deschis. Peste tot era mişcare. Duşmanii strângeau cercul în jurul lui.

Se târî înainte, ieşi din iarba înaltă a elefanţilor şi intră în iarba mică. Acum chiar că îmbrăţişa pământul, mutând o labă înaintea celeilalte, pe furiş, prudent, târându-se încet spre bambuşi, îndepărtându-se de orice venea din spate, de elefanţi, ochiul bun zbătându-i-se nervos şi verificând

drumul în timp ce se îndrepta spre sunetul ciudat.

Early îşi opri din nou elefantul şi cercetă cu atenţie iarba. Îşi fixă binoclul asupra unui punct.

— Se vede ceva? şopti Earp.

— Nu sunt sigur…

Early privi iarba înaltă care se legăna în bătaia vântului. După aceea văzu o mică porţiune care se mişca independent de vânt, aproape imperceptibil, ca o undă într-un ocean. Mişcarea încetă câteva clipe, apoi se porni iar. După câţiva metri se opri din nou.

— Iisuse, şopti Early, e acolo.

— Unde? întrebă Earp.

— Acolo, se îndreaptă spre bambuşi prin iarba mică. Îndată ce va ajunge acolo, va ataca, probabil, dacă va vedea ceva.

Early îi întinse binoclul lui Earp, iar el îşi îndreptă elefantul în direcţia aceea. Animalul înainta greoi în timp ce Earp privea nervos prin binoclu.

— Nu îl văd, zise el.

— Este chiar în faţa noastră, cam la o sută de metri. Uită-te la iarba bivolilor, zise Early.

Atunci Earp văzu unda, mişcarea uşoară prin iarba mică. Încetă din nou.

— Dumnezeule, ai dreptate, spuse Earp.

— Unde *naiba* este Wonderboy? întrebă Early.

Elefantul se mişcă repede spre tufiş.

— N-ar trebui să facem iar zgomot ca să-l speriem? întrebă Earp.

— Nu, nici vorbă, i-o reteză Early. Pisica asta e nebună. Dacă o enervăm acum, s-ar putea să atace din simplă încăpăţânare.

Vocea lui Early deveni limpede şi clară.

— Wonderboy nu mai cânta. Ieşi încet din tufiş. Nu-mi răspunde, doar fă-o. Acum!

— Rahat, rosti Hatcher, auzind avertismentul lui Early.

Dar nu se opri. Nu avea timp să se oprească. Continuă să meargă înainte.

Old Scar îl auzi, de asemenea, pe bărbat strigând şi se opri, apoi văzu o mişcare la câţiva metri depărtare de el. Îşi dezveli colţii şi adulmecă aerul cu nările. Zgomotul încetă. El continuă să înainteze.

Cu singurul ochi bun, văzu o mişcare printre bambuşi. Aceasta se îndepărta de el, dar o urmări. În spatele lui, elefanţii se apropiau. Pământul se cutremura sub paşii lor greoi prin iarba înaltă. Se mişcă mai repede, târându-se spre tufişurile înalte şi câmpul deschis din partea cealaltă.

Atunci, văzu creatura cu două picioare, un animal ciudat, cu faţa jumătate albă, jumătate neagră. Era speriat. Old Scar îi mirosi teama. Creatura se retrăgea în pădurice a de bambus care se găsea între Old Scar şi libertate. Avea un băţ. Ghearele tigrului se întinseră, muşchii umerilor se încordară, gata să atace.

Ieşi tiptil din iarbă şi intră în pădurice a de bambus.

— Christoase, pisica a intrat în tufiş, zise Early, urmărind tigrul prin binoclu.

— Unde *naiba* este Wonderboy? întrebă Earp.

— E acolo şi el, văd o mişcare între bambuşi. Tigrul este

pe urmele lui.

— Oh, Iisuse, zise Earp.

— Fir-ar să fie, spuse, reglându-şi binoclul. Este acolo şi Hatch?

— Cine naiba ştie?

Riker şi Gallagher se îndreptau spre ei, iar în urma lor, călare pe elefant, se apropiau de tufişul de bambuşi Melinda şi Prophett.

Hatcher începu să alerge spre Wonderboy care încetase să mai cânte. Se avântă printre bambuşii care trosneau în urma lui, alergând, rupând tulpinile, poticnindu-se, ţinându-şi puşca în sus, ca nu cumva din greşeală să se descarce şi să-l împuşte pe Wonderboy.

Old Scar, de asemenea, se mişca mai repede, târându-se printre tulpinile de bambus, încercând să se strecoare fără să fie observat. Văzu ciudata creatură din faţa lui retrăgându-se, uitându-se înnebunită în jur. Creatura cu faţa albă şi neagră era la numai douăzeci de metri depărtare de el. Old Scar era obişnuit să atace în desişurile de bambus. El o vedea, dar aceasta nu-l vedea pe Scar.

Creatura ciudată se poticni, îşi pierdu echilibrul, se întoarse cu spatele la el şi se răsuci, încercând să stea în două picioare.

Tigrul atacă.

Hatcher îl văzu pe Wonderboy clătinându-se şi căzând. Auzi tulpinile de bambus trosnind înainte de a vedea tigrul. Alergă spre Wonderboy care se zbătea, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Rămâi jos, urlă Hatcher cu vocea lui răguşită. Vine

spre tine.

— Oh, Dumnezeule, nu! ţipă Wonderboy.

Hatcher era la aproape trei metri distanţă de tânăr când tigrul ieşi din tufişul de bambus. Îşi puse puşca la umăr, ochi pieptul puternicului animal care se apropia şi trase un foc.

Ping!

Puşca nu luă foc.

Hatcher nu se dădu bătut. Azvârli puşca spre tigru şi se aruncă peste Wonderboy luându-i puşca şi rostogolindu-se într-o parte. Auzi mugetul unui elefant în preajmă şi simţi pământul cutremurându-se sub paşii lui în timp ce se apropia. Dar asta nu-i distrase atenţia. Şedea pe-o parte când namila de tigru făcu o săritură de la trei metri, cu gura băloasă deschisă, arătându-şi colţii, şi cu ochiul strălucind fioros.

Avu timp pentru o singură împuşcătură. Întoarse puşca şi trase direct în faţa tigrului.

Old Scar simţi căldura exploziei, fu orbit de lumina albă şi o secundă mai târziu simţi cum glonţul explodează deasupra ochiului bun, zdrobindu-i ţeasta, arzându-i creierul şi dându-i capul pe spate. Picioarele din faţă se înmuiară, se prăbuşi rostogolindu-se în tufiş, doborând bambus după bambus.

Aceştia căzură peste Hatcher şi Wonderboy. Tigrul zăcea la un metru şi jumătate depărtare, cu gura mare deschisă. Scoase un mârâit jalnic din gât, se cutremură şi începu să înţepenească. Sub el, Hatcher îl simţea pe Wonderboy tremurând. Se ridică în genunchi şi se uită la cântăreţ, care

părea că vrea să sape o gaură în pământ.

— S-a terminat puştiule, şopti Hatcher. Linişteşte-te.

— Nu, nu, striga Wonderboy, cu mâinile şi picioarele strânse.

O altă grămadă de tulpini de bambus căzu în jurul lui Hatcher, apoi auzi mugetul unui elefant chiar deasupra lui. Se întoarse şi văzu două puşti îndreptate spre el – a lui Early şi a lui Earp. Nimeni nu mişcă. Nimeni nu respiră. Ca şi cum totul se derula cu încetinitorul, Hatcher văzu degetul lui Early apăsând pe trăgaci.

Dumnezeule, vrea să mă împuşte! gândi el, răsucindu-se pentru a se feri când auzi bubuitul puştii.

În spatele lui auzi tigrul gemând din nou şi, întorcându-se, îl văzu ridicat pe jumătate primind glonţul în umăr.

Mai gemu o dată şi căzu mort.

— Ţi-am spus să nu-l împuşti în cap, îi spuse Early.

CALUL THAILANDEZ

Casa mică a lui Early era la capătul unei uliţi înguste şi murdare. Drumul şerpuia prin vegetaţia bogată, întunecată, care îl acoperea, aproape cufundându-l în umbră. Papagali de culoarea curcubeului, speriaţi de maşină, insultaseră oamenii cu ţipete ascuţite în timp ce se întorceau de la vânătoare. Casa acoperită cu stuf avea o tindă spaţioasă pe trei laturi. În aer se simţea mirosul dulce de manioca de la lanurile din apropiere.

Tigrul fusese legat de picioare cu susul în jos de un copac

mic. Câteva femei din satul care fusese terorizat de animal se strânseră în jurul casei lui Early ca să-l sărbătorească pe Hatcher cu dansuri şi zaiafet. Un oriental vârstnic stătea aplecat deasupra unei oale mari cu tocană thailandeză pe care o pregătea la foc, în curte.

Hatcher avea o atitudine rece de când se terminase vânătoarea. Şedea singur în tindă privindu-i pe localnici cum sărbătoreau moartea tigrului. Femeile interpretau rolul vânătorilor într-un dans improvizat, în timp ce o alta juca rolul lui Old Scar. Sprintenă, cu faţa vopsită în galben, ea dansa de-a buşilea, repezindu-se la vânătorii care o urmăreau.

Furios, după momentele încordate ale vânătorii, Hatcher deşurubase percutorul armei şi i-l aruncase lui Early.

— Data viitoare, când mai împrumuţi o puşcă cuiva, poate ar trebui să te asiguri că funcţionează, zise Hatcher supărat.

Early răsuci piesa în mână, examinând-o cu atenţie înainte de a se uita la Hatcher.

— Fir-ar a naibii, a crăpat percutorul, spuse el cu o surpriză vădită, crezând că o să meargă.

— Este o întâmplare? bombăni Hatcher sarcastic.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Early tăios. Funcţiona foarte bine azi-dimineaţă. Am verificat-o chiar eu.

— Wonderboy şi cu mine puteam fi morţi acum din cauza acestei arme.

— Îmi pare rău. Crezi că doream să *nu nimereşti* tigrul? zise Early. Pe dracu, asta-i ridicol, de unde aş fi putut să ştiu că tu ai să-l împuşti?

— Ai înnebunit, Hatcher, spuse Earp.

— Da, zise Riker. Dacă am fi vrut să te omorâm, acum ai fi mort.

Întrucât Hatcher reacţionase mai violent ca de obicei, încheiase discuţia şi acum stătea singur adâncit în gânduri. Nu îl văzu pe Wonderboy apropiindu-se de el, venind din cealaltă parte a casei.

— Domnul Hatcher? întrebă el. *Eşti* Hatcher, nu-i aşa?

Cântăreţul care îşi aranjase machiajul cu vopsea proaspătă, stătea rezemat de zidul casei, cu mâinile în buzunare.

— În carne şi oase, răspunse bărbatul cu voce dogită.

— Mi-ai salvat viaţa. Şi eu, uf... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dar vreau să ştii că nimeni n-a plecat cu gândul să-ţi facă vreun rău.

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, zise Hatcher.

— Nu, nu, zise Wonderboy dând negativ din cap. Am înlemnit omule. Nu a fost numai frica, n-am putut apăsa pe trăgaci.

— Ţi s-a mai întâmplat asta vreodată?

Wonderboy se uită de după masca sa la tigrul mort şi, după câteva secunde, încuviinţă din cap.

— Uită ce s-a întâmplat, zise Hatcher. Poţi să trăieşti de acum încolo, fără să mai pui mâna pe vreo armă.

— Nu despre asta este vorba.

— Atunci despre ce?

Wonderboy îşi scoase mâinile din buzunare. Şi le încolăci în jurul pieptului îmbrăţişându-se, ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Supravieţuire.

— Supravieţuire, repetă Hatcher sec.

— La naiba, dacă nu este un război, este altul.

— Nu va mai trebui să te duci la niciun război, Wonderboy.

— În orice caz, răspunse el, nu ştiu cum se mulţumeşte cuiva care ţi-a salvat viaţa. Japonezii au o vorbă pentru asta, dar nu-mi mai amintesc care este.

— *Ongaeshi,* spuse Hatcher.

— Da, asta este. Asta înseamnă, ştii bine, o mare datorie.

— Înseamnă o obligaţie de a se achita de datorie.

— Ei bine, *ongaeshi,* domnule Hatcher.

Hatcher se apropie mai mult de Wonderboy şi se sprijini de perete, lângă el.

— Ai vrea să încerci? întrebă el cu vocea răguşită.

— Nu înţeleg.

— Cine este Calul Thailandez, Wonderboy?

Wonderboy se uită la ceilalţi care şedeau în partea cealaltă a curţii.

— Ce este un Cal Thailandez? repetă el uitându-se la dansatoare.

— *Ongaeshi*, Wonderboy.

— Nu spune asta.

— Să încercăm altfel. Murphy Cody trăieşte?

— Cine?

— Murph Cody.

— Ce vrei cu el? întrebă Wonderboy. Cum spui că-l cheamă?

— Cody, răspunse Hatcher încet.

— Da, Cody.

— Am un mesaj pentru el.

— Un mesaj?

— Doar atâta.

Wonderboy aprobă din cap încet. Plecă de lângă Hatcher spre restul grupului şi, fără să se uite înapoi, zise:

— Dacă voi întâlni pe cineva cu numele acesta, îi voi spune că îl cauţi.

Wonderboy se îndepărtă. Dansatoarele îşi terminaseră drama lor muzicală şi acum îi înconjurau cu temenele pe vânători. Earp flecărea cu dansatoarea care interpretase rolul tigrului în timp ce Wonderboy se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Earp se uită spre Hatcher, apoi, luând-o de mână pe dansatoarea vopsită cu galben pe faţă, o duse în partea cealaltă a curţii, la Hatcher.

— Ea este Namtaan, zise Earp şi doreşte să-l cunoască pe marele vânător alb. Namtaan, acesta este Hatcher.

— Îmi pare bine, spuse Hatcher.

— Îmi face plăcere să te cunosc. Deci, tu ai omorât tigrul.

— Toţi am avut o contribuţie.

— Dar a dat cineva o mână de ajutor ca să-i salveze viaţa lui Wonderboy? Eşti prea modest, domnule Hatcher, zise ea şi îl privi cu ochi pătrunzători.

— Nu este modestie, zise Hatcher privindu-l pe Earp. Aici, fiecare depinde de altcineva. Este ceva ce mi-a scăpat în timpul războiului. Slujba mea era una solitară.

— Asta este foarte trist, zise ea.

— Mda, mormăi el, ridicând din umeri. Noi, occidentalii, avem o vorbă. Niciodată nu este prea târziu ca să înveţi.

— Există şi reversul ei, zise Earp. Nu poţi învăţa un câine

bătrân şiretlicuri noi.

Hatcher zâmbi.

— Da, spuse el, alege ce-ţi place.

— El zice că l-ai întrebat despre o legendă veche thailandeză.

— Da? Despre ce legendă era vorba?

— Legenda Calului Thailandez.

— Adevărul este pe la jumătate. Nu vorbeam despre legenda veche a Calului Thailandez, ci despre noua legendă.

— *Noua* legendă a Calului Thailandez?

— Caut pe cineva care îşi spune Calul Thailandez; răspunse Hatcher, uitându-se ţintă în ochii ei căprui.

— Nu înţeleg.

— Cred că domnul Earp înţelege, zise Hatcher.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, rosti Earp.

— De ce nu încetăm să ne păcălim unul pe altul, zise Hatcher fără menajamente. Mi s-a spus că un bărbat care se numeşte Murph Cody îşi zice Calul Thailandez.

— Cody a murit în timpul războiului, replică Earp, aproape nepăsător.

— Poate că n-a murit, răspunse Hatcher.

— Şi de ce şi-ar zice Calul Thailandez?

— Deoarece cumpără şi vinde heroină. Ucide pe unii şi le fură heroina. Cumpără copii apoi îi omoară şi le îndoapă trupurile cu droguri.

Namtaan se uită la Hatcher câteva clipe, apoi se întoarse brusc şi intră în casă. Earp o urmă, oprindu-se în uşă.

— Vino înăuntru, îi spuse lui Hatcher. N-o să te muşte.

În casă era întuneric şi răcoare. Ferestrele erau închise, storurile lăsate ca să nu intre soarele după-amiezii. Undeva, torcea încet instalaţia de aer condiţionat. Razele soarelui cădeau pieziş printre jaluzele pe scândurile podelei. Femeia se aşează pe o canapea veche şi uzată.

— Stai jos, spuse ea.

Earp se sprijini de masă sorbind din băutura lui, iar Hatcher se aşează la capătul celălalt al canapelei.

— Cine este acest Cody? întrebă ea.

— De ce te interesează atât de mult?

— Te rog, fii înţelegător câteva minute, zise ea aproape implorând.

În timp ce Namtaan şi Hatcher vorbeau, ceilalţi începură să intre în cameră. Melinda şedea liniştită într-un colţ, Prophett stătea tolănit într-un fotoliu şi făcea mici semne pe podea cu vârful piciorului său bun. Riker şedea sprijinit de uşă bându-şi berea, iar Gallagher şedea pe braţul unui fotoliu, cu mâinile încrucişate pe piept. Hatcher încercă să-i ignore.

— Murph Cody este bărbatul pe care am venit să-l caut în Thailanda, spuse el accentuat. Mă interesează Calul Thailandez numai în măsura în care îl priveşte pe el.

— De ce îl cauţi?

— Este ceva personal.

— Îl cunoşti?

— Cu mult timp în urmă am fost prieteni.

— Pentru asta îl cauţi?

Hatcher se gândi puţin, apoi răspunse:

— Nu numai pentru asta.

— Cine ţi-a spus că Murph Cody îşi spune Calul Thailandez? întrebă Earp.

Pe măsură ce ochii lui Hatcher se obişnuiră cu întunericul din casă, observă că mai era cineva înăuntru. Bătrânul chinez care pregătise mâncarea intrase, de asemenea, în cameră. Era o figură ştearsă, un bătrân încovoiat, care şedea în colţul cel mai întunecat al încăperii.

— Un bărbat numit Wol Pot, comandantul lagărului de prizonieri din Vietnamul de Nord, din timpul războiului. Numele lui adevărat era Taisung şi a fugit din lagărul Huie-kui din Laos.

— Şi de unde îl cunoştea el pe Cody?

— Cred că Murph Cody a fost unul dintre prizonierii lui.

— Ţi-am spus, repetă Earp, Cody a murit când i s-a prăbuşit avionul, în 1972.

— Dar tu de unde ştii? întrebă Hatcher.

— Am citit undeva, i-o întoarse Earp.

— O neînţelegere obişnuită, spuse Hatcher.

— Neînţelegere? rosti Namtaan.

— O minciună.

— De ce crezi asta? întrebă ea.

— Pentru că era interesul lui Wol Pot să pună mâna pe Cody. Avea nevoie de o viză de intrare în Statele Unite şi Cody urma să fie marfa de schimb.

— Şi de ce ar fi Cody atât de important?

— Tatăl lui era general de armată în timpul războiului.

— Poate că informatorul era nesincer.

— Poate.

— Dar tu nu crezi?

— Nu.

— Dai răspunsuri foarte prompte, domnule Hatcher, sper că nu ai impresia că îţi iau un interogatoriu, rosti ea zâmbind.

— Ba chiar asta faci, replică el.

— Toate astea sunt speculaţii, interveni brusc Earp.

— Nu cred, spuse Hatcher. Sunt convins că Murph Cody trăieşte.

— Crezi tot ce ţi-a spus găluşca aia umflată?

— Totul se leagă.

— Nu cred niciun cuvânt din toate astea, zise Earp. Hatcher este omul lui Sloan.

— Nu sunt omul lui. El m-a angajat să fac o treabă.

— Christoase, recunoaşte! zise Earp.

Hatcher încercă să nu-i bage în seamă.

— Ce aveţi împotriva lui Sloan? întrebă el.

— Credeam că te-a angajat să-l înhaţi pe Cody şi să-l omori, spuse Earp. Poţi să negi asta?

Hatcher rămase blocat. Ceea ce spunea Earp era adevărat.

— Nu, nu neg, răspunse Hatcher.

Răspunsul său cinstit îi surprinse în mod evident pe toţi din cameră.

— Dar, continuă el, n-am acceptat misiunea în aceste condiţii.

— Care au fost condiţiile tale? întrebă Earp sarcastic.

— Că îl voi găsi pe Cody – dacă trăieşte – şi îi voi transmite un mesaj.

Earp se întoarse scârbit şi dădu din cap.

— Iisuse! spuse el.

— Ascultă ce-ţi spun, Wyatt. La început a fost doar o simplă înscenare. Să-l găsesc pe Murph Cody şi să-i transmit un mesaj, atâta tot. În Bangkok, Sloan a schimbat instrucţiunile.

Earp se întoarse cu faţa la el.

— În ce fel?

— Mi-a cerut să-l judec şi să iau o hotărâre. Dacă Murph Cody era cumva amestecat în ceva – necurat, trebuia să scap de el. Sloan nu spune niciodată nimic direct, el face doar aluzii, sugerează. Este maestru în insinuări. Întâmplător, şi eu am dreptul, ca oricare altul, să-l urăsc pe Sloan. Mi-a pus în cârcă o vină şi mi-am petrecut trei ani într-o închisoare nenorocită din America Centrală numită Los Boxes.

— Şi totuşi, ai acceptat această misiune?

— Da! M-am gândit că numai eu aş putea să-l *găsesc* pe Cody.

— Şi ai acceptat condiţiile lui, nu-i aşa?

— Trebuia să iau o hotărâre: să accept misiunea şi să încerc să-l găsesc pe Cody sau s-o iau la sănătoasa, caz în care Sloan ar fi trimis pe un ticălos cu sânge rece să facă treaba.

— Şi care este diferenţa? Altă dată ai omorât pentru el pe baza unei înţelegeri.

— Aşa cum ai făcut şi tu, este adevărat sau nu? replică Hatcher mânios. Am fost soldat ca şi tine. Am făcut ce mi s-a ordonat.

Observaţia îl readuse la tăcere pe Earp pentru moment.

Se uită în altă parte.

— Ştii că nu sunt prost, zise Hatcher, făcând un gest cu mâna. Dacă aş vrea să-l omor pe Cody, categoric nu aş face-o când sunt unul contra zece.

— Se pare că eşti convins că Murph Cody şi acest ucigaş de copii şi traficant de droguri este una şi aceeaşi persoană.

— Nu ştiu ce să cred despre Calul Thailandez, spuse Hatcher. Ceea ce cred este că Wol Pot sau Taisung, cum îi ziceţi voi, ştia că Murph Cody trăieşte.

— Ce altceva mai crezi?

— Restul e o ipoteză. Ceea ce eu numesc ecuaţie.

— Ecuaţie? interveni Gallagher.

— Ca o ecuaţie matematică, numai că se folosesc informaţii în loc de cifre.

Se uită în jur la toţi foştii combatanţi.

— De pildă, ştiu precis că Wol Pot era comandantul unei închisori vietnameze şi se numea Taisung. Ştiu că Wol Pot pretindea că Murph Cody trăieşte... în Bangkok. Şi mai ştiu că, probabil, Wol Pot spunea adevărul!

— De ce? întrebă Early.

— Este o altă parte a ecuaţiei. Până la urmă, Wol Pot ar fi trebuit să-l predea pe Cody, ca să obţină viza. Ca să-şi dea în vileag identitatea ar fi fost riscant, deoarece Statele Unite ar fi descoperit trecutul său. Dar cum era urmărit, singura lui şansă era să-l găsească pe Cody. Fără el nu reuşea. Ar fi fost ca şi cum te-ai fi oferit să-l predai pe... Elvis Presley.

— Altceva? întrebă Riker sceptic.

— Da, mai este încă ceva. Mai ştiu că numele adevărat al lui Johnny Prophett este Paget şi că el împreună cu Gallagher, cu Benny Potter, Riker şi Max Early au fost declaraţi dispăruţi în luptă aproape în acelaşi timp şi în aceeaşi zonă din Vietnam. Nu sunt sigur, dar, probabil, Wonderboy şi Corkscrew ar putea fi trecuţi pe aceeaşi listă.

Aşa că din ecuaţia mea rezultă că toţi au fost prinşi de Vietcong şi duşi în lagărul de prizonieri al lui Wol Pot. Şi întrucât Wol Pot îl cunoştea pe Cody, presupun că şi el a fost acolo.

Riker răsuflă zgomotos.

— Eşti plin de curaj, zise el.

— Mai există ceva în ecuaţia ta? întrebă Corkscrew.

— Un singur lucru. Wol Pot pretinde că Murph Cody este ucigaş şi traficant de droguri, şi îşi zice Calul Thailandez. Am aflat, de asemenea, dintr-o sursă guvernamentală că circulă zvonul, chiar pe străzi, că acest Cal Thailandez este negustor de droguri.

— Şi ce-ţi spune ecuaţia ta despre asta? întrebă Riker.

— Poate că ar fi bine să te lămuresc eu, domnule Hatcher, zise Namtaan bătându-se cu mâna pe piept. Eu sunt cea cunoscută sub numele de Calul Thailandez.

Surpriza lui Hatcher era atât de sinceră, încât Namtaan zâmbi pentru prima oară de când intraseră în casă.

— N-am vrut să-ţi produc un şoc, zise ea.

Hatcher îşi redobândi repede calmul. Începu să râdă.

— Nu cred niciun cuvânt din ceea ce spui, zise el.

— Cu toate astea, este adevărat, replică ea.

— Eu i-am dat numele ăsta, Hatcher, spuse Johnny

Prophett.

— Da, toată lumea ştie asta, zise Gallagher.

— Eu nu ştiu, zise Hatcher cu glas răguşit.

— Nu ştii al dracului de multe lucruri, ostaş, dar ghiceşti destule, zise Earp.

Hatcher se uită atent la Pai, pe care n-o recunoscuse imediat. La început, se gândise că era o femeie pe care o cunoscuse cândva, mai demult. Voia s-o vadă nemachiată… spre deosebire de Wonderboy, a cărui faţă pictată reprezenta realitatea lui.

— Bine, atunci am să mai încerc o dată, zise Hatcher privind-o drept în ochi pe Namtaan. Cred că eşti Pai.

— Numele meu este Namtaan.

— Sigur. Dar înainte era Pai. Acum cincisprezece ani în Vietnam. Erai doamna inimii lui Cody.

— Spui asta foarte frumos.

— Am o fotografie de a ta făcută în 1972. Era clar că îi erai devotată şi cred că încă îi mai eşti.

— De ce îl cauţi, domnule Hatcher? întrebă ea cu toată seriozitatea.

— Aşa cum am mai spus, am un mesaj pentru el.

— Ai făcut tot drumul ăsta ca să-i transmiţi un mesaj? zise ea neîncrezătoare.

— Da, ăsta este adevărul.

— Cody era prietenul tău?

— Asta a fost cu mult timp în urmă, dar prieteniile vechi nu se destramă uşor.

Hatcher tăcu, dar ea continuă să-i scruteze faţa.

— Şi dacă Murph Cody ar fi acela care omoară copii, ce ai

face? întrebă Namtaan.

Era o întrebare care îl rodea pe Hatcher de când avusese ultima convorbire cu Sloan, o hotărâre pe cate voia să o evite, dar pe care acum trebuia să o ia.

— N-am venit aici să-l judec pe Murphy Cody, spuse Hatcher. Recunosc că în ultimele zile m-am gândit că poate va trebui să-l omor, dar, indiferent ce a făcut, eu m-am săturat să mai fac pe judecătorul şi pe călăul. Am ucis destul. De acum încolo, poate să facă altcineva treaba asta murdară. Eu am venit aici să transmit un mesaj şi cu asta basta. Este tot ce intenţionez să fac.

În întunericul încăperii, toţi tăceau. Fără îndoială, Hatcher fusese sincer în ceea ce spusese.

— De la cine este mesajul? întrebă, în sfârşit, Namtaan.

— Asta mă priveşte numai pe mine şi pe Cody.

— Avem posibilitatea să aflăm pe alte căi, interveni Earp.

— În orice caz, nu de la mine, bombăni Hatcher.

Riker râse pe înfundate când auzi răspunsul lui Hatcher.

— Afurisitul, încep să cred ceea ce spune, zise el.

— Ai vreo obligaţie faţă de Cody? întrebă Namtaan.

— Este un mesaj care îl priveşte numai pe el şi trebuie să i-l transmit personal sau deloc.

Deodată se întoarse către bătrânul care şedea în colţ, privindu-l cu coada ochiului, prin întunecimea camerei. Ultima oară când Hatcher îl văzuse pe bătrân, acesta se retrăgea din faţa lui pe o alee din Bangkok după ce îl omorâse pe Wol Pot.

— Acest domn bătrân l-a omorât pe Wol Pot. Putea să mă împuşte şi pe mine, chiar se pregătea, apoi s-a răzgândit.

M-am tot întrebat de atunci, de ce n-a făcut-o.

— Şi la ce concluzie ai ajuns? întrebă Johnny Prophett.

— Las-o baltă, şopti Hatcher, uitându-se la el prin întunericul camerei. Nimeni dintre noi nu ar fi pus un străin să facă treaba asta murdară. Oricare ar fi fost motivele pe care le-aţi fi avut să-l omorâţi pe Wol Pot, şi cred că aveţi destule, dacă trebuia să-l omoare cineva, ar fi făcut-o numai unul dintre voi. Nu este genul vostru să însărcinaţi un om bătrân să facă asta.

— Îţi merge mintea, spuse Earp.

— Aşa că iată răspunsul meu: el nu este un om bătrân. E unul dintre voi.

Hatcher îşi întoarse privirea spre bătrân.

— Am dreptate, Polo? şopti el.

Bătrânul gârbov îşi aţinti privirea asupra lui Hatcher, apoi începu să râdă. Se ridică, îşi îndreptă spinarea şi porni şchiopătând spre el.

— Ei bine, eu sunt cu siguranţă cel mai în vârstă. Nu mi-a mai spus nimeni aşa de când eram la Academie, Hatch, spuse Murphy Cody.

SECRETUL DE LA HUIE-KUI

Pe Hatcher îl năpădiră emoţiile. Nu fusese sigur până în acel moment că Murph Cody trăia într-adevăr. Acum, privindu-l pe vechiul lui prieten, simţi uşurare sufletească şi o mare bucurie.

Namtaan ridică storurile şi lumina soarelui pătrunse în

cameră, în colţurile cele mai întunecoase ale ei.

— Doamne, Polo, mă bucur că trăieşti, spuse Hatcher.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de tenace, zise Cody.

— Când mă gândeam la tine, nu te vedeam cu părul alb, şopti Hatcher zâmbind, încercând să reducă tensiunea.

— Face parte din joc, zise Cody. Soţia mea se pricepe foarte bine la machiaje şi la deghizări. Părul meu adevărat nu este încă alb.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

— Mi l-am rupt când am căzut cu avionul. Dar cu vocea ta ce s-a întâmplat?

— Am intrat într-un pat de puşcă.

— E nostim cât de simple devin întâmplările după o vreme, zise Cody. Cu timpul, o poveste de o oră se poate spune într-o singură frază.

Părea mai înalt şi mai slab decât şi-l amintea Hatcher, şi timpul îşi pusese amprenta pe faţa lui.

— Ascultă, îi spuse Hatcher, dacă crezi că poţi avea încredere în mine, aş vrea să vorbim ceva între patru ochi.

Cody se gândi o clipă, apoi se întoarse către ceilalţi.

— E-n regulă, spuse el. Lăsaţi-ne singuri un minut, vă rog. Namtaan, tu rămâi cu noi.

Bărbaţii ieşiră din cameră.

— M-am gândit mult la tine în toţi anii aceştia, spuse Cody, sprijinindu-se de pervazul ferestrei şi uitându-se în zare peste câmpuri, apoi râse. Am petrecut zile frumoase împreună, nu-i aşa?

— Asta-i adevărat, afirmă Hatcher.

— Îţi aminteşti de acel Ajun de An Nou? Ne-am dus amândoi la New York şi am ajuns în patul fetei aceleia, cum o chema oare?

Hatcher trebui să se gândească puţin până îşi aminti.

— Linda.

— Da, Linda.

— Avea un suflet foarte bun, Linda.

— Într-adevăr, zise Cody şi se întoarse cu faţa spre Hatcher. Ştii, de multă vreme îţi datorez scuze.

— Nu-mi datorezi nimic, Polo.

— Am luat masa cu tatăl meu la Saigon, cam cu o lună înainte de a mă prăbuşi cu avionul. A fost ultima oară când l-am văzut. Atunci mi-a spus că erai în Nam, lucrând în secret pentru el şi că făceai asta de câţiva ani. Făceam pe grozavul atunci şi mi-am adus aminte ce ţi-am spus în noaptea aceea la San Diego. Cred că pe atunci vorbea gura fără mine. Dacă înseamnă ceva pentru tine, îmi cer scuze acum.

— Mulţumesc, da, înseamnă mult pentru mine.

— Eşti un păcătos iremediabil, ştii asta.

— Mi s-a mai spus.

— Deci, care este mesajul, Hatch? întrebă Cody serios.

— Este de la tatăl tău.

Cody rămase surprins.

— Tatăl meu ştie că trăiesc? întrebă.

— De aceea am fost trimis aici, ca să verific.

— Las-o baltă, zise Cody. Lasă morţii să rămână morţi.

— Nu este cazul să iei lucrurile aşa uşor, zise Hatcher. Tatăl tău are cancer şi este pe moarte.

Cody fu şocat. Privi în gol, apoi îşi supse buza de jos. Se încruntă.

— O, Iisuse, spuse el şi dintr-o dată umerii îi căzură, se încovoie şi se sprijini de jaluzelele ferestrei. Cutele feţei i se adânciră. După ce reflectă un minut, întrebă:

— Cât mai are de trăit?

— Poate şase luni dacă are noroc.

— Dumnezeule... Cuvintele i se poticniră în gât îşi lăsă capul în piept şi lacrimi îi căzură pe obraz. Pai îl îmbrăţişă.

— Ştii, am crezut că n-am să-l mai văd niciodată, eram sigur de asta. Nu m-am gândit niciodată ca... într-o zi...

— Lui nu-i pasă ce ai făcut sau ceea ce faci, zise Hatcher cu voce răguşită. El vrea să ştie dacă trăieşti şi să te mai vadă o dată înainte de a muri.

— Doamne, zise Cody.

Îşi şterse faţa, şi machiajul pe care i-l făcuse soţia dispăru, lăsând să se vadă adevăratele urme ale vârstei şi ale timpurilor grele. Se uită pe fereastră timp îndelungat. Nici Pai, nici Hatcher nu ziseră nimic.

În cele din urmă, Cody întrerupse tăcerea.

— Ciudat, nu-i aşa, cum lucrurile, care ţi se păreau cândva foarte importante, dintr-o dată devin... nesemnificative. Toată viaţa mea a trebuit să mă supun ordinelor. Nu era uşor să fii fiul lui Buffalo Bill. Nu puteam face o greşeală... Se opri o clipă, apoi dădu din cap. Nu, spuse el, asta nu era drept, nu îmi puteam permite să greşesc cu nimic. Asta era în capul meu. Vreau să spun ca, de când eram puşti, vedeam în mintea mea un deget îndreptat spre mine. El nu mi-a zis nimic niciodată. Nu m-a

împins de la spate, nici nu era nevoie, dar era întotdeauna acolo ca un ... ca uriaşul din pădure care îi sperie pe copii. Când am hotărât să mă duc la Annapolis în loc de Point, asta aproape că l-a omorât. Drace, l-au apucat toate furiile. La Annapolis, încercam să fac ceva pe cont propriu, dar Dumnezeule, asta a fost ultima insultă pe care i-am adus-o. Mi-a ordonat să mă înscriu la Point, şi când am refuzat, a încercat să mă retragă de la Annapolis. Dar era prea târziu.

Hatcher îşi aminti de noaptea aceea când Cody întorsese camera cu susul în jos într-o furie de beţiv, fiindcă era singur de Crăciun.

— La naiba, şopti Hatcher, asta s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci, cincizeci, n-are nicio importanţă. El n-a uitat asta niciodată şi nu m-a lăsat nici pe mine să uit. Hotărârea mea de a intra în Marină a umbrit relaţiile noastre de atunci înainte şi poate că o face şi acum.

— Nu mai are o aşa mare importanţă, în orice caz, zise Hatcher.

— Pentru mine are, spuse Cody cu vocea pierdută.

Cody continuă să se uite afară pe fereastră, dând mereu din cap, sprijinindu-se de Pai.

— Ascultă, Polo, eu nu vorbesc în numele lui Sloan şi nu ştiu care erau motivele lui Porter, spuse Hatcher. Tatăl tău nu dă doi bani pe ce ai făcut sau pe ceea ce faci. E pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu, şi vrea să-şi ia rămas bun de la tine. Sarcina mea este să stabilesc o întâlnire între tine şi el, într-un loc sigur, ca să vă luaţi rămas bun.

— Ce ironie, spuse Cody. Aşa după cum ar spune

Prophett, doi războinici care stau de o parte şi de cealaltă a râului şi nu-şi pot lua rămas bun.

— Eu nu înţeleg poezia lui abstractă, zise Hatcher pe un ton răstit, puţin iritat.

— Nu înţelegi? zise Cody. Pentru lumea asta, noi suntem toţi morţi. În metafora lui Prophett, toţi am traversat râul. Nu ne putem întoarce acasă, pentru că nu mai avem casă, iar unii dintre noi n-am putea merge acasă chiar dacă am avea. Cunoşti situaţia lui Riker şi a lui Gallagher?

— Ştiu că aveau necazuri mari când au dispărut. Presupun că Prophett nu se poate întoarce acasă, pentru că este un narcoman incurabil, poţi spune asta numai dacă te uiţi la el. Wonderboy… s-a obişnuit să trăiască cu faţa pe care o are. Dar tu, Corkscrew, Potter, Max Early…

— Totul a început înainte de Nam. La naiba, tatăl meu şi amiralul au pus la cale căsătoria mea, ca doi regi medievali care aranjează o nuntă pentru binele regatului. Dar căsnicia n-a mers. Bătrânul era prezent. Aşa că m-am înscris voluntar la Black Ponies.

— La sfârşit, toate ponoasele au căzut pe capul lui Cody, interveni liniştită Pai. El s-a înscris ca voluntar la Black Ponies, ca nimeni să nu poată spune că a ales ceva uşor. Eşecurile îl chinuiau, puteam să-mi dau seama de asta în fiecare zi.

— Nu era vorba numai de mine, spuse Cody cu o nuanţă de amărăciune în glas. Era vorba de misiune, întotdeauna blestemata de misiune. Încerci să faci ceea ce trebuie să faci, fără să-ţi pese de preţ. Apoi, începi să te întrebi, drace, este bine sau este rău ce fac? Poate că tu nu poţi înţelege

asta, Hatch.

— Înţeleg mai mult decât îţi închipui, spuse Hatcher.

— Ironia sorţii a fost că am făcut cea mai grozavă încurcătură. În dimineaţa aceea, ridicasem o scrisoare pentru John Rossiter, mitraliorul meu, dar am uitat să i-o dau. Eu nu purtam asupra mea niciun act de identitate... ştiam că, dacă mă prăbuşeam şi se afla cine sunt, şi cine era tatăl meu, totul se ducea naibii. Aşa că tot ceea ce aveam era scrisoarea. Rossiter ardea, iar în urma mea, toată jungla era în flăcări. Am văzut elicopterul venind şi m-am gândit, Doamne, o să scap de aici, dar dintr-o dată s-a întors şi... a dispărut.

Apoi, gloanţele au început să cadă în jurul meu, focul s-a întins... aşa că mi-am aruncat numărul de înmatriculare. Îmi amintesc că, după asta, eram cu mâinile în sus, iar ei mă percheziţionau. Au găsit scrisoarea şi dintr-o dată am devenit mitraliorul John Rossiter.

Riker a fost primul care m-a recunoscut, dar n-a suflat o vorbă, toţi au hotărât să nu spună nimic. M-am gândit că cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteam face era să acţionez ca ofiţer superior.

— A încercat să ducă tratative cu Taisung, zise Pai. Să cumpere medicamente pentru Wonderboy, morfină pentru Johnny şi să-l ţină pe Max departe de gaură, ca să nu înnebunească.

— Şi mâncare, doar mâncare, spuse Cody. Devenisem intermediarul taberei de prizonieri, codoşul. Dacă Prophett avea nevoie de heroină, vindeam o parte din mine pentru asta. Dacă lui Wonderboy îi trebuiau medicamente, dădeam

altceva pentru ele şi încă ceva pentru Max ca să-l ţin departe de gaură, ca să n-o ia razna. Eram sclavul lui Taisung.

Necazul era că nu aveam nimic cu ce să fac schimb, zise Cody. Şi apoi…

— Şi apoi? repetă Hatcher.

— Apoi a venit la noi Pai, răspunse Cody.

Nefiind sigură dacă Murph Cody era mort sau dacă trăia, Pai începuse să-l caute. Ştia doar că trebuia să meargă spre nord-vest şi aşa a făcut.

În Vietnam era vietnameză. În Cambodgia era cambodgiană, în Laos a devenit laoţiană. Oriunde se găsea, zâmbea, vorbea şi asculta. Muncea pentru mâncare şi apoi pleca mai departe. Mergea cu greu prin lanurile de orez, se ascundea de khmerii roşii, dormea în copaci ca să se ferească de animale şi aproape că era să moară de două ori din cauza frigurilor.

Continua să colinde, a traversat Annimitique Mountains, a găsit ceea ce mai rămăsese dintr-o tabără de prizonieri - găurile săpate în pământ, resturi de uşi de la celule, din bambus – năpădită de liane şi târâtoare. Şi schelete. Şi-a continuat drumul încurajată şi descurajată în acelaşi timp.

Şi apoi, într-o zi, a auzit vocile – înjurăturile inconfundabile ale paznicilor - s-a târât prin iarba junglei, a descoperit tabăra de prizonieri şi noaptea a intrat tiptil în gropile din pământ pe care ei le numeau celule. S-a furişat de la una la alta şoptindu-i numele şi, în sfârşit, a auzit răspunsul lui Cody „Pai”. S-a culcat pe uşa de bambus, şi-a

întins mâna şi a simţit mâna lui luându-i-o pe a ei.

— Oh, Cody, a şoptit ea printre lacrimi, în sfârşit, te-am găsit.

I-au trebuit şase luni până să ajungă la Huie-kui.

— Oh, Cody, în sfârşit te-am găsit, repetă Cody cuvintele ei. Doamne, nu pot să-ţi spun ce am simţit în momentul acela.

Se opri ca să-şi înăbuşe emoţia, apoi continuă:

— În sfârşit... aveam ce să-i ofer lui Taisung.

Vorbea în şoaptă de parcă îi era teamă că vorbele se vor transforma în cenuşă în gura lui, dar ele atârnau în aer cu groaznicele lor implicaţii.

— A fost decizia mea, spuse Pai cu vocea ei plăcută. Doream, în principal, ca Murph să trăiască, să-i ţin pe toţi în viaţă. Niciunul nu mi-a cerut să fac ceea ce am făcut.

— Iar eu n-am oprit-o, zise Cody, întorcându-se şi privindu-l pe Hatcher drept în ochi, dar expresia feţei lui spunea tot ce trebuia spus despre cât îi costase, pe el şi femeia iubită, această supravieţuire.

În orice caz, cea mai mare parte dintre noi a rezistat. Jaimie Solomon avea cancer, dar s-a întors în Statele Unite. Joe Binder a murit în lagăr, iar Sammy Franklin a murit de inaniţie, înainte ca Pai să ne fi găsit.

— Jaimie Solomon? rosti Hatcher, aducându-şi aminte de notiţa care fusese lăsată pe Zid.

— Lucrul cel mai important a fost că Pai ne-a ţinut acolo, zise Cody. Taisung nu ne-a trimis la Hanoi. Eram convinşi că, dacă ne duc la Hanoi, s-a terminat cu noi.

— L-am ademenit pe Taisung, spuse Pai uitându-se în jos la picioarele lui Hatcher. Mă duceam în josul fluviului şi îi cumpăram băutură, ţigări, tot ceea ce dorea ca să-şi facă viaţa mai plăcută. Apoi, i-am adus heroină.

— Asta a fost ideea mea, spuse Cody. Să-l agăţăm pe ticălos. O dată ce era prins în laţ, avea să facă orice ca să obţină droguri. Johnny Prophett avea relaţii, iar Pai era liberă să circule.

— Mai întâi, puţin ca să prizeze, spuse Pai. După aceea i-am adus ace să-şi facă injecţii.

— Atunci l-am avut la mână pe ticălos, rosti Cody.

Earp apăru în cadrul uşii, cu sticla de bere în mână.

— E totul în ordine? întrebă el.

— Vino înăuntru, îi răspunse Cody.

Earp intră în cameră şi se sprijini de perete.

— Jaimie ţi-a lăsat un mesaj, spuse Hatcher.

— Un mesaj? Unde?

— Pe Zidul din Washington, monumentul ridicat în memoria celor căzuţi în Vietnam. Îţi mulţumeşte pentru Calul Thailandez. Acum ştiu ce înseamnă asta. El vorbea despre Calul Thailandez care-i ducea pe soldaţii morţi în rai.

— Aşa este. Pai ne-a scos din gaura aceea nenorocită şi ne-a adus la Bangkok, zise Cody, de aceea Johnny a numit-o Calul Thailandez.

— Războiul se terminase de aproape un an şi Taisung încă îi mai ţinea acolo, spuse Earp. Atunci am intrat eu în acţiune. Cei din Hanoi erau pe urmele lui Taisung. Avea de gând să fugă şi să ne lase acolo cu nişte javre de paznici care, probabil, ne-ar fi ucis. Pai însă i-a făcut o propunere.

Ea va pune la cale o evadare şi el va putea scăpa o dată cu băieţii. Eu locuiam la Bangkok şi am aranjat totul, drumul şi bărcile.

— Trebuia să-l fi omorât pe Taisung când am avut posibilitatea, zise Cody, dar a fost mai iute decât noi. A furat una dintre bărci şi a întins-o.

— Şi tu locuieşti aici în Bangkok? îl întrebă Hatcher pe Cody.

— Da, răspunse acesta. În timpul anilor cât am fost prizonier, s-au întâmplat lucruri... lucruri care nu pot fi explicate cum trebuie. Cody se opri, oftă şi continuă: Când am ajuns în Thailanda, pe la sfârşitul anului 1976, am aflat că fusesem declarat mort în mod oficial. Asigurarea fusese plătită, soţia mea se recăsătorise şi copiii aveau un alt tată. Iar eu? Eu o aveam pe Pai şi şansa să o iau de la capăt. Ce motive aş fi avut să mă fi întors, Hatch? Aşa că am hotărât să rămân mort. Când am ieşit din lagăr, mi-a trecut prin cap să mă întorc pe ascuns în ţară şi să-mi văd copiii. Unul avea un an, celălalt doi când am plecat, dar eu îi vedeam tot aşa mici... acum sunt la liceu. Ei bine, a fost doar o toană, fiindcă nici măcar nu aveam paşaport.

— Dar ceilalţi? întrebă Hatcher.

— Îl aveam pe Gallagher care putea să încaseze cinci sau zece ani pentru furt, şi mai era Riker care putea fi trimis în faţa curţii marţiale pentru lovirea unui ofiţer. Povestea lui Johnny Prophett o cunoşti. El şi Melinda au rămas aici pentru că drogurile sunt mai ieftine şi mai uşor de procurat. Asta se întâmpla când Sweets şi Wyatt au deschis barul Longhorn. Tombstone s-a dezvoltat oarecum din el.

— Care este situaţia celorlalţi? Corkscrew, Potter, Max Early?

Earp începu să povestească:

— Când am ieşit din lagăr, Early a telefonat acasă la el în Utah, dar telefonul fusese desfiinţat, casa vândută, iar soţia şi cei doi copii plecaseră. Pentru ce să se mai întoarcă? Corkscrew? Un fost proxenet în Detroit. În Bangkok, se simţea ca în Rai în comparaţie cu locul de unde venise. În plus, nu avea familie, singurul lui frate murise pe movila aceea. Despre Potter ce pot să-ţi spun? Că avea o prăpădită de fermă în Arkansas şi o nevastă care se culca cu cine găsea, în lipsa lui? Ironia sorţii a fost că ne-am legat unul de altul în toţi aceşti ani cât am fost în lagăr. Corkscrew şi Early nu puteau dezvălui ce li se întâmplase, fără să-i primejduiască pe Cody, Riker şi Gallagher, aşa că au rămas şi ei morţi.

— Băieţii din partea cealaltă a râului, cum ar spune Prophett, remarcă Murph Cody.

— Deci, ce s-a întâmplat? Cum de a intrat Taisung din nou în viaţa voastră?

— Îl aveam pe puştiul ăsta, Kilhanney, Ted Kilhanney… De la el a început tot necazul.

— Taisung a încercat să ne *cumpere*, Hatcher, spuse Pai. Să facă din noi catâri.

— Va şantaja? întrebă Hatcher.

— În cel mai abject mod, zise Cody. Ne-a ameninţat că ne demască, pe mine, pe Gallagher, Riker şi Kilhanney dacă nu vrem să fim catârii lui. Asta era ceea ce făcea el pentru Fong, îi căuta curieri care să transporte droguri. Kilhanney

era cel mai vulnerabil.

— Cine este Kilhanney? întrebă Hatcher.

— O adevărată tragedie greacă, răspunse Cody. Un preot catolic – decăzut – cum i se spunea. Undeva, între Saigon şi Bangkok şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. Făcea ultimele slujbe de înmormântare soldaţilor căzuţi, dar poziţia era contraatacată, în lagăr şi-a pierdut şi restul de credinţă pe care-o mai avea Când am ajuns aici, s-a îndrăgostit de soţia unui politician thailandez. Crezi că suntem scrântiţi? El era *într-adevăr* scrântit. Nu mai putea da ochii cu oamenii şi era ros de remuşcări, de aceea era cel mai vulnerabil şi primul pe care a pus mâna Taisung.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Tot ce trebuia să facă Kil era să ia un avion până la Hat Yai şi de acolo să conducă un camion cu femei până la graniţa cu Malaysia. El habar n-avea că toţi copiii femeilor erau morţi şi îndopaţi cu heroină. Când vameşii au descoperit ce se întâmplă, Kil a intrat în panică şi s-a întors la Max. După două zile a luat autobuzul până la plaja Phu Khat, s-a aruncat în apă şi nu s-a mai întors. Ce-a mai rămas din el a ieşit la suprafaţă după o săptămână sau mai mult.

— Atunci, am înviat Calul Thailandez, spuse Earp.

— Am făcut o înţelegere să transportăm douăzeci de kilograme de heroină la Amsterdam şi, când curierul ne-a predat-o, l-am omorât şi am aruncat heroina în fluviul Chao Phraya. După aceea, am trimis un mesager lui Tollie Fong şi Wol Pot, în care le spuneam că de acum înainte Calul Thailandez a preluat conducerea. Nu puteam face asta

folosindu-mi numele de Murphy Cody şi fiind american, aşa că... am devenit thailandez, Pai, de asemenea. M-am căsătorit ca un thailandez şi am ucis ca un thailandez; pentru toată lumea eu *sunt* thailandez. Murphy Cody nu mai există.

— Am răspândit zvonul pe stradă, cu ajutorul lui Sy, că operaţiunea Calul Thailandez este a lui Taisung, spuse Earp.

— Am omorât doi iepuri dintr-un foc, zise Cody. Fong şi-a pierdut firea şi a pus asta în cârca lui Taisung. Norocul nostru a fost că Taisung nu i-a spus niciodată nimic lui Fong despre noi.

— Toată afacerea s-a încheiat la telefon, zise Earp. Târâtura aia nu şi-a arătat niciodată mutra.

— Te-a urmărit totuşi, spuse Hatcher, până în ziua în care a fost omorât Windy Porter. Erai amestecat în afacerea asta?

Cody negă din cap.

— Tollie Fong.

Câteva clipe, în cameră domni liniştea. Cody părea că nu mai are nimic de spus. Hatcher începu discuţia.

— Îmi închipui ce s-a întâmplat după asta, zise el. Fong a crezut că Wol Pot l-a tras pe sfoară, aşa că micul ticălos trebuia să fugă din ţară. Asta s-a întâmplat când a tras semnalul de alarmă asupra lui Cody.

— Şi Sloan te-a trimis aici să mă cauţi, zise Cody.

— Ascultă, Murph, lasă-l în pace pe Sloan, zise Hatcher. El nu este amestecat în asta. A venit să transporte corpul lui Porter În Statele Unite.

— N-ai ghicit, ostaş, zise Cody. Sloan se află în Bangkok

chiar acum. Într-un loc care se numeşte Casa Visurilor, în Cartierul Chinezesc.

— Asta-i o absurditate, rosti Hatcher.

— Este conducătorul unei afaceri cu opiu, zise Cody. L-am urmărit de când a luat legătura cu Wol Pot. Câteodată stă acolo zile în şir.

— *Sloan!*

— Vrei să vezi locul? întrebă Earp. Este o joncă chinezească folosită pentru transportul drogurilor în oraş.

O joncă chinezească, se gândi Hatcher, amintindu-şi adresa de pe paşaportul lui Wol Pot, care era un debarcader gol, iar profesia lui: comerciant.

— Apreciez devotamentul tău, spuse Cody, dar individul este un narcoman, nici mai bun, nici mai rău decât Johnny Prophett.

— Ghiceşti a cui este jonca? întrebă Earp.

— A lui Tollie Fong, zise Hatcher.

— Exact.

— Deci, tu crezi că Fong îl şantajează pe Sloan? întrebă Hatcher.

— Totul se leagă. L-am văzut ducându-se acolo de şase ori. Şi l-am văzut plecând. Avem o reţea de spionaj foarte bună. Tu crezi că ai nimerit din întâmplare la Longhorn şi că ai dat peste foştii combatanţi? Singurul tău noroc a fost că l-ai angajat pe Sy care trebuia să te urmărească.

— Să nu-mi spui că şi el este unul dintre ai voştri.

— Încasează bacşişuri grase aducând turişti la Longhorn, zise Cody. De asemenea, este unul dintre cei mai buni şoferi din Bangkok. Te-a ajutat.

— Deci, voi ştiaţi tot timpul unde mă aflu, zise Hatcher.

— Mai întâi te-am dibuit, apoi te-am adus aici, zise Earp. Găsirea lui Wol Pot a fost un noroc neaşteptat.

— Şi mă urmăreaţi? îl întrebă Hatcher pe Cody.

Cody aprobă din cap.

— Nu eram siguri dacă ştiai sau nu unde este Wol Pot. Ai fi putut să te întâlneşti cu el.

— De ce nu m-ai omorât atunci şi pe mine? întrebă Hatcher. La început ai vrut s-o faci.

Cody aprobă din nou.

— Ai dreptate, dar n-am putut. Ne-am hotărât, când Max a organizat vânarea tigrului, să te aducem aici şi să te verificăm.

— Ce-aţi fi făcut dacă hotăraţi că venisem aici să-l omor pe Murph Cody? întrebă Hatcher.

— Am fi băgat toţi câte un glonţ în tine, afirmă Earp, sigur pe el.

Hatcher se simţi stânjenit.

— Este ceva în neregulă totuşi, spuse el. Tollie Fong n-a avut niciodată neplăceri când a recrutat oameni care să-i transporte marfa. De ce dintr-o dată a avut încredere în Wol Pot?

— El transportă o cantitate mare de heroină de pe dealuri în Bangkok şi de aici în Statele Unite, spuse Earp. Are cel puţin o mie de kilograme de heroină pură, 99,9 la sută, ascunsă chiar acum în Bangkok. Trebuie să transporte... o mare parte din ea, şi foarte repede.

— Şi noi ştim unde o ascunde, zise Cody.

Hatcher clătină uşor din cap.

— Dacă vă gândiţi la ce cred eu că vă gândiţi, lăsaţi-o baltă. Nu este problema voastră.

— Dar Fong este, zise Riker.

— Uitaţi de Tollie Fong, spuse Hatcher, aspru. Triadele o să vă urmărească până o să vă omoare pe toţi. Opriţi-vă acum. Lăsaţi Calul Thailandez să dispară şi Fong n-o să vă mai necăjească.

— Nici tu nu crezi asta, zise Cody.

— Ascultă, spui că este amestecat într-o afacere mare. El nu are timp să se ocupe de voi sau de Calul Thailandez. Dacă îl omorâţi, n-o să se termine niciodată. Eu i-am omorât tatăl în 1976 şi încă mă urmăreşte.

— Eu zic să-l atacăm, să-l lichidăm o dată pentru totdeauna, zise Earp. Asta rezolvă şi problema ta, şi a noastră.

Hatcher dădu negativ din cap.

— Ascultaţi-mă, când am spus că am terminat cu omorurile am vorbit serios. Am venit până aici gândind că fac un act de omenie. În schimb, trebuie să lupt în fiecare zi ca să rămân în viaţă. La naiba, n-am să mai omor pe nimeni. Cu cât am să plec mai repede din Bangkok cu atât mai bine.

Se întoarse şi ieşi din casă.

— Crezi că are dreptate, Cody? întrebă Pai. Crezi că Tollie Fong o să uite?

— Sigur, zise Earp, iar în sezonul următor echipa Pope o să joace al doilea meci cu echipa Met.

Când Hatcher ieşi din casă, Melinda şedea în tindă. Se uită la el şi pentru prima oară îi zâmbi.

— Acum înţelegi?

— Cea mai mare parte a lucrurilor, dar încurc puţin amănuntele.

— De exemplu, care?

— Despre tine şi Prophett.

— Aş vrea să înţelegi ce este între mine şi Johnny. Poate, asta va lămuri de ce suntem atât de legaţi unul de celălalt. Nu este teama de a fi descoperiţi.

— Ştiu că nu de teamă. Pricep repede.

Hatcher o privi şi se gândi la toată pasiunea ce răzbătea din fotografiile realizate de ea. Reuşise să anticipeze clipa perfectă de pe feţele victimelor de război, ale soldaţilor, ale inamicului, ale martorilor nevinovaţi, care totdeauna păreau să piardă; reuşise să surprindă pe peliculă teama şi frustrarea, cumplita tulburare a tinerilor, disperarea, groaza şi suferinţa celor vârstnici puşi faţă în faţă cu obscenitatea. Aproape citindu-i gândurile, ea continuă:

— Johnny însemna ceva. Nu-i era frică de nimic. Şi visurile lui... Dumnezeule, avea atâtea visuri. Dar nu era pregătit pentru Nam. Asta l-a copleşit. Era un băieţel închis într-un dulap, care avea nevoie de cineva să-l scoată de acolo. Avea, într-adevăr, nevoie de mine. Se ghemuia lângă mine noaptea şi-mi spunea ce mult mă iubeşte. Am fost atrasă de poezia lui. Şi presupun şi de slăbiciunea lui. India a fost ca un magnet pentru el. La fel drogurile. Ultima oară când nu s-a întors, l-am aşteptat, l-am tot aşteptat. Ştiam că nu era mort.

— Cum l-ai găsit?

— Într-o zi m-a sunat Pai. Eu n-o cunoşteam, şi ea era

foarte discretă. „Vino în Bangkok” a fost tot ce mi-a spus, dar ştiam pentru ce. M-am urcat în primul avion.

— Drogurile îl vor ucide, ştii asta, şopti Hatcher.

— Sigur că ştiu, zise ea. Am ştiut dintotdeauna că am să-i supravieţuiesc. De fiecare dată când îşi face o injecţie, mă gândesc că poate fi ultima. Vine la mine, mă îmbrăţişează, iar eu simt toată slăbiciunea şi înfrângerea lui. Iată de ce mă rog să-l mai am lângă mine încă o zi înainte ca drogul să-l omoare. Nu pot să-mi imaginez cum va fi viaţa fără el.

— Fong îl va omorî pe Murph, Hatcher, aşa cum el a trebuit să-l omoare pe Wol Pot. De aceea, trebuie să-l distrugem noi, mai întâi, pe Tollie Fong.

— Eu nu mă amestec în treaba asta. Faceţi ce vreţi. Eu mi-am îndeplinit misiunea şi mă întorc acasă, spuse el.

Hatcher se gândi la drumurile pe care le făcuse ea în josul fluviului să-l caute pe Taisung... şi pe Johnny; şi la afacerile pe care le încheiase pentru ei; la aranjamentele pe care le făcuse ca să-l expedieze acasă pe Jaimie, care era bolnav de cancer, în Vietnamul de Sud.

— Lăsaţi-l în pace pe Tollie Fong, şopti Hatcher. Dacă vă legaţi de el, o să fie ca un taur furios. Lăsaţi-l în pace şi totul va trece. Crede-mă, îl cunosc foarte bine pe omul ăsta.

— Ce zici de Sloan?

— Trebuie să-l mai văd o dată... avem de încheiat o socoteală.

— Şi ce ai să-i spui despre Cody?

Hatcher îl privi pe bărbatul înalt, cu ochii trişti, care fusese cândva colegul său de box, se uită în curte la Wonderboy, care cânta un cântec, acompaniindu-se cu

chitara, pentru dansatoarele thailandeze, şi la Pai, care îşi vânduse tinereţea, naţionalitatea chiar şi sufletul, pentru bărbatul pe care îl iubea.

— Îi voi spune adevărul, zise Hatcher. Îi voi spune că Murph Cody a murit.

ÎNREGISTRAREA DE PE BANDĂ

Soarele era aproape de orizont când Hatcher se întoarse la hotel. Era obosit şi abătut, şi la început nu observă magnetofonul aşezat pe masă lângă pat. Se dezbrăcă de hainele murdare, făcu un duş, se înfăşură într-un prosop şi se aşeză în pat, gândindu-se la Murph Cody şi la ceilalţi băieţi, un grup de oameni diferiţi, legaţi prin dragoste şi nevoia de a se proteja unul pe celălalt. Dintr-o dată îl cuprinse dorul de insula lui, de Ginia şi de prietenii de acolo, oameni care nu cereau nimic de la nimeni în afară de încredere şi prietenie. La fel ca obişnuiţii barului Longhorn. Recunoscu în sinea lui că Ginia îl făcuse fericit aşa cum nu mai fusese decât în anii pe care îi petrecuse la Annapolis.

Se întoarse cu gândul la băieţii de la Longhorn. Ei voiau să-l omoare pe Tollie Fong, era sigur de asta, şi vor risca totul ca să o facă. Apoi, gândindu-se la Fong, îşi aminti de asasinarea lui Campon, de explozia bombei de la Paris şi de moartea lui Hyena. Poliţia susţinea că fusese omorât de unul dintre complicii lui, dar Hatcher îl cunoştea bine pe Hyena – el lucra întotdeauna singur. Amănuntele începură să se lege în mintea lui.

După aceea observă magnetofonul. Înainte de a-l lua în mână se holbă la el, întrebându-se de unde a apărut. Stând pe spate, răsuci butonul. Vocea îl îngheţă.

„Hatcher, e nevoie să-ţi spun cine sunt sau îmi recunoşti vocea? Poate că ar trebui să-ţi împrospătez puţin memoria. Îţi spune ceva Singapore? Ar trebui, Hatcher, pentru că acolo l-ai omorât pe unchiul meu. Sau râurile, unde i-ai ucis pe cei mai loiali soldaţi ai tatălui meu. Sau casa evreului american, Cohen, care îşi zice chinezul, unde ai omorât şi mai mulţi dintre oamenii mei. Trebuie să-ţi spun cum mă cheamă? Nu, cred, că nu.

Sunt sigur că ştii de promisiunea pe care am făcut-o *san wong*-ului meu să uit de *ch'u-tiao,* jurământul împotriva ta. Şi am să mă ţin de cuvânt, cu toate că tu mi-ai dezonorat familia şi ne-ai vărsat sângele.

Făgăduiala mea îl include şi pe Cohen, dar nu pe *toţi* prietenii tăi, Hatcher.

Ascultă puţin, iată o altă voce pe care cred că o recunoşti."

Câteva secunde nu se mai auzi nimic pe bandă, doar un sunet surd. Apoi Hatcher auzi cum cineva intră într-o cameră mai îndepărtată, în altă parte a casei sau a apartamentului, sau ce-o fi fost acolo. Când se deschise uşa, vocea unei femei fredona un cântec. Apoi ea ţipă.

Era un ţipăt de surpriză şi groază, urmat imediat de un sunet de parcă cineva era lovit – un geamăt? Era greu să-ţi dai seama.

O clipă mai târziu se auzi o respiraţie grea, paşi pe scări, apoi din nou vocea lui Fong:

„O să mai dureze ceva, Hatcher. A trebuit să folosesc forţa ca s-o îmblânzesc pe prietena ta.”

Câteva clipe nu se mai auzi nimic pe bandă, apoi iar sunetul acela surd, urmat de un ţipăt şi de vocea unei femei, furioasă şi plină de ură:

„Ticălosule, ticălos nenorocit, ia-ţi mâinile de pe mine...” Daphne.

Se ridică brusc din pat. Inima începu să-i bată cu putere. Nu putea să creadă ceea ce auzea, nu voia să audă. Apucă magnetofonul cu mâinile tremurânde. Înainte de a se derula banda mai departe, ştia că Daphne era moartă. Ştia pentru că Fong nu i-ar fi lăsat banda s-o asculte dacă ea mai trăia încă. Nu-şi putea închipui ce grozăvii va mai auzi pe bandă, şi totuşi, şovăia să-i dea drumul.

Ventilatorul zbârnâia deasupra capului său în ritm sincopat. Afară, soarele cobora dincolo de vârfurile şi turlele templelor din oraş. Întunericul se strecura uşor în cameră şi umplea colţurile cu umbre, iar Hatcher şedea în continuare cu îngrozitorul aparat în mână. În sfârşit, răsuci butonul, dădu banda înapoi şi ascultă ţipetele ei de groază, auzi lupta, lucruri care cădeau şi se spărgeau şi, în final, o lovitură puternică, apoi un mormăit şi un oftat. Se auzi iar vocea lui Fong, cu respiraţia uşor întretăiată.

„E o tigroaică, Hatcher, are unghiile ca nişte foarfeci. A trebuit să o scot din funcţiune, dar numai pentru câteva minute. Îşi va reveni.”

Se auzi un chicotit uşor, obscen.

„Cred că i-am zdrobit bărbia, Hatcher”. În cameră se auziră foşnete, zgomote de activitate şi din nou vocea lui

Fong, de data asta, mai departe de microfon.

„O leg de pat, Hatcher, cu mâinile deasupra capului… aşa. Acum picioarele. Am răstignit-o, pentru mine, Hatcher.”

Daphne gemu. Vocea, jalnic de slabă şi de tulburată la început, devenea mai puternică din cauza atrocităţilor la care era supusă. Apoi se auzi zgomotul hainelor sfâşiate cu răutate şi nepăsare, însoţit de chicotitul lui Fong. „Dă-mi drumul porcule. Porc împuţit şi mizerabil!”

Ţipă din nou, de data asta, un ţipăt de mare durere, urmat de un suspin adânc.

„Asta-i pentru Hatcher, rosti Fong cu voce şuierătoare, înţelegi, târfă.”

Ţipătul ei trecu distorsionat prin microfon.

„Hatch…!”

„Va trebui să-i pun căluş în gură, Hatcher. Mai departe, va trebui să ai încredere în mine. Îţi voi spune tot ceea ce se întâmplă. Îţi promit că n-am să omit niciun amănunt…”

Hatcher închise din nou aparatul. Perle de sudoare i se strânseră pe frunte, prelingându-i-se pe faţă în vreme ce se uita la magnetofon. Dinţii îi erau încleştaţi atât de puternic, încât îl dureau fălcile.

Făcu un efort să dea drumul la aparat şi îl auzi pe Fong. Acum descria detaliat fiecare amănunt dezgustător, brutal şi dureros. Auzi vocea lui Daphne din ce în ce mai slabă, mai jalnică, mai îngrozită de purtarea sălbatică a lui Fong, şi se cutremură de proporţiile pe care le lua sadismul lui Fong, de lipsa lui de omenie şi de milă, de pasiunea oribilă cu care o brutaliza şi o viola pe Daphne.

Se întinse pe pat şi începu să bată cu pumnii în saltea, cu turbare, gemând şi ţipând.

Fong continua să vorbească pe un ton răutăcios, şoptind şi imitând vocea lui Hatcher.

„Îl simţi draga mea, simţi tăişul cuţitului pe gâtul tău?” Răspunsul lui Daphne fu un scâncet dureros.

„Tu cunoşti tehnica, Hatcher. Pui vârful cuţitului în scobitura gâtului, îndreptat către inimă…”

— Dumnezeule, nu! strigă Hatcher printre dinţii încleştaţi, „… apoi îl împingi în jos…”

Ţipătul ei era cumplit, deşi era înăbuşit de căluş.

„… tare şi direct…”

Hatcher auzi ţipătul ei slab.

„… în inimă. Gata!”

O scurtă inspiraţie. Gâlgâitul sângelui în gâtul ei. Apoi, linişte. „S-a terminat Hatcher, şopti vocea lui Fong în magnetofon. Prietena ta a murit şi o să-ţi mai moară mulţi alţi prieteni, ticălos *gwai-lo*. Încă nu s-a terminat totul.”

Mai mult de o oră, Hatcher stătu în întuneric cu magnetofonul strâns puternic în mână. Furia i se spărgea în piept ca valurile mării, amintirile despre Daphne Chien îi copleşeau mintea. Ar fi trebuit să prevadă că s-ar putea întâmplă aşa ceva? se întrebă.

Ar fi putut să împiedice crima? Avu un moment când se gândi că ar fi putut să fie o glumă crudă, un joc pervers, ca să-l înnebunească.

În cele din urmă, îl sună pe Cohen. Fu nevoit să încerce de trei ori până obţinu legătura, apoi auzi accentul familiar de Boston.

— China?

— Bună, prietene.

— Îţi telefonez în legătură cu Daphne…

— Ce pot să-ţi spun. Mă simt ca un nemernic. Ar fi trebuit s-o apăr…

— Este adevărat, deci?

— Cum ai aflat?

Gura i se uscă o clipă. Luă o înghiţitură de apă.

— A lăsat o bandă… a descris fiecare… fiecare…

— Iisuse. Ascultă ce-ţi spun, Hatcher. Am vorbit deja cu *san wong* şi i-am spus că Fong este o ruşine pentru Chiu Chao, că este un ucigaş de femei, şi un violator… la naiba, nu poţi să-ţi închipui câte i-am spus. I-am mai spus că, dacă vreu*n mem*bru din Chiu Chao pune piciorul în Hong Kong, va fi omorât. I-a făcut de ocară pe toţi, Hatch, pe toţi nenorociţii ăia…

— China?

— Da!

— Acum nu mai pot să vorbesc, China.

— Te simţi bine?

— Da, dar nu mai sunt în stare să vorbesc.

— Ai grijă de tine, Hatch. Ăsta este un demon.

— Ştiu asta… la revedere.

— Ascultă, copile, vin la tine şi aduc pe cei mai buni oameni ai mei. Aş putea să ajung mâine dimineaţă şi…

— China?

— Da!

— Rămâi acasă. Ne vedem altădată, în regulă? zise Hatcher şi puse telefonul în furcă.

Lui Hatcher îi fusese greu să accepte realitatea, că ani de zile omorâse, nu din ură sau răzbunare, ci doar fiindcă i se ceruse s-o facă şi că fusese manipulat până într-atât, încât actul de a ucide ajunsese tot atât de uşor ca mersul la băcănie sau la urna de votare. Dacă voiajul care începuse la Los Boxes şi se terminase cu o vânătoare de tigri în Thailanda nu-i adusese nimic bun, îl silise, totuşi, să-şi dea seama de locurile întunecate din sufletul său, locuri de care refuzase să ţină seama ani de zile. De la 126, învăţase să se regăsească; de la Melinda şi foştii combatanţi, învăţase despre camaraderie, încredere şi dragoste; despre prietenie de la Cirillo, Ginia, Daphne şi China Cohen.

Despre adevăratul înţeles al urii, de la Tollie Fong.

Hatcher ştia că nu va putea niciodată să facă lumină în unele dintre locurile întunecate ale fiinţei sale. Ar fi putut să facă abstracţie de ura care-i rodea măruntaiele, ca un şarpe veninos, numai dacă ar fi ştiut că pângărirea lui Daphne nu avea legătură cu cei din Chiu Chao, cu China Cohen, cu Harry Sloan sau cu Cody; totul ar fi fost numai între el şi Tollie Fong. De fapt, Hatcher începuse, şi Fong avea tot dreptul să-l urască, dar mai ştia că el va continua să se răzbune împotriva tuturor celor apropiaţi lui, până când *ch'u-tiao* era îndeplinit.

Cody şi Earp aveau şi ei dreptate. Chiar şi băieţii simţeau pericolul morţii din partea lui Fong. Trebuia să termine o dată pentru totdeauna. Hatcher ştia că nu poate îngropa trecutul fără să-l purifice mai întâi. Ştia tot atât de bine că venise la Bangkok, pentru că viaţa lui Cody însemna ceva pentru el. Era o ironie a sorţii că încercase să facă un lucru

bun şi că Sloan, care crease un monstru din el, îl obliga acum să se poarte ca pe vremuri.

Încă nu putea pune capăt crimei. Va trebui să moară unul din ei, Hatcher sau Fong, înainte ca vărsarea de sânge să ia sfârşit.

Micile maşini de metal erau copii fidele ale primelor maşini de curse Mercedes, cu un singur loc, cu roţi mari făcute din cauciuc şi cu parbrize mici din plastic. Erau făcute în Germania la Schuco Company şi o dată pornite puteau atinge o viteză de cincizeci de metri pe oră timp de aproape două secunde.

Riker care le găsise într-un magazin de jucării la Internaţional Bazaar şi cumpărase patru, stătea în genunchi, le curăţa şi le ungea cu ulei osiile. Tonomatul urla, Corkscrew şi Johnny Prophett se ocupau de maşinile lor. Foştii combatanţi şedeau de-a lungul peretelui din camera mică, în spatele perdelei de mărgele. Mutaseră mesele şi puseseră câteva fâşii late de polistiren pe peretele din spate şi în jurul picioarelor mesei de biliard, ca să protejeze maşinuţele de curse când ajungeau la capătul celălalt al camerei. Onorabilul, cu privirea severă şi impenetrabilă, ca întotdeauna, şedea la biroul său, încasând banii pentru pariuri şi făcând calcule.

— Haide, Corkscrew, pregăteşte-te, o să te fac praf.

— Asta s-o crezi tu, răspunse bărbatul negru, solid. Îşi ridică degetul de pe roţile din spate ale maşinuţei şi acestea începură să huruie. Uită-te aici, omule, aş putea să stabilesc un record.

— Sigur, spuse răstit Riker, răsucind cu o cheie mică

maşina şi ţinându-şi degetul mare pe roţile din spate.

— Sunteţi gata? strigă Wonderboy, având în mână o bucată de mătase galbenă drept fanion.

— Concurenţi, atenţie... strigă el tare, fluturând fanionul deasupra capului, apoi coborându-l. Corkscrew şi Riker puseră maşinile jos şi roţile derapară pe podeaua tare de lemn, pornind spre capătul camerei, cu arcurile scârţâind în vreme ce se derulau. Merseră una lângă alta până când maşina lui Riker se deplasă spre dreapta şi se lovi de cea a lui Corkscrew, suficient cât s-o scoată din cursă. Maşinuţa se răsuci, lovi peretele şi se răsturnă la jumătatea drumului. Una dintre roţi se desprinse şi sări în spatele maşinii lui Riker tocmai când aceasta trecea linia de sosire, oprindu-se în fâşia de polistiren. Earp, de la capătul celălalt al camerei, flutură fanionul pentru câştigător.

— Am câştigat! strigă Riker.

— Ai încălcat regulile, se plânse Corkscrew amărât. M-ai tamponat şi m-ai trimis drept în perete.

— Pe naiba, tamponat, nu există aşa ceva, se răsti Riker.

Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă, cu pumnii încleştaţi, strigând unul la celălalt până când Onorabilul ridică mâna şi îşi drese glasul.

— Domnilor, domnilor, rosti el sever. Nu aşa se comportă campionii internaţionali.

— Care este decizia, Onorabile? întrebă Corkscrew.

Bărbatul îmbrăcat în costum alb, impecabil îşi drese iar glasul şi anunţă:

— Din păcate, chiar dacă se pare că s-a comis o neregulă, trebuie să vă spun că, în lipsa unor reguli care

prevăd desfăşurarea cursei, ea nu este considerată ciocnire. Maşina albastră a câştigat.

Băieţii izbucniră în urale şi banii din pariuri începură să circule dintr-o mână în alta. Riker îşi numără banii pe care îi plăti Corkscrew şi îi băgă în buzunar. Apoi, dintr-o dată, în cameră se aşternu liniştea. Riker se întoarse. Hatcher stătea în capul scărilor. Avea faţa descompusă şi era alb ca varul.

— Hei, prietene, ce s-a întâmplat? zise Wonderboy. Nu ne poţi părăsi?

Hatcher nu zâmbi. Înaintă, puse magnetofonul pe colţul mesei de biliard şi îi dădu drumul. Băieţii ascultară, apoi se apropiară pe măsură ce Fong recita îngrozitoarea lui poveste.

— Oh, Dumnezeule, zise Melinda şi, acoperindu-şi gura cu mâna, se întoarse cu spatele la masă.

Când banda se termină se strânseră în jurul lui Hatcher, uitându-se la magnetofon. Nu trebuia dată nicio explicaţie; banda vorbea de la sine.

— Această doamnă însemna mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă Prophett.

— Are vreo importanţă? răspunse Hatcher.

Toţi negară uşor din cap.

— Am făcut o greşeală, şopti Hatcher. Azi-dimineaţă, când v-am spus că Fong este prea ocupat ca să se ocupe de voi. Am greşit. Va continua să omoare până va ajunge la mine.

— Ce vrei să spui cu asta? zise Earp.

— Vreau să spun că singurul lucru pe care trebuie să-l fac

este să-i forţez mâna. Am să-l găsesc, am să-l oblig să se apere şi am să-l omor.

— Chiar aşa?

— Exact cum vă spun.

— Azi-dimineaţă, spuneai că n-ai să mai omori pe nimeni, zise Melinda.

— Am greşit.

— Ai s-o faci de unul singur? întrebă Potter.

— Mai am încă destulă putere.

— De ce vrei să acţionezi singur? se interesă Earp.

— Este problema mea.

— Nu-i adevărat, ostaş, zise Prophett. Este şi problema noastră. Nu poţi să pui monopol pe ură. Tu ai pierdut-o pe doamna, noi, pe Kilhanney.

— Voi nu puteţi risca, niciunul dintre voi, zise Hatcher. O să fiţi prinşi, veţi distruge tot ce aţi clădit aici. Totul se va sfârşi.

— Eu nu am nimic de ascuns, spuse Earp.

— Nici eu, spuse Corkscrew.

— Eu nici atât, vorbi Potter sacadat.

— Eu spun că, dacă avem de gând să facem asta, să ducem lucrurile până la capăt, spuse Riker.

— Ce vrei să spui? întrebă Hatcher.

— Ţi-am mai spus, el e pregătit să facă o mişcare importantă spre Statele Unite, spuse Earp. Are două tone de heroină pe jonca aceea. Îmi aduc aminte că te-am auzit spunând că ai fost cel care a scos din circulaţie Dragon’s Breath în ’72, ’73, încercând să încetineşti aducerea heroinei la Saigon. Ce diferenţă este între atunci şi acum?

Hatcher, cu ochi de culoarea cremenei, îl privi pe Earp. Era adevărat ceea ce spunea el. Vrând să schimbe lucrurile, nu schimbase, de fapt, nimic.

— Ai dreptate, replică scurt Hatcher. Nu s-a schimbat nimic.

— Distrugem jonca, e bine? zise Riker zâmbind.

— Ai chef de luptă? întrebă Hatcher.

— Îi bag undeva, răspunse Corkscrew în locul lui.

Hatcher se îndreptă spre bar şi îşi turnă singur un pahar cu bere. O bău încet, apoi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

Vechile instincte şi amintiri îl tulburau. Cândva, cu mulţi ani în urmă, 126 şi 127 avuseseră una dintre lungile lor discuţii filosofice.

„Câteodată, este nevoie ca omul să joace rolul lui Dumnezeu, spusese 126, Dumnezeu este prea ocupat ca să aibă grijă de toate şi atunci transferă autoritatea lui, altcuiva.

— De unde ştii? întrebase 127. De unde ştii că nu este vorba de prejudecată, de ură sau invidie?

— Pentru că toate astea n-au nicio importanţă pentru tine, răspunse 126. Pentru că nu ţi-ar da nicio satisfacţie.”

N-ar avea nicio satisfacţie dacă l-ar omorî pe Tollie Fong. Era doar un vulcan care aştepta să erupă. Timpul venise, Hatcher nu mai putea aştepta. Dar Fong nu era un amator. Ca să reuşească, trebuia să-şi adune toate puterile. Ca în timpurile vechi… când Sloan obişnuia să-i spună: „Fă-o, dar fă-o cum trebuie”.

— Într-o acţiune ca asta, nu există decât două căi, spuse Hatcher. Sau te duci tu la el, sau îl aduci pe el la tine. Pe

oricare din ele o alegem, trebuie să procedăm cu atenţie. El nu călătoreşte singur şi, dacă socotesc bine, noi nu suntem decât cinci. Trebuie să-i găsim ascunzătoarea şi să facem planul cum să ajungem la ea… şi la el.

Earp zâmbi.

— Ţi-am mai spus, ostaş, noi ştim totdeauna unde se află el. Unul dintre noi îl ţine mereu sub observaţie. Chiar acum, este pe joncă şi poţi să omori doi şacali dintr-o singură lovitură.

— Cum asta? întrebă Hatcher.

— Pentru că şi Sloan este acolo, în Casa Viselor, veni răspunsul.

MOMENTUL RĂFUIELII

Hatcher recunoscu locul. Mai fusese aici o dată, numai că, acum, la capătul străzii, lângă două clădiri care stăteau să se dărâme, era legată o joncă mare, a cărei pasarelă se întindea până la debarcader. Thailandezii mişunau în susul şi în josul pasarelei, discutând cu glas ridicat cu oamenii de pe punte. Pe partea joncăi ce dădea spre fluviu, câteva ambarcaţiuni – lungi, înguste şi bărci cu pedale pentru canale – se îngrămădeau lângă barca cea mare în timp ce comercianţii de pe fluviu descărcau marfa în bărcile lor.

— Am fost o dată aici cu Sy, zise Hatcher. Jonca asta stă pe locul unde şi-a dat Wol Pot adresa.

— Acesta era paravanul lui, zise Earp. El conducea transportul pentru Fong, aducând marfa proaspătă de la

Chon Buri, din josul coastei. O vând direct de pe barcă negustorilor locali.

— Ce te face să crezi că ascunzătoarea lui este pe joncă?

— Pentru că omul de legătură ucis de Murph a primit pachetul cu heroină aici, continuă Earp. Sy îl urmărea.

— Nemernicul vrea să stea cât mai aproape de averea lui, zise Corkscrew.

— Şi Casa Viselor este tot acolo? întrebă Hatcher.

Earp aprobă din cap.

— Jonca lui Fong are de toate.

— Eşti sigur că Fong şi Sloan sunt acolo?

— Acum o jumătate de oră erau.

În camionetă se găseau cinci bărbaţi: Earp, Corkscrew, Potter, Riker şi Hatcher care purta o cartuşieră şi o frânghie înfăşurată pe umăr.

Se auzi zăngănit de metal când grupul îşi pregăti armele: Hatcher, Aug-ul şi trei încărcătoare de rezervă în cartuşieră, Corkscrew, puşca de vânătoare de calibru 9 mm, Potter, o armă AK47 pe care o împrumutase de la Sweets Wilkie, iar Earp, 375 „Buntline Special” agăţat de o parte a centurii, cu buzunarele pline de gloanţe şi două bombe incendiare de cealaltă parte. Riker avea un M-16 vechi. Avem destule muniţii, gândi Hatcher şi putem să-l luăm pe Fong prin surprindere, repede, oricât de grozavi ar fi nemernicii ăia. *Necruţător şi repede, şi nu pe jumătate,* gândi el. *Vechea abordare, pac-pac, adio şi-un praz verde*.

Sy apăru din întuneric şi sări în faţa uşii. Când îl văzu pe Hatcher, păru stingherit şi îşi lăsă capul în jos ruşinat.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Hatcher.

— Îmi pare rău, Hatch, zise el, fără să ridice capul.

— *Ma pen rai,* răspunse Hatch cu un zâmbet. Nu ştiu ce te pricepi mai bine, să spionezi sau să boxezi.

Micul thailandez se simţi uşurat.

— Am fost pe vas, spuse el emoţionat. Ei cred că mă uit la marfa lor ca să cumpăr. Chinezii sunt toţi jos.

— Dar ce-i cu grupul acela? întrebă Potter, arătând cu degetul spre câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în negru, de pe puntea joncăi.

— Sunt thailandezi. Se târguiesc pentru alimente.

— Comercianţi, spuse Earp şi Sy aprobă din cap. O să plece curând. Piaţa de pe joncă se închide la nouă.

— Până atunci fii atent să nu te dai de gol, spuse Corkscrew.

— Să vă arăt ceva, spuse Sy. Hârtie şi stilou, vă rog?

Sy era un spion bun. Prefăcându-se că este comerciant, el studiase bine jonca. Harta lui era plină de mici amănunte, amplasamentul tambuchiurilor, al casei scărilor, al cabinelor. Jonca era foarte mare. Depozitul principal ocupa toată lăţimea acesteia şi jumătate din lungimea ei, o magazie enormă unde puteau fi depozitate lăptuci, orez, pepeni verzi şi orice fel de alte produse, pe care oamenii paravan ai lui Fong le aveau de vânzare. Într-o parte a depozitului era un spaţiu deschis, un loc plăcut şi confortabil, cu perne pe podea şi o masă joasă, lungă unde Fong şi oamenii lui puteau să stea comod, să bea scotch şi să supravegheze piaţa de mărfuri.

În partea cealaltă a spaţiului deschis, la capătul magaziei principale, se găsea o uşă de lemn care ducea la micile

dormitoare numite Casa Viselor. La prova, se aflau trei mici cabine.

La capătul dinspre pupa al magaziei era o singură scară.

Pe partea cealaltă dinspre fluviu, aproape la nivelul apei avea un tambuchiu deschis prin care se descărcau produsele în bărcile ce aşteptau pe fluviu. Pe punte, o fereastră mică cu gratii permitea observarea magaziei principale.

La pupa, se găsea o cabină mică pentru căpitan.

— Pe partea asta, sunt rezervoarele de benzină, zise Sy, arătând spre tribord, deasupra spaţiului deschis, latura de lângă debarcader.

— De unde ştii? întrebă Hatcher.

— Umpleau rezervorul cu combustibil de pe chei.

— Nu-ţi scapă nimic, zise Hatcher.

— Unui boxer bun nu trebuie să-i scape nimic, răspunse el mândru.

— Câţi chinezi sunt? întrebă Hatcher.

— Fong, Kot şi încă trei. Şedeau pe punte şi beau. Pe Sloan, nu l-am văzut. Jos, de fiecare parte a magaziei, sunt doi pistolari, şi încă doi pe puntea principală.

— O bagatelă de unsprezece oameni fată de patru câţi suntem noi, oftă Hatcher. Crezi că diferenţa se va micşora pe parcurs?

— De ce spui patru. Eu zic că suntem şase dacă-l punem la socoteală şi pe Sy, zise Riker.

— Lasă-l pe Sy deoparte, zise Earp. Nu este problema lui, el poate însă să ne asigure o retragere bună. Nici tu nu intri în calcul, Riker. Nu-ţi poţi permite să fii prins… tu trebuie să

ţii camionul gata pregătit.

— Când începe, spuse Hatcher, procedaţi repede. Omorâţi-l pe Fong şi pe toţi oamenii lui, daţi foc la joncă şi luaţi-vă tălpăşiţa imediat. Nu raţionaţi, doar acţionaţi. Şi încă un lucru... Sloan este al meu. Mai avem de terminat nişte afaceri. Sy, caută o barcă într-adevăr rapidă, iar tu, Riker, ţine motorul pornit. Oricum, o să terminăm repede.

Dimineaţă devreme, Sloan căutase să-şi liniştească coşmarurile în Casa Viselor. Umblând prin adâncimile ei întunecoase, coborî în propriul său iad, urmându-l pe bătrân şi mirosul de opiu spre unul dintre dormitoare, privind nerăbdător cum bărbatul răsucea *goli* de opiu gros şi cum îl îndesa în pipă, apoi luând pipa şi trăgând fumul adânc în piept căzu în lumea viselor. Stând întins pe pat şi privind prin întuneric, gândurile îi zburară la Cody, la Hatcher şi Tollie Fong în timp ce drogul îşi făcea efectul, dându-i o stare de detaşare nepământeană. Începu să fredoneze un cântec fără niciun sens, apoi să fluiere încet în timp ce privea bine- cuvântatul fum învolburându-se în întuneric deasupra lui. Din celelalte firide, vedea ridicându-se alte spirale de fum cenuşiu, ca zeci de şerpi încolăciţi dansând pe melodia unui flaut invizibil.

— Sloan? Vocea îi era familiară, dar parcă venea de foarte departe.

Sloan oftă.

— Îţi petreci prea mult timp fumând, zise Tollie Fong. Nu te-ai mai ocupat de afaceri, aşa cum prevedea înţelegerea.

Sloan îl privi cu ochii pierduţi. Tollie Fong şedea aplecat

asupra lui, iar lângă el mai erau încă alţi trei chinezi. Unul dintre ei era noul Red Pole, Billy Kot.

— Îmi strici un vis frumos, zise Sloan blând, uitându-se iar la fum.

— Trebuie să discutăm.

— Mai târziu.

— Nu te-ai ţinut de cuvânt.

— Mai târziu, acum sunt ocupat, zise Sloan visător.

— Narcoman împuţit, îşi arătă Fong colţii şi îi trase lui Sloan un pumn puternic drept în gură.

Acesta se rostogoli şi căzu din pat, cu buzele despicate şi sângerând. Se ridică în capul oaselor cu ochii înflăcăraţi. *Stăpâneşte-te,* gândi mintea lui înceţoşată de opiu. *Nu-ţi pierde controlul*, *Sloan*.

— Ai făcut un lucru prostesc, zise el, printre buzele amorţite.

— Mi-ai făgăduit ceva, şuieră Fong.

Sloan se ridică de pe podea. Doar ochii îi reflectau mânia.

— Ar fi mai bine să te stăpâneşti, Fong, dacă nu eşti gata să înfrunţi întreaga Armată a Statelor Unite, pentru că asta…

Billy Kot îi trase o lovitură scurtă şi puternică în ceafă, şi Sloan căzu brusc în genunchi. Se întoarse cu greutate spre micul, dar vânjosul ucigaş.

— Acesta este omul care a ucis pentru tine, zise Fong cu dispreţ. Numele lui este Billy Kot.

Sloan se strecură în pat, îşi şterse gura, privind tăcut în jos la sângele de pe mâna lui. Drogul începuse să-şi piardă efectul, alungat de supărare şi durere.

— Am să-ţi spun un singur lucru, îi spuse Sloan liniştit lui Billy Kot. Eşti foarte bun.

Asasinul aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

— Şi nu ştii cât de bun este… încă, zise Fong.

Sloan îi zâmbi tovarăşului său care acum îi era adversar.

— M-ai speriat de moarte, spuse el resemnat.

— Mi-ai promis ceva, Sloan.

— Şi până acum am respectat partea mea de înţelegere.

— Nu! Ai spus că ai să mi-l predai pe Hatcher.

— Am spus că o să-l pun să afle dacă Murph Cody este Calul Thailandez. Dacă n-aţi fost în stare să puneţi mâna pe el, asta este problema voastră.

— Ai spus că el o să-l omoare pe Cody în locul nostru.

Sloan dădu negativ din cap.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

— Ai spus că el o să-l omoare pe Cody, insistă Fong.

— Am spus că el o să-l găsească dacă trăieşte, replică Sloan accentuat, fără să ridice vocea.

— Sloan, înţelegerea a fost că o să-l aduci aici şi el îl va găsi pe Cody, şi dacă acesta este într-adevăr Calul Thailandez, îl va omorî.

— Atunci, se pare că am greşit. Zâmbetul zăbovi puţin pe buzele-i umflate.

— Ai greşit şi cu alte lucruri. Acest om al tău mi-a omorât pe numărul unu al meu din Hong Kong şi a distrus Ts’e K’am Men Ti. L-a omorât pe Batal şi pe Billy Death… oameni pe care îi formam pentru tine! Şi acum a dispărut ca norii în faţa vântului.

— Există un proverb suedez care spune: „Nimic nu se

obţine pe degeaba sub soare, totul trebuie câştigat”.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, zise Fong.

— Da, este cam subtil pentru creierul tău de bibilică, zise Sloan, ştergându-şi sângele de pe buze şi uitându-se apatic la el.

Ochii lui Fong se măriră de ură şi buzele i se subţiară, dar îşi tinu firea şi vorbi cu o voce ameninţătoare:

— Noi am îndeplinit partea noastră din înţelegere. Billy Kot l-a omorât pe terorist, a avut grijă ca explozia să aibă loc, şi l-a omorât pe sud-american.

Sloan îşi îndreptă privirea spre gangsterul chinez, cu zâmbetul lui obişnuit pe buze, cu vocea slabă şi înceată.

— Idiotule, zise batjocoritor.

Fong se înfurie şi îşi scoase pistolul. Îl apropie la trei centimetri de nasul lui Sloan.

— Niciun *gwai-lo* nu-şi permite să-mi vorbească aşa.

Sloan chicoti. Îşi lăsă capul înainte până când atinse cu fruntea ţeava pistolului.

— Haide, trage. *Trage*, nemernicule!

Se uită la pistol, la mâna lui Fong apoi în ochii lui.

— Ai nevoie de mine, zise Sloan cu voce aspră. Stai pe o bucată de dinamită, este numai o chestiune de timp până ce DEA o să-ţi întoarcă pe dos ascunzătoarea. Ei ştiu deja că ai marfa. Te vor strivi ca pe un gândac. Fără mine, ai să fii un alt chinez tâmpit care o să plutească pe fluviu.

Cu un răget ca de animal, Fong izbi cu pistolul în capul lui Sloan. Acesta scoase un geamăt şi se rostogoli cu faţa în jos.

— Eşti un soldat mort, îi şuieră Fong la ureche.

La bordul stâng al joncăi, Hatcher îşi croi drum printr-o grămadă de resturi de mărfuri, pipăind suprafaţa bărcii în încercarea de a găsi crăpături în lemnul de tek. Îşi băgă degetul într-o despărţitură, se trase în sus şi căută alta, apoi alta, înaintând, pas cu pas, pe partea veche a vasului, din crăpătură în crăpătură, ca în vremurile vechi când făcea ascensiuni.

Spre deosebire de ceilalţi băieţi, el era prea cunoscut de cei din triade ca să umble nestingherit pe puntea vasului cu produse alimentare. Figura lui fusese memorată de toţi asasinii lui Fong, şi el ştia asta. Ei lucrau ca F.B.I.

Cu toate astea, Earp umbla pe punte cu o pălărie de cowboy, cu o haină safari largă, strânsă în talie cu o centură de pânză. Îşi aprinse un trabuc, aruncă o privire, prin bocaport, la magazia de jos unde îi văzu pe Billy Kot şi pe încă doi gangsteri tolăniţi în cabină şi bând. Nici urmă de Fong.

Hatcher se agăţă cu putere de peretele joncăi, înaintând încet şi cu dibăcie pe carcasa netedă din lemn de tek. Descoperi o gaură, o cercetă cu mâna liberă, apoi săpă adânc cu degetele-i puternice până când reuşi să se prindă cu patru degete. Continuă să urce încet şi căută pe dibuite altă scobitură.

Pe punte, Earp ciocănea pepenii verzi, desfăcea frunzele lăptucilor şi le mirosea, încerca să facă pe cunoscătorul.

— Sunt bune? întrebă unul dintre vânzătorii thailandezi.

— Da, nu sunt rele, răspunse Earp. Cât ceri pentru toată marfa? Earp arătă cu mâna spre punte.

— Toată? răspunse thailandezul mirat.

— Da. Mai ai şi altă marfă jos?

— Multă şi la fel.

— Vreau să o văd.

Dornic să-i fie pe plac lui Earp, vânzătorul thailandez îl conduse spre bocaportul care ducea sub punte. Doi pistolari chinezi sprijiniţi de parapet se uitară la ei nepăsători.

Sy trase o barcă alături de joncă şi începu să flecărească cu unul dintre thailandezii care descărcau marfa. Corkscrew, cu puşca de vânătoare ascunsă, se săltă peste marginea joncăi şi intră în magazie. Îl văzu pe Earp coborând scările.

Hatcher continua să înainteze puţin câte puţin pe peretele vasului. În spatele paznicilor, apucă balustrada cu o mână, apoi cu cealaltă şi privi peste marginea ei. Cercetă cu grijă oamenii de pe punte, ca să-l dibuiască pe Potter, dar nu-l văzu. În schimb, văzu un chinez încovoiat îndreptându-se spre unul din paznici.

— Ai un foc, te rog? întrebă bătrânul.

— Nu fumez.

Dumnezeule, ăsta este Potter, îşi dădu seama Hatcher.

Potter se îndepărtă spre celălalt paznic care scoase o brichetă Bic şi i-o întinse. Potter îşi băgă mâna în haină şi înşfăcă mânerul unui cuţit K-Bar. Îl trase uşor afară şi, în timp ce Hatcher sărea peste parapet, răsucindu-i capul paznicului şi tăindu-i beregata, Potter îi înfipse cuţitul, până în plăsele, sub coaste, celuilalt paznic, direct în inimă.

Amândoi muriră pe loc, fără să scoată un geamăt.

Hatcher alergă la catargul principal, legă o frânghie de el

şi băgă capătul celălalt în inelul centurii sale.

Potter îşi continua drumul în jos pe scară spre cală.

În bocaport, Earp se îndrepta ţanţoş spre locul unde şedeau Billy Kot şi tovarăşii lui. Fong nu se vedea nicăieri.

— Numele meu este Holliday şi sunt din Valdosta, Georgia, Statele Unite ale Americii, răcni Earp. Aş vrea să cumpăr toată marfa de pe vasul acesta.

— Toată? întrebă Billy Kot surprins.

— Aşa cum vă spun. Permiteţi-mi să vă dau cartea mea de vizită.

Earp se uită direct în ochii lui Billy Kot şi, cu o mişcare fulgerătoare, îşi scoase pistolul din haină, îl îndreptă spre inima lui Billy Kot şi trase. Arma bubui, glonţul pătrunse în pieptul lui Billy Kot şi explodă în inimă. Kot sări în sus cincisprezece centimetri, apoi căzu pe puntea vasului cu braţele desfăcute.

Earp sări peste masă, se rostogoli mai departe şi scoase una din bombele incendiare de la centură, o aprinse cu trabucul şi o azvârli peste umăr spre peretele despărţitor.

Pe punte, Hatcher sări în sus şi, ţinându-şi picioarele strânse, se aruncă prin acoperişul subţire al tambuchiului care se dărâmă când trecu prin el. Duşumeaua se cutremură sub picioarele lui. Aug-ul silenţios din mâna lui doborî alţi doi gangsteri chinezi.

Camera principală a joncăi se făcu ţăndări.

Bomba lui Earp sări zdrăngănind şi explodă.

Bucăţi de perete şi uşi dispărură în izbucnirea incandescentă. O ploaie de praf şi de bucăţi de lemn căzură zgomotos în cameră. Flăcările ajunseră la peretele

despărţitor al joncăi.

Fong se ghemui într-una dintre cele trei cămăruţe existente în partea din faţă a joncăi alături de micile dormitoare pentru opiu. Sloan şedea pe podea sprijinit de peretele despărţitor şi Fong era aplecat asupra lui.

— O să-mi facă plăcere să te omor, Harry, zise încet.

Sloan râse. Nu râdea tare, dar râdea sincer.

— Eşti destul de prost ca să faci asta, rosti Sloan.

— Am să te omor încetul cu încetul! zise Fong, cu vocea plină de furie.

— Drogurile tale fac asta de mult, zise Sloan cu o mişcare din mână.

Se uita la podea încercând să-şi ţină cumpătul şi să depăşească ameţeala şi şocul produse de drog.

— Am să aştept până îţi vei reveni, spuse Fong. Când vei suferi mai mult. O să te omor şi pe tine, şi pe toţi *gwai-lo,* pe care ticălosul ăsta de yankeu, Hatcher, îi cunoaşte. Am să omor pe toată lumea din jurul lui. Atunci va veni el la mine.

— Eu n-aş aştepta asta, dacă aş fi în locul tău, zise Sloan.

O clipă mai târziu, bomba lui Earp explodă.

Jonca se cutremură din cauza exploziei şi Fong căzu în genunchi. Se întoarse spre partea de unde venea zgomotul de împuşcături şi Sloan îi trase un picior în fund azvârlindu-l afară din cabină. Pistolarul se întoarse brusc şi trase în Sloan. Glonţul îi pătrunse într-o parte a corpului.

— Ahh, fir-ar să fie, urlă Sloan, ghemuindu-se lângă peretele despărţitor.

Capetele ameţite ale celor din Casa Viselor se treziră din

amorţeală datorită zgomotului exploziei şi al detunăturilor care urmară. Oamenii ieşiră buimăciţi din firide, năpustindu-se spre magazia principală. Ţipând, lovindu-se unul de altul, bâlbâindu-se, rostogolindu-se pe coridorul îngust, se loveau de pereţi, cu ochi inexpresivi, îngroziţi de frică. Uşa Casei Viselor se deschise brusc. Earp, Porter şi Corkscrew trăgeau cu puşca de vânătoare şi cu pistoalele. Un glonţ îl nimeri pe Corkscrew în picior, dar el continuă să tragă. Clienţii Casei Viselor mergeau împleticindu-se printre gloanţe, flăcări şi fum.

În faţa coşmarului nebun, Fong uită de Sloan şi se aruncă în mijlocul mulţimii înnebunite, făcându-şi drum cu pistolul spre ieşire. Privind în sus, îl văzu pe duşmanul lui de moarte la capătul coridorului. Cu ochii aprinşi de hotărâre, Hatcher îl aştepta la ieşirea tambuchiului principal.

Uitând o clipă de pericolul în care se afla, Fong începu să tragă în direcţia lui Hatcher. Acesta se feri, dar nu se dădu înapoi. Îşi croi drum prin mulţimea de chinezi care ţipau, îndreptându-se spre Fong. Trase şi făcu fărâme peretele cu Aug-ul în timp ce Fong se ascundea printre oamenii care fugeau, apoi intră într-o firidă pentru consumat opiu.

A doua bombă explodă, distrugând un nou depozit de produse. Explozia îi trânti la pământ pe Hatcher, pe Fong şi pe narcomanii speriaţi. Flăcările cuprinseră o parte a bărcii şi, din mijlocul grămezii de legume fărâmiţate, izbucni un gheizer de praf alb. Preţioasa încărcătură a lui Tollie Fong cădea ca ploaia din locurile ascunse, în timp ce flăcările se întindeau peste întreaga joncă.

Hatcher se sprijini de perete, dezordinea se intensifică.

Fong sări într-una din firidele Casei Viselor, se ghemui acolo şi îl aşteptă.

Hatcher o luă în jos pe coridor, mergând aproape lipit de perete, cu arma pregătită.

În urma lui, Potter cercetă cu mare atenţie peretele despărţitor şi descoperi rezervoarele pline, aproape opt sute de litri de benzină. Gloanţele de 9 mm ale armei sale AK-47 pătrunseră în rezervoare, le sfârtecară, aruncară robinetele în aer. Benzina se răspândi în magazie, întâlni flăcările provocate de cele două bombe şi, imediat, explodă un rezervor.

Două limbi de foc, galbene, uriaşe intrară, învârtejindu-se, sub punte şi trecură prin cocă. Benzina aprinsă se revărsă peste heroină, arzând-o şi transformând-o în cărbune. Jonca deveni un infern portocaliu.

Hatcher se aruncă pe podea, ferindu-şi capul cu mâinile. Focul trecu peste capul lui şi cuprinse coridorul.

O sferă de foc îl învălui pe Fong, arzându-i faţa şi hainele. Imediat, explodă şi al doilea rezervor distrugând bordul joncăi. Ţipând, arzând ca o rachetă, Fong se aruncă în fluviu.

Băieţii alergară în sus pe scări şi ieşiră din mormântul clocotitor, lăsând în urma lor pe gangsterii morţi sau muribunzi ai lui Fong. Earp şi Potter îl traseră după ei pe Corkscrew, care era rănit, făcându-şi loc pe pasarelă printre comercianţii thailandezi îngroziţi, ca să ajungă la debarcader. Prin mulţime se auzi sirena unei maşini de pompieri. În urma ei apăru o maşină a poliţiei, apoi alta. Riker le observă şi băgă maşina în viteză, trăgând-o lângă

prietenii lui. Earp îl aşează mai întâi pe Corkscrew pe partea portierei, apoi intră şi el, urmat de Potter, care închise portiera cu zgomot.

— S-o întindem, zise Earp, şi Riker demară, îndepărtându-se de jonca în flăcări şi de Cartierul Chinezesc.

— Cum a mers? întrebă Riker.

— Am reuşit, răspunse Earp.

— Totul a durat trei minute şi douăzeci şi cinci de secunde, zise Potter.

Earp se uită la Corkscrew.

— Cum stai cu piciorul? întrebă.

— Cred că e rupt, mormăi el.

— Am o Inimă de Purpură veche pe care am să ţi-o dau, zise Potter, întins pe spate şi respirând greu.

— Am deja una, replică Corkscrew, străduindu-se să râdă atât cât îi permitea durerea.

Prin coridorul cuprins de flăcări, Hatcher se târî repede spre prova joncăi. În jurul lui totul ardea şi flăcările îi cuprinseră hainele. Deschise cu piciorul unul dintre micile tambuchiuri, apoi următorul, şi-l văzu pe Sloan ghemuit lângă peretele despărţitor, ţinându-se de rana sângerândă. Flăcările vuiau deasupra lui ca un cuptor Căldura devora oxigenul. Hatcher sări înăuntru, îl apucă de guler şi, ridicându-l în picioare, se repezi spre singurul tambuchiu deschis, care nu era cuprins de flăcări.

— N-ai să reuşeşti, se tângui Sloan.

— Vorbeşti aiurea, răspunse Hatcher.

— Hatcher, pe aici! strigă Sy încă în barca de lângă joncă.

Hatcher îl târî pe Sloan prin flăcări, îl trase prin tambuchiul deschis, apoi în barcă şi se rostogoli după el.

— Să plecăm naibii mai repede de aici, zise el, şi Sy întoarse barca îngustă şi se îndepărtară de infern.

AFACERE ÎNCHEIATĂ

Sy încetini mersul bărcii când se apropiară de debarcader iar Hatcher îl ajută pe Sloan să coboare. Rana îi sângera încă, cu tot bandajul provizoriu pe care i-l făcuse.

— Ne mai vedem Sy, spuse Hatcher în timp ce se străduia să-l ducă pe Sloan la debarcader.

Ceva mai departe, zona portului era un iad. Jonca în flăcări arunca văpăi galbene peste fluviu, peste maşina pompierilor, maşinile poliţiei şi peste cei ce căscau gura pe chei.

— E totul în regulă? întrebă Sy.

— Perfect, prietene. Îndepărtează-te spre unul dintre canale, părăseşte barca şi câteva zile să nu mai apari pe la Longhorn.

— Eşti un tip grozav, Hatch, zise micul thailandez.

— Şi tu eşti un mare boxer, răspunse Hatcher.

Îl ridică pe Sloan, îl ajută să urce pe debarcader, apoi îl duse pe cealaltă parte a străzii, într-o alee pustie şi liniştită, unde zgomotul din port era aproape imperceptibil. Sloan se sprijini de perete, apoi alunecă pe pământ, apăsându-şi locul găurit de glonţ. Hatcher îngenunche lângă el şi îi cercetă rana.

— O înţepătură de albină, spuse el, o să se vindece.

— M-a omorât, mormăi Sloan, presându-şi haina peste rană.

— Eu ar trebui să te omor. Eşti un adevărat pericol. M-ai minţit, m-ai înşelat, mi-ai pricinuit numai necazuri. Dacă ar merita cineva să moară, tu ai fi acela, nu Cody.

Zâmbetul obişnuit apăru pe buzele lui Sloan.

— Niciun pic de milă, băieţaş, nu-i aşa?

— Mi-ar fi milă mai degrabă de diavol decât de tine.

— Hei, pe naiba, n-ai putea să mă omori, zise Sloan obosit. Facem parte din acelaşi clan.

— Ba, da, aş putea, Harry. Dar n-am s-o fac şi asta n-are nicio legătură cu clanul.

— Eu am făcut ceea ce trebuia să fac, iar tu, ceea ce trebuia să faci tu, zise Sloan. Nu e nevoie să-ţi explic asta.

— Nu există altă cale de a rezolva problema, zise Hatcher.

— Am avut aceleaşi neplăceri peste tot.

— Nu, Harry. Ai vrut să supravieţuieşti. Slujba ta este o oportunitate politică.

— Oricum ai numi-o, o faci şi o uiţi.

— Nu, *tu* o faci şi pe urmă uiţi că ai făcut-o. *Eu* mă gândesc la ea.

— Vorbe goale. Tu eşti soldat. Ai făcut ceea ce fac soldaţii.

— Îmi spui asta de ani de zile. Eu n-am făcut ceea ce fac soldaţii, am făcut ceea ce mi-ai spus *tu* să fac.

— Atunci de ce naiba ai mai venit până aici? întrebă Sloan.

— Credeam că am să fac ceva bun de dragul variaţiei, dintr-un sentiment de responsabilitate faţă de un prieten vechi. Mă refer la Cody, nu la tine.

— Ah, spuse Sloan arătându-şi, cu un semn din mână, dispreţul faţă de remarcă.

Urmă un moment de linişte, apoi Sloan spuse:

— Ai fost cel mai bun, cel mai bun dintre toţi pe care i-am avut. Un luptător din umbră perfect.

— Necazul este că ai rămas fără soldaţi, nu-i aşa Harry? Ai înşelat de prea multe ori, ai minţit prea des şi într-o dimineaţă te-ai trezit şi n-ai mai găsit niciun soldat. Erau morţi sau schilozi, sau te părăsiseră. De aceea ai făcut târgul cu Fong.

Sloan se aplecă, îşi apăsă rana şi gemu din cauza durerii care-i ardea măruntaiele.

— Spune-mi un singur lucru, întrebă el. Cody trăieşte?

— Nu, a murit, şopti Hatcher. A murit de multă vreme.

— Lua-m-ar naiba, am făcut toată tevatura asta degeaba.

— N-a fost degeaba. A fost o călătorie din obligaţie.

— Obligaţie? Faţă de cine?

— I-ai plătit lui Tollie Fong.

— Eşti nebun. De ce i-aş datora ceva lui Tollie Fong? Pentru că am fumat puţin din pipa lui?

— Nu. Pentru că el ne-a înlocuit pe noi. Când ai rămas fără soldaţi, ţi-ai făcut o bandă la comandă – pe Fong şi pe asasinii lui din Chiu Chao. El te-a scăpat de Campon în Atlanta, fiindcă acesta era prea independent, prea corupt. Mai curând sau mai târziu, s-ar fi aflat şi le-ar fi făcut necazuri băieţilor din Departamentul de Stat. Pe de altă

parte, Cosomil era cumsecade şi sigur.

— Şi nu avea jumătate din vistieria din Madrango depusă în băncile din Elveţia, adăugă Sloan.

— Cosomil ar fi un băieţel cuminte şi ar executa ordinele primite dela Casa Albă, zise Hatcher.

În spatele lor, câţiva metri mai departe, Tollie Fong ieşi din întuneric şi luă o scară mobilă de pe chei. Avea braţul şi faţa arse. Începu să urce pe scară şi auzi voci. Privi atent pe deasupra debarcaderului. Hatcher şi Sloan erau cam la cincizeci de metri depărtare.

— Te cunosc prea bine, zicea Hatcher. Am făcut de prea multe ori acelaşi lucru pentru tine. La Paris erai în mare formă. Nu numai că ai scăpat de trei ambasadori care ne dădeau bătaie de cap cu bazele noastre din Europa, dar ai pus totul în seama lui Hyena, apoi te-ai descotorosit şi de el. Întotdeauna ai fost descurcăreţ. Întotdeauna ai căutat să ai acoperire pentru tot ceea ce făceai.

— Păi, asta-i misiunea mea, nu-i aşa?

— Este o chestiune de interpretare.

— Spune-i cum vrei, dar duşmanul nu doarme niciodată, prietene, să nu uiţi asta. Tu vrei să devii sentimental, să mergi drept înainte, dar lasă-mă să-ţi spun că, dacă pot să scap de un rahat ca Hadif, trebuind să încalc puţin regulile, fii sigur că o voi face. Este *slujba* mea. Fireşte, am făcut un târg cu Fong. El era de aceeaşi parte unde suntem noi.

— Poate să fi fost de partea ta, Harry. Categoric, nu era de partea mea.

— Eu aveam totul sub control.

Fong se ţinu de scară şi râse batjocoritor la auzul

explicaţiilor confidenţiale făcute de Sloan.

— A violat-o şi a ucis-o cu sânge rece pe Daphne Chien, ca să ajungă la mine, zise Hatcher răguşit. Era gata-gata să-ţi zboare creierii. Antrena antiterorişti în susul fluviului, asta făceau acolo foştii SAVAK şi Tontoni.

— Îi antrena pentru mine, zise Sloan aspru.

Hatcher dădu negativ din cap.

— Şi în ce consta răsplata, Harry? Erai gata să-i aranjezi transportul de o mie de kilograme de heroină pură, fără să treacă prin vamă?

— Pe naiba, dacă n-ar fi el, ar fi altcineva. E rentabil pentru economie.

— Acum cincisprezece ani m-ai trimis în susul fluviului să-i distrug pe traficanţii de droguri Chiu Chao. Acum eşti în cârdăşie cu ei.

— Fiecare se descurcă cum poate, prietene, spuse Sloan. Tu ai Parisul, New York-ul şi Chicago, şi pe prietenul tău de la compania de asigurări. Eu am Thailanda. Unde naiba e deosebirea?

Hatcher se ridică.

— Ani de zile am crezut că m-ai transformat în judecător şi călău. M-am lămurit însă la Los Boxes, unde n-aveam la ce să mă gândesc. Acum ştiu că niciodată n-am fost judecător… asta era treaba ta. Eu eram doar călăul. Oricum, altcineva va trebui să te judece pe tine. Eu am terminat cu toate astea.

— Unde te duci acum?

— Acasă.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Spune-i lui Buffalo Bill că fiul său a murit cu cinste pe câmpul de luptă. Poate să moară liniştit. La revedere, Harry.

Hatcher se întoarse şi se îndepărtă.

— Aşteaptă o clipă, fir-ar să fie! strigă Sloan după el.

Dar Hatcher dispăru în norul negru de ceaţă.

— Lumea este împărţită în câştigători şi păgubaşi, Hatcher, strigă Sloan după el. Să nu uiţi asta. Cei care pierd nu sunt demni de stimă.

Sloan se sprijini din nou cu spatele de perete. Durerea îl ardea din ce în ce mai tare, dar îşi luă gândul de la ea, încercând să inventeze o poveste pentru maiorul thailandez, Mangusta, când va apărea.

Nu-l auzi pe Tollie Fong ieşind cu greutate din fluviu, în spatele lui, nici târându-se pe doc. Fong era aproape deasupra lui când îi simţi prezenţa şi se întoarse… tocmai la timp ca să vadă pumnalul ucigător cum despică aerul şi vârful lui ascuţit îi pătrunde în beregată.

LA PESCUIT

Hatcher stătea întins pe spate, uitându-se în tavan. Iahtul se legăna uşor în briza serii, lovindu-se din când în când de doc. Se simţi la adăpost, ferit de primejdii. Era bine să fii din nou acasă. După douăsprezece ore de somn, încercările grele prin care trecuse începură să-l ardă din nou. Privi o rază de soare care se mişcă pe tavan şi dispăru când apuse soarele. Mantia întunericului aduse cu ea păsările de noapte care începură să se cheme una pe alta. Auzi maşina

intrând cu viteză redusă în locul de parcare şi roţile sfărâmând scoicile, apoi paşii cunoscuţi. Simţea mereu legănatul uşor al vasului. Închise ochii şi în momentul următor o simţi aşezându-se pe marginea patului.

— Ai întârziat, spuse el fără să deschidă ochii.

— Am trecut pe la Crab Trap să cumpăr nişte creveţi şi moluşte, zise ea. M-am gândit că niciunul din noi n-o să aibă chef să gătească astă-seară.

El o apucă de mână, o trase uşor lângă el şi îşi frecă nasul de faţa ei.

— Mă gândeam, spuse el. Ce-ar fi să pornim bătrânul iaht şi să mergem până la recif, să mâncăm acolo, poate chiar să înotăm puţin la lumina lunii.

— Apa oceanului se răceşte, zise ea.

— Sigur, pariez că sunt şaptezeci şi cinci de grade Fahrenheit acolo. În metabolismul lor era o diferenţă. Ei îi era întotdeauna frig, lui, întotdeauna cald. Ceea ce era plăcut pentru el, îi displăcea ei. Vara, pe ea aerul condiţionat o înnebunea, în timp ce pentru el era salvare. Dar el învăţase să facă compromisuri, ceea ce nu făcuse niciodată până o întâlnise pe ea. Ventilatoarele din tavan cu rotirile lor iuţi acopereau zgomotul apei.

Ea se lungi lângă el, mângâindu-i braţele puternice, pântecul şi punându-şi un picior peste al lui, strângându-se lângă el şi trăgându-l spre ea.

— Te simţi bine? îl întrebă.

Era primul lucru pe care-l întrebase de când se întorsese noaptea trecută.

— Sunt obosit, răspunse el. Am avut două săptămâni

grele.

— Ai rezolvat ce ai avut de făcut?

— Da.

Nu-l întrebă de ce plecase sau ce se întâmplase în această călătorie; era mulţumită că se întorsese atât de repede.

Cum stătea întins, ea observă că avea părul de pe braţe ars, iar unghiile erau rupte şi zdrelite. Dar nu-l întrebă nimic. Ştia că i-ar spune numai ceea ce ar vrea el să ştie. Restul făcea parte din secretele lui cu care se obişnuise.

— Am avut multe de înfruntat în această călătorie, zise el brusc, spre surprinderea ei.

— În ce fel?

— Chinezii au o zicală: „Dacă omori trecutul, răneşti sufletul”. Am căpătat o mulţime de răni în suflet în cursul acestei călătorii.

— Eşti sigur că vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu, cred că ar fi mai bine să uit, dar aş vrea să ştii că au fost capitole din viaţa mea care trebuiau închise, şi acum sunt închise. Nu mai am nimic de câştigat uitându-mă înapoi sau vorbind despre ele.

— Oh, nu ştiu. Învăţăm din trecut.

— Nu vreau să mai ştiu nimic despre al meu.

Fără să-şi dea seama, ea îi atinse părul ars de pe braţ în timp ce el vorbea.

— Am pus cruce multor fantome, oftă el.

— De aceea te-ai dus?

El ezită un moment înainte de a răspunde.

— Asta este numai o parte. Aveam şi o obligaţie faţă de

un vechi prieten.

— Toate astea au avut legătură cu bărbatul care a venit aici să te caute?

— Într-un fel, da. El a fost catalizatorul. Este prea complicat ca să-ţi explic. Dar mă bucur că m-am dus. A trebuit să mă confrunt cu nişte lucruri pe care le ignoram de multă vreme.

— Ce fel de lucruri?

— Partea întunecată a firii mele.

— Aha, deci există şi o parte întunecată.

— Da. Sigur că există.

— N-am văzut niciodată această parte a ta.

— Tu vezi numai ceea ce te lasă lumea să vezi, Ginia.

— E un fel de spovedanie?

— Nu. Aş vrea să uit de asta acum.

— Atunci, am să uit şi eu, zise ea. Ştiu numai că mi-ai lipsit mult. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. Veneam pe vas, şedeam şi mă întrebam unde eşti, ce faci şi dacă ţi-e bine. Aveam un sentiment îngrozitor că nu te mai întorci.

Era cât pe ce, gândi el, instinctele tale funcţionează al naibii de bine.

— Şi eu m-am gândit mult la tine, spuse el.

— Mi-am dat seama în aceste două săptămâni cât de puţin te cunosc. Nu ştiu nimic despre viaţa ta înainte de a fi venit pe insula asta. Ai putea să fii însurat chiar.

El râse.

— Nu, nu sunt însurat şi n-am nici copii, nu-ţi face nicio grijă.

— N-am ştiut că ai studiat la Annapolis, deşi presupun că

trebuia să-mi fi dat seama, după cât de bine te pricepi la vapoare.

— Şi de unde ai aflat?

— De la Jim Cirillo. Într-o zi eram aici ca să curăţ vasul şi a apărut el. Să ştii că ţine foarte mult la tine, nu cred că mi-am dat seama de asta înainte. Eşti ca şi fiul lui. Îşi face griji din cauza ta.

— Dar tu?

Ea zâmbi, frecându-se de el mai tare.

— Nu când eşti aici.

— Nu cred că o să mai plec undeva de acum încolo.

— Asta-i o veste bună.

— Este într-adevăr?

— M-am obişnuit să fiu cu tine, Hatcher. Mi-am schimbat genul de viaţă.

— L-ai schimbat?

— Da, dar nu într-un sens rău. Cred că aş greşi dacă aş spune asta. Am devenit... dependentă de tine într-un anumit fel. Înainte de a te cunoaşte, eram o fire independentă. Lucrul acesta poate fi, ah, stânjenitor.

El se sprijini pe coate şi se uită la ea. Luminile de pe debarcader se reflectau în apă şi dansau pe tavanul cabinei. Ea îşi întoarse privirea de la el şi se ridică.

— De ce nu mă duc să pregătesc masa, zise ea, trebuie să fii mort de foame.

El se întinse după ea şi o trase pe genunchi.

— Nu de mâncare, zise el.

— Vezi, asta vreau să...

— Ascultă-mă, continuă el. Îmi placi cum nu mi-a plăcut

niciodată o altă femeie. Nu este vorba numai despre sex, este totul. Este insula asta din care tu faci parte. Felul cum gândeşti, independenţa ta, simţul umorului pe care îl ai. Misterul din tine.

— Misterul?

— Amândoi am avut momente grele în trecutul nostru... toţi oamenii au.

— Şi crezi că asta este bine?

— Cred că este interesant. Sunt lucruri care nu trebuie să fie împărtăşite.

— Ei bine, eu cred că secretele tale sunt mult mai interesante decât ale mele.

— Ceea ce am făcut eu în această călătorie este ca şi cum aş fi făcut curat în pod, aruncând lucruri de care nu m-ai aveam nevoie. Prietenii de la care mi-am luat rămas bun îmi vor fi totdeauna prieteni. Doar că lungimile noastre de undă s-au schimbat. Viaţa mea este aici, nu acolo.

Se aplecă peste ea şi o sărută uşor pe gură. Buzele ei, moi şi supuse la început, deveniră pretenţioase. Îl cuprinse cu mâna după ceafă, îi apăsă faţa pe a ei. Apoi se îndepărtă brusc de el şi se ridică în capul oaselor.

— Ideea de a merge la recif e minunată, pe lângă asta, unii dintre amicii tăi pescari pot veni pe neaşteptate să ne facă o vizită dacă rămânem aici.

— Am să pun afară o plăcuţă „Nu deranjaţi”.

Ea se ridică în picioare şi îşi aranjă hainele.

— Nu! Puneţi ceva pe tine şi porneşte iahtul.

— La ordin, căpitane, şopti el.

Îşi trase o pereche de pantaloni gri, îşi puse un tricou

sport şi pantofi de tenis şi se duse pe punte. Dinspre ocean bătea un vânt care ameninţa să aducă ploaie. Cerul era întunecat, acoperit de nori, iar luna nu se vedea.

— Miroase a ploaie, zise el.

— Asta-i bine, îmi place să fac dragoste în ploaie.

— S-ar putea să izbucnească furtuna.

— Dai înapoi? întrebă ea.

— Ei, pe naiba, am zis şi eu aşa.

Din locul de parcare prin întuneric, un bărbat şedea pitit şi supraveghea vasul. Îi văzu pe Hatcher şi pe femeie urcându-se pe punte, auzi râsul lor şi îi văzu sărutându-se.

Tollie Fong se uita cu răutate la ei. Perfect, gândi el. O să prind doi *gwai-lo* în loc de unul.

Hatcher băgă cheia în contact şi porni motorul. Cele două motoare de la pupă prinseră viaţă şi începură să facă un huruit supărător la început, apoi se domoliră şi zgomotul se auzi scăzut şi constant. Ginia se duse la debarcader, dezlegă parâma, o înfăşură după cot şi mână înainte de-a o arunca pe punte. După aceea, se duse în spate şi făcu acelaşi lucru, aruncând parâma lângă pupă.

Hatcher era un duşman de temut, dar de data asta Fong avea surpriza de partea lui. Se apropie prin întuneric, cu privirea aţintită la Hatcher. Îşi dădea seama că nu era înarmat şi nu părea să aibă vreo armă ascunsă în cabină.

În afara primejdiei, gândeau ei. Atenţi doar unul la celălalt.

Asta face ca totul să fie mai plăcut şi mai uşor, gândi Fong.

Hatcher era ocupat cu pornirea radarului, sonarului

radioului şi a altor dispozitive. Făcu verificarea obişnuită a motoarelor şi a combustibilului.

— Ce-ai zice de o bere pentru căpitan?

— Da, da, spuse ea, dispărând un minut în cabină.

Când se întoarse în tambuchiu cu o cutie de bere în fiecare mână, el simţi cum iahtul se înclină uşor spre babord. Dar înainte să se întoarcă, văzu ochii ei măriţi, îi auzi icnetul, apoi vocea.

— Hatcher, şuieră vocea.

Se întoarse repede. Fong era la câţiva paşi de el, stând la prova vasului, cu un pistol îndreptat spre capul lui. O clipă îl cuprinse frica, dar gândul îi zbură fulgerător la Ginia. Făcu o mişcare în stânga şi se aşeză în faţa ei.

— Ce… începu ea, dar Hatcher îi spuse încet:

— Sst.

— Viteaz ca totdeauna, hâî? mârâi Fong, cu ochii lui galbeni plini de speranţă. Crezi că dacă stai în faţa ei, o aperi? Ce gest inutil. Întâi am s-o omor pe ea, apoi o să te jupoi de viu.

— Dumnezeule, şopti Ginia, din spatele lui Hatcher.

Din cauza arsurii, Fong avea pe faţă o pată urâtă, o cicatrice pe viaţă. Un ochi era pe jumătate închis. Părul de pe o parte a capului îi arsese până aproape de piele. O mână era bandajată. Nu luase calmante ca să rămână vigilent în timp ce-l urmărise pe Hatcher jumătate din suprafaţa globului. Ura, amestecată cu durerea, se revărsa din el, acum, înfierbântându-i ochii şi deformându-i ce mai rămăsese din faţă.

— Ce coincidenţă, spuse Fong cu voce înceată, dar care

spumega de furie. Mai întâi barca mea, acum a ta.

Hatcher nu răspunse nimic. Stătea drept în faţa Giniei. Ştia în ce poziţie stă ea, îşi dădea seama că putea să facă un salt şi să o împingă în cabină. Dar pe urmă? Nu avea nicio armă asupra lui, cea mai apropiată era un cuţit din bucătărie. Armele lui erau închise în cală.

Se gândi că va muri şi acceptă aceasta ca pe o realitate. Dar ştia tot atât de bine că Fong o va omorî pe Ginia. Şi, probabil, mai întâi pe ea.

Fong stătea la prova vasului cu pistolul automat îndreptat spre capul lui Hatcher.

— Eşti surprins? întrebă Fong.

Hatcher tot nu răspunse. Cu coada ochiului îl văzu pe Fong cum se apropie de parâma de pe punte. Supapele de reglare erau prea departe şi ca să ajungă la ele, pentru a încerca să-l dezechilibreze, ar expune-o pe Ginia.

Lama scânteietoare a stiletului lui Fong apăru din mâneca hainei. Ţinea mânerul strâns cu degetele. Îl ridică în sus, răsucindu-l uşor, aşa încât lama ucigătoare străluci în lumina care venea de pe doc.

— Ăsta-i pentru tine, zise Fong. L-am folosit şi pentru Sloan. Imediat după ce ai plecat şi l-ai lăsat acolo... singur.

Hatcher nu zise nimic.

— Ce s-a întâmplat, Hatcher, nu mai poţi vorbi?

— Ai să mori şi tu, ştii asta, spuse el în sfârşit.

— Nu mai spune! Am să mă întorc la Hong Kong înainte ca să te găsească cineva.

Fong mai făcu un pas înainte. Tot corpul lui Hatcher se încordă. Îşi depărtă puţin picioarele.

— De ce nu ceri îndurare pentru viaţa doamnei, cel puţin, zise Fong batjocoritor. De ce nu te aşezi în genunchi să mă rogi să fac asta.

Mai făcu un pas. Piciorul i se afla în colacul de frânghie de pe punte.

— Ţi-ar face plăcere, nu-i aşa? şopti Hatcher.

Fong zâmbi, cu o privire urâtă, clocotind de satisfacţie.

— Da, mi-ar face mare plăcere, şuieră el.

— Las-o baltă, zise tăios Hatcher.

Cu o mişcare rapidă o îmbrânci pe Ginia jos pe scări în cabină, se întoarse spre stânga, apoi, tot atât de repede, sări în dreapta. Ochii lui Fong se măriră. Trase o dată. Glonţul trecu pe lângă urechea lui Hatcher şi ricoşă din colţul parbrizului în timp ce mâna lui Hatcher găsi regulatoarele.

Se auzi o a doua împuşcătură. Dar aceasta nu veni din pistolul lui Fong, ci de pe chei, de undeva din întuneric, şi-l nimeri pe Fong drept în piept. Cămaşa i se deschise şi sângele îi ţâşni din inimă. Răcni de durere.

Hatcher făcu un salt înainte, apucă parâma şi trase până ce se strânse în jurul gleznei lui Fong. Chinezul căzu pe spate şi lovi apa cu o pleznitură puternică. Hatcher legă celălalt capăt al parâmei de un stâlp al parapetului, apoi se întoarse şi se strecură în cabină.

Ginia şedea întinsă pe puntea de jos, cu ochii mari deschişi de spaimă. Hatcher o apucă de mână, o ridică şi o îmbrăţişă.

— Gata, s-a terminat, spuse el.

— O să fiu nevoit să te scot din încurcături tot restul

vieţii? zise Cirillo, apărând din umbră. Îşi ţinea arma subsuoară.

Ginia se lăsă în braţele lui Hatcher.

— De unde ai apărut? întrebă Hatcher oftând.

— L-am întâlnit pe Old Bob Hill la Big T. El îl văzuse pe acest domn oriental urmărindu-te noaptea trecută, aşa că am hotărât să fac o mică verificare. Deştept tipul. A venit cu avionul la Jacksonville *înaintea* ta, a închiriat o maşină, apoi a aşteptat până ai sosit şi te-a urmărit până aici. Eşti groaznic de nesăbuit pentru vârsta ta, zise Cirillo.

— Credeam că a murit, zise Hatcher simplu.

— A murit acum, răspunse Cirillo, privind în jos la corpul lui Fong care se rostogolise cu faţa în jos în apă. Pot să presupun că ăsta este unul dintre indivizii ăia răi?

— Cel mai rău.

— Şi cum o să explicăm asta restului lumii? întrebă Cirillo.

Hatcher trase parâma până când cadavrul lui Fong ajunse cam la o jumătate de metru de pupă, apoi o legă strâns de stâlpul parapetului.

— N-o să explicăm nimănui, răspunse Hatcher.

— Nu înţeleg.

— Ai încredere în mine, Jimmy. Individul ăsta nu merită să stea nici la doi metri sub pământ. Am să dau o fugă până la recif să-l dau hrană peştilor.

Cirillo se uită îndelung la prietenul său, aproape un minut întreg. Îşi vârî mâna în buzunar, scoase un set de chei de maşină şi i le întinse.

— Îşi plănuise o retragere rapidă, zise Cirillo. Şi-a lăsat cheile în maşină. Documentele de închiriere ale maşinii

sunt în torpedo. Plata a fost făcută cu carte de credit. Cred că ar trebui să mă duc până la aeroportul Jax şi să pun cheile pe birou.

— Mulţumesc, Jimmy. Crede-mă, ai făcut un serviciu lumii întregi băgând un glonţ în el.

Cirillo se uită la forma care plutea cu faţa în jos în spatele iahtului. Îşi aprinse o ţigară cu un chibrit pe care îl aruncă în apă.

— Sună-mă când te întorci.

— Am să te sun, zise Hatcher.

Intră în cabină şi deschise regulatoarele.

O cuprinse cu braţul pe Ginia şi o trase spre el.

— Te simţi bine?

— Cred că… da.

— Bine.

— Mă gândesc că poate, ar trebui să vorbim despre acest individ, zise ea.

— Cred că, poate, ai dreptate, răspunse el zâmbind.

O trase mai aproape de el, împinse maneta regulatoarelor înainte şi vasul începu să brăzdeze apa, târând după el urâta încărcătură, trecând pe lângă cheiul acum pustiu, pe lângă lumina prietenoasă a farului, ieşind în largul mării, spre recif.